Ioan Slavici

Ioan Slavici

Mara

I.

SĂRĂCUŢII MAMEI.

A rămas Mara, săraca, văduvă cu doi copii, sărăcuţii de ei, dar era tânără şi voinică şi harnică şi Dumnezeu a mai lăsat să aibă şi noroc.

Nu-i vorbă, Bârzovanu, răposatul, era, când a fost, mai mult cârpaci decât cizmar şi şedea mai bucuros la birt decât acasă; tot le-au mai rămas însă copiilor vreo două sute de pruni pe lunca Murăşului, viuţa din dealul despre Păuliş şi casa, pe care muma lor o căpătase de zestre. Apoi, mare lucru pentru o precupeaţă, Radna e Radna, Lipova e numai aci peste Murăş iar la Arad te duci în două ceasuri.

Marţi dimineaţa Mara-şi scoate şatra şi codirile pline în piaţa de pe ţărmurele drept al Murăşului, unde se adună la târg de săptămână murăşenii până de pe la Sovârşin şi Soboteliu şi podgorenii până de pe la Cuvin. Joi dimineaţa ea trece Murăşul şi întinde şatra pe ţărmurele stâng, unde se adună bănăţenii până de pe la Făget, Căpălnaş şi Sân-Miclăuş. Vineri noaptea, după cântatul cocoşilor, ea pleacă la Arad, ca ziua s-o prindă cu şatra întinsă în piaţa cea mare, unde lumea se adună din şapte ţinuturi.

Dar lucrul cel mare e că Mara nu-ţi iese niciodată cu gol în cale; vinde ce poate şi cumpără ce găseşte; duce de la Radna ceea ce nu găseşti la Lipova ori la Arad şi aduce de la Arad ceea ce nu gă seşti la Radna ori la Lipova. Lucrul de căpetenie e pentru dânsa ca să nu mai aducă ce a dus şi vinde mai bucuros cu câştig puţin decât ca să-i „clocească” marfa.

Numai în zilele de Sântă Mărie se întoarce Mara cu coşurile deşerte la casa ei.

Sus, pe coasta unui deal de la dreapta Murăşului, e mănăstirea minoriţilor, vestita Maria Radna. Din turnurile bisericii mari şi frumoase se văd pe Murăş la deal ruinele acoperite cu muşchi ale cetăţii de la Şoimoş; în faţa bisericii se întinde Radna cea frumoasă şi peste Murăş e Lipova cu turnul sclipicios şi plin de zorzoane al bisericii româneşti, iar pe Murăş la vale se întinde şesul cel nesfârşit al Ţării Ungureşti. Mara însă le trece toate cu vederea: pentru dânsa nu e decât un loc larg în faţa mănăstirii, unde se adună lumea cea multă, grozav de multă lume.

Cică e acolo în biserica aceea o icoană făcătoare de minuni, o Maică Precistă care lăcrimează şi de a căreia vedere cei bolnavi se fac sănătoşi, cei săraci se simt bogaţi şi cei nenorociţi se socotesc fericiţi.

Mara, deşi cretină adevărată, se duce şi ea câteodată la biserica aceasta, dar se închină creştineşte, cu cruci şi cu mătănii, cum se cuvine în faţa lui Dumnezeu. Că icoana face minuni, asta n-o crede; ştie prea bine că o Maică Precistă nemţească nu e o adevărată Maică Precistă. E însă altceva la mijloc. Călugării, care umblă raşi ca-n palmă şi se strâmbă grozav de urât, au o ştiinţă tainică şi ştiu să facă fel de fel de farmece pentru ca boala să-şi vie la leac, săracul să-şi găsească sprijoana şi nenorocitul să se fericească. Bine face dar lumea care vine la Maria Radna să se închine, şi Marei îi râde inima când pe la Sânte Mării timpul e frumos, ca lumea să poată veni cale de o săptămână de zile, cete-cete, cu praporele în vânt, cu crucile împodobite cu flori şi cântând psalmi şi litanii. Acum, când vin sutele şi se adună miile pe locul cel larg din faţa mănăstirii, acum e secerişul Marei, care dimineaţa iese cu codirile pline şi seara se întoarce cu ele goale. De aceea se închină Mara şi în faţa icoanei, apoi îşi ia copilaşii, pe care totdeauna îi poartă cu dânsa, îi dă puţin înainte şi le zice: „Închina-ţi-vă şi voi, sărăcuţii mamei!”

Sunt săraci, sărăcuţii, că n-au tată; e săracă şiea, c-a rămas văduvă cu doi copii; cui, Doamne, ar putea să-i lase când se duce la târg? cum ar putea dânsa să stea de dimineaţă până seara fără ca să-i vadă? cum, când e atât de bine să-i vezi?!

Umblă Mara prin lume, aleargă sprintenă, se târguieşte şi se ceartă cu oamenii, se mai ia şi de cap câteodată, plânge şi se plânge c-a rămas văduvă, şi apoi se uită împrejur să-şi vadă copiii şi iar râde.

'Tot n-are nimeni copii ca mine!" îşi zice ea, şi nimeni nu poate s-o ştie aceasta mai bine decât dânsa, care ziua toată vede mereu copii şi oameni şi nu poate să vadă fiinţă omenească fără ca s-o pună alături ea de copiii ei. Mulţi sunt sănătoşi şi rumeni, voinici şi plini de viaţă, deştepţi şi frumoşi, răi sunt, mare minune, şi e lucru ştiut că oameni de dai-Doamne numai din copii răi se fac.

Mai sunt şi zdrenţăroşi şi desculţi şi nepieptănaţi şi nespălaţi şi obraznici, sărăcuţii mamei; dar tot cam aşa e şi mama lor ea însăşi; cum altfel ar putea să fie o văduvă săracă? cum ar putea să fie copiii săraci, care îşi petrec viaţa în târg, printre picioarele oamenilor?

Muiere mare, spătoasă, greoaie şi cu obrajii bătuţi de soare, de ploi şi de vânt, Mara stă ziua toată sub şatră, în dosul mesei pline de poame şi de turtă dulce. La stânga, e coşul cu peşte, iar la dreapta clocoteşte apa fierbinte pentru „vornovişti", pentru care rade din când în când hreanul de pe masă. Copiii aleargă şi îşi caută treabă, vin când sunt flămânzi şi iar se duc după ce s-au săturat, mai se joacă voioşi, mai se bat, fie între dânşii, fie cu alţii, şi ziua trece pe nesimţite.

Serile, Mara, de cele mai multe ori, mănâncă ea singură, deoarece copiii, obosiţi, adorm, în vreme ce ea găteşte mâncarea. Mănâncă însă mama şi pentru ea, şi pentru copii. Păcat ar fi să rămâie ceva pe mâine.

Apoi, după ce a mai băut şi o ulcică de apă bună, ea scoate săculeţul, ca să facă socoteala. Niciodată însă ea n-o face

numai pentru ziua trecută, ci pentru toată viaţa. Scăzând dobânda din capete, ea pune la o parte banii pentru ziua de mâine, se duce la căpătâiul patului şi aduce cei trei ciorapi: unul pentru zilele de bătrâneţe şi pentru înmormântare, altul pentru Persida şi al treilea pentru Trică. Nu e chip să treacă zi fără ca ea să pună fie şi măcar numai câte un creiţar în fiecare din cei trei ciorapi; mai bucuros se împrumută pentru ziua de mâine. Când poate să pună florinul, ea-l sărută, apoi ră mâne aşa, singură, cu banii întinşi pe masă, stă pe gânduri şi începe în cele din urmă să plângă.

Nu doară că i-ar fi greu ceva; când simte greul vieţii, Mara nu plânge, ci sparge oale ori răstoarnă mese şi codiri. Ea îşi dă însă seama cât a avut când a rămas văduvă, cât are acum şi cât o să aibă odată. Şi chiar Mara să fii te moi când simţi că e bine să fii om în lumea aceasta, să alergi de dimineaţă până seara şi să ştii că n-o faci degeaba.

Peste zi ea vede multă lume, şi dacă-i iese-n cale vreo femeie care-i place şi ca fire, şi ca stare, şi ca înfăţişare, ea-şi zice cu tainică mulţumire: „Aşa are să fie Persida mea!” Iar dacă bărbat e cel ce-i place, ea-şi zice: „Aşa are să fie Trică al meu!”

Era una, preoteasa de la Pecica, o femeie minunată, şi dulce la fire, şi bogată, şi frumoasă: ar fi spart Mara toate oalele dacă cineva s-ar fi încumetat să-i spună că Persida ei n-are să fie tot aşa, ba chiar mai şi mai. Iar preoteasa aceea stătuse patru ani de zile la călugăriţele din Oradea-Mare: era deci lucru hotărât că şi Persida are să stea cel puţin cinci ani la călugăriţele din Lipova.

A şi făcut Mara ce-a făcut, şi maica Aegidia, econoama, i-a făgăduit că-i va lua copila şi pentru numai 60 florini pe an, căci e văduvă cu doi copii, sărăcuţii de ei. Au trecut însă doi ani de atunci, Persida împlinise nouă ani, şi Mara nu se putu hotărî să dea atâta bănet – pentru nimic. Ar fi putut să dea; avea de unde; asta ea însăşi o ştia mai bine decât orişicine;

dar n-o ierta firea să rumpă din niciunul dintre cei trei ciorapi.

Trică îi făcea mai puţină bătaie de cap.

Era un om la Lipova, Bocioacă, starostele cojocarilor, care lucra vara cu patru şi iarna cu zece calfe, scotea la toate târgurile cele mai frumoase cojoace, ţinea tăierea cărnii în arândă şi avea de nevastă pe Marta, fata preotului de la Cladova. Minunat om! – aşa trebuia să fie şi Trică! Iar pentru aceasta nu era nevoie de multă şcoală: atât ca să-l primească ucenic.

Maica Aegidia cerea însă mult, şase florini pe lună, şi pe deasupra mai erau şi alte cheltuieli.

„Hm” zise Mara, încreţindu-şi sprâncenele, şi începu să facă în gândul ei socoteala cam câţi oameni vor fi trecând în fieştecare an peste podul de plute de pe Murăş. Nimeni în lumea aceasta n-ar fi putut să facă socoteala aceasta mai bine decât dânsa, care atâta timp a stat pe ţărmurii Murăşului. Ce-ar fi fost adică dacă ar fi luat din ciorapul Persidei arânda podului? Putea să dea mai mult decât alţii, fiindcă nu voia să câştige decât cei 60 florini şi încă ceva pe deasupra. Apoi mai câştiga şi dreptul de a-şi pune masa şi codirile la capul podului, pe unde trecea toată lumea.

Stătea Mara, stătea şi număra în gândul ei banii, câte doi creiţari de om şi câte zece de perechea de cai ori de boi, număra mereu şi-i aduna de se făceau mulţi, încât ochii i se umpleau de lacrimi.

S-ar putea oare să fii văduvă săracă, să-ţi vezi fata preoteasă, feciorul staroste în breasla cojocarilor şi inima să nu ţi se moaie?!

Că lucrurile ar putea să vie şi altfel, asta Mara nu putea s-o creadă când vedea ca-n aievea cum atât de bine au să iasă odată toate.

ÎI.

MAICA AEGIDIA.

Maica Aegidia era mititică, păşea mărunt, vorbea scurt şi apăsat, avea nas nu tocmai mic şi o căutătură aspră şi

scrutătoare, dar se muia când vedea lacrimi de văduvă: ea a stăruit ca maica priorița s-o primească pe Persida și pentru numai cincizeci de florini pe an, ba a mai și alergat pe la dl Hubăr, economul orașului, ca Mara neapărat să capete arânda podului.

Erau creștinești faptele aceste, dar ea tot nu putea să fie mulțumită de a le fi săvârșit.

Sidi era, ce-i drept, foarte deșteaptă și, din clipa când se despărțise de Trică, se făcuse tăcută, așezată, ascultătoare, aproape blândă; nu era însă chip s-o desfaci de deprinderile ei urâte, s-o ții pieptănată și cu mâinile curate, nici s-o aduci la buna-cuviință. Apoi Mara venea mereu pe la mănăstire ca să se plângă că lumea nu mai trece pe pod nici de la Radna la Lipova, nici de la Lipova la Radna, încât maica Aegidia, muiată de lacrimile ei, se mulțumea și cu patru florini pe lună, punea al cincilea de la dânsa. Iarna, în sfârșit, după ce Murășul a înghețat și nimeni nu mai plătea cei doi creițari, maica cea cu căutătură aspră punea toți cei cinci florini de la dânsa și era foarte mulțumită că Mara o mai ajută și ea la îmbrăcămintea copilei.

Serile apoi Mara își fă cea, ca de obicei, socotelile și tot i se mai umpleau, ba mai vârtos îi erau plini ochii de lacrimi.

Un singur lucru o punea câteodată pe gânduri. Prea se făcuse blândă Persida: nu care cumva călugărița aceea s-o momească, s-o farmece și s-o facă și pe ea călugăriță smerită. „Mai bine moartă!” Dar nu! asta nu era cu putință: neam de neamul ei n-a fost om smerit; toți creștini adevărați! Apoi Trică se făcuse și el băiat așezat, ascultător și bun școlar. Asta vine cu vârsta la copiii care sunt răi de mici.

Așa, câteodată, își mai aduc, nu-i vorbă, și ei aminte de timpurile trecute.

Într-o frumoasă zi de primăvară dl învățător Blăguță a venit mai târziu decât de obicei la școală. Îi plăcea mult să pescuiască, se topiseră cam iute zăpezile, Murășul se umflase și apa era tulbure, cum e mai bună pentru pescuit.

Şi era lucru ştiut că, în lipsa dlui Blăguţă, Costi Balcovici e acela care pune mâna pe nuia, ca să ţie buna-rânduială – nu poate pentru c-ar fi fost cel mai mare dintre şcolari, dar învăţa bine şi era băiatul turtelarului din Radna.

Una e însă Blăguţă şi alta Costi, deşi era băiat de turtelar. În faţa dlui Blăguţă, Trică stătea smirnă, iar cu Costi se bătuse adeseori în piaţă, în zilele cele bune, când nu era singur, ci săreau amândoi, cu Sida, în capul lui, şi rar scăpa Costi cu faţa curată, fiindcă Sida avea gheare ca pisica şi ar fi sărit şi în foc pentru frăţiorul ei.

Tocmai de aceea, poate, Costi era foarte aspru faţă cu Trică, pe care îl ştia acum singur.

— Trică, strigă el răstit, stai frumos!

Trică se ridică îndrăzneţ în picioare: i se făcuse o nedreptate.

— Şezi! strigă Costi.

— Dacă vreau şed; dacă vreau stau, răspunse Trică. Cine eşti tu ca să-mi porunceai mie?!

Ceilalţi şcolari începură să râdă cu gurile întinse până spre urechi, căci copiii sunt oameni şi ei şi se simt mulţumiţi când văd umilirea celor ce prea repede se înalţă. Dar Costi, pui de om şi el, nu voia să fie umilit.

— Afară! strigă el dăscăleşte, în genunchi! şi, rostind porunca, se şi duse ca să-l apuce pe Trică.

Trică, cu vreo trei ani mai mic decât Costi, nu se simţea destoinic să ţie piept cu acesta: cu cât mai mic era însă omul, cu atât mai mare îi era hotărârea, şi el ştia să muşte, să zgârie şi să dea cu picioarele, ceea ce pe Costi îl umplea cu atât mai vârtos de mânie, cu cât ceilalţi şcolari se ridicaseră pe bănci şi râdeau cu hohote de câte ori Trică îl nimerea bine. Astfel învingerea nu putea să fie decât a lui Trică: bătaie, ce-i drept, a mâncat, părul i s-a cam rărit, gâtul îi era zgâriat, dar din bancă tot n-a ieşit şi în genunchi nu l-a pus decât dl Blăguţă, care ţinea ca autoritatea lui Costi să rămână întreagă.

Ieşind din şcoală, Tricã a luat-o, ca de obicei, drept spre pod, unde mumă-sa aduna creiţarii şi îşi vindea mărfurile. Cât s-a bătut cu Costi şi cât a stat în genunchi, o singură lacrimă nu i se ivise în ochi, abia acum, după ce se văzu singur, începu să şteargă din când în când câte o lacrimă. Ah! cum ar fi voit să-l poată muşca pe Costi, încât urma dinţilor să-irămâie toată viaţa! Costi era însă mai tare decât dânsul.

„O să-l spui eu mamei, îşi zise băiatul, şi o să treacă el pe la pod!”

Când însă vorba era s-o facă, el n-o putea. Degeaba i-ar fi spus: o fă cea numai să se plângă, ca alte dă ţi, că e vă duvă şi că toţi îşi bat joc de copiii ei, fiindcă n-au tată, ca să-i ocrotească.

„Ah! zise el suspinând, de ce nu mai e Sida aici?!”

Da! singură ea putea să ştie ce va să zică a fi bătut de Costi.

El se strecură fără de veste pe lângă un car peste pod, apoi, trecut odată pe cellalt ţărmure, se duse ca din puşcă până la mănăstirea de călugăriţe, trase clopoţelul de la intrare şi spuse, după ce i se deschise, că mumă-sa l-a trimis să-i aducă soră-si ceva.

La călugăriţele din Lipova nu puteai să vorbeai cu orişicine orişicând şi despre orişice. Sidi nu era însă oricine, şi maica Aegidia cea aspră, fiind totodată şi înţeleaptă, ţinea să nu răscoale întreaga mănăstire, ceea ce ar fi făcut dacă ar fi oprit pe Sidi, care începuse să se vaiete când i s-a spus că acum, asupra mesei, nu poate să-şi vadă fratele. Astfel Tricã n-a avut să adepte mult.

— Cee?! întrebă ea răstită.

— Uite, zise el încet, ca să nu audă şi sora Marta, care se afla în iatacul de alături, Costi m-a bătut.

— Te-a bătut el pe tine, şi tu, prostule, te-ai lăsat să te bată!

— Dacă el e mai tare!

Persida rămase câtva timp pe gânduri, cu răsuflarea oprită şi cu ochii ţintă la un colţ.

— Haide!… zise apoi şi îl apucă de braţ, ca să-l ducă spre ieşire, unde cheia era în uşă.

— Sidi, Sidi! strigă sora Marta speriată şi plecă s-o oprească.

— Haide! grăi Persida mai tare. Ea n-are voie să iasă după noi!

Ieşind apoi în stradă, ei o luară spre pod.

Da! însă dincolo era Mara, şi ea n-avea să-i vadă, nici să-i ştie.

Pe ţărmurele despre Lipova, de la pod la deal, e Sărăria, o mare şură de scânduri, în care se adună sarea adusă de luntri de la ocnele din Ulioara, ca să fie vândută pentru satele de dimprejur. În faţa Sărăriei sunt vara-iarna, ziua-noaptea o mulţime de care, iar din sus de Sărărie e şirul de mori plutitoare de-a lungul ţărmului. Persida şi Trică se strecurară printre care, ocoliră Sărăria şi înaintară spre mori. De câte ori, vara, au trecut ei Murăşul pe luntriţa de la vreo moară!

Acum însă nu era vară, ci primăvară, şi Mură şul era lat, foarte lat, tulbure-găibui şi plin de spumă şi de vuitori. Morile, care alte dăţi se aflau în apropierea ţărmurelui, de care erau legate prin o podişcă, acum rămăseseră departe spre mijlocul râului, de unde abia li se auzeau tocăniturile monotone. Cum să ajungă ei acolo, ca să roage pe vreuna dintre calfele de morar să-i treacă?!

Nu era chip! şi totuşi cei doi copii bălani şi cu obrajii rumeni erau voioşi: mult era frumos şi bine aici în faţa valurilor ce se tăvăleau greoaie spre şesul depărtat. Venea cu ele şi o adiere primăvăratică, iar dincolo, pe coastele de la Radna şi de la Şoimoş, se ivea pe ici, pe colo iarba crudă şi verdeaţa de salcie şi de răchită.

— Stai! strigă deodată Persida. Morarii cum se duc ei la morile lor? Trebuie să fie pe aici pe lângă ţărmure vreo luntriţă. N-ai să te temi! Tu ştii că eu mă pricep la lopată.

— Eu să mă tem?! ră spunse Trică. N-am vâslit vara şi eu?!

Mare lucru nici n-ar fi fost, dacă ai fi putut, ca vara, să dai cu lopata de fund, ca să duci luntriţa precum îţi place; acum însă Murăşul n-avea fund, valurile erau cu mult mai iuţi decât ţi se păreau de la ţărmure şi luntriţa-i ducea pe cei doi copii după cum voia bunul Dumnezeu.

Ochii căprui ai Persidei erau plini de văpaie: era frumos şi bine, mare minune, mai ales pe la vuitori, când luntriţa se învârtea. Oamenii de pe ţărmuri se speriară, cu toate aceste, când văzură luntriţa uşoară cu cei doi copii neajutoraţi în ea şi începură să alerge, mai ales de la Sărărie, spre mori, ca să ieie o luntriţă şi să le vie într-ajutor.

Ce ar fi putut adică să li se întâmple? Îi duceau valurile cât îi duceau şi trebuia să-i scoată în cele din urmă la ţărmure, cum scoate apa râului tot ceea ce pluteşte pe ea.

Mai era însă în drum şi podul, de care nu o dată se izbesc şi se sfarmă plutele aduse din Ardeal. Lumea alerga dar spre pod pentru ca de acolo să le vie cumva într-ajutor.

În acelaşi timp se dusese prin Lipova vestea că o fată a fugit de la călugăriţe cu un băiat. O fată şi un băiat! S-ar fi putut oare ca în gândul lumii fata să nu fie mare, când fuge cu un băiat? Degeaba i-ar fi spus că nu era, degeaba i-ar fi arătat perechea; ea tot n-ar fi crezut. Mai erau dar şi alţi oameni la pod, în faţa mănă ştirii, ca să afle cum s-au petrecut lucrurile cu fuga.

Mara, podăriţa, vedea că o mişcare neobişnuită s-a pornit de la Sărărie şi de la mănăstire spre pod. Sări dar de la locul ei şi grăbi spre Lipova. Uitându-se apoi încotro se uitau şi oamenii, zări deodată luntriţa purtată de valuri şi alte două luntriţe mânate de vâslaşi voinici, care grăbeau să o ajungă.

— Vai de mine! strigă ea, cuprinsă de spaimă.

La moarte s-ar fi gândit, dar nu că sunt chiar ai ei copiii din luntriţa care venea, venea mereu şi iute spre pod.

Mara începu să alerge şi să cheme oameni ca să deschidă podul, ca de obicei, când trec plute ori luntre cu sare.

Dincolo, despre Lipova, se îngrămădea pe pod lumea adunată în pripă, iar în fruntea ei venea maica Aegidia, foarte grăbită, ca o păpuşică trasă pe sfoară, cu ochii ridicaţi spre cer, cu mâinile încleştate şi rugând mereu pe Maica Fecioară de la Radna, făcătoarea de minuni, să le vie copiilor într-ajutor.

Văzând pe maica Aegidia, Mara se opri.

De la călugăriţă gândul ei trecu deodată la Persida, şi ochii ei se îndreptară mai cu dinadins spre cei doi copii.

Ea rămase ca înfiptă, cu ochii mari, cu buzele strânse şi strâmbate în jos.

— Sfinte Arhanghele! strigă apoi crucindu-se. Sfântă Mărie, Maică Preacurată! Bată-vă să vă bată, copii! Nu, grăi dânsa mângâiată, copii ca ai mei nimeni nu are!

Şi adică ce li s-ar fi putut întâmpla? Printre pontoanele podului era loc de puteau trece şi o sută de luntriţe! Da! da! Lor nu li se putea întâmpla nimic: ea ar fi avut altfel visuri rele şi presimţiri urâte.

Dar cum a ajuns Persida din mănăstire în mijlocul Murăşului?

Pornind iar spre maica Aegidia, ca să afle cele petrecute, Mara era din ce în ce mai strâmtorată. Ştia un lucru: că aşa, numai din senin, n-a plecat Persida de la călugăriţe. Trebuia să fie la mijloc vreo nefăcută!

Mara era însă femeie trăită în lume şi ştia că lucrurile o să meargă mai bine dacă se va ţinea dânsa deasupra.

— Bine, maică, strigă ea, aşa păziţi dv. copiii?

Ce mai putea maica Aegidia să răspundă când ea singură era de vină, ea, cu slăbiciunea ei cea mare?

Îşi frângea mâinile şi nădăjduia în Dumnezeu cel prea milostiv.

— Las-acum, lasă! grăi dânsa căită. Iată, Maica Domnului ne este într-ajutor; luntriţa a apucat-o bine, a luat-o spre locul dintre pontoane şi trece, trece, iat-o, trece!

Toţi alergară să vadă cum luntriţa intră sub pod, apoi se-ntoarseră şi alergară pe-mbulzite, ca s-o apuce ieşind din jos pe pod.

Persida şi Trică şedeau tăcuţi şi strâmtoraţi, căci ştiau, ce-i drept, că de înecat nu se vor îneca, dar nici cu faţa curată nu vor scăpa după ce au ridicat atâta lume în picioare.

Peste puţin îi ajunseră apoi şi morarii ce plecaseră în calea lor; unul dintre dânşii apucă lanţul luntriţei şi începură să vâslească spre malul de la Lipova.

Lumea se porni dar şi ea înapoi, cu Mara şi cu maica Aegidia.

Mult ar fi dat maica Aegidia ca toată această lume neastâmpărată să rămâie departe-n urma ei, ca să poată vorbi ea singură cu Persida. Căci iubea maica adevărul, dar mai presus de toate îi era numele cel bun al mănăstirii, şi toate i le-ar fi iertat copilei dacă prin o minciună bine potrivită ar fi scăpat acest nume bun. Lumea nu era însă numai neastâmpărată, ci totodată şi sprintenă, şi maica Aegidia cea cu pas mărunt rămase ea departe-n urmă.

Iară Persida nu ştia să spună decât adevărul.

Ieşind din luntriţă, ea trecu iute, îndrăzneaţă şi cu capul ridicat printre cei adunaţi pe ţărmure şi se duse drept la maica Aegidia.

— L-a bătut, grăi dânsa iute, i-a scos păr din cap, l-a lovit cu pumnii-n coaste, i-a rupt gulerul de la cămaşă şi l-a zgâriat la gât.

— Cine l-a bătut? întrebă maica mai uşurată.

— Costi Balcovici, ră spunse Trică rar şi răspicat. Domnul învăţător s-a dus să prindă peşte, şi Costi Balcovici a fost obraznic, iar eu nu m-am lăsat bătut.

— Şi eu vreau să-i arăt, adause Persida, că n-are să bată pe fratele meu pentru că e mai mic şi n-are pe nimeni să-l ajute.

— Sărăcuţii mamei! grăimara înduioşată. Se iubesc, maică, urmă ea ştergându-şi lacrimile; se iubesc unul pe altul ca doi copii săraci.

Maica Aegidia era şi ea înduioşată nu numai pentru că vedea lacrimi de văduvă, ci şi pentru că înţelegea pornirea firească şi bună a copilei, dar mai presus de toate pentru că era salvat numele cel bun al mănăstirii.

— Iată, zise ea cu linişte sărbătorească, în loc de a-şi vedea de şcoală, umblă să pescuiască, iar în vremea aceasta copiii se sluţesc unul pe altul. Şi câte sunt nenorocirile ce s-ar mai fi putut întâmpla dacă n-ar fi paza Celui-de-Sus. La noi nu se întâmplă astfel de lucruri!

— Se-nţelege! grăi Rosa, nevasta lui Hansler, cizmarul de peste drum. La noi e regulă! La români însă toate merg una peste alta!

— Aşa e, ziseră alţi câţiva, în vreme ce iar alţii râseră.

Lucrul ar fi fost bun şi minunat dacă n-ar fi fost de faţă şi câţiva români, ai cărora obraji se roşiră, fie de mânie, fie de ruşine.

— Aceasta n-am voit s-o zic, grăi dar maica Aegidia. E şi la români regulă, se vede însă că nu pretutindenea.

— E un păcătos Blăguţă acela, adăugă Maria lui Ciondrea, care nu-l putea suferi pe învăţătorul din Radna.

Mara stătea ca pe spini. Ştia că papistaşii sunt un neam de oameni duşmănoşi şi ţinea mult la Blăguţă, care era vestit cântăreţ de strană. Îi mai trecea apoi, parcă, şi un fier roşu prin trup când vedea cum trec peste pod oameni, ba până chiar şi care, fără ca să plătească creiţarii cuveniţi. Călugăriţa nu putea, în sfârşit, să aibă dreptate.

— Dar fata mea cum a ieşit din mână ştire? zise ea rostind vorbele cam rar. Tot învăţătorul nostru ar fi de vină dacă copiii s-ar fi înecat în Murăş?

Maica Aegidia se sperie şi începu să tremure. Nu era deprinsă cu lumea, în mijlocul căreia se afla, şi o trecură fiori reci când se gândi că oamenii aceştia ar putea să se pornească la ceartă. Îi era ca şi când dincolo, pe dealurile de la Radna, s-ar fi pornit o furtună cu puhoi, care în toată clipa putea să fie aici.

— Haide, Sidi, fata mea! grăi dânsa grăbită. Sărută mâna mamei şi vino!

Mara ar fi voit să aibă cel puţin o ulcică pentru ca s-o sfarme în mii de bucăţi. Auzi vorbă! Să vie cineva, să ieie fata ei, s-o ducă, şi ea să nu poată face nimic, iar peste pod să treacă oameni şi care, să treacă fără creiţari.

— Fata rămâne cu mine! zise ea, deşi numai cam cu jumătate de gură.

— Nu, mamă! grăi Persida, care ar fi intrat în pământ de ruşine dacă nu s-ar fi putut întoarce chiar acum înapoi. Ce-ar fi zis celelalte fete? Eu, urmă ea, trebuie să mă întorc la lecţiune!

Maica Aegidia era cea mai fericită dintre călugăriţele de pe ţărmul stâng al râului.

— Aşa este, grăi dânsa. Te rog, adăugă apoi întorcându-se spre Mara, vino şi d-ta cu noi.

Patru care încărcate cu sare cotiră deodată spre pod, ca să treacă spre Radna, iar alte două veneau pe pod spre Lipova.

— Acum nu pot! răspunse Mara şi o porni repede spre pod, ca să-şi adune creiţarii, în vreme ce maica Aegidia plecă cu Persida spre mănăstire, iar Trică se luă după mumă-sa printre lumea ce se risipea.

III.

FURTUNA CEA MARE.

Nu-i nimic mai iute decât gândul, iar vorba poartă gândul dintr-un om în altul.

Peste jumătate de ceas toată Radna şi toată Lipova ştia cum s-au petrecut lucrurile pe ţărmul Murăşului, ba ştia chiar mai mult. Era lucru nemaipomenit! O adevărată răzmeriţă!

Călugăriţa aceea a zis că românii sunt nişte nemernici! Ba nemernic e Blăguţă, care trebuie să fie alungat cu ruşine de la Radna. Ba nemernice sunt călugăriţele, care nu ştiu să păzească fetele pe care părinţii le lasă în grija lor. Ba o

nemernică e Mara, care şi-a vândut fata. Ştia călugăriţa cu ce drept nu i-o lasă, ci o duce înapoi!

Aşa se vorbea la Lipova şi la Radna, şi nu se vorbea domol şi cu bună chibzuială, ci cu patimă, ca om pe om să se-ntărâte.

Dintr-un lucru de nimic se-nvrăjbiseră fără de veste câteva mii de oameni, care trăiau mai nainte în bună înţelegere, iar ziua următoare vrajba s-a lăţit, fiindcă era târg la Radna, şi s-a-nrăit, fiindcă pornirea pătimaşă trece crescând din om în om.

Cel mai amărât dintre toţi amărâţii era însă Blăguţă, nenorocitul pescuitor. Avea şi el duşmani, pizmuitori, avea, ca toţi oamenii, răuvoitori, care se bucurau de-ncurcătura în care-l vedeau. Avea însă şi prieteni şi binevoitori, care-l mustrau că le-a mai făcut-o şi asta. Se certa satul asupra lui, şi el nu mai ştia ce să facă.

Şi toate acestea pentru copiii Marei, de care toţi în atâte şi atâte rânduri se-mpiedicaseră.

Om era şi el; trebuia să-şi verse focul asupra cuiva: l-a dat afară din şcoală pe Trică, fiindcă era leneş, neascultător, hărţăgos şi strica şi pe ceilalţi copii.

Trică nu plângea, ci stătea drept, cu capul ridicat şi cu mâinile lăsate-n jos, apoi, plecat de la şcoală, trecea cu pas domol uitându-se drept înainte spre pod.

— Săracul mamei! zise Mara plângând la capul podului.

Ce putea dânsa să-i facă? cum putea să-l ajute? Cerul li se surpa amândurora, parcă, în cap; dar cine asculta plângerea ei?

— Lasă, dragul mamei, grăi dânsa în cele din urmă, îndârjită, căci am eu să te dau la o altă şcoală mai bună! Am să te scot om, om de carte, om de frunte, ca să nu mai fii ca tatăl tău şi ca mama ta, ci să stea ei şi copiii lor în faţa ta cum noi stăm în faţa lor! Eu pot, eu am, urmă ea avântată; mi-a dat Dumnezeu şi are să-mi mai deie, fiindcă el nu face deosebire între oameni!

Faţa lui Trică se însenină. Nu prea înţelegea, ce-i drept, vorbele mumei sale, dar ştia că are să meargă la altă şcoală, că nu el, ci Costi Balcovici are să rămâie în cele din urmă de ruşine.

Chiar acum însă Mara nu putea să-l ducă la şcoală. Era hotărâtă să-l ducă la Arad, fie mâine, fie poimâine, cât mai curând, îndată ce-şi va fi făcut vreun rost pentru creiţarii de pod. Deocamdată treceau oameni şi care fiindcă era târg la Lipova: n-avea Mara timp nici măcar să se gândească.

Peste noapte trecea de tot puţină lume de la Radna la Lipova ori înapoi. Serile dar Mara lăsa podul în grija lui Gheorghe, un văr al ei, căruia îi dădea bilete pentru câte doi şi pentru câte zece creiţari, ca să aibă un fel de socoteală cu el. Tot putea însă Gheorghe s-o înşele, şi de aceea niciodată ea nu l-a 1ă sat şi peste zi să adune creiţarii. Atât era acum de hotărâtă să plece mâine la Arad, încât îşi călcă pe inimă şi vorbi cu Gheorghe ca să rămâie în lipsa ei la pod.

Seara apoi, după ce rămase singură şi-şi făcu socoteala, ea stete foarte mult pe gânduri.

Era mare lucrul pe care voia să-l facă, mare şi greu. Nu-i vorbă, câştigul podului ar fi fost destul de mare ca să plătească pentru Persida şi să-i mai ră mână şi pentru cheltuielile ce voia să-şi facă cu Trică. Ba mai şi ră mânea ceva pe deasupra.

Ea a luat însă arânda podului din banii Persidei: cum putea să-i facă parte şi lui Trică? Îşi nedreptăţea fata!

Nu-i vorbă, ar fi putut să ia arânda în socoteala amândurora... dar era atât de greu. Cum să dea dânsa atât amar de bani pentru un lucru care nu se vede?

Doamne, câţi oameni sunt cu multă ştiinţă de carte care trăiesc ca vai de capul lor, luptându-se cu nevoile vieţii şi nebăgaţi în seamă, ba poate chiar dispreţuiţi de alţii care nu ştiu carte, dar au bani?! În zadar! mai presus de bani nu e nimic decât sănătatea şi voia bună. Cum să dai banul pe care-l ai în mâna ta, când nu capeţi pentru el ceva hotărât,

pipăit, neîndoios, ci numai o părere, o nădejde, un gând, care poate să te înveselească acum, dar nu ştii dacă se va împlini ori nu?

— Ferit-a Dumnezeu! grăi dânsa hotărâtă. Ce-i în mână nu-i minciună.

Nu! ea nu putea să se lepede de visul ei.

Ziua următoare n-a plecat dar la Arad, ci l-a îmbrăcat pe Tricã mai curăţel şi l-a dus, peste Murăş la Bocioacă.

Ştia băiatul destulă carte ca să fie ucenic de cojocărie, şi mai învăţa şi de aici înainte duminicile şi zilele de sărbători.

Nu era însă bine aleasă nici ziua, nici casa.

Ce-i drept, Bocioacă, el însuşi om aşezat şi scurt la vorbă, l-ar fi primit bucuros pe Tricã, ai cărui ochi îi plăceau, precum zicea el. Îi părea băiatul sănătos, deştept, aşezat şi sprinten. Nevasta lui Bocioacă era însă fată de popă; cum ar fi putut ea să sufere în casa ei, chiar acum, după cele petrecute, pe băiatul Marei, care, nespălat, nepieptănat, nu putea să fie decât un obraznic?

— O, Doamne! grăi Mara când Bocioacă îi spuse cu mare înconjur că nu poate să-i primească băiatul ucenic. O, Doamne! zise iar şi nu mai putea să zică nimic.

Iar li se surpa cerul, parcă, amândurora în cap, şi Tricã iar stătea drept, cu capul ridicat şi cu mâinile lăsate în jos.

Carevasăzicã, nici măcar ucenic de cojocărie nu mai putea să fie băiatul acesta sărac!

Şi toate aceste din vina Persidei! Nu! Persida nu putea să fie vinovată. Vmovată era numai maica Aegidia, călugăriţa cea papistăşească! Nu! nu! Dumnezeu a voit aşa, pentru ca s-o întoarcă iar la gândul cel bun.

— Haide, dragul mamii, îi zise ea băiatului; am să te dau, tot am să te dau, tocmai de aceea am să te dau să înveţi carte!

Era în gândul ei hotărâtă să n-o mai lase nici pe Persida la călugăriţe. Nu se mai putea împăca cu gândul că lumea zicea că şi-a vândut copila, c-a înstrăinat-o, c-a lepădat-o.

Da! urât, nesuferit era gândul acesta! Dar ce făcea apoi cu fata? unde o ducea? cum o ţinea? ce rost îi făcea?

Mergând cu Trică spre mănăstire, Mara era din ce în ce mai muiată.

Ce ar fi fost adică dacă, după aţâţe nenorociri, maica Aegidia s-ar fi învoit să ţie pe Persida şi fără de plată, ca să rămână cei 6 florini pentru Trică? Avea atâta slăbiciune pentru copilă, şi unde mănâncă o sută, mai poate să mănânce şi încă unul, unde se adăpostesc o sută, mai e loc şi pentru o biată de fată săracă.

Era tare muiată Mara când a intrat în mănăstire, însă mai muiată încă era maica Aegidia când a văzut ochii cei plânşi ai văduvei, de care se despărţise în împrejurări atât de grele şi de care se temea oarecum.

— Am să-i vorbesc maichii prioriţei, zise ea strâmtorată. Persida e o copilă cu porniri sălbatice, dar bune, foarte bune. O iubeşte şi maica prioriţa.

„Am să-i vorbesc” avea pentru Mara înţelesul „lucrul e făcut”.

— Apoi, urmă călugăriţa, am să-ţi dau o scrisoare către părintele guardian de la mănăstirea din Arad a minoriţilor. Vin şi părinţii copii săraci, care umblă din mănăstire la şcoală. Au, dacă îi scriu eu părintelui guardian, să-l primească şi pe el.

Mara era foarte fericită şi foarte grăbită, ca nu cumva să-şi schimbe din nou gândul.

Plecând de la maica Aegidia cu scrisoarea, ea a alergat să-şi caute căruţă, ca să nu mai piardă şi ziua de mâine, căci îi era foarte greu să-l ştie pe Gheorghe adunând creiţari la pod.

Pe la amiazăzi era la Arad.

Îşi pusese-n gând să meargă fără întârziere la părintele guardian; acum însă parcă-i venea greu s-o facă şi ţinea să se mai gândească.

Î1 vedea pe Trică şcolar harnic; îl vedea ieşit din şcoli; îl vedea domn mare, om cu casa lui, cu masa lui, cu rostul lui.

Iară ea era tot Mara cea veche.

— Nu! nu! zise ea – nu-mi înstrăinez eu copilul meu, că ci acesta e singurul pe care-l am.

Erau şi-n Arad cojocari, mai şi mai decât Bocioacă de la Lipova. Ea se duse cu Trică la Steva Claici, sârbul cel bogat, care lucra iarna cu douăsprezece, iar vara cu opt calfe şi era vestit în piaţa Aradului pentru cojoacele lui frumos împodobite.

În zadar! Îi fusese ursit lui Trică să fie cojocar ca Bocioacă, starostele cojocarilor din Lipova, dar mai bogat încă, fiindcă avea Mara şi aduna mereu.

IV.

PRIMĂVARA.

Omul vede cu ochii, aude cu urechile, dă cu socoteală şi te scoate în cele din urmă cum eşti, orişicât de mult te-ai sili să-i pari altfel.

Degeaba se mai plângea deci Mara c-a rămas văduvă cu doi copii, sărăcuţii de ei.

Copiii, aşa săraci cum rămăseseră, credeau cum creşte răchita-n prundişul apătos, iară muma lor întinerea, parcă, adunând creiţari la capul podului.

Nu-i vorba, tot Mara cea veche era, tot soioasă, tot nepieptănată, şi nici că i-ar fi şezut bine altfel. Vorbea însă mai apăsat, se certa mai puţin, călca mai rar şi se ţinea mai drept decât odinioară. Se simte omul care are şi-l vezi cât de colo pe cel ce se simte.

Şi dacă n-ar fi alta, e în lumea aceasta şi bine, şi rău.

Câtă vreme se află în largul lui, omul nu-şi prea bate capul cu alţii; când te afli însă în strâmtoare, te uiţi bine împrejurul tău, ca să vezi dacă nu cumva e prin apropiere cineva care poate să te scape.

Au simţit-o cei strâmtoraţi pe Mara că ar putea, dac-ar voi, să le vie într-un ajutor, aşa, cu o sută, cu două, fie ca să-şi cumpere o pereche de boi, fie ca să-şi dreagă casa, fie ca să împlinească preţul unei vii ori al unui pământ scos în vânzare. Până la toamnă, cu camătă bună, se înţelege.

— N-am, zicea Mara. De unde aşputea să am eu?

Şi asta i-ar fi şi rămas vorba dacă n-ar fi la mijloc şi camăta. Chiar mică fie, dar tot e ceva.

— Uite! Am ceva, grăi dânsa, nu atâta cât ceri, dar ştiu pe cineva care are; să iei jumătate de la mine şi altă jumătate de la dânsul.

Acel cineva era domnul Anton Hubăr, economul orăşenesc de la Lipova, prieten bun al tuturor beamterilor1, al preotului nemţesc de la Lipova şi al maichii Aegidiei.

Hubăr era măcelar, dar nu mai ştia ce se petrece în măcelărie. Asta era treaba nevestei şi a feciorului său Naţl, un băiat încă tânăr, dar deştept şi harnic, care purta gospodăria cu două calfe. Hubăr el însuşi petrecea toată ziua la casa oraşului, la cazino ori jucând cărţi cu popa şi cu directorul de la Steueramt2, dl Liubicek.

Ca femeie cu minte, Mara ştia că n-are niciodată să-şi piardă banii dacă face tovărăşie cu Hubăr. Câştiga, ce-i drept, mai puţin; dar de asta n-o durea pe dânsa capul, fiindcă tot mai pişca câte ceva, pentru ostenească, când datornicul făcea plăţile, şi, lucru de căpetenie, nu se temea că Hubăr îi va urca arânda podului.

Creşteau dar şi ciorapii deodată cu copiii.

Tu, Doamne! cum cresc toate în lumea aceasta.

Era ca ieri când l-a dat pe Trică ucenic de patru ani şi se şi pomeni cu el calfă, un băietan de cincisprezece ani, cam deşirat, dar înalt ca un grenadir, cam motolog, dar cu virtute. Păcat numai că trecea şi acuma săptămâna fără ca el să se spele şi să se pieptene: aceasta nu se face, asta ştia el, decât duminicile şi zilele de sărbători împărăteşti, după-prânz, ba chiar şi atunci numai dacă nu e timpul ca să se scalde în Murăş.

Persida, sărmana, se speria când îl vedea aşa, din Paşti în Crăciun.

Se obişnuise atât de rău acolo, în mănăstire, ca toate să fie curate în preajma vederii ei, încât o apuca un fel de boală

când venea de sărbători pe acasă şi trei zile depline rânduia mereu şi curăţea până şi prin podul casei.

Păcatul acesta căzu pe dânsa mai ales fiindcă în mănăstire nu mai stătea cu celelalte fete, ci cu maica Aegidia, pe care o apucau durerile de cap când vedea praf pe masă, ori când un scaun nu stătea tocmai la locul lui.

Mara era, cât stătea fata ei acasă, mereu cu ochii umezi, ea singură nu ştia de ce.

Prea i se făcuse fata fată, şi nu mai ştia ce să facă cu dânsa. Înaltă, lată-n umeri, plină, rotundă şi cu toate aceste subţirică s-o frângi din mijloc; iar faţa ei ca luna plină, curată ca floarea de cireşşi albă de o albeaţă prin care numai din când în când străbate abia văzut un fel de rumeneală.

Nu! asta nu putea să rămâie aşa. Ştia Mara că vine frumuseţea şi se trece, şi-i venea să geamă de durere şi-ar fi vrut s-o poată fermeca, pentru ca aşa să rămâie pe veci înmărmurită, ca veşnic oamenii, văzând-o, să strige cuprinşi de mirare: „A fost odată o Mară şi aceasta e fata ei: copii că dânsa nimeni n-a mai avut!”

Şi totuşi voia s-o ţină ascunsă şi tresărea adeseori cuprinsă de gândul că are să i-o răpească cineva, s-o ieie, s-o ducă, s-o înstrăineze, s-o facă muiere.

În zadar! Nici că se putea altfel: ăsta i-e rostul în lume.

Şi iarăşi altă groază o cuprindea, şi sărea nopţile speriată din somn, ca să alerge peste Murăş şi să-şi aducă fata acasă.

Auzise atâte poveşti despre fete frumoase ademenite de călugăriţe, ca să ieie vălul şi să rămâie viaţa lor toată între zidurile ce atâtea taine ascund. Iar Persida iubea pe maica Aegidia, Persida se simţea bine în mănă ştire, Persida se simţea nenorocită când venea la casa ei cea săracă.

Sărmana mamă!

Cum să ţină ea la casa ei asemenea fată?

Cât a ţinut postul Paştilor, Mara a rânduit mereu, a curăţit, a văruit şi răsvăruit, şi-a dres casa, şi-a îngrădit din nou

curtea, şi-a cumpărat mai întâi masă, apoi şi scaune, apoi şi două paturi noi, un dulap, ba până chiar şi trei icoane. Îi sângera inima când i se storceau banii adunaţi cu multă grijă pentru aceste nimicuri, de care dânsa nu simţea nici o trebuinţă; dar băiatul ei se făcuse calfă şi-l aştepta ca să petreacă Paştile cu sora lui şi cu muma lui; îşi aştepta copiii, care nu mai erau săraci ca odinioară, şi ţinea ca Persida să se simtă bine acasă.

Sărmana mamă!

Pe când ea se pregătea cu neastâmpăr să-şi primească copiii, neastâmpărul vieţii cuprinsese pe fiica ei.

La colţ de uliţă, peste drum de mănă ştire, era măcelăria lui Hubăr.

Hubăroaie, o femeie scurtă şi cam grasă, şedea, ca de obicei, pe un scaun din fundul măcelăriei, iară feciorul ei, Hubărnaţl, tăia carnea şi-o cântărea, apoi lua banii şi îi dădea mumei sale, care ţinea casa.

După ce cumpărătorii se răreau, Hubărnaţl făcea rânduială, strângea fărâmăturile cu măturişca, apoi, dacă timpul era frumos, ieşea în faţa măcelăriei, ca să vadă mai bine lumea.

Deşi măcelar, Hubărnaţl era, aşa, la înfăţişare, om plăpând, parcă mai mult fată decât fecior. Om de vreo douăzeci şi unu de ani, cu mustaţă puţină, cu obrajii rumeni, cu şorţul curat, oarecum ruşinos, el semăna mai mult a cofetar decât a măcelar. Ai fi crezut că nu e în stare să frângă gâtul unei vrăbii.

Aşa şi era în adevăr.

Lovea cu toporul în fruntea boului şi înfigea cuţitul drept în inimă fiindcă asta îi era meseria. Nu era însă în stare să rostească o vorbă aspră şi se-nduioşa până la lacrimi când vedea pe mumă-sa mâhnită.

Aşa şi l-a crescut Hubăroaie, care atâta copil, atâta om avea în lumea aceasta.

Şvăboaică de la Buda, ea se măritase foarte tânără după Hubăr, un vienez harnic şi chefliu, dar cam iute la fire, şi

puţin în urmă veniseră aici, unde nu aveau pe nimeni. Lucrând cu zestrea ei, Hubăr a agonisit în câţiva ani, mai ales în timpul revoluţiunii de la 1848, o frumoasă avere. Încă mai bine le-a mers apoi după revoluţiune, când Hubăr a ajuns, ca neamţ din Viena, la mare cinste, şi casa lor era pusă în rândul celor de frunte. Dar tocmai aceasta era nenorocirea Hubăroaiei: rămăsese la măcelărie ea singură cu calfele, iară bărbatul şi-l vedea aproape numai zilele de sărbători, când poftea beamteri la masă. Astfel mângâierea ei era Naţl, care a crescut lângă mumă-sa mereu mâhnită şi încă de copil simţise că nu merg lucrurile bine în casa lor.

Şi dacă n-ar fi fost asta, el nici c-ar fi ajuns măcelar.

Î1 dăduse tatăl său la gimnaziul din Timişoara, unde patru ani de zile, cât a stat, a fost mereu între cei dintâi. Anul al cincilea, însă, după vacanţa de la Paşti, nu s-a mai întors, ci a rămas acasă, lângă mama lui, la măcelărie. S-a şi făcut măcelar, însă firea nu i s-a asprit, şi când ieşea cu şorţul lui curat în colţul străzii, îţi venea să zici că nu e al lui şorţul, ci l-a pus numai aşa, de încercare.

Ani de zile de-a rândul a stat el aici fără ca să fi vă zut pe cineva la vreuna din ferestrele de peste drum. Şi jos, şi sus, ferestrele acelea erau date în alb, ca să nu se vadă prin ele, şi nu se deschideau niciodată. Acolo dar el nu se uita, fiindcă ştia că n-are ce să vadă.

Zidirea mănăstirii se sfârşea însă în faţa măcelăriei, iar mai departe-nspre stânga era grădina mănăstirii, împrejmuită cu un înalt zid de piatră. Ferestrele despre grădină se deschideau, ba mai ales acum, primă vara, stăteau aproape toată ziua deschise. Naţl nu vedea, ce-i drept, de la măcelărie acele ferestre, dar putea să le vadă dacă trecea spre stânga, în faţa grădinii.

Într-una din zile, ferestrele fiind deschise şi izbind o dată vântul în ele, una, tocmai cea de la iatacul din colţ, unde stătea maica Aegidia cu Persida, s-a sfărâmat.

Naţl s-a dus să vadă şi a văzut – nu fărâmăturile de geam, ci o fată, care îi părea grozav de frumoasă.

Nu-i vorbă, n-avea nevoie să şi fie pentru ca să-i pară frumoasă. Ceea ce se iveşte la fereastra unei mănăstiri de călugăriţe are totdeauna ceva tainic şi plin de farmec. Acolo, chiar bătrână fiind, femeia pare tânără, chiar urâtă, pare frumoasă; iară lucrurile sunt cum ele ne par.

Din întâmplare, însă, Persida, care alergase şi ea să vadă ce s-a întâmplat, era chiar mai tânără, mai frumoasă şi mai plină de farmec decât cum Naţl era-n stare să şi-o închipuiască.

El rămase uimit, cu inima încleştată şi cu ochii oarecum împăienjeniţi.

Îi era parcă s-a rupt, s-a frânt, s-a surpat deodată ceva şi o mare nenorocire a căzut pe capul lui.

Persida sta neajutorată în faţa geamurilor sparte şi nici nu-l băga-n seamă, când veni maica Aegidia, ca să vadă paguba.

Femeie mai aşezată şi mai cuminte, ba chiar călugăriţă, maica Aegidia tresări când văzu, peste drum, pe Naţl, băiatul Hubăroaiei, stând cu ochii ţintă la fereastră. Î1 ştia de copil mic, îl socotise totdeauna cel mai bun băiat, şi mintea i se oprea în loc văzându-l atât de îndrăzneţ.

— Sidi! grăi dânsa mâhnită şi apucă fata de braţ, ca s-o dea din vederea tânărului.

Rău a făcut, căci acum se opriră şi ochii Persidei asupra tânărului cu şorţ curat, cu obrajii rumeni şi cu mustaţa mică, acum îşi dete şi ea seama de ce stă acel tânăr acolo.

Obrajii ei se umplură de sânge, şi îi era parcă o săgetase ceva prin inimă.

Atât a fost, nu mai mult, şi ea nu mai putea să fie ceea ce fusese.

Taine mari şi nepătrunse de mintea omenească!

Atât a fost numai, şi gândul copilei era mereu la fereastra cea spartă, la frumuseţea zilei de primăvară, la omul ce stătuse acolo, peste drum, cu ochii uimiţi şi cu răsuflarea, parcă, oprită. Se temea să mai intre în casă, tremura când se apropia de fereastră, suspina greu când se uita şi nu-l

mai vedea acolo, şi totuşi nu mai avea astâmpăr, nu mai găsea loc de repaos, îşi făcea mereu de lucru în casă.

Nu i-a făcut şi nu-i făcea, nu i-a zis şi nu-i zicea nimeni nimic, nu ştia nimic, nimic nu gândea şi totuşi, aşa, ca din senin, se zbătea copila ca şi când ar voi să scape, să fugă şi să se ascundă în fundul lumii.

Iar două zile în urmă, când iar l-a văzut acolo peste drum, ea a rămas nemişcată şi cu ochii ţintă la el. Era parcă pierdută, căzută într-un fel de leşin.

Oamenii treceau de-a lungul uliţei, şi dacă el nu şi-ar fi tras seama, ea ar fi stat mereu acolo, în faţa lui. El însă iar s-a întors în faţa ferestrelor care nu se deschid niciodată.

Nu se deschid, dar se pot deschide. Da! da! nu e voie, dar cu putinţă este!

„Dacă voiesc, pot, grăi dânsa, şi puţin îmi pasă.”

Ce era adică? Îi face vreun rău cuiva?! Păcătuia dacă deschidea fereastra?

„Ca el să ştie?” grăi dânsa, apoi se duse cu paşi hotărâţi, deschise fereastra din faţa măcelăriei şi rămase dreaptă, înaltă şi cu faţa deschisă în ea.

Pe Naţl, care stătea în uşa măcelăriei, cuprins de neastâmpăr, îl trecură fiorii.

El ridică fără de voie mâna stângă la gură şi îi făcu semn să închidă fereastra, căci vedea lumea.

Îi era frică de femeia ce stătea acolo sus în fereastră.

Nu era păcat, nici un rău nu i-a făcut Persida nimănui, şi totuşi ea se simţea umilită, nu mai putea să privească în ochii maichii Aegidiei şi nu se mai ducea, nu mai voia să se ducă la fereastră.

Îi era parcă o apucase un fel de nebunie, care a trecut.

Da! a fost o nemaipomenită ştrengărie, de care îi era ruşine, şi mult ar fi dat ca nici el să nu fi băgat de seamă când ea a deschis fereastra.

Dar, la urma urmelor, de ce a şi deschis-o? Numai şi numai ca să-i arate că puţin îi pasă de dânsul, că poate, dacă vrea, s-o deschidă numai ca să râdă de dânsul.

Ar fi voit să i-o scrie aceasta pe o bucată de hârtie şi să-i arunce hârtia când îl va mai vedea stând ca un smintit în faţa ferestrei.

Dar îi era ruşine.

Era nesuferită viaţa aici în mănăstirea aceasta, unde dânsa era atât de singură, şi inima i se bătea mai iute şi mai tare decât de obicei când se gândea că peste câteva zile va ieşi şi va sta iar acasă, cu fratele ei, cu Trică al ei, care acum nu mai era ucenic, ci calfă, un adevărat flăcău, cu care poţi vorbi.

S-a şi bucurat Persida de sâmbăta Floriilor, când Trică a venit s-o ia şi s-o ducă acasă.

Ce om se făcuse! Era tuns abia acum şi îmbrăcat în haine noi-nouţe, din creştet până în călcâie toate noi. Nu-i vorbă, hainele îi erau cam largi şi mânecile surtucului ajungeau până la degete, dar nimic nu era din târgul de vechituri, ca mai nainte.

Deşi îmbrăcat însă în haine noi, Trică se simţea foarte strâmtorat în faţa surorii sale, care era şi mai mare, şi mai frumoasă, şi mai nu ştiu cum decât Milena lui Claici, cea logodită acum cu un teolog. N-o văzuse de un an pe soră-sa şi acum parcă nu îndrăznea s-o mai ia drept sora lui.

— Trică dragă! îi zise ea, întinzându-i mâna.

— Da, grăi dânsul tulburat, am venit să mergem acasă… şi nu ştia să-i sărute ori nu mâna, nu putea să-i zică „tu”, îi era greu să meargă, după ce ieşiră la uliţă, alăturea cu dânsa, ci rămase un pas în urmă.

Erau, spre pod, două drumuri: unul la stânga, iar cellalt la dreapta.

Persida ştia că e mai scurt cel de la stânga, dar nu stete decât o clipă pe gânduri, apoi, fără de voie, apucă la dreapta, spre măcelărie.

O nouă ştrengărie!

Tocmai în faţa măcelăriei Persida trecu uliţa ca să apuce colţul, şi acum i se împăienjeniră ei ochii, şi iar îi era ca şi

când un fel de leşin ar cuprinde-o. Îi era ruşine, grozav de ruşine, şi îşi vedea, parcă, obrajii roşiţi de năvala sângelui.

Naţl sfărâma tocmai cu barda încheietura de la un genunchi, şi când Persida se ivi peste drum şi apucă spre măcelărie, el rămase cu privirea pierdută şi barda îi tremura în mână. Hubăroaie se ridică din jeţ şi înaintă până în uşă; servitoarea, care ţinea coşul ca să i se dea carnea, se uita şi ea mirată, iar dincolo, peste drum, la cellalt colţ, se oprise un bătrân şi stătea cu gura căscată.

Persida trecea ca prin văpaie mistuitoare, iară Trică venea doi paşi în urma ei domol şi cu capul ridicat.

— Trică, grăi dânsa după ce trecu de măcelărie, vino mai iute, nu mă lăsa singură!

— Frumoasă e, şerpoaica! grăi Hubăroaie. A cui să fie oare? Mi-e ca şi când aş mai fi văzut-o undeva.

Naţl dete din umeri! El ştia, ce-i drept, unde a mai văzut-o, dar nu ştia a cui este.

— E de dincolo, din mănăstire, răspunse servitoarea; o vei fi văzut la fereastră.

Obrajii lui Naţl, şi altfel rumeni, se făcură roşii ca bujorul.

— Nu, zise Hubăroaie; ferestrele nu se deschid.

— Ai văzut? întrebă dl Bereki, bătrânul din cellalt colţ, care acuma trecuse uliţa şi stătea în uşa măcelăriei.

— A cui e?

— Se poate să mai întrebi? e leită muma ei!

— Aşa el Da, e fata Marei, grăi Hubăroaie mai întâi mirată, apoi dezamăgită.

„Păcat”! îi venea să mai zică, dar n-a rostit vorba. Era oarecum înduioşată de gândul că e mare nenorocire să fii atât de fragedă, atât de frumoasă şi să ai mamă pe Mara, precupeaţă şi podăriţă.

Cu totul altfel se înfăţişau lucrurile în gândul feciorului.

Era şi el mai întâi mirat, în urmă însă îi venea să ridice barda şi să arunce în lună cu ea, apoi să lase măcelăria în grija mumei sale, să alerge după fata Marei şi să sfărâme capul celui ce ar îndrăzni să se apropie de dânsa.

N-avea nevoie, deoarece Persida nu era singură, şi băiatul, care acum mergea alăturea cu dânsa, vedea foarte bine şi ştia, la nevoie, şi el să sfărâme capete.

Un lucru era pe care nu putea Trică să-l înţeleagă: că femeile pe lângă care treceau, toate, până chiar şi fetiţele mici se uitau cordiş, cu coada ochiului, la sora lui şi apoi îşi mai şi întorceau capetele.

O înţelegea însă aceasta mama lui, care ardea de nerăbdare să meargă ca mâine cu fata ei la biserică, iar după-amiazăzi să dea o raită pe la Lipova, ba îi venise odată chiar gândul de a-l însoţi pe Trică la Arad, ca să stea o zi, două la casa lui Claici.

De! e greu să ai fată mare, mai ales când trebuie să stai toată ziua la pod, ca să aduni creiţari pentru ea. Fetele vor să fie purtate prin lume, ca oamenii să le vadă şi să le ducă vestea, să umble mereu, ca să-şi întâlnească norocul. Şi parcă ştia Mara că aici, unde a crescut şi unde toată lumea o ştia de mică, fata ei n-o să-şi poată găsi norocul.

Dar a venit fata acasă, şi acum mama nu mai ştia cum să se gândească.

Lucrurile nu erau deloc cum ea şi le închipuise.

Se bucura Persida c-a venit acasă şi era voioasă, dar nu vedea schimbările ce se făcuseră în casă şi primprejurul casei.

Degeaba au fost cheltuielile, degeaba osteneala şi neliniştea, căci Persida ar fi văzut poate gardurile huluite şi gunoiul prin curte, dar nu se uita nici la curtea cea curată şi bine îngrădită, nici la pereţii de curând văruiţi. Ba după ce a intrat şi a văzut lucrurile cumpărate cu atâta amar de bani numai de dragul ei, ea a strâmbat oarecum din nas, ca şi când puţin i-ar fi păsat.

Mai rău a strâmbat însă când Mara i-a vorbit de biserică.

— O, Doamne, zise ea, dar ce să mai facem şi la biserică?!

Marei îi trecu, parcă, un sloi de gheaţă prin inimă.

În mintea ei duminica şi sărbătoarea erau zile în care omul merge la biserică. Mai ales acum, de când cu lumea

nemţească, era lucru nestră mutat că coşurile se adună, piaţa se deşertează şi dughenele se închid îndată ce clopotele sună de intrare. Iar pe când sună de a treia oară, bolnav pe moarte ar trebui să fii ca să lipseşti de la biserică.

Nu-i vorbă, s-a dus şi Persida; era însă oarecum dusă cu gândul şi strâmtorată ca străinul între străini şi tot ca nişte străini se uitau şi alţii la dânsa, încât Marei iar îi trecea sloiul de gheaţă prin inimă şi nu-i mai pria bucuria.

Se înşela, cu toate aceste, făcându-şi gândul nesuferit, că i-au momit călugăriţele fata.

Îi era frică Persidei de oameni. Vedea, ba simţea, oarecum chiar şi pe nevăzute, că toţi se uită cu ochii bine deschişi la dânsa, că toţi o judecă, şi inima i se încleşta, ca şi când tot în faţa măcelăriei lui Hubăr s-ar afla. Îi era ruşine ca şi când toţi ar putea să afle din faţa ei cele petrecute, se temea de ceva neştiut şi nu ştia cum să calce, cum să-şi ţină trupul, cum să-şi poarte capul şi ce să facă cu mâinile ei.

S-a dus, cu toate aceste, şi după-amiazăzi la Lipova, s-a dus cum merge omul osândit să-şi ia pedeapsa, dar s-a dus râzând, fiindcă era crescută de maica Aegidia, care mereu îi zicea: „Să râzi când îţi vine să plângi şi să plângi numai când vezi pe alţii plângând”.

Cu inima mereu încleştată şi tremurând la fiecare răspântie unde putea să se pomenească în faţa unui om pe care nu voia să-l întâlnească, ea umbla dreaptă şi cu capul ridicat, gata în toată clipa de a înfrunta privirile orişicui.

Era deci obosită când s-a întors acasă. Deşi atât de mult s-a temut că nu cumva să-l întâlnească, acum era mâhnită că nu l-a întâlnit, ca să treacă dreaptă, cu capul ridicat, nepăsătoare prin faţa lui.

Era obosită şi i se ura, nu ştia ce să mai facă acasă.

Erau Floriile pentru nemţi; duminica viitoare urmau Paştile nemţilor; abia peste două săptămâni aveau să fie Paştile româneşti: îi era, parcă, groază când se gândea că abia joi după Paşti se va întoarce iar în mănăstire. Ce să facă ea până atunci aici, unde n-avea ce să facă?

Mara vedea că fata ei n-are ce să facă şi se simţea nenorocită că nu ştie ce să-i facă. Se ducea cu ea la denii, o ducea şi dimineţile la biserică, dar degeaba i-a zis sâmbătă să meargă să vază învierea la Lipova ori la Maria Radna, fiindcă fetei îi plăcea să stea acasă.

Şi zilele erau, cu toate aceste, foarte frumoase. Murăşul, crescut ca odinioară din topirea zăpezilor, era plin din mal în mal şi se tă vălea alene spre şes. Pădurile nu înverziseră încă, dar pruniştile erau în floare, iarba se încheiase, sălciile, ră chitele şi plopii lăsaseră mâţişori, vântul adia dinspre munţi primăvăraţie, răcoros.

— Să mergem să culegem viorele, grăi Trică, pe care nu-l ierta firea să piardă ziua cea frumoasă, mai ales că era lunea Pagilor nemţeşti.

— Dacă ţii… răspunse Persida alene.

Ei plecară la deal spre ruinele de la Şoimoş, locuri lor atât de bine cunoscute.

Era în adevăr frumos. Inima creştea de vederea mugurilor, care începuseră a crăpa, şi sângele zvâcnea mai iute şi mai tare în adierea vântului ce trecea peste flori proaspete.

— Ştii ce? grăi deodată Persida. Să trecem la Lipova. Îţi aduci aminte, colo, deasupra viilor, ce frumos era şi câtă mulţime de viorele!

Era, nu-i vorbă, mai frumos aici; dar frumos era şi acolo; pretutindenea era frumos şi bine.

— Dacă vrei! ră spunse dar Trică.

Apoi se întoarseră la vale, trecură Murăşul, fără ca să-şi mai pună viaţa în joc şi fără ca să plătească creiţarii, şi o luară spre Sărărie, ca să iasă deasupra Lipovei.

— Să trecem prin oraş, grăi Persida, că e mai aproape.

Nu era mai aproape, dar, la urma urmelor, şi prin oraş tot acolo ieşeau.

Sărmana copilă!

A trecut cu inima încleştată prin oraş şi era deznădăjduită când s-a văzut la cele din urmă case. Ar fi vrut acum să

spună că rău au ales drumul şi să se întoarcă iar prin oraş, ca să apuce drumul pe la Sărărie. Asta însă nu mergea.

— De, zise ea după ce sosiră între vii, tot e mai frumos la Şoimoş!

— Ştiu eu că e mai frumos! îi răspunse Trică, pe care inima îl trăgea acolo unde a petrecut atâtea zile de copilărie.

Da! însă deasupra viilor mai erau şi alţii, care veniseră să caute flori şi să vadă de acolo din deal Murăşul şi lumea cea mare şi largă. Persida începu să urce mai cu virtute.

A urcat, a căutat şi-a adunat flori, apoi s-a întors iar prin oraşla pod, obosită, frântă.

Hubărnaţl se întorcea şi el obosit, frânt de la Radna, unde e atât de frumos acum primăvara.

Dacă n-ar fi fost pe pod, el ar fi apucat fie la dreapta, fie la stânga: aici însă nu-i rămânea decât să meargă înainte, drept în flacăra cea mare ce se ivi fără de veste în calea lui. Era greu afară din cale! Cum să treacă? cum să calce? cum să-şi ţie mâinile? cum să se uite la ea? să-şi ridice pălăria ori să facă ca şi când n-ar cunoaşte-o?

Persida tresări când îl zări, îşi îndreptă trupul şi îşi ridică capul. Nu mai era obosită: îi venea să zboare de uşoară ce se simţea; era ca beată de gândul c-a fost şi el la Radna – să caute flori de primăvară. Trecând pe lângă dânsa, el se uita zâmbind şi cu faţa deschisă, ca la nişte vechi şi buni prieteni, la Persida şi la fratele ei, apoi îşi ridică pălăria şi salută ca un băiat binecrescut, încât Persida, aşa înţepată cum era, trebui şi ea să dea din cap.

— Cine e acesta? o întrebă Trică cu glasul cam înfundat.

— Cine să fie? răspunse ea. Hubărnaţl.

— De unde te cunoaşte?

— Nu mă cunoaşte, dar cunoaşte pe mama!

Trică se uită înapoi.

— Aşa-i! zise el. Ăsta e Hubărnaţl.

Mara se simţise şi ea foarte măgulită când Hubărnaţl a salutat-o, în două rânduri, la dus şi la întors, mai altfel decât de obicei. Măgulită se simţea dar şi acum, când văzu din

capul podului cât de frumos a ridicat feciorul lui Hubăr pălăria în faţa copiilor ei.

N-avea, cu toate aceste, cuvinte de a se bucura, fiindcă seara Persida era foarte neastâmpărată, nu-şi mai putea găsi locul şi a rămas în cele din urmă dusă pe gânduri.

Avea în sufletul ei ceva ce nu putea să spună nimănui, iar aceasta nu pentru că s-ar fi silit, ci pentru că nu ştia nici dânsa ce are. Se temea ea însăşi de sine, simţea c-o apucă din când în când o pornire năvalnică şi-i vine să se ducă, ea singură nu ştia unde, şi să facă, ea singură nu ştia ce. Mii şi mii de primejdii, nenorociri peste nenorociri, zbuciumări peste zbuciumări, o viaţă plină de nevoi şi de dureri: le presimţea, le vedea, le ştia parcă pe toate cum vin.

— O, Doamne, zise ea cuprinsă de duioşie, ce bine e la mănăstire! Ce fericite sunt maicile!

Mara se cutremură în toată firea ei.

— Îţi place ţie fiindcă te-ai obişnuit cu maicile, răspunse ea. O să vezi, însă, că e bine şi afară din mănăstire.

Mai mult n-a zis Mara, dar acuma era hotărâtă să-şi ducă fata la Arad, neapărat s-o ducă şi s-o ţie cât de mult acolo, ca să se obişnuiască cu lumea.

V.

ANI DE TINEREŢE

„Iar s-a întâmplat ceva!” îşi zicea Gretl, slujnica Hubăroaiei.

Stăpânul ei nu plecase, ca de obicei, îndată după masă, ci stătea de vorbă cu stăpâna, şi stătea cam de mult, ceea ce nu era a bine.

A intrat de câteva ori în casă pentru ca să ridice masa şi i-a găsit mereu la fel, el cu pipa în gură la un colţ de masă, iară ea în cellalt colţ.

Deşi împlinise patruzeci şi şase de ani şi era om cu multă chibzuială, Hubăr nu părea deloc a om care poate să-i fie tată lui Naţl. Lasă că era om bălan, cam slab şi cu obrajii roşii, după înfăţişare prea tânăr, dar era în tot felul lui de a fi ceva uşuratic, aproape ştrengăresc. Gura îi era croită pe

râs, ochii îi jucau mereu în cap, şi lucruri pentru alţii mari îi păreau adeseori nimicuri. Deşi ţinea mult să aibă prietenie cu popa, cu beamterii şi cu ofiţerii, se pomenea adeseori la chefuri şi cu oameni mai fără trecere, până chiar cu calfele lui, un lucru pe care fecioru-său n-ar fi fost în stare să îl facă. Şi mai ales asta l-a făcut să nu prea aibă trai cu nevastă-sa, care era aşezată, cam ţâfnoasă şi neîngăduitoare.

Nu-i vorbă, certuri nu prea erau între dânşii, fiindcă el râdea şi făcea glume când ea îl mustra. Ea se necăjea, se înţelege, cu atât mai rău, se înteţea şi de obicei începea în cele din urmă să plângă. Cu asta se sfârşea apoi vorba, deoarece el se ducea şi o mângâia, îi zicea să nu fie proastă, căci tot n-are nimeni nevastă ca dânsul, şi toate erau bune deocamdată. Rar se întâmpla ca el, pierzându-şi sărita, să spargă ceva ori să o lovească. Nici atunci nu era însă ceartă, fiindcă îl mângâia şi îl împăca dânsa pe el.

Niciodată el nu putea să plece de acasă mai-nainte de a se fi ales lucrurile într-un fel ori într-altul. Nu putea să-şi petreacă în tihnă şi ştia că va trebui să se întoarcă înainte de vreme.

De asta dată el tot râdea, iar nevastă-sa n-ajunsese încă să plângă, deşi tare îi venea s-o facă.

Avea două mari supărări deodată.

Ziua trecută, în duminica Floriilor, maica Aegidia, chiar maica Aegidia însăşi, a oprit-o, când a ieşit din biserică, şi i-a spus – ce ruşine! – că Naţl stă gură-cască pe la ferestre, ca să dea ochi cu fata Marei.

Atât îi părea de mare lucrul acesta, încât n-a îndrăznit să-i vorbească despre el lui Hubăr, care ţinea foarte mult la mănăstire şi la maica Aegidia îndeosebi. A stat însă toată după-amiazăziua ea singură închisă în casă şi s-a gândit cum şi în ce fel să facă băiatului mustrări.

Spre marea ei mirare, spre îngrozirea din ce în ce mai mare a ei însă, băiatul nu s-a întors nici în amurg, nici seara, nici noaptea, ci abia în zorile zilei următoare.

A stat, a aşteptat, s-a frământat, s-a gândit şi răzgândit şi a plâns, cum plâng mumele când îşi văd copiii porniţi pe căi greşite şi nu ştiu cum să-i oprească şi să-i întoarcă.

Iară bărbatul ei, tatăl băiatului, om în toată firea, râdea, ba zicea că-i pare bine c-a început şi băiatul lui să fie om ca toţi oamenii.

Mai putea biata femeie să se stăpânească şi să nu i-o spună şi cealaltă?

I-a spus-o chiar cu îndărătnicie, ca să-i arate că o să-i treacă şi lui pofta de râs.

I-a şi trecut.

Ce-i drept, păcatul că feciorul lui a căscat gura la ferestre nu-l prea scotea din ale lui. Fetele sunt fete, aşa zicea el, ca băieţii să alerge după ele. Dar fata era a Marei! Puţin îi pasă! Nu era, la urma urmelor, decât o nebunie de tinereţe la mijloc. Asta vine şi trece tot cum a venit, fără ca să ştii când şi de ce. Un lucru nu putea să-i treacă lui prin gând: că băiatul lui ar putea vreodată să nu fie om cuminte.

Era însă nevoit să se gândească la casa lui, şi asta îl făcea totdeauna posomorât.

Se simţea foarte tihnit şi ferit de griji de când lăsase pe feciorul său la măcelărie. Încă tot el însuşi era patronul, iar Naţl era trecut în breaslă numai în rândul calfelor, şi mult ar fi dat să scape de orice grijă lăsându-şi feciorul patron la măcelărie.

Asta nu era însă deocamdată cu putinţă.

Deoarece la Lipova erau numai doi măcelari, ei au intrat în breasla cojocarilor, care tăiau şi ei primăvara miei, toamna berbeci şi iarna, pe ici, pe colo, câte un porc. Iar după rânduiala breslei nu putea să intre în rândul patronilor decât acela care şi-a făcut anii de ucenicie, a lucrat un an la patronul care l-a scos calfă şi a mai făcut şi doi ani de călătorie. Naţl făcuse anii de ucenicie şi era de doi ani calfă; îi mai lipseau dar cei doi ani de călătorie.

Nu-i vorbă, dacă starostele ar fi fost om de înţelegere, lucrurile mai ales pentru Hubăr s-ar fi putut pune la cale şi

fără de aceşti ani; Bocioacă era însă foarte mândru de starostia lui şi nu s-ar fi învoit odată cu capul ca cojocarii să fie mai prejos de măcelari şi ca de dragul unui măcelar să se nesocotească rânduiala breslei, pe care toţi cojocarii o păzeau cu sfinţenie. Apoi nu era nici Hubăr omul care e în stare să se căciulească în faţa lui Bocioacă.

Dar nici nu-i strica băiatului să mai umble prin lume, să vadă, să înveţe şi să se deprindă a fi om de capul lui. Era şi pentru Hubăr, dar mai ales pentru Hubăroaie foarte greu lucru să se lipsească de feciorul lor; nu le rămânea însă decât s-o mai facă şi asta.

Îndeosebi Hubăroaie se mai şi bucura. Aveau prieteni la Arad, la Timişoara şi la Lugoj; aveau rude – dânsa la Buda şi Pojon, iar bărbatul ei la Viena: orişiunde se ducea, băiatul găsea casă primitoare, ba chiar şi mireasă potrivită cu starea lui.

De astă dată lucrurile s-au sfârşit cu bine, fiindcă una voiau amândoi.

Iară Naţl era om tânăr şi nimic nu e în tinereţe mai ademenitor şi mai plin de farmec decât gândul de a trece aşa – tu de capul tău – prin lume. Abia acum se simţea calfă adevărată, şi nu-l mai ţinea locul până după Paştile românesc, ca să-şi ia condica de călătorie de la Bocioacă şi să plece cu ea în raniţă.

Joi după Paşti, Bocioacă puse pecetea breslei pe condică, apoi se îndreptă, înalt şi subţire cum era, şi grăi sărbătoreşte:

— Iată, băiete! cartea drepturilor tale, să nu uiţi niciodată că trebuie să păzeşti cinstea breslei. Să fii harnic şi ascultător, cinstit şi vrednic de încredere; să nu pierzi timpul hoinărind degeaba, căci în breasla noastră se primesc numai oameni cumsecade. Dumnezeu să te ajute!

Aşa trebuia să vorbească starostele; aşa i s-a vorbit lui când şi-a luat condica de călătorie; aşa le vorbea şi el tuturor celor ce luau condica de la dânsul.

Hubăr era cu toate aceste foarte supărat că un om ca Bocioacă îndrăzneşte să-i vorbească astfel lui Naţl, iar Naţl stă umilit în faţa lui, ba parcă ar voi să-i mai şi mulţumească pentru sfaturile binevoitoare, ca şi când ar fi avut nevoie de ele.

Dar au trecut şi prin asta, şi Naţl, plecând ziua următoare la Arad, se uita la trecători parcă a lui ar fi fost lumea cea mare în care se ducea.

Rămăsese vorba să se oprească deocamdată, pe timp de vreo două luni, aci mai prin apropiere, la Arad, ca să se deprindă cu străinătatea.

Bani aveau destui. Adunase el, căpătase de la tatăl său şi-i mai dăduse, aşa, prin ascuns, şi mumă-sa. Ar fi putut să tragă la orişicare hotel şi să trăiască boiereşte.

Nu de asta îi era însă lui.

Calfă de măcelar, el se simţea mândru că poate să tragă la conacul breslei, al breslei adevărate, în care sunt numai măcelari, iar nu o amestecătură de fel de fel de oameni.

La conac a găsit alte trei calfe, un neamţ de la Timişoara, un ungur de la Dobriţin şi un slovac de la Bichiş iar calfele din aceeaşi breaslă, orişiunde s-ar întâlni, sunt prieteni.

Prietenii se bucură, când se întâlnesc, că pot să stea de vorbă şi să se cinstească, iar Naţl era şi după fire, şi după înfăţişare, foarte bun de cinste.

Se cinsteau dar prietenii, vorbind, ca oamenii plecaţi în lume, despre cele de acasă şi ţinând fiecare să arate desluşit că nu e nicăieri atât de frumos şi de bine ca „la noi”.

Într-un târziu Naţl, care nu băuse mult, dar destul pentru dânsul, îşi rezemă capul pe cot, stete câtva timp gânditor, în vreme ce prietenii lui vorbeau înainte, apoi ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce e, măi? întrebă ungurul.

— Nu ştiţi voi! răspunse el înduioşat. Degeaba v-aş spune, că nu puteţi să mă înţelegeţi. Dar nu pot nici eu să vă spun. Ar trebui să cunoaşteţi pe mama, ar trebui să ştiţi ce fel e

mama, şi nici atunci nu m-aţi înţelege deplin. Zicea că se bucură când am plecat, dar eu ştiu că ea plânge acum şi are să plângă mereu, grăi el şi plânsul îi înecă glasul.

— Aşa e, zise neamţul mişcat, e greu lucru să te desparţi de mama ta.

— Mai ales când ai şi tată ca mine: un om fără de inimă! adăugă Naţl, oarecum fără de voie.

— Asta trece! grăi slovacul.

— Ce să zic eu, întâmpină ungurul, care mi-am lăsat acasă drăguţa, un boboc de te cuprinde ameţeala când îl vezi!

Naţl îşi ridică capul şi se uită drept în faţa ungurului. Îi venea să apuce carafa şi să-l lovească în cap cu ea. De ce trebuia să i-o aducă aminte şi pe asta?!

— Eu, zise el vorbind rar, nu am drăguţă, dar fete sunt şi pe la noi. Ar trebui să vezi cu ochii tăi ca să ştii ce va să zică fată. Ai înţeles? Sunt şi la noi fete! strigă, apoi apucă carafa şi o izbi pe pământ de se făcu miş-fărâmiş.

Era foarte îndârjit feciorul Hubăroaiei.

Ce-ar fi fost dac-ar fi ştiut că pe acelaşi drum şi în acelaşi ceas venise la Arad şi Mara cu copiii ei? Deosebirea era numai că Mara n-a tras la conacul măcelarilor, ci la casa lui Claici, unde a fost foarte bine primită.

Avea Mara gândul ei de mamă cu fată mare.

La călugăriţe n-ar mai fi vrut s-o trimită pe Persida; acasă nu putea s-o ţie; mare lucru ar fi fost dacă ar fi putut s-o lase în casa lui Claici – aşa, cu plată mai puţină.

Milena era logodită cu un bogoslov. Persida era fată şi ea, chiar mai frumoasă şi mai deşteaptă decât Milena, ba putea să aibă, la nevoie, şi zestre mai mare.

Nu ştie nimeni cum îi vine norocul!

Nevasta lui Claici n-avea nici un gând, dar i-a venit unul.

La Sân-Miclăuş, aci peste Murăş, era un loc de popă, şi Munteanu, logodnicul Milenei, făcuse tot ceea ce trebuia să facă pentru ca să-l primească. Încă acum dar, până la Rusalii, trebuia să se facă nunta. Milena şi sora ei, Anca, lucrau pe capete, ca să fie cât mai curând gata cu ale

zestrei, iară Persida era o adevărată măiastră când punea mâna pe foarfece şi pe ac.

Mare lucru ar fi fost dacă ea ar fi rămas până la nuntă, ca să le fie fetelor într-ajutor?

— Vai de mine! nu se poate, grăi Mara. Trebuie să se întoarcă la şcoală.

Tot aşa zicea şi Persida.

Nu era însă chip să plece când fetele stăruiau atât de mult să rămâie, ba muma lor mai scăpase şi vorba că o să-i fie Persidei recunoscătoare.

Mara s-a întros dar singură la Radna, ducând, se înţelege, cu dânsa şi o frumoasă scrisoare pentru maica Aegidia.

Acum nu se mai plângea Persida că n-are ce face. Lasă că fetele nu mai ştiau unde să-şi pună capul, dară Claici avea patru ucenici şi şapte calfe, dintre care numai două erau oameni de casă. Seca Lena nu ţinea, cu toate aceste, slujnică, ci se ajuta cu ucenicii şi cu fetele ei. Era minunat la casa lui Claici, şi Persida, care atâta timp fusese mâna dreaptă a econoamei de la Lipova, ar fi voit să se despartă în mai multe, ca să fie pretutindenea, să pună lucrurile la cale, să facă rânduială, să le ţie toate curate ca la mănăstire.

Un singur lucru nu-i plăcea Persidei: că trebuia să şadă la masă cu calfele, care se uitau la ea cu coada ochiului. Acesta era însă obiceiul casei, şi nici că i-ar fi putut trece cuiva prin minte că s-ar putea şi altfel. Ar fi plecat calfele toate dacă stă panul nu le-ar fi făcut cinstea de a le pune la masa lui.

Le era cu toate aceste oarecum greu să vie la masă, şi Bodroganu, cel mai sfătos dintre dânşii, mai nainte de a veni, se spălă pe mâini, apoi se mai şi pieptănă şi puse alt surtuc. Ceilalţi făcură şi ei ca dânsul, încât era ca în zi de sărbătoare la masa lui Claici, şi aşa a şi rămas de aici înainte.

Singur Trică n-a intrat în acest obicei nou.

El înţelegea prea bine de ce se spelcuiesc ceilalţi şi era mândru de soră-sa. N-avea însă nevoie să facă tot ca dânşii, fiindcă şi fără de asta tot frate îi rămânea Persidei.

Duminică s-a spelcuit însă şi el.

Ştia că are să vie Munteanu cu vreunul din prietenii lui să ducă fetele la biserică şi n-ar fi lăsat odată cu capul pe soră-sa să meargă singură cu dânşii.

De! La biserică oamenii se duc să se închine, dar, aflându-se odată la un loc, ei se văd, se întâlnesc şi stau de vorbă. Trică ştia că fetele lui Claici nu se întorc niciodată singure de la biserică, şi ţinea să fie şi el în ceata celor ce le petrec acasă.

Doamne! ce mângâiată s-ar fi simţit Mara dac-ar fi putut să vadă pe fata ei aşa înconjurată de bogoslovi, care nici nu îndrăzneau, parcă, să se apropie de dânsa şi rosteau vorbele numai cu jumătate de gură când îi vorbeau. Trică fierbea cu toate aceste în el: prea îi păreau îndrăzneţi, pe când ea mergea ruşinoasă alăturea cu fratele ei.

Hubărnaţl ar fi fost şi el, dacă ar fi văzut-o acum, de părerea lui Trică. El însă era dus la altă biserică şi nu ştia că n-ar fi avut decât să se uite bine împrejurul său pentru ca să vadă ceea ce-i dorea inima.

Fetele lui Claici, deşi sârboaice, umblau mai bucuros la biserica românească decât la cea sârbească, unde nu erau bogoslovi, şi bogoslovii cântau foarte frumos. Iară biserica românească, totodată şi catedrală episcopească, se afla tocmai afară din oraş, pe ţărmul Murăşului. Trebuiau deci să treacă prin piaţa cea mare a oraşului când se întorceau de la biserică, şi chiar şi numai atât ar fi fost destul pentru ca să facă drumul cel lung până la biserica românească.

Aici, în piaţă, e mănăstirea minoriţilor, cu o biserică frumoasă şi mare, singura biserică catolică în tot oralii. Pe la douăsprezece, când lumea iese de la biserică, e o adevărată frumuseţe pe piaţă, unde e adunat întregul oraş: să stai şi să priveai cum ies oamenii din biserică, şi ştii că e zi de sărbătoare.

S-au oprit fetele şi acum, ca de obicei, şi Persida se simţea ca la Radna, unde atât de adeseori văzuse lumea îndesuindu-se la ieşirea bisericii.

— Uite! iată şi Hubărnaţl! strigă Trică, cum strigi aşa, când vezi pe cineva la care nu te aşteptaseşi.

Persida tresări şi începu să tremure din picioare.

Cine era acest Hubărnaţl? Un om pe care-l văzuse, aşa în treacăt şi pe furiş de trei ori în viaţa ei. Acum însă, aici, în mijlocul unei lumi de oameni pe care nu-i mai văzuse, el îi părea un vechi şi bun prieten. Îi venea să plângă când vedea că el se duce, se depărtează, se pierde din vederea ei, şi ar fi voit să-l cheme înapoi, să trimită pe Trică după dânsul.

N-a făcut niciuna, nici alta, dar ochii ei erau furaţi, duşi, pierduţi în urma lui, şi Trică, văzând ochii aceştia, se-nduioşă de-şi simţi ochii muiaţi în lacrimi.

— Mă duc, zise el grăbit, să-i spun că suntem aici!

— Vai de mine! Ai înnebunit? răspunse ea. Ce avem noi cu el? Doamne!

Dacă i-ar fi păsat lui de dânsa, ar fi simţit că ea îl vede şi s-ar fi uitat înapoi şi ar fi salutat, ca atunci pe pod, atât de cuviincios şi cu faţa atât de deschisă şi de veselă.

— Cine e acela? întrebă Milena.

— Un măcelar de la Lipova, răspunse Persida cam peste umăr, feciorul unui prieten al mamei. Noi nici nu-l cunoaştem decât din vedere!

Ce-i păsa ei de el?! căile lor erau atât de deosebite! Aşa era în gândul, dar nu totodată şi-n inima ei.

Omul acela o prinsese în o clipă de slăbiciune; el ştia ceva ce singur el ştia, singur el putea să ştie: ea se ruşina de câte ori se gândea la el. Îi erau nesuferiţi oamenii ce o însoţeau: ar fi voit ca lumea să o lase în pace, să rămâie ea singură: n-avea dânsa nimic cu alţii!

Aveau însă alţii cu dânsa, şi casa lui Claici era mereu plină de prieteni de ai lui Munteanu, ceea ce nu supăra nici pe seca Lena, nici pe Mara, care ţineau mult la bogoslovi.

Vorba era de nuntă, de veselie, de zile fericite, şi serile fetele învăţau cu tinerii să joace, spre marea supărare a lui Trică, care era şi el nevoit să ia parte la petrecere.

Părintele episcop hotărâse că în ziua de Rusalii îl va hirotoni pe Munteanu de diacon; cununia dar trebuia să se facă neapărat duminică înainte de Rusalii.

Anca şi Persida erau surori de mireasă, şi seca Lena le făcuse haine la fel.

Fraţi de mire erau unu Codreanu, cel mai curăţel dintre prietenii lui Munteanu, iar cellalt, o, Doamne! chiar Trică. El nu voia, dar aşa dorea Milena, aşa seca Lena, aşa poruncea Persida, iar Mara, când a aflat-o aceasta, a dat din toată sărăcia ei să-şi cumpere un rând de haine negre şi o pereche de mănuşi în faţa guşei de porumbel.

Când s-a văzut sărmanul de băiat, gătit astfel, îi venea să se ascundă, ca nimeni să nu-l vadă, şi a început să râdă ca un nebun.

Mara a început şi ea, dar nu să râdă, ci să plângă ca o nebună.

Cum, Doamne, să nu plângă, când îşi vedea copiii mari, atât de frumoşi, atât de spelcuiţi, atât de cumsecade, şi Bârzovanu, fie iertat, era în pământ şi nu putea să-i vadă şi el, căci şi ai lui erau.

— Săracul! zise ea ştergându-şi lăcrimile, mult a fost bun şi vrednic! Azi nu mai trăiesc oameni ca dânsul. Nu era lumea asta pentru el!

Cum ar fi putut Persida ea singură să rămâie tot cu gândul ei cel vechi, când Bârzovanu îi fusese tată, Mara îi era mamă, Trică îi era frate şi toţi ceilalţi umblau în voile ei?

Inima tânără e făcută să stea deschisă, şi tânără era şi inima Persidei. Da! aşa râzând din gură şi din ochi, aşa îndrăzneaţă ca un copil răsfăţat n-a mai văzut-o pe ea decât un singur om, Naţl, atunci când stătea în faţa ferestrei deschise.

Cum n-ar fi alergat el la biserica de pe ţărmul Murăşului, dacă ar fi ştiut că iar putea s-o vadă tot ca atunci?

El însă n-avea de unde s-o ştie aceasta.

Abia după biserică, în piaţa cea mare, când nuntaşii, un lung şir de trăsuri, se întorceau la casa miresei, s-a oprit şi el, cum toţi se opriseră, şi a văzut mai întâi pe Trică, apoi pe Mara, nu însă şi pe Persida, care trecuse înainte.

— Vă rog, întrebă el pe un domn ce se afla în apropiere, cine se mărită aici?

Ăla dete din umeri.

— Vă rog, întrebă el pe altul, unde se duc nuntaşii?

Şi ăsta dete din umeri.

El nu mai întrebă pe nimeni, ci porni dus şi ca ieşit din fire în urma trăsurilor. Acolo unde se duceau trăsurile, acolo le afla şi le vedea el toate.

Le-a şi aflat, căci nuntaşii se dăduseră toţi din trăsuri pe când el a sosit, trăsurile erau ieşite în uliţă unde stăteau ca să mai răsufle caii şi în poarta deschisă se înghesuia o lume de oameni, care le ştiau toate.

Era nuntă de vară la casa lui Claici.

În curtea cea largă era un mare cort de verdeaţă, acoperit cu frunziş de stejar, împodobit la intrare cu ghirlande de flori.

Casa se întindea la stânga până în uliţă.

În cort, prin curte şi în faţa casei nuntaşii roiau în voie bună, dar încă nu veseli.

Unii se aşezau pe la mesele întinse în cort, spre fund, la dreapta şi la stânga; alţii stăteau de vorbă în locul larg ce rămăsese la mijloc, între mese; cei mai mulţi, însă, tineretul, se aflau în faţa cortului, unde cânta muzica încă tot obişnuitul marş de nuntă.

Aici era şi Trică, tot lung şi deşirat, dar mai altfel decât atunci, cu mâinile, parcă, mai lungi şi împiedicându-se mereu când de unul, când de altul.

Mara era şi dânsa la masa din fund, dar pe Persida n-o vedea nicăieri.

Şi totuşi ar fi putut să fie!

El ştia acum că fata lui Claici e cea care s-a măritat, că Trică e calfă şi a fost şi ucenic la Claici; era însă lucru firesc ca Persida să nu fi venit şi ea la nuntă, fiindcă se afla la mănăstire.

Ar fi putut, cu toate aceste, să fie şi ea aici.

El însă nu mai putea să aştepte. Stăpâna sa îl aştepta cu masa. Ce păcat! Trebuia neapărat să seducă.

Dar ea putea să fie aici.

Nu! Era peste putinţă: el trebuia să meargă la masă.

Aha! Ochii tuturora se îndreptează spre casă. Vine mireasa cu mirele, iar după dânşii…

El se dete la o parte, ca să nu fie văzut. Nu-i şedea bine să stea aşa, gură-cască, în poarta unei case străine.

„Hm!” făcu el cu faţa deschisă.

Nu era tot cum o ştia el, mândră şi oarecum încruntată, dar era drăgălaşă, ruşinoasă, neajutorată, nu ştia cum să-l ţie de braţ pe tânărul acela – cine-o fi.

Era de toată frumuseţea, dar puţin a fost, căci ea s-a pierdut peste puţin în fundul cortului.

Naţl se întoarse şi, grăbit şi în silă, se urcă într-una din trăsurile acum slobode şi apoi, iute! ca stăpâna să nu se supere.

După-masă? Da! fără îndoială! Ar fi voit s-o vadă mai bine. Dar adică de ce? Ce folos? Nu! el nu putea să stea în poartă.

Dar nici acasă nu putea să stea.

A ieşit, ca de obicei, la plimbare.

Ce ar fi fost dacă trecea, ca din întâmplare, pe acolo?

Asta da!

Vai ce gălăgie, ce amestec, ce neastâmpăr: era parcă se înzeciseră oamenii. Unii jucau în curte, alţii în cort, pretutindenea era plin, şi el nu vedea nimic.

Trecu şi se întoarse peste câtva timp şi iar trecu şi iar se întoarse.

Nu mai putea! Îi era parcă mumă-sa stă de pândă colo, la răspântie, şi-l vede şi se mâhneşte. Ba Persida îl vedea,

parcă, şi ea cum umblă s-o vadă pe furiş şi râdea de prostia lui.

El plecă hotărât şi iute, dar cu pas din ce în ce mai rărit, apoi de la colţ se întoarse: acum încă, cea din urmă dată.

Muzica nu mai cânta; jocul încetase; bătrânii se ospătau pe la mese, iar tinerimea era răsfirată prin curte, cavalerii ştergându-şi frunţile cu batistele, iar damele făcându-şi vânt fiecare cu ceea ce avea la îndemână.

Persida se plimba şi ea printre ceilalţi, tot cu acel tânăr, dar acum ştia cum să-l ţie de braţ şi era voioasă şi îndrăzneaţă.

Hubărnaţl simţi în el ceva ce-l apucă şi-l ia şi-l învârte, îşi potrivi surtucul pe trup, îşi răsuci o dată mustaţa, apoi, fără ca să mai ţie seama de mumă-sa, trecu prin mulţimea adunată în poartă şi înaintă râzând spre Persida.

Persida, când dete cu ochii de el, se făcu dreaptă ca lumânarea.

Îi venea ca ieşit din pământ şi îi părea, cu toate aceste, lucru foarte firesc ca el să vie şi să se apropie aşa râzând prietenele, ca atunci pe pod.

Aceste erau din altă lume, ca dintr-aiurea, unde toate sunt de sine înţelese.

— Aşa-i că te miri? zise el fără ca să-şi mai ridice pălăria. Am văzut, când vă întorceaţi de la biserică, pe fratele şi pe muma d-tale şi am dat cu socoteală că trebuie să fii şi d-ta aici. Ne cunoaştem, adause apoi întorcându-se spre Codreanu, care era cam mirat, de acasă.

— O! grăi Persida dezmeticindu-se, eu te-am văzut pe d-ta demult, odată, când ieşeai din biserică, dar nu te-ai uitat la noi şi nu ne-ai văzut.

— Păcatele mele! zise el. Îmi pare foarte rău! Carevasăzică, nu acum ai venit!

— Sunt de la Paşti aici şi am să stau până la toamnă.

— Cum? Nu te mai întorci la mănăstire?

— N-o lăsăm! grăi Codreanu, ca să zică şi el ceva.

Naţl nu putea să-şi dea seama dacă rău ori bine îi pare. Acum, în pripă, simţea numai că îl zguduie ceva şi se află în mare strâmtorare.

Trică, deprins a fi cu ochii mereu la sora lui, era foarte voios şi a alergat, când l-a zărit pe Naţl, la mumă-sa cu vorbele:

— Maică! uite şi Hubărnaţl! a venit şi el!

Şi Mara era foarte voioasă, dar nu înţelegea, adică parcă înţelegea, dar nu voia să ştie, cum a venit Hubărnaţl aici şi cum s-a pomenit el vorbind, aşa din senin, cu fata ei. Carevasăzică, ei se cunoşteau, aşa, fără de ştirea ei, prin dosul ei.

— Sărac de sufletul meu! grăi dânsa; se ridică înaltă, spătoasă şi greoaie, cum era, şi se uită acolo cum se uită cloşca la pui când simte că nu li-e a bine.

Iară Mara era dintre oamenii care nu vorbesc numai cu gura, ci şi cu ochii şi cu sprâncenele, şi cu creţele de pe frunte, şi cu mâinile descleştate; ochii tuturora se cârniră după ai ei, şi Naţl era ca strivit de multele priviri, care îl întrebau: „Cum ai cutezat tu să vii nepoftit de nimeni aici?”

Acum, acum iar îl vedea mumă-sa?

Era o nemaipomenită obrăznicie; a vorbit prostii de necrezut.

Ce caută el aici? Ce vrea? Ce l-a adus? O să mai vie şi mâine? şi poimâine?

El se îndreptă şi înfruntă privirile aţintite spre el, apoi se duse drept spre Mara, care era închisă în dosul mesei.

Ajuns în faţa ei, el ridică zâmbind pălăria.

— Am văzut, zise, trecând din întâmplare pe aici, pe domnişoara, fiica d-voastră, şi am dat cu socoteală că sunteţi şi d-voastră aici. Aş avea să vă fac o rugăminte.

Mara se însenină.

— Aşaa! zise ea.

Era lucru firesc! Cum să nu cunoască feciorul lui Hubăr pe fata ei?

— D-sa, urmă, îndreptându-se spre nunul care şedea al treilea de la dânsa, e feciorul unui bun prieten al nostru.

Nunul dete din cap, iară Naţl se închină, apoi se întoarse spre Mara.

— Mama, grăi dânsul, era să vie săptămâna viitoare aici, fiindcă rămăsese ca după Rusalii să plec la Buda. Vă rog să-i spuneţi, dacă vă întoarceţi, să nu mai vie, căci eu plec mâine. Îi scriu şi eu, dar prinde mai bine dacă i-o mai spune şi cineva cu grai viu. Să-i spuneţi, vă rog, că m-aţi văzut şi sunt bine, dar n-am mai putut aştepta!

— Bine, bine! răspunse Mara, o să-i spun. Păcat! o să-i pară foarte rău! Hei! urmă ea peste puţin, greu se desparte mama de copilul ei, mai ales când unul singur are!

— Vă mulţumesc! grăi dânsul încet.

Apoi strânse mâna Marei, se închină şi se întoarse iar cu capul ridicat şi cu faţa deschisă la Persida, care vorbea cu Codreanu parcă puţin îi pasă.

— Domnişoară, grăi el întinzându-i mâna, rămas bun! Eu mă duc mâine mai departe.

Ea îşi lăsă mâna moartă în a lui.

— Unde?

— Mai întâi la Buda, apoi la Pojon, la Viena şi Dumnezeu mai ştie unde. Doi ani fără cinci săptămâni am să tot umblu.

Ea dete din cap. Ce putea să-i răspundă? Păcat numai c-a venit acum aici!

Nici măcar în ochii lui nu s-a uitat, nici în urma lui n-a privit.

Şi el s-a dus fără ca să se uite-napoi.

Ce aveau, la urma urmelor, ei doi unul cu altul?

VI.

ISPITA.

Norocul nu umblă târâş, ci zboară pe aripi iuţi şi-ţi iese, când îi vine rândul, fără de veste-n cale: degeaba îl cauţi când nu-l găseşti; degeaba fugi când el aleargă după tine; norocul tău e numai al tău, şi chiar dacă nu l-ai cunoaşte tu pe el, te cunoaşte el pe tine şi nu te părăseşte.

Te miri însă de unde iese, şi de aceea stai mereu gata, ca să-l apuci precum rândunica prinde musca din zbor.

„De!… de!… zicea şi Mara în gândul ei, când vedea pe Codreanu învârtindu-se mereu împrejurul Persidei. Mai ştii?! Fata e fată; iar feciorul e curăţel şi deştept, fiu de popă, nepot de protopop şi peste câteva luni de zile bun de popie.”

Nu mai era Mara podăriţă, nici precupeaţă, nici mai ales văduvă rămasă cu doi copii săraci: gătită de nuntă, ea se ţinea drept, vorbea rar şi chibzuit, ba, pentru ca lumea să afle, mai scăpa şi câte-o vorbă despre supărările pe care ţi le fac datornicii.

Cam la fel era şi gândul celorlalţi.

Oamenii văd şi dau cu socoteală şi înţeleg şi-şi fac în cele din urmă părerea, care le ţine loc de adevăr neîndoios: era lucru hotărât că Persida şi Codreanu se potrivesc ca făcuţi anume unul pentru altul.

Cu cine adică să se fi potrivit Persida dacă nu cu Codreanu?

Deoarece parohiile nu sunt la fel, bogoslovii erau şi ei fel de fel de oameni. Cei mai mulţi erau foşti cântăreţi de strană, care veniseră la preparandie ca să se facă dascăli. Din preparandie au intrat apoi în şcoala teologică. Alţii se făcuseră dascăli, se însuraseră şi veniseră acum cu neveste cu tot la Arad, ca să se pregătească din ale socrilor pentru preoţie. Puţini numai trecuseră şi câteva clase gimnaziale şi abia câte unul, doi de curs. Viitorii protopopi aveau toate cele opt clase. Pentru toţi însă lucrul de căpetenie era să scape de cătănie, care pe timpul acela ţinea doisprezece ani.

Nu-i vorbă, puteai să te răscumperi ori să mai plăteşti vreun obşitar ca să-ţi ţie locul: aceasta însă numai oamenii bogaţi puteau s-o facă; cei mai săraci ieşeau mai bine cu socoteala dacă intrau în şcoala de teologie.

Pe Codreanu vârsta de douăzeci de ani îl apucase în clasa a şasea; nu i-a rămas dar decât să intre numai cu şase clase

în rândul bogoslovilor scutiţi de cătănie.

Deşi nu era însă între cei dintâi, el se ţinea în rândul lor, căci nu degeaba era nepot de protopop. Lasă că era băiat ţanţoş şi bun de petreceri, dar îi dădea mâna să fie. Apoi nici nu-şi bătea capul cu viitorul.

Oamenii sunt precum i-a lăsat Dumnezeu: fiindcă popa e sufletul şi cârma şi cinstea satului, ei ţin să aibă popă dintr-ai lor.

E dar lucru de sine înţeles că, murind un popă, fie feciorul, fie ginerele, fie vreun nepot îi ia locul.

Şi cine oare ar fi putut să ştie mai bine decât protopopul unde a murit popa şi n-a lăsat fecior, ci fată, şi frumoasă, şi cu zestre bună?

Doi ani de-a rândul Codreanu petrecuse vacanţele şi sărbătorile la Buteni, unde citea Apostolul şi cânta în strană, ca poporenii să-l cunoască, şi stătea în gazdă la preoteasa, unde se simţea foarte bine.

Asta se ştia, dar omul chibzuieşte şi Dumnezeu potrivesc, şi n-aveai ce să-i faci lui Codreanu dacă se simţea mai bine aproape de Persida decât departe de dânsa.

Ciudat lucru!

Persida, fată tânără şi intratăde curând în lume, se uita la el cu un fel de sfială şi se simţea foarte măgulită când el se apropia de dânsa şi îi vorbea. Deşi dânsul era numai de douăzeci şi trei de ani, ea îl socotea om deplin, foarte aşezat, foarte cuminte, foarte învăţat şi-l punea sus de tot în gândul ei, încât ar fi fost în stare să-i sărute mâna.

Codreanu o vedea aceasta, se simţea şi el măgulit şi înălţat în gândul lui, se apropia cu toate aceste numai cu un fel de frică de dânsa. O vedea aşa înaltă, trupeşă, frumoasă şi deşteaptă, se mira adeseori cât de bine ştie dânsa să judece pe alţii şi nu se mai îndoia că-l va judeca şi pe el mai curând ori mai târziu cu totul altfel. Era însă oarecum legat de dânsa. Trei săptămâni de zile, în timpul pregătirilor de nuntă, ei s-au văzut în toate serile, şi lumea îi lua totdeauna pereche, parcă fără de dânşii lucrurile nici n-ar fi putut să

meargă bine. Iar acum, în timpul nunţii, tocmai fiindcă era lume multă, ei au stat foarte adeseori singuri, nebăgaţi în seamă de ceilalţi şi oamenii tineri, fecior şi fată, nu ştiu niciodată unde vor ajunge cu vorba când se află singuri.

Târziu, pe la miezul nopţii liniştite, senine şi răcoroase, ei şedeau pe o laiţă din grădina de flori ce se întindea în faţa casei, dincolo de cortul de verdeaţă. Jocul încetase deocamdată, jucătorii se răcoreau plimbându-se prin curte, muzicanţii odihneau, iar în cort era o zgomotoasă şi veselă învălmăşeală.

Persidei îi venea să plângă. De când se înserase, el o necăjea mereu cu Naţl. Iar el o necăjea fiindcă era un farmec nespus în necazul ei. Cu toate aceste, dânsa nu se putea stăpâni, căuta dinadins să fie cât mai des singură cu dânsul: era cuprinsă de un fel de beţie, i se răscolise, parcă, toată firea şi ar fi voit ca aşa să şi rămâie.

— Eu am văzut, zise el râzând, că schimbai feţe, că glasul îţi era înecat şi tremura, că nu mai ştiai ce să faci şi ce să zici.

— Doamne! răspunse ea, m-am speriat. Cum să nu mă sperii, când mă pomenesc deodată că un om cu care n-am mai vorbit în viaţa mea vine la mine şi-mi vorbele ca şi când am fi copilărit împreună?

Lui Codreanu lucrul acesta îi părea peste putinţă.

— Eu nu cred că n-aţi mai vorbit, zise el.

— Eu ce să-ţi fac dacă nu mă crezi?! răspunse ea dând din umăr.

Şi iar se vedea stând în fereastra deschisă, uitându-se îndrăzneaţă şi ca un copil răsfăţat la Naţl. Asta însă nimănui în lumea aceasta n-ar fi fost în stare să i-o spună.

El apucă amândouă mâinile ei şi se simţi cuprins de un fel de îndărătnicie. Erau, parcă, de lemn, mâinile acelea, carne moale şi rece, buştean fără de viaţă, încât ar fi voit s-o zguduie strângând-o de mâini.

— Şi, cu toate aceste, îţi pare rău c-a plecat, grăi dânsul, şi ai pierdut voia bună de când a fost el aici.

— De ce să zic nu? îi răspunse ea. Nu ştiu nici eu de ce, dar îmi pare rău. N-am nimic cu el, dar m-a cuprins un fel de întristare, fiindcă-mi părea mâhnit, ca şi când eu aş fi de vină.

Codreanu începu să tremure.

— Şi mi-o spui mie asta aşa, parcă puţin îmi pasă!

— De ce să-ţi pese?!

— Pentru că mă doare, zise el luat pe dinainte de o pornire pân-acum lui necunoscută.

Ar fi voit s-o tragă la sine şi s-o strângă-n braţe, apoi să se ridice şi să fugă, ca să n-o mai vadă-n ochi.

„Mă doare!” Vorba aceasta era rostită aşa, că orişicare femeie, chiar şi o copilă mică, trebuia s-o înţeleagă. Persida se simţea foarte strâmtorată. Ar fi voit să-şi scoată mâinile din ale lui, dar nu îndrăznea, se temea că el se va mâhni. Mâinile ei începură şi ele să tremure.

— Doamne! zise ea, ce să fac dacă nu ştiu să spun ce vreau şi vorbesc prostii? Să nu mai vorbim despre dânsul. Eu n-am nimic cu el, nu vreau să ştiu de el! Nu vreau, îţi spun, şi trebuie să mă crezi!

Codreanu era muiat, scos din sărite.

La asta nu se gândise. O luase aşa în glumă, pe tândălite, ca să-şi petreacă timpul, şi din glumă în glumă el s-a pomenit în cele din urmă într-o încurcătură din care nu mai putea să iasă. Îi părea rău c-a apucat-o de mâini, îi era ruşine c-a scăpat acele vorbe, dar nu mai putea să dea înapoi. Era-n vorbele rostite de dânsa o atât de gingaşă părere de rău, încât el se simţea umilit, vinovat şi, fără ca să-şi mai dea seama despre ceea ce face, ridică una din mâinile ei şi o sărută.

— Vai de mine! zise ea speriată. Cum poţi d-ta să faci asemenea lucruri?!

Îi era parcă stelele cad de pe cerul senin, îi venea să plângă, dar nu era-n stare să se ridice şi să-l părăsească.

— D-ta eşti de vină! răspunse el strâmtorat.

Persida, deşi tânără încă, era femeie şi simţea înţelesul acestor vorbe.

— Să mergem, te rog, îi zise ea încet şi stăruitor. Să mergem! zise iar hotărâtă de a nu mai rămâne niciodată singură, fie cu dânsul, fie cu altul.

Întorcându-se-n curte, era şi el hotărât să nu mai rămâie singur cu dânsa. Îi era ca şi când s-ar fi jucat cu focul şi s-ar fi ars.

Nici c-au mai rămas singuri, dar vrând-nevrând erau mereu împreună, se gândeau mereu unul la altul, se simţeau foarte apropiaţi şi nu se puteau împăca cu gândul că în curând, poate chiar mâine, va trebui să se despartă.

Persida era cu toate aceste mâhnită când a aflat că seca Lena şi Mara au luat înţelegere ca ea să mai rămână până după hirotonirea lui Munteanu, apoi să se ducă pe vreo două săptămâni cu însurăţeii la Sân-Miclăuş. Acasă la Radna tot n-avea ce să facă.

A rămas dar, a stat, s-a dus, s-a întors şi iar a stat.

Mai rău nici c-ar fi putut Mara să potrivească lucrurile, fiindcă prea mult stă singură şi la prea multe se gândeşte fata tânără când rămâne în casa cu însurăţei.

Apoi Codreanu venea şi el să-şi vadă prietenul, şi Persida nu putea să fugă de dânsul.

Nu-l mai punea, ce-i drept, tot atât de sus ca mai-nainte în gândul ei, dar îi era mai presus de ceilalţi, simţea că poate să facă ce vrea cu el, îl ştia că e foarte simţitor şi n-ar fi fost în stare să facă ori să zică ceva ce-l supără, s-ar fi simţit nenorocită dacă l-ar fi mâhnit.

Cum, Doamne, să mai rămână el străin de dânsa când o vedea atât de cuminte, atât de dulce la fire, atât de îndemânatică şi atât de doritoare de a intra în voile lui?

Nu încăpea în mintea lui gândul că s-ar putea ca el să nesocotească voinţa părinţilor săi şi mai ales pe a bunicului său, care era protopop. Nu mai încăpea nici o îndoială, asta o ştia şi Persida, că la toamnă el are să se însoare, să se popească şi să fie om cu rostul lui. Pân-atunci însă? De ce

oare să se lipsească de mulţumiri, pe care numai acum poate să le aibă şi apoi nu le mai gă seşte toată viaţa lui? Ce ar fi putut să-l despăgubească? Ce pierdea dânsa?

Nimic! Aşa gândea şi Persida ea însăşi. Deşi era însă lucru neîndoios, ea se îndoia din zi în zi mai mult că el se va însura la toamnă, aşa cum ştia el. Judeca nu cu mintea, ci cu inima ei, şi-i părea peste putinţă ca el să-şi poată călca pe inimă.

Ceilalţi, care judecau cu mintea, erau şi ei de aceeaşi părere, căci oamenii judecă după ceea ce văd cu ochii lor. În gândul lumii nu mai încăpea nici o îndoială că nu are Codreanu să fie ginerele preotesei de la Buteni, şi Mara făcea în toate serile socoteala, se tânguia mereu ea singură cu sine şi chibzuia cum s-o apuce ca să scape cu puţin de astă dată.

S-ar fi putut oare să nu meargă vestea şi până la părintele protopop?

Trecuseră examenele, se-mpliniseră două săptămânidin vacanţe, dar băiatul tot nu se întorsese acasă. Tocmai acum întârzia, când ar fi trebuit să alerge, cum au alergat ceilalţi, care ştiau să spună ce-l face să-ntârzie.

Părintele protopop era om mărunt şi uscat, cu barba creaţă şi de tot albă, dar iute, ţeapăn şi foarte sprinten pentru vârsta lui. El nu ştia ce va să zică răbdarea; viaţa lui toată a grăbit, acum însă şedea foarte liniştit în jeţul lui şi se scărpina din când în când la ureche. Tare ar fi voit să plece la Arad, ca să-şi aducă nepotul, cum l-a mai adus şi alte dăţi, dar nu putea să se dumerească cum ar fi mai bine. Îi era greu, de tot greu, şi de câte ori venea să ia vreo hotărâre, se ridica puţin din jeţ, apoi iar se lăsa înapoi.

„Cum or veni lucrurile, aşa să vie! zicea el în gândul lui, tot nu pot eu să ştiu cum e mai bine!”

Ar fi voit să vadă fata şi să se încredinţeze, dacă e adevărat, că ea are, precum i s-a spus, zestre frumoasă.

Dar nu! Cum or veni, aşa să vie!

Aşa au şi venit.

Băiatul s-a întors în cele din urmă acasă şi era, parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, tot ca mai înainte. La Buteni însă el n-a grăbit, şi nici popa, nici protopopul nu-l zoreau să meargă. Voia să se ducă, dar au trecut trei săptămâni şi nu s-a dus. Săptămâna a patra, în sfârşit, a plecat, dar nu la Buteni, ci la bunicul său şi de acolo la Arad.

„N-ai ce să-i faci!” zicea protopopul, care era om bătrân şi slab la fire.

Popa însă, care era mai tânăr şi mai cu vârtute, s-a făcut foc şi ar fi plecat în urma lui dacă nu l-ar fi oprit preoteasa, care era mamă şi fiica protopopului.

Nici că era nevoie să plece.

Feciorul lui n-a stat decât o zi la Arad, apoi s-a întors foarte muiat la bunicul său, unde era tot acasă.

S-a dus fiindcă voia s-o vadă şi să-i spună că n-a fost la Buteni şi că nici n-are să meargă. După ce a vă zut-o, însă, nu i-a spus nimic.

Ea ştia că el are să vină; îl aşteptase, şi după ce s-a uitat în ochii ei, îi era ruşine că n-a fost la Buteni şi a luat hotărârea de a se duce. De aceea s-a întors atât de curând. Pe drum însă iar a început să simtă că nu poate să se ducă.

Nu mai ştia nici el ce vrea şi ce are să facă; ar fi voit ca cineva să-l silească, să-l despartă de Persida, care îi părea prea multă femeie pentru dânsul, prea stăpână pe sine şi pe voinţa lui.

Şi era, în adevăr, stăpână Persida. Încă din noaptea în care el îi sărutase mâna, ea îl socotea om slab, pe care poate să-l poarte după bunul ei plac, şi totodată om de o rară bunătate de inimă, care ţine mult la dânsa. Îi intrase încetul cu încetul în minte gândul că el nu poate să trăiască fără de dânsa, şi o dulce mângâiere sufletească o cuprindea când îşi dădea seama cât de fericit poate să-l facă, fără ca să-şi dea măcar silinţa. De aceea ştia că el are să vie şi iarăşi, şi iarăşi… şi adepta în linişte cum aştepţi răsărirea soarelui şi coacerea fructelor bătute de razele lui.

Toamna târziu, după ce bruma pişcase frunzele, ea şedea cu Anca la fereastră, amândouă cu cusătura în mână.

Trică intrase în două rânduri la ele. Era cuprins de un fel de neastâmpăr. Voia să-i spună ceva, degrabă, cât mai curând, dar numai ei, ca să nu afle şi Anca.

Persida ieşi, ca din întâmplare, după el.

— A venit Naţl! zise el. L-am văzut! Iar e aici!

— Ce-mi pasă mie?! răspunse ea supărată şi se întoarse în odaie.

Cu toate aceste, ea se uita des pe fereastră, în stradă.

Dac-a venit, el nu putea să nu treacă pe aici! Tot ar fi voit să-l vadă.

Dar el nu trecea şi nu trecea. Se apropia timpul prânzului, şi el nu se ivea nici de la dreapta, nici de la stânga.

Poate că nu ştia că dânsa se afla tot aici.

Când le poftiră la masă, ea se depărtă cu anevoie, ca silită, de la fereastră. La masă stătea ca pe spini, căci s-ar fi putut ca el să treacă tocmai în timpul când ea nu se afla la fereastră.

Era lucru de neînţeles!

Ce avea dânsa cu el? Stând, după-masă, iar la fereastră, ea-şi reamintea cele petrecute, se vedea stând în fereastra deschisă, trecând prin faţa măcelăriei, întâlnindu-se cu el pe pod, vorbind cu el în mijlocul nuntaşilor, şi iar o treceau fiorii, iar o cuprindea ameţeala, iar se simţea sleită de puteri, încât nu mai putea să-şi dea seama despre ceea ce face ori vorbeşte. Se temea ea însăşi de sine.

„Doamne! zise în gândul ei, de ce vântul a trebuit să izbească atunci fereastra?!”

Toate n-ar fi fost dacă fereastra aceea s-ar fi spart altă dată.

Era lucru de neînţeles!

Dar el nu se ivea nici de la dreapta, nici de la stânga, şi cu cât mai mult se apropia seara, cu atât mai viu îi era neastâmpărul.

„Uite, îşi zise ea, aşa ca mine acum trebuie să se simtă Codreanu când vine să mă vadă… Ah! Doamne, ce-ar simţi el când ar şti ce simt eu acum?!”

Ea tresări şi se cutremură în tot trupul, apoi se ridică şi se depărtă de la fereastră, cuprinsă de simţământul unei grele vinovăţii.

„Nu vreau!” grăi ţinându-se iar drept şi cu capul ridicat.

Nu mai voia să-l vadă, vrea să nu mai voiască a şti dacă el trece ori nu; îi era greu să se stăpânească, dar durerea pe care o înfrunta îi părea dulce ca jertfa de spăşire, şi n-a mai mers la fereastră.

Şi totuşi sufletul îi era cuprins de o lină şi adâncă mâhnire. Pierduse parcă ceea ce era mai frumos în viaţa ei, gândul că nu se poate ca el să nu vie. S-a putut!

Seara, după ce s-a aşezat la odihnă şi nu putea să doarmă, ar fi voit să poată plânge. Dar de ce adică să plângă, când n-a fost nimic, n-are, nu poate să fie nimic între ea şi el? Şi-a făcut ea aşa, din senin, un gând şi l-a pierdut.

Ziua următoare era duminică.

Dimineaţa a căzut brumă groasă, după răsărirea soarelui s-alăsat negura, iar înspre amiazăzi soarele a risipit ceaţa şi cerul s-a înseninat. Era una din zilele de toamnă în care mereu îi vine omului să plângă. Prin văzduhul curat şi proaspăt fluturau căzând alene spre pământ lungi fire de păienjeniş iar de pe duzi se scuturau din când în când frunzele brumate.

— Hai să mergem la Păduriţă, zise Anca după-masă, că n-o să ne mai ducem anul acesta!

— Să mergem, îi răspunse Persida. Dar adause peste puţin, în silă, fără ca să voiască: Să mergem numai noi.

Era departe pân-acolo, aveau să treacă tot oraşul, deoarece crângul orăşenesc se afla tocmai la cealaltă margine.

Dar nu voiau nici ele decât să se plimbe, şi le era destul să se ducă şi să se întoarcă pentru ca plimbare să fie.

În crâng era multă lume, ca-n timpul răcoroaselor seri de vară, şi era ceva nespus de duios în fâşâiala frunzelor de plop de curând căzute.

Venise şi el, şi umbla aşa singur pe una din cărările mai dosnice.

Era tot el, dar cu faţa oarecum buhăită şi bătută de vânt, cu părul lung şi încâlcit şi îmbrăcat în haine vechi şi soioase.

Persida, zărindu-l de departe, îl cunoştea numai de pe umblet şi după făptură, dar nu-l vedea cum este, ci cum îl ştia. Pe o clipă inima i se strânse; în clipa următoare însă ea-şi ridică capul şi-şi urmă drumul înainte ca şi când nimic nu s-ar fi ivit în calea ei. Puţin îi păsa dacă el o va vedea ori nu, ba voia ca el s-o vadă, ca să ştie că puţin îi pasă de dânsul.

Mergând însă şi apropiindu-se şi văzându-l mai de aproape şi tot mai de aproape, ea a început să se moaie, să se înduioşeze, să slăbească şi mult ar fi dat să fie singură.

„Ah! săracul de el! zise ea în cele din urmă. Săraca de mama lui, ce-ar zice dacă l-ar vedea ce-a ajuns!”

Şi era parcă ea şi numai ea îi purta vina.

„Eu nu mai pot!” zise ea, apoi iar îşi ridică capul.

— Uite! urmă apoi adresându-se la Anca, e şi Naţl de la noi aici.

Anca ştia foarte bine cine e Naţl, fiindcă mult s-a vorbit despre dânsul atât în ziua nunţii, cât şi mai în urmă, dar n-ar fi fost în stare să-l cunoască şi era foarte mirată că Persida poate să stea de vorbă cu un om cum îl vedea acum pe Naţl.

Naţl se dete un pas înapoi când se pomeni fără de veste în faţa Persidei, care se uita cu ochi miraţi la dânsul. Îi era greu, şi-i părea bine, şi-i venea să fugă, şi-l năpădeau lacrimile.

— Ei comedie! vezi d-ta comedie! zise el în nemţeşte, râzând cu toată faţa lui cea atât de schimbată.

— Te-am văzut, grăi dânsa tot în nemţeşte, şi te-am cunoscut de departe!

— Şi eu te-aş fi cunoscut dacă te-aşfi văzut, oricât de departe ai fi fost.

Apoi nu mai ştiau ce să zică şi rămaseră uitându-se ea la dânsul, şi el în pământ.

Doamne! de ce nu erau singuri!

Acum ştia şi dânsa de ce n-a trecut el pe sub fereastră, şi se uita la părul lui, care parcă atât de bine îi şedea aşa încâlcit cum era, şi la hainele lui, care parcă nu mai erau soioase.

— Rămâi acum aici? întrebă ea.

— Se înţelege! răspunse el. Adică nu, ci trec la Timişoara, dar mai stau pe aici!

Doamne! De ce nu erau singuri!

— Adio! zise ea, întinzându-i mâna.

El se întoarse strâmtorat spre Anca, care nu ştia, precum se vedea, nemţeşte, şi, ridicându-şi cuviincios pălăria, îi zise în româneşte:

— Iertaţi, domnişoară. Ne cunoaştem cu domnişoara de acasă şi am fost foarte mirat s-o vă d aici.

— Adio! grăi din nou Persida şi-i întinse încă o dată mâna.

El o luă, o strânse şi rămase tăcut şi nemişcat ca parul bătut în pământ; abia după ce ele se depărtară, a pornit încet în urma lor, mergând cu ochii îndreptaţi mereu spre făptura ei înaltă şi mlădioasă.

Trecând peste piaţa cea mare, ea încă de departe îşi îndreptă privirea spre biserica minoriţilor. Era tocmai timpul vecerniei.

— Să intrăm, te rog, pe o clipă, grăi dânsa.

Intrară apoi cu Anca în biserică, ea se stropi cu apă sfmţită, lăsă pe prietena ei într-o bancă şi se duse umilită în faţa unuia dintre altarele mici, în care un preot citea missa; tăcută, căzu în genunchi şi-şi plecă cu inima căită capul.

Iară Naţl, văzând că ea intră în biserică, nu mai îndrăzni să-şi urmeze drumul.

VII.

ZBUCIUMARE

— Ce stai aşa smerit ca Sfântul Ion de Nepomuc în capul podului? Ori du-te de te culcă, ori bea dac-ai venit la birt!

— De mine să nu vă doară capul! răspunse Naţl. Mă uit la voi, vă văd voioşi şi-mi trece timpul bine… Aşvrea şi eu să beau, că vinul nu e prost, dar dacă nu pot? dacă firea nu mi-l primeşte? Beţi numai înainte, că eu plătesc! Are Hubăr de la Lipova şi are şi Hubăroaie, adause el cu jumătate de gură, aşa, mai mult pentru sine.

Păcat că nu erau pe aci prin apropiere şi lăutari. I-ar fi chemat, ca veselia să fie deplină. Nu e lucru mai frumos decât să stai şi să priveai cum oamenii se veselesc. Şi atât e de uşor să-i faci pe oameni veseli!… Un pahar şi încă unul… câteva sunt destule.

Păcat că nu ţine nici asta cât lumea. De la un timp unul se moaie, altul începe să plângă, iar altul se face hărţăgos şi răstoarnă mese… înspre miezul nopţii Naţl nu mai putea să stea, dar nu-i venea nici să se ducă, precum îi zise prietenul, să se culce.

Păcat de aşa noapte liniştită, păcat de cerul cu stele şi de luna plină, păcat de tinereţile lui să le petreacă dormind! Era un atât de dulce neastâmpăr în inima lui, şi-l pierdea dormind, iar mâine, poate, nu-l mai putea găsi.

Prea era mult frumoasă noaptea.

Şi câte s-au schimbat în lume!

Atunci, în ziua de nuntă, noaptea era tot frumoasă, dar sufletul lui se zbuciuma în dureri grele. Se cutremura şi acum când îşi aducea aminte de ele. Prostii! închipuiri de copil nepriceput!

Atât îi părea dânsa de frumoasă, şi de ademenitoare, inimii lui atât de dorită, încât se-nţepenise-n mintea lui gândul că nu e pentru dânsul cu putinţă repaosul sufletesc decât în apropierea ei, şi ştiind că nu poate să fie mereu aproape de dânsa, că trebuie să-şi rupă gândul de la dânsa, s-a siluit pe sine şi s-a dus departe, ca să n-o mai vadă, să se piardă prin lumea cea mare şi s-o uite.

Sărac de sufletul lui! cât s-a mistuit el însuşi din sine.

Inima i se încleşta de câte ori se gândea la condica lui de călătorie.

Îl vedea pe Bocioacă, înalt şi uscat, stând cu condica în mână şi zicându-i cu asprime părintească: „Să nu umbli hoinar! să păzeşti cinstea breslei!”

De! altfel era scris în condica lui. A stat mai mult aşa în plimbare decât pe la stăpân.

Degeaba! N-a fost el născut să fie măcelar. Şi nici n-ar avea, dacă e vorba, nevoie să fie. Are el şi altfel din ce să trăiască. Mare nedreptate i-au făcut când l-au luat de la şcoală: ce ar fi el acum!

Săraca de mama lui!

A vrut, ce-i drept, de dragul ei, să meargă pe la rude, dar n-a putut să-şi calce pe inimă. Ce are el cu ele? Ce să se mai lege de oameni, când e atât de bine să fii singur tu, de capul tău?

Greu de tot a fost, şi atât era acum de bine.

În turnul de la biserica minoriţilor şi dincolo peste Murăş în cetate, sunase de mult un ceas, şi el se plimba înainte pe ţărmul Murăşului, mergând cu apa, care, scăldată valuri-vălurele în revărsatul luminii de lună, pleoşcăia mereu în liniştea nopţii.

Mult era frumos şi bine!

„Da! îşi zise el, e mai frumoasă chiar de cum fusese, mai matură, mai altfel, nu ştiu cum, dar nu e, la urma urmelor, decât o femeie care-ţi place fiindcă e făcută ca să-ţi placă.”

Îi era parcă nu mai poate să înţeleagă cum a putut s-o urgisească.

’Tu m-ai nenorocit! Tu m-ai făcut din om neom!” De câte ori, umblând răzleţ prin lume, i le-a zis în gândul lui aceste. Nu! ea nu! Dânsa era duioasă şi se uita la el cu ochii scăldaţi în lacrimi şi cu buzele pe jumătate deschise: era întâmplarea nenorocită la mijloc!

Asta trebuia să i-o spună ei.

Mumă-sa i-a trimis, ce-i drept, banii, ca să treacă pe la Sighidin la Timişoara, dar dacă s-a nimerit să treacă pe aici,

mai putea să stea câteva zile, aşa, în călătorie. Trebuia neapărat s-o mai vadă. Cum şi când? Asta numai dânsa putea s-o spună.

Pe la două ceasuri el se plimba prin faţa casei lui Claici şi era-n aer atât de nespusă dulceaţă, încât nu-i mai venea să se depărteze. Parcă dânsa ştia că el se află pe aici prin apropiere şi se zbate în culcuşul ei ca pasărea prinsă în vase.

Nu! Persida dormea liniştită, pierdută în visuri văratice.

Şi bine i-ar fi fost să doarmă mereu aşa şi să nu se mai deştepte decât după ce vor fi trecut toate.

Nu că era nenorocită, ci era o nenorocire pentru alţii, asta o muncea pe dânsa când îşi dădea seama cum s-a pomenit deodată între doi oameni, care ar trece voioşi prin lume dacă ea nu le-ar fi ieşit în cale.

Îi venea să fugă, să se ascundă, ca să i se piardă urma, şi iar vedea pe Naţl cu părul lung, cu subţirele, creţele şi-ncâlcitele fire de păr în barbă, îmbrăcat în haine soioase, şi inima ei sângera.

Ştia ce trebuie să facă, fiindcă ştia ce voieşte Mara, muma ei!

Îi venea dar să intre în pământ când vedea că Anca a simţit, a-nţeles parcă slăbiciunea ei şi se uita cu ochii scrutători şi miloşi la dânsa; un fior rece o cuprindea când se gândea că de la Anca vor afla toţi ceea ce nimeni în lumea aceasta n-ar trebui să ştie.

Şi cu cât mai mult se silea să se ascundă, cu atât mai vârtos se dădea de gol!

— Ce e cu tine, Persido? Ce s-a întâmplat? întrebă Trică cam mirat.

— Ce să fie? Nimic! răspunse ea speriată.

El se uită lung în ochii ei.

— Tu ai văzut pe Naţl, Persido, ai vorbit cu el, îi zise apoi încet.

Ea se îndreptă şi-şi ridică capul.

— Da,ră spunse, l-am vă zut şi am vorbit cu el, dar asta nu e nimic!

— Lasă-l dracului pe neamţul acela! grăi Trică îndârjit. Tu o ştii pe mama! Să nu-l văd pe aici, că dau de păcat.

— Nu fi nebun! zise ea. Ce am eu cu el?! Lasă-l să se plimbe; fă-te că nu-l vezi. O să vie o dată, de două ori, şi n-o să mai vie dacă va vedea că nu-l bagă nimeni în seamă.

Aşa trebuia să fie, şi aşa era şi-n gândul ei. Cu o singură vorbă Trică îi luminase mintea şi-i întărise inima; putea să doarmă liniştită când atât de bine ştia că fratele ei şi mama ei priveghează şi n-o lasă să iasă din căile cele bune.

Ziua următoare era cu toate aceste neliniştită. Tot ar fi voit să ştie dacă el trece ori nu, şi o adâncă întristare o cuprindea când se ivea în mintea ei gândul că el ar putea să plece mai departe fără ca să treacă pe aici. Era îndărătnic, un adevărat măcelar, care e în stare să taie-n carnea sa şi să se laude că nu-l doare. Cum s-ar fi putut să nu-l bage în seamă, când atât de mare era mulţumirea de a-l vedea trecând prin faţa casei?! Da, să vie, să treacă, dar fără ca Anca, fără ca Trică să-l zărească şi fără ca el să vadă că ea îl vede.

A şi trecut.

Dimineaţa, pe la nouă ceasuri, a venit şi s-a dus mergând liniştit, cu ţigara-n gură, cu pălăria turtită-n cap, uitându-se drept înainte, ca şi când n-ar fi ştiut că trece pe lângă casa în care se afla ea.

Iar peste vreun ceas s-a întors tot aşa.

Apoi nu s-a mai ivit decât abia pe la trei după-prânz şi s-a întors pe înserate.

Aşa azi, aşa mâine şi pomâine ca ieri, într-o zi ca în alta: Persida ştia când şi dincotro vine şi când şi dincotro se întoarce, ştia că el, sărac sufletul lui, numai la ea se gândeşte, numai de dragul ei trăieşte şi rabdă zi şi noapte ca să poată trece în patru rânduri pe zi prin faţa casei în care se află ea.

Până când aşa?! Cum, Doamne, să n-ajungă din om neom? Cum să nu se prăpădească?

Joi era joi, şi vineri în zori de zi Mara avea, ca de obicei, să sosească la târg.

„Trică, dragă, ieşi, te rog, şi spune-i ca să nu mai vie pe aici, mai ales mâine să nu treacă!”

Aşa ar fi voit Persida să-i zică fratelui său joi după-prânz, dar băiatul avea de lucru, fiindcă aşeza în lăzi marfa pentru ziua de mâine, şi nu putea să-l apuce singur, iar când l-a apucat singur, n-a mai putut să-i zică nimic.

Pe înserate, ca nealte dăţi, a sosit şi Mara, foarte voioasă, foarte ţanţoşă, cu nasul, cum se zice, pe sus. Se vedea cât de colo că i s-au întâmplat lucruri cu care poate să se fălească.

Nu-i vorbă, de fete se cam ferea, dar seca Lena putea, trebuia chiar să ştie că e în târg cu protopopul şi că nu mai e mult la mijloc ca să s-ajungă cu vorba. Popa, ce-i drept, nu vrea odată cu capul, dar mai pune ea o mie, două şi se dă şi popa învins, când toţi ceilalţi sunt învoiţi. Chiar ieri fusese pe la dânsa părintele Isai, preotul de la Şoimoş, care e prieten din tinereţe al protopopului.

O! tare îi era Marei dragă fata ei!

Fata ei, săraca!

Vineri dimineaţa Mara, Claici şi Trică, cu alte două calfe, au ieşit la târg. Puţin în urmă a ieşit şi seca Lena cu Anca şi cu doi dintre ucenici, ca să cumpere varză şi verdeţuri pentru iarnă.

Persida rămase singură, nepăzită, neajutată de nimeni, părăsită ca vai de ea, şi se plimba prin casă şi-şi făcea de lucru şi se zbuciuma, şi inima îi bătea din ce în ce mai tare, sângele îi zvâcnea din ce în ce mai des prin vine.

Erau opt ceasuri, opt şi un pătrar, opt şi jumătate, opt şi trei pătrare...

„Doamne! zise ea ridicând amândouă mâinile, dar oameni suntem cu toţii. Aceleaşi ne sunt durerile: cum să n-avem milă unii de alţii?!”

Ea îşi luă cârpa cea mare şi-o aruncă în cap, apoi, liniştită şi cu pas neşovăitor, ieşi din casă, din curte şi apucă la stânga, de unde ştia că are el să vie, ca să-i iasă în cale.

Sosind la colţ, ea îl zări în depărtare venind despre stânga, pe uliţa Morarilor, care taie pe cea din care dânsa venise şi trece la dreapta înainte, spre Murăş.

Zărind-o, el se înveseli şi îşi iuţi pasul, iară dânsa o luă în pas lin spre Murăş ca să-l scoată în răchitişul de la capul uliţei, de unde se auzea tocănirea morilor.

Paşii lui răsunau tot mai cu apropiere în dosul ei, căci tot mai încet mergea dânsa şi tot mai zburiş venea el.

La marginea răchitişului el o ajunse, o luă de mână şi, aşa ţinându-se de mână, înaintară în crângul desfrunzit.

— Eu nu mai pot! zise ea frântă.

— Ce nu mai poţi? întrebă el voios.

Persida se uită lung la el.

— De ce te-ai făcut atât de jerpelit? îl întrebă ea, cuprinsă de un fel de frică.

— Hmh! răspunse el râzând din toată inima. Ştii că e bine?! Jerpelit! Asta nu mi-a mai zis-o nimeni.

— Fiindcă altora nu le pasă!

— Apoi tocmai asta e, grăi dânsul. Ce-mi pasă mie de toată lumea aceasta, căreia nu-i pasă de mine?!

— Dar, zise ea mâhnită, omul trebuie să ţie la sine.

— Nu ţiu deloc! îi răspunse el uşuratic. N-am la ce să ţiu! De mine însumi îmi pasă chiar mai puţin decât de alţii. Umblu aşa răzleţ prin lume, şi oamenii, văzându-mă cum sunt, trec pe lângă mine fără ca să mă bage-n seamă.

Persida iar se uită lung la el.

— De ce vorbeşti aşa! grăi dânsa înduioşată. Uite! pe mine mă doare când te văd aşa, şi-o mai fi-n lumea aceasta încă cineva pe care-l doare!

— Draga mea! grăi dânsul mişcat, apoi începu să se joace cu mâna ei, în vreme ce ea-şi stăpânea plânsul.

Doamne! atât de multe erau în mintea lor gândurile, pe care nu puteau să şi le spună unul altuia.

— E de mult, urmă el într-un târziu, abia-mi mai aduc aminte, de când am plecat de acasă, şi tot n-a trecut încă decât abia jumătate de an. Un an şi jumătate mai am încă să umblu aşa degeaba prin lume, numai şi numai pentru că aşa vor tata şi mama, săraca, dacă mai vrea şi ea ceva. I-am scris că trec la Timişoara prin Sighidin, fiindcă ştiam că vine să mă întâlnească dacă-i spun că am să trec prin Arad. Iar acum mi-e frică să mă duc la Timişoara, fiindcă ştiu că vine şi acolo să mă vadă.

— Eu te rog să te duci cât mai curând, îl rugă ea stăruitor. Uite! urmă apoi deznădăjduită, eu nu mai pot; dacă te văd mereu trecând, nu mai pot s-o duc aşa… Şi nu e bine!… e o nenorocire pentru noi toţi!

— Am să mă duc, zise el grăbit, dar nu la Timişoara, ci undeva mai departe, fie la Vârşeţ, fie la Sighidin. N-are asta să ţie tot aşa, nu se poate să ţie, căci ar trebui să mă prăpădesc. Are să treacă, şi atunci o să mă întorc la Timişoara.

Persida începu să tremure în tot trupul.

— Eu trebuie să mă întorc acasă, zise ea, şi te rog să mă laşi să merg singură.

Naţl era om de stat mijlociu; acum însă el se îndreptă în faţa ei şi părea cu un cap mai mare decât dânsa.

— Poftim! pleacă! grăi dânsul rece şi aspru, arătându-i drumul.

— Nu! nu! zise ea gemând, nu aşa! Vino, dacă vrei, cu mine, căci mie nu-mi pasă de nimeni!

— Nu! Te rog să pleci!

— Aşa nu pot pleca, grăi dânsa deschis.

— Ştiam eu că nu poţi pleca, zise el râzând.

Persida simţi ca şi când i s-ar fi oprit deodată şi bătăile inimii, şi curgerea sângelui prin vine şi i s-ar fi înseninat toată firea.

— Ştiai?! grăi dânsa cu glas limpede. Te-nşeli! Adică ce crezi d-ta şi ce vrei cu mine? Că am slăbiciune pentru d-ta, asta o ştii: ai putut s-o vezi şi ţi-o spun şi eu, fiindcă nu e

vina mea. A venit aşa fără de veste, cum vin toate nenorocirile. Atât e însă tot, şi mai mult nu poţi să ştii. Mi-a fost milă de d-ta; dar dacă d-tale nu ţi-e milă de mine, fă ce vrei, că şi eu tot numai ceea ce eu voiesc am să fac!

Grăind aceste, ea a plecat, tot cum ieşise de acasă, cu pas liniştit şi neşovăitor, iară el a rămas drept, cu capul ridicat, cu ochii ţintă-n urma ei, dar nemişcat din loc.

Şi mergând înainte, ea nu se uita înapoi, dar urechea ei era aţintită îndărăt, că doară va prinde paşii ce se apropie şi tot mai mult se apropie.

„Grozavă femeie!” zise el venindu-şi într-un târziu în fire.

„Urât om!” zise ea după ce sosi acasă, apoi îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi lacrimile o năpădiră, plânsul o înecă.

„Doamne! strigă ea încleştându-şi mâinile, ajută-mă, că eu singură nu mai pot!”

Apoi se îmbrăcă în pripă şi ieşi din nou, ca să meargă în târg, la mama şi la fratele ei.

VIII.

DATORIA.

Măruntă şi uşurică, smerită şi umblând ca dusă pe sfoară, totdeauna aspră la vorbă şi la căutătură, dar blândă şi duioasă la fire, Persida şi-o reamintea, o vedea în gândul ei, o auzea ca în aievea zicând: „Nu, fata mea, lumea aceasta nu e pentru ca poftele inimii, ci pentru ca datoriile să ni le facem într-însa”.

Şi ştia Persida care îi este datoria: asta o ştiu toţi oamenii în toate împrejurările.

„Mai întâi Dumnezeu, apoi părinţii tăi şi după aceştia ceilalţi binefăcători ai tăi.”

Aşa zicea maica Aegidia.

Ştia Persida; e însă atât de greu a-ţi face datoria când nimeni nu te ajută, nimeni nu te sileşte, nimeni nu ţi-o aduce mereu aminte.

Era, sărmana de copilă, cuprinsă de spaimă aici în mijlocul acestei lumi, unde nimeni nu i se punea împotrivă. O,

Doamne! câte n-ar fi făcut ea dacă n-ar fi fost în apropierea ei Trică? şi ce a făcut când s-a văzut singură, de capul ei?

Nu! omul nu trebuie să fie niciodată singur.

Voia să meargă acasă, unde toţi o cunosc, toţi se simt în drept a-i sta în cale, unde privirile tuturora o mustră, unde nu mai poate să umble de capul ei.

Şi acum acolo în piaţă voia s-o spună aceasta, pentru ca muma ei să nu-şi poată da silinţa de a o îndupleca să rămână.

„Acum! neapărat acum!” zicea şi mergea cu pas bine apăsat şi cu inima încleştată.

Era o nespusă răutate în inima omului aceluia, care rămăsese îndărătnic acolo pe ţărmul apei: ar fi voit şi ar fi fost parcă în stare să sară cu ghearele în faţa lui, ca să-i vadă obrajii plini de sânge roşu. Şi, totuşi, dacă acum, în clipele aceste, l-ar fi văzut, nu şi-ar fi putut stăpâni lacrimile, şi simţea c-ar fi căzut în genunchi la picioarele lui, ca să-i ceară ea lui, celui atât de vinovat, iertare, căci durerea de sine o muia, dar gândul durerii lui o sfâşia şi o seca de puteri.

Trebuia să plece, să fugă, să scape.

Iar muma ei şedea ţanţoşă şi voioasă, cu masa plină de grămezi de struguri înaintea ei.

Putea să fie şi ţanţoşă şi voioasă.

Lasă că marfa ei, două care de prune brumării, un car de pere iernatice, optsprezece coşuri de struguri şi nouă ciubere de lictariu de prune, toată era vândută, dar îşi găsise cumpărători pentru lemne şi pentru plute.

A pus-o Hubăr să ieie, mare vorbă, pădurea împărătească de la Cladova. Ce-i drept, Hubăr avea şi el tovarăş pe prietenul său Liubicek; deoarece însă el era în slujbă, iar Liubicek era chiar beamter, numai ei singuri ştiau de tovărăşie şi sarcina cădea întreagă asupra Marei.

Nu-i vorbă, ştia dânsa că n-are să rămâie în pagubă când Hubăr îi este tovarăş, ba Liubicek îi făcuse şi contractul aşa ca să scape uşor cu el. Avea să plătească treizeci şi patru de

mii de florini în patru ani. Zece mii plătise la încheierea contractului, şi ceilalţi avea să-i plătească tot câte şase mii pe an. Mult bănet îi mai trebuia însă ca să taie pădurea, s-o facă stânjeni, să care stânjenii la Murăş şi să cumpere plute venite cu sare, ca să ducă lemnele la Arad. Mult bănet şi multă bătaie de cap pentru o biată femeie ca dânsa, mai ales că Hubăr îi dădea banii numai cu împrumutare, şi luase de la el unsprezece mii pe lângă şapte mii cheltuite de la dânsa.

Când s-a dus în pădure, a cuprins-o deznădăjduirea. Erau acolo lemne ca să scoată din ele şi de patru ori cele treizeci şi patru de mii; dar cum să le taie? cum să le care? cine să cumpere atâta păcat de lemne?

Acum, după ce-şi găsise cumpărătorii, ştia şi dânsa cum şi cine.

A adunat lemnele, pe care le găsise tăiate, le-a amestecat cu altele tăiate de curând şi a făcut nu mai puţin decât opt sute treizeci de stânjeni, pe care-i avea aduşi pe cincisprezece plute aci la ţărmure. A luat de la Hubăr o scrisorică pentru căpitanul Mareck din cetate, de la Liubicek alta pentru Steueramt, de la maica Aegidia a treia pentru părintele guardian şi de la părintele Isai a patra pentru Consistoriu; a dat lemnele cu 8 florini şi cincizeci creiţari, pe când alţii le vindeau cu nouă, şi dac-ar mai fi avut o mie de stânjeni, i-ar fi vândut şi pe aceia.

Iară plutele? Ce păcat că cumpărase numai atâte!

— Am, zicea Mara, să-l plă ţese pe Hubăr, şi grija mea e ce fac mai departe!

De aceea era ţanţoşă şi voioasă.

Sprâncenele i se încreţiră cu toate aceste când zări pe fata ei. Nu-i venea deloc la socoteală ca lumea s-o vadă aici, apoi era ceva nu a bine în felul Persidei de a păşi şi de a-şi ţine capul.

— Ce cauţi aici? Ce vrei?

— Mamă, vreau să mă duc acasă.

— Cum acasă?

— Astăzi, cu tine.

— Ai nebunit? Nu se poate. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu întreba, că aici nu pot să-ţi spun. Trebuie: celelalte am să ţi le spun acasă.

Persida, chiar dacă n-ar fi fost cum era, în starea în care se afla, tot n-ar fi putut să treacă prin târg fără ca oamenii să se uite după ea. Erau mulţi ochii ce-o urmăriseră, şi acum ochii aceştia toţi erau îndreptaţi asupra mesei, unde dânsa schimba vorbe ce păreau foarte aspre cu muma ei cea de mulţi cunoscută.

— Pleacă de aci! grăi Mara aspru. Nu vezi că toţi se-nhoalbă la tine!

— Lasă-i să se uite, răspunse Persida, căci ochii sunt ca oamenii să vadă cu ei! Eu trebuie să plec.

— Nu se poate! Cum să vii tu în căruţă cu mine?!

— Mă duc!

— Dar nu te iau eu!

Persida se apropie de muma ei, apoi grăi încet, rar şi apăsat:

— Nu mai stau, că te cerţi cu mine. Eu îţi spun un singur lucru: Hubărnaţl s-a întors iar aici şi nu mă lasă-n pace. Gândeşte-te!

Grăind aceste, ea se întoarse, ca să plece.

Mara apucă masa cu amândouă mâinile şi o zgudui de se răsturnară toate grămezile de struguri.

— Rămâi! zise ea. Spurcatul de neamţ!

— Nu pot să rămân: d-ta vezi cum se uită lumea la noi.

— Singură nu te las! grăi Mara şi începu să facă iar la loc grămezile de struguri.

Şi totuşi nu putea să plece cu fata ei. Nu s-a mai pomenit ca ea să plece înainte de spartul târgului: aici o ştia lumea; aici o căuta cine voia s-o găsească.

Ceva mai sus erau şatrele cojocarilor.

— Du-te la Tricǎ, zise ea, şi spune-i să meargă cu tine.

— Cu cât dai grămada de struguri? întrebă o jupâneasă, uitându-se cu coada ochiului spre Persida, care plecase

spre şatrele cojocarilor.

— Zece creiţari, ră spunse Mara.

— Să mi-i laşi cu opt.

— Ia-i şi adă banii!

Nu-i mai era ei acum să se târguiască. Încă atunci, pe pod, simţise că băiatul lui Hubăr a pus ochii pe fata ei; încă la nuntă o apucase ceva ca şi când ar fi o mare primejdie la mijloc; acum îi venea să răcnească de durere şi de necaz că nu poate vorbi, ca să-şi verse amarul.

Abia seara, după ce, sosită acasă, a rămas singură cu Persida, ea începu să se plimbe neastâmpărată prin casă, în vreme ce Persida îşi făcea de lucru punându-şi hainele-n rânduială.

— Mai bine moartă! zise ea în cele din urmă, oprindu-se în faţa Persidei.

Persida tresări ca speriată din somn.

Plecase fără ca să ştie ce s-a făcut el, cu inima îndoită şi cu capul buimăcit, şi venise tot drumul de la Arad până la Radna într-un fel de ameţeală, iar acum îi venea să se întoarcă înapoi şi nu mai ştia ce vrea.

— Nu-ţi face, mamă, gânduri rele, grăi dânsa, că n-ai de ce să ţi le faci. Nu e nimic, şi de puţin cât a fost eu singură sunt vinovată.

— Nu-i adevărat! răspunse Mara. Îl ştiu eu pe tatăl său, care face tovărăşie cu mine ca să ia parte la câştig, dar mă lasă singură la pagubă. Eşti proastă tu şi te-a scos din minţi.

— Nu! grăi Persida, dând deznădăjduită din cap. Greu mi-ar fi dac-aşa ar fi; dar mai greu îmi este că l-am scos eu pe el din minţi. Eu nu l-am lăsat în pace! Ce aveam eu cu el?

Mara fusese pornită pe ceartă şi n-avea cu cine să se certe. Da! fata ei avea dreptate; cum să nu-l scoată din minţi când era atât de frumoasă, atât de deşteaptă şi atât de cuminte?

— Mâine dimineaţă, zise ea, ai să te duci la maica econoama. Se cuvine. Ea e cea dintâi: te iubeşte şi ţi-a făcut mult bine.

— Da, mamă.

— Şi să asculţi de ea.

— Da, mamă.

— Eu, zise Mara umilită în ea, sunt femeie proastă şi nu ştiu ce să-ţi fac, nici cum să te povăţuiesc. Am făcut ce am putut şi după cum mi-a fost priceperea, acum însă mi-a venit rândul să mă uit în gura ta. Am şi eu gândurile mele; dar tu n-ai să cauţi mulţumirea mea, ci fericirea ta, care mie-mi este mai dorită.

— Nu vorbi aşa, mamă, grăi Persida înduioşată.

Ar fi voit să se apropie de dânsa, ca să-i sărute mâinile, să o îmbrăţişeze şi să-i sărute tâmplele, dar nu era obişnuită să facă asemenea lucruri.

Ar fi voit să-şi dea pe faţă inima şi gândurile, dar se sfia.

Era muma ei femeia aceasta, şi parcă abia acum ajunsese a-şi da seama că nu-i este străină şi că nu din simţământ de datorie numai, ci din iubire curată umblă în voile ei.

— Eu nu pot să fac ce nu vrei şi tu. Dac-aş şti că mor, tot nu fac, zise ea cu ochii plini de lacrimi.

— Nu plânge, grăi Mara punându-i lin mâna pe umăr, nu plânge, că mă împingi la păcat… Afurisit să…

— Nu! nu! strigă Persida şi-i luă mâna şi o sărută. Să nu rosteai vorba, că e şi el om cu durere în suflet şi are mamă, care ar putea şi dânsa s-o rostească.

Ea îşi închise ochii şi rămase câtva timp dusă pe gânduri.

— Într-o zi, urmă apoi liniştită, o suflare de vânt a izbit una din ferestrele de la chilia maichii Aegidiei şi a spart câteva geamuri. Am alergat acolo şi l-am văzut pe el uitându-se uimit la mine. M-am uitat şi eu la el, fiindcă nu-l mai văzusem, şi mi-a venit mai întâi să râd, apoi să plâng de necaz. Maica Aegidia, intrând şi ea şi văzându-l, m-a dat iute la o parte. Acum ştiu de ce, dar atunci mi-am făcut de lucru prin casă şi, după ce maica Aegidia a ieşit, am deschis, ca să-i fac lui în pizmă, fereastra din faţa măcelăriei şi am stat în ea, ca să-l văd şi să mă vadă. Iară el, mamă, mi-a făcut semn să închid fereastra: tu vezi că el nu e de vină.

— Nici tu nu eşti, o molcomi Mara. Prea erai copilă fără pricepere ca să ştii ce faci.

— Nepriceperea, întâmpină Persida, este şi ea o vină dacă alţii suferă pe urma ei. Dar nu era numai nepricepere; fiindcă îl văzusem mai cuminte decât mine, îmi era ruşine de mine însămi şi mi-am călcat pe inimă de nu m-am mai apropiat de fereastră. De Paşti, însă, când a venit Trică să mă ia, m-a apucat iar ciuda şi, ca să-i fac în pizmă, n-am ţinut drumul drept, ci am ocolit prin faţa măcelăriei, ca să mă vadă.

Mara începu să râdă. Degeaba: Persida era tot ca în copilăria ei; avea cu cine să semene.

— A doua zi, de Paştile lor, urmă Persida, ne-am dus cu Trică să culegem viorele. Plecaserăm spre Şoimoş; eu însă am schimbat drumul şi l-am luat pe Trică pe la Lipova, că doară-l voi întâlni pe Naţl pe undeva. L-am şi întâlnit, precum ştii, pe pod, când ne întorceam acasă.

Mara începu să se neliniştească.

— Dar cum v-aţi înţeles, întrebă ea, ca să plece şi el la Arad?

— Nu ne-am înţeles. Eu nu ştiam că e şi el la Arad; el nu ştia că am venit şi eu acolo: s-a nimerit să te vadă când ne întorceam cu nunta de la biserică, a dat cu socoteală că sunt eu cu d-ta şi a venit, precum ştii, şi el – aşa nepoftit – la nuntă.

— Ce va să zică întâmplarea! Vine aşa câteodată de nici n-o bagi de seamă, şi abia târziu te pomeneşti că e lucru mare.

— Când a văzut că te superi, şi-a luat inima în dinţi şi a plecat de la Arad…

— Sărmanul băiat!

— Îl uitasem aproape, când Trică a venit să-mi spună că iar s-a întors. Uite! el n-a vent să mă vadă; eu însă nu m-am putut stăpâni şi duminică, ziua fiind frumoasă, am ieşit cu Anca la plimbare, că doară-l voi întâlni…

Mara se făcu mai neliniştită. Sărmana ei fată: ce păcat a căzut pe capul ei.

— De unde ştiai tu unde ai să-l gă seşti? întrebă ea.

— De unde ştiam? răspunse Persida. Nu ştiam, dar m-am dus aşa la un noroc în Păduriţă şi l-am vă zut acolo plimbându-se singur. El nu m-a văzut; aş fi putut dar să trec înainte; m-am dus însă la el, ca să vorbesc cu dânsul. D-ta vezi, eu sunt de vină!

— Nu eşti, zise Mara, cum să fii? S-a întâmplat să-l vadă Trică şi să-ţi spună. S-a întâmplat să fie zi frumoasă; s-a întâmplat să-l întâlneşti: aşa au venit lucrurile, şi tu n-aveai ce să faci.

Persida dete din cap.

— Nu! am voit cu tot dinadinsul, zise ea. Asta eu o ştiu mai bine decât orişicine. Tu-l ştii cum era la casa părinţilor lui: cu obrajii rumeni, cu mustăcioara linsă, cu părul neted de i se vedea de departe cărărea, cu şorţul totdeauna curat. Acum era cu părul lung şi nepieptănat, cu barba încâlcită, cu faţa buhăită, cu o pălărie turtită în cap şi cu hainele purtate şi soioase, un om care petrece nopţile prin birturi şi adoarme îmbrăcat. Alta ar fi fugit, poate, de el: eu am alergat la dânsul.

— Săracul băiat! grăi Mara înduioşată.

— Luni apoi, urmă Persida, a trecut în patru rânduri prin faţa casei lui Claici, marţi tot aşa, tot aşa miercuri şi joi. Eu voiam să nu-l bag în seamă, dar astăzi, după ce aţi plecat cu toţii la târg, nu m-am mai putut stăpâni, i-am ieşit în cale, ca să-l întâlnesc. Nu mai pot, mamă: mi-e milă de el şi mă mustră cugetul!

— Vai de sufletul lui! grăi Mara suspinând.

— Cum a rămas el? urmă Persida deznă dăjduită. Ce face el acum? Ce are să facă mâine? Cum are să-şi petreacă zilele vieţii? O să afurisească ceasul rău în care m-am ivit în calea lui, ca să stric tot rostul vieţii lui!

— Nu, fata mea, zise Mara liniştită. Aşa vin lucrurile în lumea aceasta: pleci în neştiute şi te miri unde ajungi; te-

apucă – aşa din senin – câteodată ceva, şi te miri la ce te duce. Omul are data lui, şi nici în bine, nici în rău nu poate să scape de ea; ce ţi-e scris are neapărat să ţi se întâmple; voinţa lui Dumnezeu nimeni nu poate s-o schimbe.

Persida îşi ridică capul şi, ră suflând uşor, se uită cu ochi înveseliţi la mama ei.

— Lasă-l, urmă Mara, nu te gândi la el, nu-ţi munci sufletul pentru dânsul; cum i-ar fi, aşa să-i fie; tu cu norocul tău, şi el cu al lui: Dumnezeu a vrut să te lase cum eşti, şi dacă nu te-a făcut Dumnezeu pentru dânsul, e nenorocirea lui, dar nu şi a ta!

— Dar dacă m-ar fi făcut, mamă?! strigă Persida.

— Nu! nu! răspunse Mara cu hotărâre îndârjită. Asta nu se poate! Dumnezeu ştie, urmă ea mişcată, cât m-am gândit eu la voi, cât am ostenit pentru voi, cu câtă inimă v-am purtat de grijă, şi nu poate să mă pedepsească atât de aspru. Dacă te-aş vedea moartă, ar fi pierdută toată bucuria vieţii mele, dar aşzice c-au mai pă ţit-o şi alte mame ca mine şi m-aş mângâia în cele din urmă. Neam de neamul meu nu şi-a spurcat însă sângele! strigă ea cu ochii plini de lacrimi. Şi mie mi-e milă de el şi de mama lui, dar îmi eşti dragă tu şi nu se poate!

Grăind aceste, ea îşi îmbrăţişă fata şi-i sărută ochii şi fruntea şi părul din creştet, ca odinioară, de mult, acum, când era copilă mică.

— Iartă-mă, mamă, mama mea cea dragă şi scumpă şi bună, iartă-mă, zise Persida cu glasul înăbuşit de plâns, şi spune-mi tu ce să fac.

IX.

INIMA, SĂRACA.

E mare stăpân ruşinarea, şi om să fii ca să nu i te pleci dacă o cunoşti.

Codreanu crescuse ca viţelul ce suge la două vaci, Pavel la casa părinţilor săi şi Păvăluţ dincolo, la bătrâni, n-avuse dar cum şi când să înveţe a-şi călca pe inimă, ca să mai facă şi ceea ce vor alţii. Tatăl său, popa, se plângea adeseori că

bătrânii îi strică copilul, o făcea însă şi el mai ales pentru ca să se dezvinovăţească pe sine că prea îl lasă în voile lui.

— De! ce să-ifaci, dacă l-au nărăvit bătrânii!

Aşa zicea el şi acum. Era foarte supărat, dar nu atât pe fiul său, cât pe socrii, care prea erau slabi, şi dacă era vorba, nici că se simţea el destul om ca să-l scoată pe Pavel din ale lui. Ar fi trebuit s-o înceapă mai de curând: acum era prea târziu.

Era însă în lumea aceasta ac şi pentru cojocul lui Păvăluţ.

Protopopul, deşi se zicea al Butenilor, nu era cu şederea la Buteni, ci în satul lui, unde avea casă şi avere frumoasă, pe care de dragul protopopiei n-ar fi părăsit-o.

Acolo trebuia să te duci dacă aveai vreo treabă cu protopopul.

— Eu zic, grăi Gheorghe al lui Baltă, că ar fi cu cale să mergem la protopopul, ca să vedem ce-i şi cum.

Gheorghe al lui Baltă era jurat în Buteni şi om cu multă greutate: când vorbea el, aveai pe ce să te întemeiezi.

— De! răspunse Ioviţă al lui Borleu, tocmai afară din cale n-ar fi, asta o zic şi eu. Oameni suntem şi noi şi trebuie să ne ştim la un fel.

— E tunsă, ori e rasă! îl întrerupse Gheorghe, rostind vorbele rar şi domol.

— Tunsă, ori rasă: s-o ştim, urmă Ioviţă. Dar e lucru cam greu să te duci aşa – ţop! – în casa omului.

— De ce-ţi vorbesc eu tocmai ţie? grăi Gheorghe. Tu eşti ctitor bisericesc şi ai totdeauna câte ceva de pus la cale cu protopopul. Noi mergem în altă treabă.

— Aşa mai da!

— Vom vedea noi apoi cum şi în ce fel, urmă Gheorghe. Să fim odată acolo, apoi grija noastră: te mai uiţi în ochii omului; îţi mai dai seama cum te pofteşte să şezi şi cum te întreabă de cei de acasă; n-ai nevoie de vorbe ca să te înţelegi, când te poţi înţelege, iar dacă nu te poţi, ai înţeles destul şi ştii cum stai.

Aşa au şi făcut.

S-au îmbrăcat amândoi de sărbătoare, Gheorghe a ales doi curcani frumoşi, iar Ioviţă a pus în fundul căruţei un butoiaşde rachiu de prune, dar rachiu cum numai la dânsul puteai să-l găseşti, şi au plecat la protopopul, ca să ceară voie pentru împrejmuirea cu scânduri a cimitirului.

Protopopul vedea bucuros oameni la casa lui, deşi acum mai ales dacă nu erau de la Buteni: asta a simţit-o Gheorghe îndată ce-a dat ochii cu stăpânul casei şi mai ales cu stăpâna, care le-ar fi dat, dacă ar fi atârnat de dânsa, voie să-şi împrejmuiască cimitirul fie chiar şi cu ziduri de piatră, numai să plece cât mai curând.

Prea îi păreau aşezaţi, cumpăniţi la vorbă, oarecum călare pe Ducipal oamenii aceştia.

Ar fi şi plecat fără multă zăbavă dacă nu s-ar fi nimerit ca nepotul protopopului să fie şi el aci.

Era Pavăluţ al moşului şi stătea ca pe spini.

Nu era chip să se mai stăpânească Gheorghe, care-l vedea şi i se uita în ochi şi dădea cu socoteală că nu se simte în largul lui.

— Ei! întrebă el, când mai vii pe la noi? E cam de mult de când n-ai fost, şi oamenii se uită toate duminicile în stranã, ca să te vadă.

Păvăluţ era om, cum se zice prin partea locului, cam albineţ şi avea subţire de tot pieliţa pe obraz: când roşea, se vedea rău de tot că se cam ruşinează.

— Am să viu, zise el. S-a nimerit aşa că nu m-am putut duce până acum, dar am să merg.

Nu era în gândul lui să meargă, dar acum, în faţa acestor oameni, era peste putinţă să spună că nu se mai duce.

— Uite, grăi Gheorghe, să vii acum cu noi. Poimâine e duminică şi-o să se bucure toţi poporenii dac-or şti că ai venit.

O să se bucure toţi poporenii! Mare lucru! El ştia că-n adevăr o să se bucure: îi cunoştea bine pe oamenii aceia, şi acum, în clipa aceasta, îi părea peste putinţă să nu se ducă.

— Acum nu pot, răspunse el.

— De ce adică să nu poţi dacă vrei? îi zise Ioviţă.

— Uite! adăugă iar Gheorghe, îmi faci mie cinstea să stai câteva zile la casa mea.

Păvăluţ se uita strâmtorat la moşu-său, ca să spună el de ce adică nu poate chiar acum să se ducă. Bătrânul însă era slab în faţa nepotului său, care era un singur om; cum oare ar fi putut să fie tare în faţa unui sat întreg? De! aşa numai, cu una, cu două, nu se câştigă inimile oamenilor: el ştia cât le-a umblat în voie, şi nu putea să şi-i înstrăineze acum, după ce vedea că ei ţin, dacă e vorba, mai mult la nepotul lui decât la fata preotesei.

— Să te duci! zise el. Când om ca dumnealui te pofteşte-n gazdă, ai să le laşi toate la o parte şi să te duci.

Gheorghe zâmbi pe sub mustaţă: vedea că bine-a apucat-o şi bine-a adus lucrurile, iar mai departe grija lui era.

Păvăluţ a plecat cu dânşii, s-a dus, a tras la casa lui Gheorghe al lui Baltă, şi parcă toate erau cum altfel nici că s-ar fi putut. Încă pe drum se obişnuise cu gândul că nu se poate parohie mai frumoasă decât cea din Buteni, mai ales când poporenii te vor şi fără de fata preotesei. Nu-i vorbă, când ai moş protopop şi nu eşti de acasă tocmai sărac, poţi ajunge popă şi fără ca să te vrea satul, dar tot e mai bine să te voiască, fiindcă cu poporenii-ţi petreci zilele vieţii şi vlădica ţine şi el să fie într-un gând cu poporul.

Era, cu toate aceste, foarte greu să te ştii în acelaşi sat cu preoteasa şi cu Maria, fata ei, şi-i venea lui Păvăluţ să fugă de câte ori se gândea că are-n biserică să dea ochii cu ele.

Asta o ştia şi Gheorghe.

— O să se supere, îi zise el sâmbătă pe la prânz, preoteasa pe mine că mi-ai făcut cinstea de a veni la casa mea. Nu-i vorbă, puţin îmi pasă. Supărarea vine şi trece, iar noi tot oameni rămânem. Dar tot n-ar fi rău să mergem şi pe la ea, ce zici?

Ce putea Codreanu să zică?!

Ştia şi el că trebuia să meargă; aşa, de capul lui, n-ar fi fost însă-n stare să se ducă: îi părea dar bine c-a dat de

cineva care-l duce cu de-a sila.

Şi nici c-avea, dacă e vorba, de ce să se sfiască.

Preoteasa era numai preoteasă şi nu putea să vorbească decât umilită cu nepotul protopopului; iar Maria, fata ei, era o gâscă, de care pe el puţin avea să-l doară capul.

Ce-i drept, de la Crăciun n-o mai văzuse, dar de atunci şi pân-acum tot nu s-a făcut ea femeie deplină. O fetişcană cam răsărită, dar subţire ca un şarpe, cam oacheşă, cu ochii mărunţi, care râd şi plini de lacrimi, în vreme ce preajma gurii e croită pe plâns.

Ce ştia, ce putea dânsa să înţeleagă? Era destul să te uiţi în faţa ei pentru ca s-o faci să plângă, şi nu o dată a glumit el cu lacrimile ei. Acum însă n-ar fi voit să le vadă, şi numai de ele se temea.

Când colo, ce să vezi?

Pe când el intra cu inima încleştată la casa preotesei, Maria cânta veselă de răsuna toată curtea, şi nu cânta rău. Ce va fi visat, ce nu va fi visat peste noapte, era foarte voioasă, parcă a ei era lumea toată, încât preoteasa se simţea oarecum ruşinată şi mult ar fi voit să îi poată zice lui Codreanu: „lart-o, că ea nu ştie nimic”.

Fiind însă că asta nu putea s-o facă, a grăbit la uşa odăii, ca să-i spună fetei cine vine, apoi şi-a pus hainele-n rânduială şi a ieşit în capul scării, ca să-şi primească oaspeţii – foarte umilită, aşa cum o ştia Codreanu.

— Frumos lucru! strigă Maria, care se ivi în dosul ei. Noi te aşteptam cu plăcinte, şi d-ta cine ştie pe unde vei fi umblat!

Preoteasa simţi că i se ridică sângele în obraji. Tot aşa şi Păvăluţ, cel cu obrazul subţire. Degeaba! nu ştia ce să-i răspundă.

— De! grăi Gheorghe, pe oamenii buni şi aici, şi aiurea tot cu plăcinte-i aşteaptă!

Apoi intrară în casă, se întrebară de sănătate şi Maria se duse ca să aducă rachiu şi pâine, după cum e obiceiul de primire în partea locului.

Preoteasa nu putea să-şi dea seama cum vin lucrurile şi cum are să prindă vorba. Ştia că Gheorghe a fost cu Ioviţă pe la protopopul şi dădea cu socoteală că ei l-au adus pe Codreanu, dar nu putea să înţeleagă cum stau lucrurile.

Codreanu tot ca dânsa.

Ochii lui şi mintea lui erau numai la Maria. Nu poate că cine ştie ce, dar se mira şi se minuna cum poate cineva să se schimbe într-un timp aşa de scurt aşa de tare. Nu-i vorbă, ochii îi râdeau şi acum şi preajma gurii îi era croită tot pe plâns; pare însă că acum tot n-ar fi putut s-o facă să plângă. Prea era voioasă, şi oarecum nu tocmai proastă.

E însă lucru ştiut că femeile se schimbă foarte uşor, nu numai aşa din Crăciun până în toamnă, ci până chiar şi din o clipă în alta.

Când ea află că Codreanu e în gazdă la Gheorghe şi n-a venit ca să stea, ca alte dăţi, ci numai ca să dea bună ziua, gura ei se croi pe râset, iar ochii ei erau puşi pe plâns.

— Asta nu se poate, zise ea. Te ştiu eu pe d-ta: iar mă minţi, ca să mă necăjeşti şi să mă faci să plâng. Să nu mă crezi însă că sunt acum tot atât de proastă ca atunci. Ei bine! nu te cred şi n-am să plâng! zise ea cu îndărătnicie, şi lacrimile, păcătoasele de lacrimi, o năpădiră, încât nu-i rămase decât să iasă ruşinată din casă.

Preoteasa ar fi voit să intre în pământ.

Tot aşa Codreanu.

În zadar! Fata avea dreptate: ce-o să zică lumea dacă el nu stă la dânşii?!

Gheorghe şedea ţeapăn şi tihnit în scaun şi zâmbea aşa pe sub mustaţă, uitându-se când la el, când la ea.

— Dacă-i aşa, zise el în cele din urmă, apoi să mai treacă şi de la mine; n-ai ce să-i faci; are întâietatea: eu te las aici.

A şi rămas Codreanu, ca alte dăţi: aşa trebuia să fie.

Nu e lucru mai urât decât femeia plângăreaţă: dac-o iei cu binele, se înduioşează de o trec lacrimile, iar dacă-i vorbeşti verde făţiş, vai de lume. Nu mai ştii cum s-o iei şi cum să umbli cu ea: te moaie-n lacrimi de-ţi pierzi tot rostul.

Era ruşinat de silinţele ce-şi dădea preoteasa ca toate să i le facă pe plac şi de bucuria copilărească ce se oglindea-n ochii plânşi ai Mariei, iar ziua următoare îi venea să plângă în faţa bisericii pline de oameni, care se uitau la dânsul râzând cu părere de bine.

Doamne! ce fericit ar fi putut el să fie dacă n-ar fi fost acea noapte de nuntă! Şi totuşi…

Aici, în biserica plină de oameni, în faţa altarului, căruia-şi închinase viaţa, făptura cea înaltă a Persidei se ridica deasupra tuturora şi pretutindeni se iveau ochii ei deschişi şi limpezi. Era în ochii aceia ceva atât de liniştit şi de senin, o voire atât de neîndoioasă, încât sub privirea lor trebuia, parcă, să se aline furtuna mării, să se potolească para mistuitoare a focului: cum ar fi putut el, om neajutorat, să iasă de sub stăpânirea lor?

După Heruvim, când preotul a ieşit cu darurile, el şi-a plecat mai umilit decât de obicei capul spre pământ şi a stat cu ochii închişi, pierdut oarecum în sine însuşi.

Simţea, ca niciodată mai înainte, că el nu mai poate să facă ceea ce dânsa nu voieşte, şi o nespusă înduioşare îl cuprinse când se gândi la Maria, care era atât de subţirică, de fragedă, atât de dulce la fire şi de obidoasă.

„Nu! îşi zise el, nu te lega la nimic, că nimic nu mai poţi.”

Era o mişelie c-a venit aici când se ştia legat încât nu se mai poate dezlega. Dacă Persida ar fi ştiut că el a venit fără de voia lui aici şi n-are în el destulă vârtute ca să se hotărască la un fel, l-ar fi dispreţuit ca pe un nemernic.

Şi totuşi Maria era aici, iar Persida departe, şi el nu era în stare să plece de la Buteni, aşa cum voia, cât mai curând: îi sângera inima când vedea cum tremură Maria când stă aproape de dânsul şi cum ochii ei se croiesc în toată clipa pe plâns şi iar râd în răsfăţare.

„Ori sunt, ori nu sunt om!” îşi zise el luni după-prânz.

Trebuia să plece la Arad.

Nu! Nu la Arad!

Peste dealurile care despart valea Crişului de a Murăşului nu era drum de care, dar oamenii treceau pe poteci bătute, şi el putea să facă pe un cal bun în timp de vreo patru ceasuri drumul pe la Chisindia şi peste Văsoaia la Conop, în valea Murăşului, de unde nu mai avea decât un ceas bun până la Şoimoş.

Iar cal găsea el la Buteni.

Aşa trebuia să facă dacă era om: la părintele Isai, cu părintele la Mara şi cu Mara la Arad. Să se aleagă odată într-un fel.

Nu mai erau, când el a plecat, decât vreo trei ceasuri până în seară, dar ziua era frumoasă, luna, deşi pe scăzute, se ivise pe cer, şi nu apunea decât după miezul nopţii, iar calul era puternic şi iute: omul adevărat vrea şi face.

Dus de gândul acesta, el trecea grăbindu-şi calul printre pădurile cu frunziş pişcat de brumă, ici verde de stejar, colo galben de tei şi apoi roşu ca sângele de taur, iar după ce s-a întunecat, aceeaşi lună, în razele căreia se plimbase Naţl pe ţărmul Murăşului, îi lumina şi lui calea.

Lungă, cotită şi anevoioasă cale.

Nu e lucru mai urât decât să treci aşa singur şi călare pe un cal iute prin mijlocul unei lumi pustii: ţi se răscoleşte oarecum tot sufletul şi ţi-e în cele din urmă parcă nu-ţi mai poţi da seama dacă e în aievea ori visezi numai ceea ce ţi se întâmplă. Obosit de drum şi de singurătate, el nu mai ştia desluşit unde şi cu ce gând se duce şi toate i se păreau ca prin minune. Auzise de aţâţe ori vorbindu-se despre farmecele babelor, care te fac să zbori călare pe ujog unde te cheamă ursita, şi acum simţea că nu se duce nici el, ci e dus.

Cuprins de simţă mântui acesta, el se simţea atât de uşor, încât îi părea oarecum rău când a început să audă lătratul câinilor din Şoimoş.

În fire nu şi-a venit însă decât la casa părintelui Isai; abia acum s-a încredinţat că degeaba a făcut drumul cel lung,

căci el şi aici tot el însuşi rămânea: nu era în stare să bată la poartă, şi-i părea bine că e noapte şi nu-l vede nimeni.

„Nu! zise el. Treaba aceasta pot eu s-o fac şi fără de părintele Isai.”

Fără de Mara nu-i venea să meargă la Arad; dar fără de părintele Isai putea să vorbească cu Mara. Nu era nevoie să mai ştie şi el.

Porni dar înainte spre Radna, ca să stea peste noapte la vreunul din birturile din apropierea mănăstirii şi să meargă apoi, ca mâine dimineaţă, el singur la Mara.

La birt, unde nimeni nu-l cunoştea, putea să intre fără de sfială, să lase calul în grija vreunui argat şi să ceară ceva de mâncare, căci era flămând hămesit.

— Cunoşti d-ta pe Mara? întrebă el pe slujnica ce-i aşternea masa.

— Cum să n-o cunosc? Şade numai aci, a patra casă.

— Nu ştii, e acasă?

— Alaltăieri s-a întors cu fiica ei de la Arad, răspunse slujnica.

Codreanu simţi că-i trece ca un fel de junghi prin inimă şi că i se taie vinele de la picioare.

— Cum? întrebă el. Persida e aici?

— Nu, răspunse slujnica, s-a dus chiar alaltăieri la călugăriţe.

Era o adevărată făcătură: Persida aici! De ce a venit? De ce n-a rămas acasă, ci s-a dus la mănăstire? Ce s-a întâmplat?

Era flămând şi s-a sculat nemâncat de la masă; era obosit de drum şi s-a dus să se mai plimbe pe ţărmul Murăşului.

Fusese, de când ştia că dânsa se afla prin apropiere, cuprins de un fel de fierbinţeli, şi plimbându-se cu paşii iuţi pe ţărmul râului, resimţea mulţumirile fără de seamăn pe care le avuse în apropierea ei. Ah, ce femeie!… ce fiinţă! Ce ademenitor îi era zâmbetul, ce dulce supărarea, ce uşor curgeau vorbele de pe buzele ei, ce nesecat îi era sufletul! Şi totuşi abia acum îşi dădea seama că el n-a vorbit

niciodată deschis cu dânsa. Se deprinsese, încetul cu încetul, cu gândul că are să-şi petreacă toată viaţa în apropierea ei, că altfel nu este cu putinţă, şi a şi voit în nenumărate rânduri să i-o şi spună aceasta. Era însă în tot felul ei de a fi ceva ce te stăpânea, încât nu puteai săi spui decât ceea ce dânsa voia. Te-nţelegea de mai nainte şi-ţi răspundea fără de vorbe. Astfel el nu se mai îndoia că şi dânsa voieşte, şi totuşi acum simţea că nu e în stare să-i vorbească fără de înconjur: ar fi trebuit să fie la mijloc cineva care să-i vie-ntr-ajutor şi să deschidă vorba.

Avea tată şi mamă, bun şi bunică, rude şi prieteni, era iubit de o lume întreagă, şi acum se simţea singur şi părăsit de toţi şi stătea sperios în drum ca puiul care s-a pierdut de cloşcă; el însuşi rupsese toate legăturile, se desfăcuse de toţi ai lui şi nu mai era cine să-i vie într-ajutor.

Dimineaţa s-a sculat pe când se mijea de ziuă. Ştia că Mara pleacă foarte de dimineaţă şi ţinea s-o găsească acasă; şi totuşi el îşi făcea de lucru şi parcă ar fi dorit în fundul inimii lui ca să vie prea târziu la casa ei.

Aşa a şi fost: portiţa era încuiată.

S-a dus cu inima încleştată la pod, unde ştia c-ar putea s-o găsească. Nu era nici aici. El o vedea însă din jos de pod, la depărtare de câteva sute de paşi, unde oamenii încărcau lemne pe plute, dar nu s-a dus la ea. De ce să meargă? Tot era mai bine, mai uşor, mai firesc să vorbească mai nainte cu Persida.

A plătit dar omului pe care l-a găsit acolo creiţarii şi a trecut podul.

Iar acum îi venea să se întoarcă iar înapoi la Buteni.

Trecuseră opt ceasuri. Cum putea el să sune acum, la un timp atât de nepotrivit. Era peste putinţă să i se dea voie de a vorbi cu dânsa.

El îşi luă inima în dinţi şi sună.

— Ce doriţi? îl întrebă sora bătrână, înaltă şi slabă, care se ivi în uşă.

— Aş putea, vă rog, să vorbesc cu domnişoara Persida Bârzovanu? întrebă el.

— Domnule, acum nu se poate, îi răspunse sora. Şi, adause ea, nici nu ştiu cine sunteţi d-voastră.

El scoase din portofelul său un bilet de vizită şi i-l dete.

— Să spuneţi, îi zise, domnişoarei c-o rog să mă vestească dacă şi când voi putea s-o văd.

Sora îl pofti să se aşeze şi să aştepte, apoi încuie uşa şi se depărtă.

Persida se afla în bucătărie.

Ea nu venise la mănăstire cu gândul de a rămânea aici, dar a găsit-o pe maica Aegidia făcând previziune de compoturi pentru iarnă şi era peste putinţă să nu pună şorţul ca să-i dea ajutor. Seara apoi, când era vorba să se întoarcă acasă, îi era foarte greu să plece. Se simţea atât de bine aici, unde a crescut şi unde toate o potoleau şi-i dădeau tărie.

A iubit totdeauna pe maica Aegidia, dar încă nu ştiuse c-o iubeşte: acum ar fi voit să şadă la picioarele ei şi să-i sărute mâinile. Nu mai era cum a fost, şi parcă se lumina toată mănă ştirea când ochii lor se întâlneau.

„O adevărată minune”, aşa zicea maica Aegidia în gândul ei. Se potolise neastâmpărul copilăresc şi năvălnicia adeseori sălbatică, şi fata ei era aşezată, înţeleaptă şi duioasă, un adevărat giuvaier de femeie. De aceea nici nu mai putea să-i vorbească în felul de mai-nainte şi Persida se simţea înălţată în gândul ei când vedea că o ia parcă i-ar fi soră ori prietenă.

Sâmbătă seara au stat până spre miezul nopţii deştepte şi au vorbit despre toate, afară de un singur lucru. De ce să vorbească şi despre acesta? Ea ştia cum gândeşte maica Aegidia, şi mai ales aici, între zidurile mănăstirii şi sub ochii maichii Aegidiei, nu putea nici dânsa să gândească altfel. Era de sine înţeles că nimic nu e mai presus de dorinţa părinţilor, mai ales când ei trăiesc, ca Mara, numai pentru copiii lor.

Şi totuşi Persida tresări cuprinsă de un fel de spaimă când citi numele: Pavel Codreanu.

— Ce e? întrebă maica Aegidia cu o asprime care reamintea timpurile trecute.

— Domnul acesta, răspunse Persida dându-i biletul, e un absolvent de teologie, pe care îl cunoaştem din Arad.

— Dar tu ştii…

— Trebuie să-l văd, o întrerupse Persida, altfel s-ar mâhni mama.

Obrajii călugăriţei se roşiră. Îi era parcă se dărâmă casa în capul ei. Grozav gând! încă un suflet pierdut! Cea mai iubită dintre fetele ei se ducea şi ea, ca să-şi petreacă viaţa în ticăloşie omenească.

— Du-te, fata mea! grăi dânsa cu blândeţe umilită. Dacă e dorinţa mumei tale, trebuie să-l vezi chiar acum.

Persida-şi dezlegă şorţul, sărută mâna maichii Aegidiei, apoi se depărtă ducându-şi şorţul în mâna stângă, ca să-l atârne la locul lui şi să meargă-n sala de aşteptare.

Îi era însă greu să meargă aşa, fără de veste, şi ar fi voit să-şi mai facă timp de răzgândire.

„Nu! îşi zise peste puţin, ridicându-şi capul. Să văd ce voieşte.”

La uşa sălii de aşteptare iar se opri şi stete pe gânduri.

— Te rog să ne laşi singuri, grăi întorcându-se spre sora ce-o însoţise şi era datoare să stea şi dânsa-n sală în vreme ce Persida vorbea cu tânărul.

Sora se plecă umilită.

— Aceasta eu nu pot s-o fac! răspunse ea. Ştii prea bine că n-aş putea s-o fac fără ca să-mi mărturisescpă catul, şi ştii şi pedeapsa.

Persida-i apucă mâna şi se uită stăruitor în ochii ei.

— Te rog să suferi pedeapsa, căci Dumnezeu îţi va ierta alte păcate în schimbul ei. Te rog, zise ea, căci n-ar fi cu putinţă să vorbim deschis dacă n-am fi singuri!

Sora-şi plecă mai umilită capul şi-i făcu semn să se ducă. Codreanu se cutremură şi sări-n picioare când Persida se ivi

voioasă-n uşă.

— Aşa-i că te miri? zise el mergând spre dânsa.

— Nu, răspunse ea întinzându-i mâna. Vfzând biletul d-tale, mi-am închipuit numaidecât c-ai fost pe la mama şi ea te-a trimis aici.

— N-am văzut-o, grăi el. Am căutat-o, ce-i drept, dar n-am găsit-o nici acasă, nici la pod. Am aflat însă ieri seară că eşti aici, şi am venit.

— Aşa! zise ea, oarecum uşurată. Carevasăzică, nu ai vorbit cu mama.

— Nu încă!

Ea-l pofti să se aşeze, se aşează şi ea, apoi rămaseră câtva timp strâmtoraţi: el nu ştia cum să înceapă, iară ea aştepta să vadă ce vrea el.

— Am fost foarte mirat când am aflat că ai plecat de la Arad, începu el în cele din urmă.

Persida zâmbi, stete puţin pe gânduri, apoi obrajii i se umplură de sânge.

Era hotărâtă să-i spună fără de înconjur cum s-au petrecut lucrurile, de ea s-a hotărât deodată să plece: aşa trebuia să facă, şi ea nu putea să facă decât cum trebuie. Acum însă, când se afla faţă în faţă cu el, ea nu putea – nu! – mai bine moartă!

Gândul omenesc străbate într-o singură clipă şi timpul, şi depărtările, şi acum, în clipa aceasta, ea vedea în gândul ei toate cele petrecute şi-l vedea şi pe el umblând răzleţ prin lume, ajuns din om neom, nenorocit fără de vina lui. Se împăcase cu gândul că ea nu poate să-l ajute şi că nu le rămâne amândurora decât să uite cele petrecute, care nu erau, la urma urmelor, decât o nebunie de tinereţe.

Îi era însă ruşine c-a crezut că poate să-l mai şi batjocorească spunând altui bărbat ceea ce numai ei amândoi ştiau.

— Mi s-a urât de învălmăşeala şi de zgomotul lumii, îi răspunse ea, şi mi-a venit dorul de liniştea acestei case!

— Şi ai să rămâi aici, se înţelege, zise el râzând.

Ea stătu puţin pe gânduri, şi sufletul parcă i se înălţa.

— D-ta râzi, grăi dânsa; nu trebuie însă să scapi din vedere că eu aici am crescut şi că sunt femeie. D-voastre, bărbaţii, vă avântaţi cu inimă îndrăzneaţă în toiul lumii şi totuşi nu o dată sunteţi cuprinşi de dorul singurătăţii; dar noi, femeile, care numai rezemate de alţii putem să trecem prin lume?

Codreanu iar zâmbi.

— D-ta n-ai decât să vrei pentru ca să-ţi găseşti reazem, zise el.

— Ştiu, întâmpină ea tot zâmbind cu ironie. Sunt tânără, frumoasă şi deşteaptă: nu-mi mai lipseşte decât inima uşoară pentru ca să-mi iau avânt. Eu mă înspăimânt însă când mă gândesc la mulţimea datoriilor pe care le iau asupra mea când ies de aici, şi sunt cuprinsă adeseori de simţă mântui că nu pot să le împlinesc pe toate.

— Dar, zise el, datorii avem cu toţii.

— Şi foarte rar avem şi mulţumirea de a le împlini, îl întrerupse ea.

— Aş! zise el. Dar atunci cei mai mulţi dintre noi s-ar fi simţit foarte nenorociţi.

— Nu, zise ea; suntem, dar nu ne simţim, fiindcă omul se deprinde cu toate. Închipuieşte-ţi că eu nu rămân aici. N-aş putea să stau aşa… fată mare. Ar trebui să mă mărit. Să zicem că-mi găsesc un soţ mai presus de toate aşteptările mele. De unde pot eu să ştiu dacă nu voi prinde mai târziu slăbiciune pentru altul? Ce fac atunci? Sunt ori nu datoare să-i mărturisesc soţului meu adevărul?

— Da! zise el cu toată hotărârea.

— Dar dacă aşfi avut mai nainte slăbiciune pentru altul? urmă ea, tot sunt datoare să-i mărturisesc adevărul?

El tresări.

— Da! zise iar, însă de astă dată cam cu jumătate de gură.

— Şi-o să se bucure dânsul?

— Nu tocmai.

— Atunci, grăi dânsa râzând, e parcă mai cuminte să nu-mi fac datoria. De ce să-i spun când îl mâhnesc prin aceasta? Am să mă deprind încetul cu încetul cu gândul că datoria mea e să tac, să fiu făţarnică şi să-mi fac de-a sila celelalte datorii… pe cât le pot. Urâtă viaţă!

El se uită nedumerit în faţa ei.

— Bine, domnişoară, zise el strâmtorat, dar d-ta tot n-ai putea să rămâi aici.

— De ce nu?

— Fiindcă nu e cu putinţă.

— De ce să nu fie cu putinţă?

— Pentru că eşti, dacă nu mă înşel, ortodoxă.

— Să trecem peste aceasta, grăi dânsa aşezată. Când e vorba de viaţă şi de moarte, nu ne mai uităm la asemenea lucruri mici. Oameni suntem, la urma urmelor, cu toţii, şi Dumnezeu e unul şi acelaşi pentru toţi.

— Eu tot nu cred că ai să rămâi aici, zise el iar în glumă.

— Nici eu nu cred, răspunse ea. Voiesc numai să zic că cel puţin acum nu e pentru mine gând mai ademenitor decât să rămân aici, şi m-aş simţi foarte nenorocită dac-aş fi nevoită să plec. Mă simt atât de bine aici, şi mai am încă timp destul pentru zbuciumările vieţii.

Codreanu începu să tremure.

— Carevasăzică, grăi dânsul cu glas înăbuşit, eşti hotărâtă să rămâi aici?

— Nu, răspunse ea, eu n-am nici o hotărâre, şi dacă mama astăzi va zice să ies, voi ieşi mâine. Răspund numai la întrebarea pe care mi-ai pus-o râzând. M-aş simţi nenorocită dac-ar trebui să ies acum. Peste un an, peste doi – nimeni nu ştie ce are să simtă – voi ieşi cu inima uşoară; acum mi-ar fi foarte greu!

Codreanu o înţelegea deplin şi nu mai ştia ce să-i zică, ci se uita numai cu ochii ţintă la un colţ al odăii.

— Şi dacă eu te-aş ruga? întrebă el sfios şi cam cu jumătate de gură.

Ea se ridică şi rămase stând dreaptă şi cu ochii în jos.

— D-ta ştii că ţiu mult la d-ta şi n-aş putea să zic nu! răspunse ea încet. Dar ţii şi d-ta la mine şi nu eşti în stare să-mi faci silă. Mai târziu! Nu-i aşa?

— Da! răspunse el ridicându-se.

— Îţi mulţumesc, grăi dânsa întinzându-i mâna. El apucă mâna şi o sărută.

— Ai să mai treci pe la mama? întrebă ea.

— Nu! răspunse el hotărât.

— Îţi mulţumesc, grăi iar dânsa, şi la revedere!

El îi sărută încă o dată mâna, apoi dânsa se retrase şi peste puţin intră sora bătrână, înaltă şi slabă, ca să descuie uşa pe care avea să plece Codreanu.

X.

CINE CE POATE.

Mare lucru târgul de toamnă de la Arad!

Timp de câteva săptămâni drumurile de ţară toate sunt pline de care încărcate, care aduc bogăţiile din şapte ţinuturi, ca să le desfăşure prin pieţele şi prin uliţele Aradului şi pe câmpia de dimprejurul lui, unde s-adună care cu poame de pe Crişuri şi din valea Murăşului, cu lemnărie din munţii Abrudului şi cu bucate de pe câmpia mănoasă, se-nşiră butoaiele cu vin din Podgorie ori cu rachiu de pe Murăş şi se îngrămădesc turme de oi venite din Ardeal, ciurde de porci aduse de pe lunci, herghelii de cai crescuţi pe poienele munţilor şi cirezi de vite mânate de jelepari umblaţi prin lume.

Ce mulţime de oameni şi ce amestecătură de tipuri şi de porturi şi de limbi! E parcă aici e mijlocul pământului, unde se întâlnesc toate neamurile. Pe-nserate s-aprind împrejurul oraşului mii de focuri, la care stau de vorbă ori îşi petrec cântând aici români, colo unguri, mai departe şvabi ori sârbi, iar printre aceştia slovaci, ba până chiar şi bulgari.

Dar tot românul, să racul, e şi aici cel mai de frunte, căci vine iarna geroasă şi ajunge la preţ cojocul călduros, la care nimeni atât de mult ca românul nu ţine.

Şi nu e numai că tot românul vrea să-şi aibă cojocul, dar ţine să-i mai fie şi frumos împodobit cu flori tăiate de carmajin ori cusute-n fire de ibrişin. Nu-i cojocul, ci podoaba de pe el ceea ce-i aduce câştig cojocarului: atât se plăteşte, dacă e frumoasă, cu mâna largă şi pe întrecute.

Nici că se poate pentru un cunoscător mai mare mulţumire decât să treacă printre şatrele cojocarilor din Arad, ca să vadă unul câte unul cojoacele de probă. Frumosul e frumos, nu-i vorbă, pretutindenea, dar cojoace frumoase ca la Arad nicăieri nu se găsesc, fiindcă mai rar găseşti aiurea oameni care pot să le plătească.

Trică-şi împlinise de mult anul, dar tot mai rămăsese la Claici, fiindcă îi era greu să plece ca să-şi înceapă cei doi ani de călătorie.

Nici că intră însă calfele de cojocari la stăpân decât de două ori pe an: fie la Sf. Gheorghe, fie mai ales la Sf. Dimitrie, pe când cojocarii au mult de lucru. Apoi o calfă trebuie, mai nainte de a ieşi în lume, să-şi arate destoinicia, pentru ca stă panii să ştie ce poate şi cum au să-l plătească. El s-a învoit dar cu Claici ca să coase pentru târgul de toamnă o bundă, adică o blană de miel, lungă până la pământ, albă şi împodobită cu flori cusute-n ibrişin. A lucrat patru luni de zile la ea, dar şi era frumoasă, încât Claici n-o lăsa mai jos de două sute de florini şi li se lăuda tuturora că el l-a scos calfă pe Trică.

Iar Trică stătea ruşinos în dosul bundei de probă, ca să fie la îndemână când vin stăpânii care caută calfe. Era tot lung şi deşirat, tot motolog şi gură-cască, dar mai nespălat şi mai nepieptănat decât odinioară. Se împlinise aproape un an de când plecase soră-sa de la Arad, şi de atunci pierduse obiceiul de a se pieptăna când merge la masă.

Deoarece breasla cojocarilor din Arad ţinuse morţiş ca cojocarii din alte părţi să nu-şi poată scoate marfa la vânzare decât în ziua a treia, Bocioacă-şi avea şi el, ziua-ntâi şi ziua a doua, lăzile-nchise şi se plimba printre şatrele

cojocarilor din Arad, ca să vadă ce lucruri frumoase au mai scos în târg.

— Cine a făcut bunda asta? întrebă el uitându-se cu de-amănuntul la cusături.

— Eu! răspunse Trică, făcând un pas înainte.

Bocioacă, tot înalt şi subţire şi el, se uită de jos până sus la Trică. Îi era parcă nu se poate ca acele mâini mari să fi cusut florile cele atât de curat scoase.

— Ei bine, bă iete! zise el. Când ai ieşit calfă?

— De Sf. Gheorghe.

— Vrei să vii la Lipova? Eu sunt Bocioacă, starostele.

— Ştiu, că şi eu sunt de pe acolo.

— De unde?

— De la Radna.

Bocioacă se uită din nou în faţa lui.

— Doară nu eşti fratele Persidei? grăi el. Parcă-mi semeni şi tu cu mă-ta.

— Asta el răspunse Trică râzând.

— Ce-a avut mă-ta cu neamţul? întrebă starostele, schimbând vorba.

— Care neamţ?

— Hubăr. Care altul?

— Eu nu ştiu nimic, răspunse Trică, cu atât mai mirat cu cât mumă-sa era şi ea aici în târg şi nu-i spusese nimic.

— Bine, grăi Bocioacă, a luat podul de la dânsa şi pare-mi-se c-a înşelat-o şi cu pădurea de la Cladova.

— Eu, zise Trică râzând, nu cred că poate cineva să-nşele pe mama.

Bocioacă iar se uită la băiat. Era parcă ceva foarte deştept în ochii lui.

— Ei! vii? întrebă el din nou.

— Vin.

— Ce ceri?

— Nu mai cer nimic, ră spunse Trică. Nu mi-e destul că stau la casa d-tale?! O să-mi dai ce-i socoti.

Bocioacă era încântat.

— Când vii?

— Chiar acum, după târg!

— Vorbă încheiată! grăi Bocioacă şi-i strânse mâna, apoi se duse mai departe.

Iar Trică nu mai avea astâmpăr. Voia să vadă pe mumă-sa, ca să afle ce s-a întâmplat cu Hubăr şi să-i spună că s-a-nvoit cu Bocioacă, acelaşi Bocioacă în casa căruia nu fusese primit ucenic.

— Auzi vorbă! striga Mara, punându-şi mâinile în şolduri.

Se bucura cum de mult nu s-a mai bucurat. Lasă că-i părea bine că Trică a intrat calfă tocmai la Bocioacă, dar avea şi mare trebuinţă să-i fie feciorul prin apropiere.

De când aflase că Codreanu s-a-nsurat şi s-a popit, ea îşi pusese de gând să n-o mai lase pe Persida la călugăriţe. Nu era însă chip s-o scoţi din mănăstire. Ea zicea, nu-i vorbă, că nu mai stă, dar potrivea mereu lucrurile aşa ca să mai rămâie, şi nu mai ştiai ce să-i faci ca s-o scoţi.

Duminicile şi zilele de sărbători Mara o lua şi-o ducea la biserica de la Lipova. Foarte adeseori însă Mara era dusă pe la târguri, şi atunci Persida lua pe vreuna din fetele de român ce se aflau la călugăriţe şi tot se ducea. Le părea foarte rău călugăriţelor, căci era, dacă-i vorba, chiar mai frumoasă biserică acolea în mănăstire, dar Persida ţinea să meargă la biserica ei şi nu putea nimeni s-o oprească. Ba s-a făcut încetul cu încetul obicei că Persida lua toate fetele de român cu dânsa, încât era o frumuseţe să le vezi, şi lipovenii ţineau mult la fata Marei.

— Minunat lucru! grăi dar muma. O să te duci duminicile şi zilele de sărbători s-o iei pe Persida, ca s-o duci la biserică. Nu le prea place călugăriţelor că duce fete cu dânsa. Apoi să facem ce-om face ca s-o scoatem de acolo.

— Da! răspunse Trică voios. Dar cu Hubăr ce-ai avut?

— Ce să am? grăi Mara. Nu cumva sunt proastă ca să alerg şi să muncesc, apoi să împart câştigul cu dânşii? Nu câştig nimic şi n-am nimic de împărţit!

— Bine, dar aud că ţi-a luat Hubăr podul.

— Nu-mi mai trebuie mie podul acela! Stau toată ziua pentru câţiva creiţari, când am atâta treabă în altă parte.

Lui Trică îi părea cu toate aceste foarte rău. Nu se putea împăca cu gândul că mumă-sa nu mai e podăriţă, când toată lumea îi zicea „Podăriţa”. Apoi îi era parcă i-ar fi venit lui să ia podul în arândă, fiindcă grozav îi plăcea să vadă creiţarii adunaţi grămadă şi nu se putea împăca cu gândul că o să dea şi el creiţari când va trece de aici înainte podul.

— Şi, uite, zise el, mie îmi venise gândul să stau acasă cu voi, să mă duc dimineţile şi să mă întorc serile.

— Să stai, dragul mamii! grăi Mara înduioşată, ca să fim odată oameni adunaţi şi noi.

— Dar o să dau prea mulţi creiţari.

— De asta să nu-ţi pese, zise ea încet, căci tot ai noştri sunt creiţarii. Gheorghe a luat podul în tovărăşie cu mine.

Pe drum apoi, de la Arad până la Radna, le-a mai înţeles Trică şi celelalte.

Se plângea Mara că-i merg treburile rău de tot. Ar fi fost în stare să jure că pierde cu pădurea şi ar ajunge în sapă de lemn dacă nu s-ar ajuta cu plutele, pe care le vinde cu preţ bun după ce descarcă stânjenii.

— Numai eu ştiu, dragul mamii, zicea dânsa suspinând, cât mă frământ ca s-o scot la capăt. Mi-au scos vorba că am adunat bani mulţi şi toţi mă fură, toţi umblă să mă înşele. Ba mai vine şi popa Isai de la Şoimoş şi zice cui numai vrea să-l creadă că sunt zgârcită şi că numai eu sunt de vină dacă n-a luat Codreanu pe Persida. Drăguţa mamii! Las’ c-o să găsească ea altul şi mai şi decât dânsul. Voia să scoată sufletul din mine şi să-mi ia cel din urmă ban. N-am, dragul mamii: de unde să dau mai mult decât ceea ce pot? Tu ştii că puţin a mai rămas de la fie iertat tatăl vostru: las’ că nu m-am atins de al vostru, dar am mai şi adăugat puţin câte puţin, cum biet am putut, ca să aveţi şi voi câte ceva. Aveţi! Ai şi tu, are şi Persida; popa cerea însă marea cu sarea!

Spunea Mara, spunea mereu şi nu mai sfârşea, iar Trică nu putea decât să le creadă toate. Când vorba era însă de

Codreanu, trebuia să zică şi el o vorbă, căci îl cunoştea mai bine şi ţinea mult la el.

— Să crezi, mamă, gândi dânsul, că Codreanu nu cerea nimic.

— Ferit-a Sfântul! răspunse Mara. El nu, dar s-a vârât la mijloc popa Isai şi le-a stricat toate. E însă mai bine aşa! N-a fost să fie! Fiecare cu norocul lui! Nici nu era el om pentru fată ca Persida; pe unul ca dânsul l-ar bate Persida în fiecare zi de două ori.

Cam aşa gândea şi Trică.

Nu-i vorbă, acum, după un an, se făcuse mai înaltă şi părea mai subţire soră-sa; ţi-ar fi venit să-i zici c-o clatină vântul; călca însă ţeapăn şi mărunt ca maica econoamă, încât parcă se scutura pământul sub picioarele ei, şi era în căutătura ei şi împrejurul buzelor ei ceva îndărătnic, aspru şi nemilos, parc-ar fi voit în toată clipa să strige: „Trebuie!”

Era cu toate aceste foarte voioasă şi ar fi voit s-adune toată lumea, ca să-i spună că fratele ei a venit s-o ia la biserică şi are să rămâie aici.

— Dar, zise el, mergem la noi la biserică. Ea stete puţin pe gânduri.

— Nu, grăi apoi, rămânem tot la Lipova şi ne ducem după biserică acasă.

În zadar, femeia tot femeie! Se uita la fratele ei cel înalt şi lat în umeri, care îşi pusese hainele negre şi trecuse pe la bărbier mai nainte de a fi venit la dânsa. Ea-i potrivi legătoarea la gât şi-i scutură pe ici, pe colo haina atingând-o uşurel cu vârful degetelor; voia să meargă cu el la biserica de aci, unde toţi o cunoşteau.

Iară el voia numai ceea ce vrea dânsa.

O luară dar, tot ca odinioară, la dreapta, ca să treacă prin faţa măcelăriei.

Ce deosebire însă!

Atunci ea ştia că Naţl are s-o vadă trecând, şi totuşi era cuprinsă de un fel de leşin; acum nici prin gând nu-i trecea

că are să dea ochii cu el, şi totuşi n-a tresărit când l-a zărit la uşa măcelăriei, ci s-a uitat lung şi fără de sfială la el.

Ce schimbare într-un timp atât de scurt! Nu-i vorbă, şorţul îi era şi acum curat şi cărărea i se vedea, ca odinioară, prin părul neted pieptănat, dar era măcelar adevărat: om cu faţa plină şi mai mult roşie decât rumenă, cu braţele puternice strânse de mâneca suflecată şi cu pieptul ieşit înainte.

Şi se uita şi el tot lung şi fără de sfială la dânsa şi la fratele ei, care nu voia, parcă, să-l vadă şi ar fi dat mult dacă soră-sa nu l-ar vedea nici ea.

Un lucru nu-i era nici Persidei cu putinţă: să treacă uliţa, ca să apuce pe la colţ. Ea clătină zâmbind voioasă din cap, dar îşi urmă drumul înainte, rămânând în partea despre mănăstire a uliţei, încât Naţl se uită dezamă git în urma ei şi răspunse la salutare abia după ce ea trecuse.

Lucrurile veniseră fără de veste şi s-au petrecut atât de iute, încât el stătea buimăcit şi nu-şi dădea seama decât că mai nainte ea avuse pe frunte şi mai ales pe tâmple fire de păr creţ şi răzleţ, iar acuma părul îi şedea neted pe frunte.

— Când s-a întors Naţl acasă? întrebă Persida după ce se mai depărtară.

— Tu trebuie să ştii mai bine decât mine, răspunse Trică îndârjit.

— De ce să ştiu?

— Eşti mai de mult aici.

— Duminica trecută nu era acasă, grăi dânsa. L-ai mai văzut tu la Arad după ce am plecat eu?

— Nu ştiu, ră spunse Trică mai îndârjit. Nu-mi mai aduc aminte. Nu, nu l-am mai vă zut. Dar ce ai tu cu el?

Persida se uită râzând la fratele ei.

Un lungan, ce-i drept, dar un băiat care abia peste două luni împlineşte şasesprezece ani: ce putea el să înţeleagă?

— Fii băiat cuminte, Trică, zise ea; tu ştii că nu am nimic cu el şi nici nu pot avea. Tocmai de aceea îmi pare însă bine că i-au ieşit prostiile din cap.

— De unde ştii că i-au ieşit?!

— Văd eu, ră spunse ea.

Aşa şi credea fata Marei, deşi nu era tocmai aşa.

El n-a alergat, ce-i drept, nici la biserică, nici la Radna după dânsa, dar munte cu munte nu se întâlneşte, însă om cu om da – mai ales acum toamna, în timpul culesului de vii.

De la Radna înainte, spre apus, se întinde podgoria cea vestită a Aradului, un lung şir de dealuri acoperite cu vii. Cale de o zi bună, până la Maderat, la poalele dealurilor, sat se înşiră de sat, iar printre vii sunt risipite cramele, pe care nimeni n-a încercat încă să le numere.

Ce-i aci în timpul culesului, pe la începutul lui octombrie, aceasta nu poate s-o ştie decât cel ce a văzut cu ochii lui.

Serile, venind despre Arad pe şesul neted, vezi în faţa ta parcă un alt cer, un fel de negreaţă întinsă în faţa ta şi nenumărate lumini risipite pe ea – focurile ce ard la crame, prin paghini şi pe fâneţele acum cosite şi lăsate de păşune. Din când în când răsună prelung câte o puşcă descărcată ori se ridică pe ici, pe colo câte o rachetă, încât simţi pe nevăzute că e lume, lume, multă lume risipită pe colo pe dealuri şi prin văi.

Săptămâni de zile de-a rândul vin mereu şi de la deal, şi de pe şes, unii ca să lucreze, alţii ca să petreacă câteva zile bune, toţi veseli, toţi gata de a se bucura de viaţă.

O dată numai pe an e culesul viilor, şi păcat ar fi să petreci şi astă singură dată dormind nopţile când ele sunt atât de liniştite şi de răcoroase, iar luna niciodată şi nicăieri nu-şi revarsă lumina aşa din plin ca acum şi aici, unde razele ei se răsfrâng oarecum din coastele dealurilor spre şesul întins ca o mare.

Ici fluier, colo cimpoi, mai departe o chitară, o vioară, o harmonică şi iar un taraf de lăutari, pretutindenea câte o descărcătură de puşcă, o rachetă ori cel puţin câte un chiot de fiecare vadră turnată în butoi, şi toţi stau la poveşti, cântă, joacă, petrec în zburdalnică învălmăşeală.

S-alergi cale de două zile pe nemâncate, ca să iei parte, iar Naţl nu era decât aci la Lipova: cum ar fi putut să stea acasă când aveau şi ei vie la Păuliş şi venise anume de cules acasă?

Luni dimineaţa el ştia că Persida nu s-a întros la călugăriţe şi nu se mai îndoia c-a rămas şi ea de cules acasă.

Celelalte veneau de la sine.

Pleci în timpul culesului de cu seară cu un prieten aşa la un noroc, treci din cramă în cramă, şi numai bunul Dumnezeu ştie unde şi cu cine te pomeneşti în zori de zi, căci oriunde soseai, oamenii sunt bucuroşi de oaspeţi şi cu plin te primesc, oriunde ajungi, găseşti ori îţi faci prieteni.

Luni după-amiazăzi el ştia că Mara e şi ea cu ai săi la vie, cale de vreo jumătate de ceas mai spre Radna; iar pe înserate el a luat puşca pe umăr şi a urcat voios şi căpreşte spre culmea de unde putea să vadă când şi încotro pleacă fata Marei.

O vedea, şi ce n-ar fi dat ca şi ea să-l zărească pe el sus în culme!

El descărcă deodată amândouă ţevile puştii; însă era sus în deal şi descărcătura pierdută în vânt suna ca în sec.

Persida şi Mara, care se aflau în faţa cramei acoperite cu trestie, cu toate aceste se întoarseră spre culme.

Era departe pân-acolo, încât abia se mai vedea omul care descărcase. Persida însă tot îl recunoscu şi, în semn că-l cunoaşte, ridică mâna în sus.

— Cine-i acolo? întrebă Mara mirată că fiica ei îl cunoaşte.

Persida se uită râzând la ea. Ştia că e certată muma ei cu Hubăr, dar acum era culesul viilor.

— Cine să fie? răspunse ea. Nebunul de Naţl!

Mara rămase câtva timp buiguită. Naţl? Iar Naţl? Parcă-i venea şi tot nu-i venea să se supere. În zadar! era femeie şi mamă, şi mare lucru ar fi ca o mamă să se supere când vede că fata ei ia minţile flăcăilor.

— Curat nebun! zise ea uitându-se cu ochii scrutători la fiica ei.

— I-a mai trecut, mamă, grăi Persida, care-i înţelese gândul, şi o să-i treacă de tot când va vedea ce e şi cum.

Mara era cea mai fericită din toate mumele: nu vorbele Persidei, ci felul în care ele fuseseră rostite o încredinţau că fata ei e cea mai cuminte din toate fetele.

— Te pomeneşti că nebunul acela, zise ea, o să ne stea până la miezul nopţii în vârful dealului.

De asta se temea şi Persida.

Se înşelau însă amândouă.

Naţl descărcase, ce-i drept, puşca pentru ca Persida să se uite spre dânsul. Când a văzut, însă, că ea se uită, îi face semn, ba se mai uită şi Mara, el ştia că ele vorbesc despre dânsul, simţea că de bine nu pot să-l grăiască şi-i era ruşine.

„Ce fleac de om! îşi zise el necăjit pe sine, îşi aruncă puşca iar pe umăr şi porni mai departe. Îndrăcită femeie!” adăugă apoi într-un târziu.

Iară Persida se uită lung după dânsul şi se bucura în gândul ei.

Nici că l-a mai văzut trei zile de-a rândul, deşi fetele ca dânsa multă lume văd în timpul culesului de vii.

Joi pe înserate ea a plecat cu nevasta lui Bocioacă, cu vărul lui Bocioacă, Andrei, care era scriitor la notarul din Miniş cu notarul de la Şoimoş şi cu domnişoarele Emilia şi Nina, nepoatele părinichii Isai, ca să meargă la crama părintelui Ioan de la Miniş.

Trecând aşa, printre crame, s-au mai oprit ici, s-au mai oprit colo, încât au petrecut peste două ceasuri pe drum şi s-au sporit la patrusprezece inşi pe când au sosit.

Să vezi apoi părere de bine şi chiote de veselie şi lăudat de lăutarii fără de care părintele Ioan n-ar fi putut să-şi facă culesul.

Şi ce mare era mirarea Persidei când s-a pomenit că iese din învălmăşeala aceasta la iveală Naţl şi vine la dânsa cu mâna întinsă şi râzând strengăreşte.

— Dar d-ta cum ai ajuns aici?

— Mare lucru! Parcă n-ai nici un prieten care are un prielen ca să le aducă aici? Nu cumva credeai c-o să scapi de mine?

— Nici nu voiam să scap; îmi pare bine că le văd şi mai de aproape.

— De!… o să vedem!… grăi el cu îndoială şi rupse vorba fiindcă se puseră alţii la mijloc.

Lucru neînţeles de mintea omenească!

Persida era fată cuminte şi pusese în gândul ei toate lucrurile la cale: ochii ei însă erau duşi mereu după dânsul şi râdeau când se întâlneau cu ai lui. Parcă-i era frate, parcă-i era copil, parcă-i era rupt din suflet, atât de mult se bucura când îl vedea voios, vorbăreţ, şi inima i se strânse când el veni s-o poftească la joc. El juca atât de frumos, iară ea nu ştia să joace valsul.

Nu era făcută bătătura din faţa cramei pentru vals şi nu erau nici jucătorii deprinşi a juca nemţeşte, dar la cules de vii joacă lumea şi pe iarbă verde, şi cele opt perechi zburau cum da Dumnezeu, ca pe podele lucii.

— Tare eşti uşoară! grăi Naţl peste câtva timp.

Persida învăţase, când cu nunta, să joace valsul, dar era de mult de atunci.

— D-ta vezi că nu ştiu să joc, răspunse ea.

— Deloc nu ştii, zise el, dar eşti uşoară şi merge bine.

— Mă duci d-ta, întâmpină ea.

— Vorbă să fie! şopti el încet. Te-aş duce eu dacă te-ai lăsa… Am ce să prind în braţe. Să te iau pe sus şi să te duc, încât să ni se piardă urma!

Persida ar fi voit să se desfacă din braţele lui şi să-i dea brânci, ca să-l arunce cât colo. Era de necrezut îndrăzneala lui.

El însă o ţinea ca-n cleşte de fier şi o ducea din ce în ce mai zburiş încât era o frumuseţe să-i vezi şi, încetul cu încetul, privirile tuturor se îndreptară asupra lor.

— Mă oboseşti de-mi scoţi sufletul, şopti ea supărată acum şi de privirile îndreptate asupra ei.

— Nu-i adevărat, răspunse el, d-ta nu oboseşti nici până mâine dimineaţă, dar ţi-e greu că lumea te vede jucând cu mine.

Apoi el o lăsă de unde o luase, îi mulţumi frumos şi îşi căută altă pereche.

Persida, roşie ca floarea de mac, ar fi voit să fugă, să se ascundă, să scape fără de veste din această societate neînfrânată, dar în clipa când el se depărtă, alţi trei săriră s-o poftească la joc.

Aşa e la joc: cine a intrat o dată e bine prins, şi cu cât mai mult joacă, cu atât mai vârtos se simte pornit a da înainte. Era cuprinsă de un fel de beţie şi, deşi ar fi voit mai înainte să plece, peste puţin o neliniştea gândul că seca Marta, nevasta lui Bocioacă, ar putea s-o ia ca s-o ducă iar înapoi.

Marta nu era însă din cele ce grăbesc acasă.

Avea, ce-i drept, trei copii, dar era frumoasă, durdulie şi tânără încă şi nu venise ca să stea. Cu Bocioacă al ei, care era om bogat şi foarte cumsecade, dar cu vreo doisprezece ani mai bătrân decât dânsa şi prea de tot sfătos, stătea dânsa în toate zilele; mai rar însă cu scriitorul, care era mai tânăr şi mai spornic la vorbă, ştia să-i toarne glumele pe plac şi să-i şoptească din când în când câte ceva la ureche. Era, nu-i vorbă, cea mai cumsecade femeie, dar n-ai fi zis-o aceasta dac-ai fi văzut-o: prea mult îi plăcea să stea, ba chiar să se şi hârjonească cu oamenii tineri. Păcat ar fi să nu intre şi ea în joc, deşi nu prea ştia nici ea cum merge valsul.

„Păcat!” zicea în gândul ei Persida, care era, la urma urmelor, fată tânără şi plină de viaţă. Nu-i vorbă, jocul nu mergea ca mai nainte, dar capul îi era ameţit şi ochii ei se furişau din când în când spre Naţl, care era tot voios, tot neobosit, dar nu se mai uita la dânsa, nu se uita şi nu se uita…

Lucru firesc! El avea, în cele din urmă, dreptate; ea se purtase ca o copilă răsfăţată, rău-crescută.

După ce jocul s-a curmat, ea ar fi voit să se apropie ca din întâmplare de dânsul şi să facă ca şi când nimic n-ar fi fost; pe când însă ea nu putea să scape de dl Brădeanu, un tânăr avocat, el avea de lucru în altă parte.

Dl Bogyo, pădurarul împărătesc, făcuse prinsoare cu părintele Ioan că are să ridice el singur butoiaşul cu must de boabe alese, care se afla sub streaşină, şi să-l aşeze în car. L-a şi aşezat, spre marea mirare a tuturora.

— Puţină treabă! grăi Ignat, vecinul părintelui, apoi luă butoiaşul din car şi îl ridică pe umărul său, spre mai marea uimire a celor de faţă, care se adunaseră împrejurul lor.

Naţl nu era nici el dintre cei ce nu se miră. De! uşor nu era butoiaşul acela.

El se plecă, puse mâna, ca să-ncerce, ridică butoiaşul o dată până spre genunchi, încă o dată până spre mijloc, apoi îşi încordă puterile şi-l puse şi el, întocmai ca Ignat, pe umărul său.

Obrajii îi erau, ce-i drept, înroşiţi de sânge, ochii îi ieşeau mai tare din cap, picioarele îi stăteau ca înfipte în pământ şi partea de sus a trupului tremura sub povara cea grea, dar el ridicase butoiaşul şi-l ţinea pe umăr.

Persida tresări cuprinsă de frică, făcu un pas spre dânsul, apoi se opri cu inima încleştată.

— Ce glumă proastă! zise ea aşa pentru dânsa, dar nu destul de-ncet ca să n-audă şi cei de prin apropierea ei, care se uitară fără de voie la dânsa.

El luă butoiaşul de pe umăr, îl lăsă încetul cu încetul spre pământ, apoi îl duse la picioarele ei.

— Pune, te rog, mâna, îi zise, şi vei vedea că nu e atât de greu ca să te temi că-l voi scăpa. Dau rămăşag că-l ridici şi d-ta de o palmă de la pământ.

Persida ar fi voit iar să fugă: se dăduse de gol, şi privirile celorlalţi o ardeau oarecum.

— Ce-mi pasă mie dacă e ori nu greu! răspunse ea înţepată.

El se uită râzând la ceilalţi.

— Auzi?! grăi. Zice că nu-i pasă! De ce spui lucruri care nu sunt adevărate? Zi mai bine că nu vrei să-l ridici!

Persidei îi venea să plângă. El era grozav de îndrăzneţ, dar avea dreptate, şi ea era umilită.

— Te-nşeli, zise ea cu îndărătnicie, apoi se plecă, apucă butoiaşul cu amândouă mâinile şi-şi încordă toate puterile, ca să-l ridice.

Mult ar fi dat acum să-l poată lua şi dânsa pe umăr.

Nu l-a putut, dar l-a ridicat până în preajma genunchilor, ba l-a mai şi dus trei paşi.

— Bravo! strigară ceilalţi.

— Dar tot e foarte greu, le răspunse Persida.

— Pentru d-ta, întâmpină Naţl, nu însă pentru noi, ceilalţi, care punem umărul şi la poveri mai grele.

Nu era nimic în această cumpănire a puterilor, şi totuşi ceilalţi, şi mai ales celelalte, simţeau că e ceva între feciorul lui Hubăr şi fata Marei, care era foarte strâmtorată.

Lăutarii începură să cânte „Mărunţeaua”, jocul pentru care podgorenii au o deosebită slăbiciune, şi dl Brădeanu sări iute, ca să nu vie prea târziu, şi o luă pe Persida la joc.

Naţl, crescut între români, vorbea româneşte tot atât de bine ca nemţeşte, dar la „Mărunţeaua”nu se pricepea, fiindcă pe acolo pe unde umblase el în timpul celor din urmă doi ani nu se juca „Mărunţeaua”.

El se trase deci deoparte, ca să privească. Îi era parcă „Mărunţeaua” aceasta nici nu e joc, ci un fel de ţopăială; din ce în ce însă jucătorii se înfierbântară şi era o frumuseţe să vezi pe Brădeanu cu Persida. Pe când el, om scurt şi cam gros, juca uşor, dar piţigăiat, dânsa, înaltă şi mlădioasă, sălta ca o codobatură, ţinându-se drept şi cu capul dat puţin înapoi.

Era minunat şi jocul acesta, şi el începu să mişte din ce în ce mai neastâmpărat din picioare.

Îi părea rău că n-a luat-o el pe Persida la joc şi-i venea să-l apuce de urechi pe Brădeanu, care nu se mai depărta de dânsa.

— Apoi, zise el plecându-se puţin când ei trecură prin faţa lui, să mă-nveţi şi d-ta pe mine.

I-au scăpat vorbele aceste fără de veste şi-i venea să-şi tragă palme după ce le-a grăit, deoarece Persida, roşită iar ca floarea de mac, s-a uitat cu ochii ei rotunzi atât de aspru la dânsul, încât el începu să tremure din picioare.

Şi totuşi Persida, întorcându-şi capul spre Brădeanu, iar zâmbea. Auzise şi Brădeanu acele vorbe îndrăzneţe, şi el nu trebuia să afle adevăratul lor înţeles.

— M-a învăţat, grăi dânsa, valsul lor; i-am făgăduit c-o să-l învăţ şi eu „Mărunţeaua” noastră.

— Atunci, răspunse Brădeanu, voind s-o ducă la Naţl, m-am prea grăbit eu.

— Aş! zise ea. Mai avem timp şi astă zi, şi altă dată.

Ei jucară mai departe, nu însă ca mai înainte. Persida, deşi zâmbea, era foarte supărată şi tare hotărâtă de a se feri de aci înainte ca de foc să nu mai ajungă la acelaşi loc cu Naţl. Era grozav de năvalnic şi de nechibzuit omul acesta, se temea de dânsul, nu mai cuteza să i se pună împotrivă, şi Brădeanu simţea că dânsa e strâmtorată. Peste puţin dar, ajungând la locul de unde o luase, el îi mulţumi şi se depărtă.

Ea se duse drept la Naţl.

— Bine, domnişoară, grăi acesta ruşinat, dar eu am glumit.

— Iau gluma în serios, răspunse ea luându-l de mână ca pe un copil şi intrând cu el în rândul jucă lorilor.

— Sunt un măgar! şopti el peste puţin pe nemţeşte, un mare măgar, un măgar de frunte!

Persida, muiată ca ceara lăsată-n bătaia soarelui, se uită cu duioşie la el.

— Nu, zise ea tot pe nemţeşte, eşti numai un copil răsfăţat şi nechibzuit.

— Tot d-ta eşti de vină, urmă el peste puţin. Dracul s-ar face şi el blând cu oaia dacă te-ai uita la el cum te uitaşi acum la mine: de ce nu te uiţi totdeauna aşa? Mă faci să turbez când te uiţi aspru la mine.

Persida iar se simţea stăpână pe sine şi pe el: ea-i strânse mâna şi se uită stăruitor în ochii lui, rugându-l să tacă.

— Măgar de frunte! zise el iar şi începu să se frământe-n joc, în vreme ce Persida sălta ca pe spini.

După ce jocul se curmă, ea rugă pe Marta să plece-napoi, fiindcă era târziu.

Naţl se legă şi el de ele. Persida nu zisese, ce-i drept, să vie, dar el se uitase în ochii ei şi ştia că dânsa are să-i spună ceva.

Fetele o luară cu Brădeanu înainte, iar Marta rămase cu scriitorul şi cu Naţl în urmă. Marta ştia însă că Naţl nu de dragul ei a plecat cu ele şi o chemă peste puţin pe Persida, ca să-i spună ceva. Au mers apoi câtva timp aşa patru împreună. Printre vii însă drumul e pe ici, pe colo îngust, încât patru inşi nu pot să meargă pe el alături.

— Tinerii să poftească înainte! grăi Marta în cele din urmă. Văd eu că după asta umblaţi voi. Băgaţi numai de seamă ca nu cumva să vă sărutaţi pe la cotituri, căci eu tot vă văd!

Persidei îi venea să leşine, dar nu putea să răspundă nimic! Aşa era! voia în adevăr să fie singură cu el. Îi era parcă se avântă în o prăpastie adâncă şi întunecoasă, dar îşi iuţea pasul, ca Marta să rămâie din ce în ce mai departe în urmă.

Iar Naţl mergea ameţit alăturea cu dânsa şi nu ştia ce să-i zică şi ce să-i facă.

La o cotitură el apucă mâna ei.

Ea-şi lăsă mâna în a lui şi se duseră câtva timp aşa ţinându-se de mână ca doi copii.

— Ce vrei d-ta cu mine? întrebă ea în cele din urmă.

— Ce vor toţi oamenii când le place o femeie! răspunse el dezgheţat.

— Crezi d-ta că poţi să mă iei de nevastă? urmă ea uitându-se aspru în ochii lui.

El dete din umeri.

— Puţin îmi pasă! grăi apoi. De iubit ne putem iubi şi fără ca să ne luăm, ba ne iubim şi fără ca să voim.

— Şi ce-ar putea să iasă din iubirea aceasta?

— Nu-mi pasă, grăi el. Mă lepăd cu ea şi de mama, şi de tata, şi chiar de Dumnezeu.

— Eu nu mă lepăd, zise Persida hotărâtă, şi n-am să mă arunc cu ochii închişi în braţele nenorocirii!

— Pentru că nu mă iubeai cum te iubesc eu!

Persida se uită iar aspru-n ochii lui.

Îl iubea, dar nu-i spusese niciodată că-l iubeţe şi n-avea, în gândul ei, de ce săl iubească.

— Cine ţi-a spus, grăi dânsa, că te iubesc? Am slăbiciune pentru d-ta fiindcă te văd zbuciumându-te pentru nimic. Cum aş putea să iubesc pe un om fără de minte, de care trebuie să mă tem în toată clipa? Chiar acuma-mi spuseşi că te lepezi de mamă, de tată, ba chiar şi de Dumnezeu: ar trebui să fiu foarte proastă ca să cred că de mine n-ai să te lepezi!… D-ta nu eşti om; mi-e milă de d-ta!

El îi 1ăsă mâna.

— Te-nşeli, zise cu îndărătnicie; pot şi eu să mă stăpânesc dacă vreau, dar e o prostie să voiesc când ştiu că o singură viaţă am şi n-am în viaţa aceasta să mai iubesc pe nimeni cum te iubesc pe d-ta.

Apucară iar pe la o cotitură, încât nu putea să-i vadă nimeni.

— Nu mă stăpânesc au acum? urmă el. Uite, suntem singuri, nu ne vede nimeni, şi eu tot nu fac nimic. Îmi vine să te ridic în braţe şi să fug cu d-ta. Puţin îmi pasă ce are să fie mai departe. Cine ştie dacă voi mai ajunge vreodată în viaţa mea să te apuc aşa ca acum! Tot nu fac nimic!

Persida se opri în loc şi rămase ca-nfiptă în pământ. Intrase, parcă, în cuşca unui leu, dar nu se temea şi o cuprinsese un fel de pornire nebunească.

Ea-l apucă de mână şi-l duse la dreapta, pe un răzor din vie, apoi, după ce Marta trecu cu scriitorul înainte, ea se opri cu mâinile în şolduri înaintea lui.

— Iată-mă, îi zise liniştită; vezi că nu mă tem de d-ta: vezi că nu-mi pasă de nimeni: poţi să mă iei, să mă duci şi să faci

ce vrei cu mine. Haid'! ia-mă în braţe!

El stătea buiguit în faţa ei.

— Nu-i adevărat că d-ta te stăpâneşti, urmă ea liniştită; ştii că eu nu vreau şi nu cutezi să te apropii de mine. Ştii că mi-ai fi urgisit, că m-ai nenoroci, că te-aş blestema viaţa mea toată, că te-ar bate Dumnezeu dacă mi-ai face silă, şi ştii că am să mă gândesc totdeauna cu drag şi cu durere la d-ta dacă vei înţelege că n-a voit Dumnezeu să fim unul pentru altul şi mă vei lăsa în pace.

— Ce să fac eu, domnişoară?! grăi el muiat şi umilit.

— Să te porţi aşa ca să ne putem întâlni între oameni, ră spunse ea; să nu-mi fie fricǎ de d-ta, să nu mă mai dai pe gura oamenilor, că-mi strici norocul, şi am mamă, ale cărei zile nu trebuie să le amărăsc.

El tăcu; iară ea-l apucă de braţ şi porni cu pas grăbit pe răzoare, ca să iasă iar înaintea Martei, apoi să le ajungă pe fete.

— Domnişoară, domnişoară! zise el într-un târziu, suspinând din greu, aş putea eu să mor, dar tare mă tem că n-o să se poată aşa cum zici d-ta.

— Ia noapte bună şi părăseşte-ne! îi răspunse ea când se apropiară de fete şi de Brădeanu.

Şi totuşi îi era foarte greu, şi când el s-a depărtat, se simţea foarte nenorocită şi stătea la îndoială dacă nu cumva el e mai cuminte decât dânsa.

„O viaţă, zicea dânsa în gândul ei, una singură are omul, şi e nespusă durerea ce te cuprinde când îţi dai seama că o petreci şi pe aceasta chinuindu-te tu însuţi pe tine. Ah, sărac de sufletul meu!"

XI.

ALTĂ LUME.

Luna intrată în al doilea pătrat se ridicase până în culmea acoperită cu pădure şi se ivea pe ici, pe colo printre copacii deşi; pe şesul de la dreapta însă ea era de mult răsărită, peste puţin începură şi în satul de la poalele dealului să

latre câinii stârniţi de ea, şi noaptea era din ce în ce mai luminată de zarea ei.

Abia acum începea frumuseţea serii de toamnă.

Marta se uită de-a lungul drumului care apucase la deal. N-o mai văzuse de mult pe Persida. Departe, înainte, se mişca, urcând la deal, o negreaţă, fără îndoială Brădeanu cu fetele.

— Ştii că e frumos! grăi dânsa cam speriată. Persida a apucat cu neamţul ei alt drum.

Ea îşi iuţi pasul, ca să ajungă pe Brădeanu, şi peste puţin ieşi apoi la iveală şi făptura cea înaltă a Persidei.

— Ştiam eu! grăi scriitorul. S-a dus cu el până la fete şi apoi i-a dat drumul.

Tot aşa dăduse cu socoteală şi Brădeanu când Naţl sosise cu Persida la dânşii.

Mai la deal, spre stânga, se înălţară fâşâind şi pocniră în văzduh, una după alta, trei rachete.

— Ce-i acolo? strigă Marta.

Brădeanu se opri şi se întoarse spre dânsa.

— E la vie la Corbu, răspunse el. Să trecem şi noi pe acolo.

Marta şi fetele îl ştiau pe dl Andrei Corbu, nobil de Cărpeniş care nu era, ce-i drept, nimic, dar umbla cu patru cai şi fusese închis în timpul revoluţiunii; ele însă nu-l cunoşteau.

— N-are a face! întâmpină Brădeanu. Îl cunosc eu şi vă încredinţez c-o să-i pară foarte bine dacă ne oprim la dânşii.

Pe Marta o ademenea gândul că poate să facă cunoştinţă cu Corbuleştii.

Persida, care numai ca prin vis văzuse cele trei rachete, se uită mai cu dinadins în partea de unde ele se înălţară. Era multă lumină acolo sus în deal şi trebuia, aşa îşi închipuia dânsa, să fie şi multă lume, mult zgomot, zburdalnică veselie.

— E cam târziu, grăi dânsa, stând la îndoială.

— Aş! De unde târziu?! zise scriitorul, scoţându-şi ceasornicul. Nu sunt încă nici zece, şi abia acum răsare

luna. În timpul culesului nici pe la miezul nopţii nu e târziu.

— Nu-mi pasă! răspunse Persida şi se avântă oarecum cu ochii închişi la deal, ademenită de gândul c-o să stea până în zori de zi, petrecând ca alţi oameni şi gata de a se lăsa să facă cine ce vrea cu dânsa.

Ieşind deci la locul larg din faţa cramei, ea se opri dezamăgită din drum.

Sub vie, zidită în mal, era colna, o zidire mare, cu două ridicături despre vale, cu un turnuleţ, din care se deschidea vedere largă spre şes, şi în faţă cu un cerdac întins, în care ardeau două lămpi, una atârnată, iar alta pe masă.

La dreapta colnei, depărtare de vreo douăzeci de paşi, pâlpâia focul de viţă uscată, împrejurul căruia erau adunaţi culegătorii, bărbaţi, femei, copii, unii culcaţi, alţii stând de vorbă.

La stânga, sub un mare şopron deschis din toate părţile, se afla bădania cea mare şi lângă ea cada, în care un voinic juca pe sacul cu struguri. Mai încolo, tot sub şopron, doi flăcăi învârteau teascul, în vreme ce alţi doi cărau mustul scurs cu vadra la buţile înşirate în dosul şopronului.

La masa din cerdac, în sfârşit, stăteau de vorbă trei domni, unul mai în vârstă, Corbu el însuşi, şi doi oameni tineri, unul Aurel, băiatul lui Corbu, iar cellalt Simion Burdea, un prieten de la Universitatea din Viena al lui Aurel.

Doamna Corbu era dusă la Arad, de unde avea să se întoarcă mâine cu oaspeţi.

„Aici nu prea avem ce să facem”, voia să zică Persida, când Corbu, recunoscând glasul lui Brădeanu, se ridică de la masă şi coborî scările cerdacului, ca să poftească sus pe cei sosiţi, cărora nu le rămase decât să stea puţin.

Dnul Burdea, un om scurt şi lat în spate, aproape cocoşat, rău îmbrăcat, cu părul lung şi lăţos, cam spân şi cu nasul turtit, nu se mişcase din loc după ce Corbu coborâse scările; când însă Persida se ivi în cerdac, el se uită la dânsa cu nişte ochi de dihor, care intrau parcă în carne şi străbăteau prin oase, încât Persida se opri speriată în loc.

În vreme ce apoi Corbu îşi făcea de lucru cu Marta şi cu fetele, pe care le rugă să vie iar mâine seară, fiindcă aşteaptă mulţi tineri din Arad, care toţi vor să aibă jucătoare, Burdea se apropie pas cu pas, ca un păianjen, de Persida.

— Domnişoara Persida, fiica Marei de la Radna? întrebă el într-un glas subţire şi oarecum sfâşietor.

— Da! răspunse ea.

— Ai fost la călugăriţele din Lipova şi ai stat la Arad?

— Da!

— Te ştiu, domnişoară, şi îmi pare bine că am ocaziunea să te cunosc.

— De unde, dacă îmi daţi voie? întrebă ea sfiicioasă.

El se uită râzând în faţa ei.

— De la Viena, ră spunse apoi. Persida dete mirată din umeri.

El ridică mâna stângă, puse arătă torul ei pe buze şi se apropie oarecum tainic şi pitişde dânsa.

— Îţi mai aduci aminte, zise el încet, când vântul a spart una din ferestrele de la mă n ăştire?

Persida rămase ca împietrită. Ştia acum cine i-a vorbit acestui om străin despre dânsa şi îi venea să plângă de necaz şi de ruşine.

Era lucru de nesuferit!

Tainele mari ale vieţii ei fuseseră date de gol: omul acesta le cunoştea şi putea să le spună mai departe. De ce să n-o facă! Zadarnice erau toate silinţele ei: ea vedea în gândul ei cum toată lumea vorbele despre dânsa, cum oamenii fac mult din nimic şi cum toţi îşi bat joc de dânsa. Se simţea ca pierdută, şi Naţl era în gândul ei cel mai nemernic om din lume.

— Te înşeli… zise ea, dar nu putu să-şi urmeze vorba, deoarece Corbu se întoarse acum spre dânsa, ca s-o poftească din nou şi mai stăruitor pe seara de mâine.

Ea făgădui, pentru ca să scape, că va veni, apoi, când plecară mai departe, îl târî aşa-zicând pe Burdea după

dânsa şi potrivi lucrurile astfel ca să rămâie singură cu el. Omul acesta, pe care acum îl văzuse întâia oară în viaţa ei, îi părea cel mai apropiat din toţi oamenii, şi aceasta se vedea din căutătura şi din purtările ei, încât Marta, pusă pe gânduri, dădea din cap şi nu se putu stăpâni să nu-i facă scriitorului semn cu cotul când Persida o porni înainte cu Burdea.

— De unde cunoşti d-ta pe Hubăr? întrebă Persida.

— Suntem prieteni din copilărie, răspunse Burdea, am stat la Timişoara cinci ani de zile în aceeaşi bancă, iar la Viena am locuit împreună.

Persida se mai potoli. Înţelegea cum Naţl a putut să vorbească despre cele petrecute şi-l socotea foarte fericit. Stătuse şi ea ani de zile de-a rândul pe aceeaşi bancă cu alte fete, dar n-a ajuns niciodată să stea o jumătate de ceas singură cu vreuna din ele şi nu era niciuna căreia ar fi putut să-i împărtăşească tainele vieţii sale.

— Eu, zise ea, nu-l cunosc pe domnul acela: l-am văzut aşa, din întâmplare, de câteva ori, dar n-am vorbit cu el decât în treacăt. Mi-e, pot să zic, tot aşa de necunoscut cum îmi eşti d-ta, şi nu ştiu ce-şi va fi închipuind despre mine.

— E un nebun, domnişoară, răspunse Burdea. Nenorocirea lui e că părinţii nu l-au lăsat la şcoală. Nu e făcut el pentru măcelărie, şi în loc de a-şi căuta de meserie, se reazemă pe averea părinţilor şi-şi petrece viaţa citind fel de fel de cărţi, care-l ameţesc. L-ai mai văzut de când s-a întors de la Viena?

Persida rămase câtva timp dusă cu gândul.

Naţl i se înfăţişa cu totul altfel de cum şi-l închipuise dânsa.

— L-am văzut, răspunse ea, acum e anul, la Arad, dar n-am vorbit decât foarte puţin cu dânsul. Mi s-a părut, urmă uitându-se cu coada ochiului la Burdea, nu ştiu cum, foarte prăpădit, un fel de om care petrece nopţile prin birturi, iar ziua doarme nedezbrăcat.

— Minunat! strigă Burdea râzând din toată inima cu glasul lui subţire. Ai dreptate!… Aşa ne petreceam noi viaţa: ziua dormeam îmbrăcaţi, adică nedezbrăcaţi, cum zici d-ta, iară nopţile ne plimbam, ori stăteam prin cafenele dacă timpul era urât. Dar nici că se poate altfel, urmă el aşezat. Ziua e urâtă, zgomotoasă, plină de întâmplări, care ne abat de la noi înşine: în amurgul serii începe viaţa să aibă farmec.

— Bine, grăi dânsa, dar noaptea e lăsată de Dumnezeu pentru ca omul să se odihnească şi să-şi întremeze puterile pentru munca zilei de mâine.

— Prostii! întâmpină el aprinzându-se. Nu se poate prostie mai mare decât să petreci dormind partea cea mai frumoasă a vieţii. Uite acum ce linişte, ce răcoare, ce lumină tainică şi blândă: nu te simţi ademenită să stai până în zori de zi? n-ar fi oare păcat să dormi?

Persida, crescută sub purtarea de grijă a maichii Aegidiei, nu ştia ce să răspundă, era însă tare în credinţa că el n-are dreptate.

— Mă simt, răspunse ea, ademenită, dară ar fi păcat să stau toată noaptea, fiindcă mâine n-aş fi bună de nimic.

— Prostie! strigă iar Burdea, care nu putea suferi păreri deosebite de ale lui şi se simţea nenorocit dacă nu reuşea să convingă şi pe alţii cum el era convins. Domnişoară, urmă el în ton dăscălesc, admiţi d-ta că în om sunt două fiinţe, una trupească şi alta sufletească?

— Aşa cred.

— Crezi fiindcă ţi s-a spus, ori te-ai gândit asupra lucrului?

— Nu pot să-mi dau seama, răspunse ea cu sfială; nu mi-am pus încă întrebarea, dar simt că altfel n-aş putea să înţeleg lucrurile.

— Prea bine! zise el mulţumit. Atât mi-e destul ca să văd că te-ai gândit. Te rog acum să-mi spui: cine trebuie să stăpânească viaţa mea: trupul meu? ori sufletul meu?

— Fără îndoială că sufletul.

— Dar dacă el e mai slab decât trupul?

— Trebuie să vrei, răspunse ea strâmtorată.

— De! grăi el râzând, multe o fi voind omul, dar puţine poate. Domnişoară, urmă iar dăscăleşte, dimineaţa, după o noapte bine dormită, trupul e întremat şi tare, el vrea să alerge, să lucreze, să se hrănească, să se mistuiască, să aibă mulţumiri, şi degeaba vei fi voind d-ta altfel, căci el te stăpâneşte şi te poartă după pornirile lui. Pe înserate, însă, după ce trupul s-a obosit, începe sufletul să se ridice deasupra, şi noaptea e ziua sufletului, pe care lumina soarelui îl întunecă. Acum ne simţim mai uşori, mai fără de grijă, ca scăpaţi din o grea robie, şi nopţile petrecem clipele de veselie, nopţile avem cele mai plăcute ceasuri din viaţa noastră. Şi dacă e adevărat că ziua după o noapte nedormită suntem obosiţi, cu atât mai bine, căci repaosul nu-l cere sufletul, ci trupul cel netrebnic. E ori nu aşa?

Persida era învinsă, dar firea n-o ierta să se şi dea învinsă. El nu putea să aibă dreptate, şi chiar dac-ar fi avut, nu putea dânsa să recunoască c-o are.

— Nu este aşa! răspunse ea cu îndărătnicie.

Burdea nu prea ştia să facă deosebire între bărbat şi femeie şi ar fi fost în stare să-i tragă o palmă.

— Bine, domnişoară, grăi el stăpânindu-se, dar te faci de râs…

— Nu mă fac, întâmpină ea zâmbind, fiindcă nu e cum zici d-ta. Când e bolnav ori obosit, omul e şi sufleteşte mai slab şi nu-şi poate stăpâni pornirile. Omul trebuie să fie sănătos, cumpătat şi mereu treaz dacă e vorba să-şi poată face datoria, şi mulţumirea cea mai mare a vieţii este de a-ţi fi făcut datoria!

— Ce datorie?! strigă Burdea, scos din ţâţâni. O singură datorie are omul: să nu fie prost.

— Ia lasă, domnule, întâmpină dânsa nerăbdătoare; nopţile nedormite ale d-voastre sunt un fel de beţie, care ne face nepăsători faţă cu ziua de mâine şi ne aruncă în desfrâu.

— Apoi tocmai aceasta e, domnişoară, răspunse el mai potolit. D-ta vorbeşti ca Hubăr, care viaţa lui toată se plânge de datoriile pe care nu şi le face şi-şi petrece viaţa făcându-şi mereu mustrări. Tocmai în beţia aceasta iese la iveală firea cea adevărată a omului.

— Asta da! zise ea. Recunosc şi eu că noaptea poţi să cunoşti pe un om mai bine decât ziua, fiindcă noaptea firea lui cea adevărată iese mai nesfiit la iveală, şi bunătatea, dar şi răutatea lui.

Ea se cutremură în tot trupul cuprinsă de fiorii care o trecuseră când se văzuse singură. Simţea că nu vine bine să stea atâta timp singură cu acest om, pe care acum îl întâlnise întâia oară în viaţa ei, ştia că Marta, fetele şi mai ales Brădeanu îşi vor fi făcând cele mai urâte închipuiri despre dânsa, şi totuşi nu putea să se despartă de dânsul. Nu mai stătuse încă cu nimeni astfel, ca acum cu dânsul, de

vorbă, nu intrase încă nimeni, ca el acum, în sufletul ei, şi se simţea ademenită de întregul lui fel de a fi.

— Noaptea, urmă ea, e ziua ispitirilor şi a păcatului. Eu mă tem de nopţile petrecute în nedormire. Pentru zilele mele parc-aş fi gata să iau toată răspunderea: pentru nopţi nu cutez s-o primesc!

Ei sosiră la cramă, unde Mara, ea singură trează încă, şedea moţăind pe un sac cu frunze la foc şi-şi aştepta fata.

Nu erau încă unsprezece ceasuri, dar fetele şi Marta, duse cu gândul la ziua de mâine, se grăbiră, şi Persida rămase peste puţin cu Burdea şi cu muma ei la foc.

Era un farmec nespus în această noapte petrecută la focul aproape stins, un mare vraf de jăratic, din care numai din când în când mai ieşea câte o lumină de flacără albăstrie. Sub vie, la depărtare de vreo zece paşi, dormeau câţiva culegători, în satul de la poalele dealului lătrau câini şi începuseră cocoşii să cânte de miezul nopţii, mai la deal cânta o flaşnetă, din când în când se descărca câte o puşcă, vântul tomnatic fâşâia prin frunzişul aproape uscat, lilieci fluturau mereu pe deasupra focului, iar în sufletul Persidei creştea mereu neastâmpărul de tinereţe.

Mara era de părerea lui Burdea, dar şi fata ei avea dreptate. Da! noaptea e, aşa zicea şi dânsa, mai plăcută: ea noaptea şi-a născut copiii. Dar ziua e şi ea binecuvântată: ea ziua şi-a agonisit puţintică avere.

Astfel apoi, din vorbă în vorbă, ea a fost în cele din urmă biruită de somn, şi Persida iar a rămas singură cu Burdea. Ea nu mai putea să stea aşa singură cu el, se ridică dar încet de la foc, ca să-l ducă şi să scape de el. Burdea însă ţinea să mai stea, şi ei începură să se plimbe, vorbind pe şoptite prin faţa cramei.

— Carevasă zică, chiar astă-seară v-aţi întâlnit?

— Da, din întâmplare.

— Şi unde s-a dus el?

— Nu ştiu. Dau cu socoteală că la via lor, care se află din vale de via lui Corbu.

— Nu înţeleg. Cum se face că el nu te-a însoţit?

Persida se opri în loc. Îi era foarte greu de ceea ce făcuse şi parcă acum, în clipa aceasta, ar fi fost în stare să se ducă să-l caute şi să-l mângâie.

— Doamne! zise ea. Eu mă tem de dânsul. E om pătimaş.

— Hm! pătimaş?! zise Burdea mai mult pentru dânsul şi rămase câtva timp pus pe gânduri. Fără îndoială că e pătimaş, urmă apoi oprindu-se în loc şi uitându-se cu ochii lui de dihor la dânsa. Crezi d-ta că în adevăr numai din întâmplare v-aţi întâlnit?

Persida începu să se nelinişteascâ. Era târziu după miezul nopţii, muma ei, obosită de munca zilei, adormise, şezând pe sacul cu frunze, iară omul acesta nu mai voia, parcă, să plece, şi ea nu ştia cum să scape de dânsul.

— Nici prin gând nu mi-a trecut că-l voi găsi la părintele Ioan, răspunse ea nerăbdătoare.

— Dar el? Ce crezi? Nu ştia nici el c-o să vii acolo?

— Nu ştiu.

— Nu ştii. Dar ce crezi?

— Cred, răspunse ea cu îndărătnicie, că el a aflat că am să mă duc acolo şi a venit dinadins să mă vadă.

— Bun! zise el râzând în bătaie de joc. Şi d-ta, dac-ai fi ştiut că el are să fie acolo, te-ai fi dus ori nu?

— Da!

— Dar ziceai că te temi de el!

Persida îşi ridică capul. Îi venea să-i întoarcă spatele.

— D-ta îţi vei fi închipuind ce vrei, răspunse ea. Mă tem, fiindcă e om pătimaş şi nesocotit, cum m-aşterne de un om beat, care nu-şi dă seama despre ceea ce face.

— Pare-mi-se, întâmpină el cu răutate, că nu de el, ci de slăbiciunea d-tale te temi.

Persida simţi cum sângele-i năvăleşte spre cap.

— Nu! zise ea scurt. Dacă e vorba, puţin îmi pasă!

— Prea bine! strigă el cu un fel de mulţumire diavolească. Mâine seară am să-l duc şi pe el la via lui Corbu: vom vedea dacă vei veni ori nu!

— Am să viu, ca şi când aş şti că el n-are să fie acolo, răspunse ea înţepată.

— La revedere! grăi el luând mâna ei. O să am mâine o mare plăcere! Domnişoară, omul vrea să aibă femeia pe care o iubeşte, s-o strângă în braţe, s-o sărute, s-o dezmierde: aşa vrea firea, şi e nebun cine se pune împotriva firii. Am să-l lecuiesc pe nebunul acela: ori te laşi, ori te lasă. La revedere!

Persida rămase mută şi nemişcată, se uită lung în urma lui, apoi îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile.

Se simţea ca şi când ar fi căzut, încât n-ar mai putea îndrăzni să iasă în faţa lumii, şi începu să tremure când îşi dete seamă că nu-i rămâne decât să meargă mâine seară la via lui Corbu.

Trebuia neapărat să meargă!

Şi ce adică ar putea-o face să nu se ducă?! Ce ar fi putând să i se întâmple? De ce ar fi având să se teamă?

„Da, zise ea, trebuie să vadă că nu sunt femeie slabă, să-şi rumpă o dată gândul şi să mă lase în pace!”

Şi totuşi…

Era foarte hotărâtă fata Marei, dar era femeie, ştia că este iubită cum n-are să mai fie şi e greu afară din cale să fii femeie şi să te împaci cu gândul că o să te urască bărbatul care te iubeşte, c-o să iubească, poate, pe alta…

Ea vedea în gândul ei pe Codreanu. Ce deosebire! Om şi om, şi ce deosebire! Nu! cu Naţl nu putea să facă ceea ce a făcut cu Codreanu.

Luna apucase spre asfmţit şi-şi urma calea pe cerul senin, dar acum, spre zorile de zi, noaptea nu mai era liniştită. Se făcuse rece, şi vântul bătea cu tărie în frunzişul tomnatic.

Persida ar fi voit să se ducă, să alerge, să se urce-n culme unde el descărcase puşca, ar fi voit să nu mai voiască nimic, ci să se lase cu ochii închişi în voile altora.

Grozav de lungă, o viaţă întreagă, fusese noaptea aceasta, şi urcând pe răzor la deal, sărmana copilă abia îşi mai

aducea aminte când a fost că ea se ducea cu Marta la via părintelui Ioan, şi parcă era pe când el se afla în culme.

Mara nu o dată în viaţa ei dormise, în drum spre Arad, şezând în căruţă, şi nu o dată fusese biruită de somn la masa ei cu poame ori la capul podului. Dormea dar şi acum, aşa chinuită, ca într-un culcuş moale. Răceala zorilor de zi şi vântul aspru îi sperie însă în cele din urmă somnul.

Ea tresări, se uită buimăcită împrejurul ei, apoi, dându-şi seamă că fiica ei rămăsese stând de vorbă cu acel om, sări ca o leoaică în picioare şi se duse în cramă, unde aşternuse culcuş de fân pentru Persida.

Nu era!

Nu intra, nu putea să intre în mintea ei gândul că fata ei s-a dus cu omul acela.

Nu! asta nu era cu putinţă!

Dar era dusă! Unde era dusă?

Oriunde, a bine nu era această rătăcire în cap de noapte.

Ieşind afară, ea se uita cu tot dinadinsul împrejur, zări, parcă, ceva ce se mişca deasupra viei şi porni cu pas lung şi tare călcat la deal.

— Ce e cu tine, fată? strigă ea după ce se mai apropie.

Persida se opri speriată-n loc şi aşteptă pe muma ei ca pe mântuirea ei.

— Ce e cu tine? întrebă iar Mara încet şi cu glas înecat.

— Nu e bine, mamă, răspunse Persida umilită. Eu nu mai stau: mă-ntorc la mănăstire.

— De ce?

— Nu întreba, grăi fata, că nu ştiu ce să-ţi răspund. Mi-e frică şi mi-e urât să mai stau aici.

XII.

DOUĂ PORUNCI.

Nu poate, aşa zicea rânduiala breslelor, să intre în rândul stăpânilor decât acela care, pe lângă toate celelalte, a mai făcut şi doi ani de călătorie. Aşa e bine! Numai încetul cu încetul, sub bună pază, prin multe ispitiri, numai după ce s-a lovit cu capul de toate zidurile şi a dat destule dovezi că e

destoinic de a se povăţui însuşi pe sine, are s-ajungă omul stăpân de capul său şi povăţuitor pentru alţii.

O ştia şi Hubăr aceasta şi ţinea ca feciorul lui să treacă şi el prin toate ispitirile.

Hubăroaie însă nu mai putea să aştepte.

Lasă că atâta om avea şi ea pe lumea aceasta şi viaţa îi era numai o tânjire fără de dânsul, dar vedea cu ochii că i s-a stricat băiatul de când umblă răzleţ prin lume. Nu mai era ca mai nainte, parcă l-ai scos din cutie, îşi pierduse voia bună, petrecea nopţile numai el ştia pe unde, şi le făcea pe toate cu de-a sila. Apoi feciorul ei nici n-avea nevoie să-şi risipească zilele vieţii lucrând pentru alţii când putea să lucreze într-al său şi să-i fie mumei sale de ajutor. Gaură-n cer nu se făcea dacă Bocioacă, starostele, închidea un ochi şi nu băga de seamă că mai lipsesc vreo şase luni din cei doi ani de călătorie. Legile, dacă e vorba, oamenii le fac şi tot ei le împlinesc, după cum le vine la socoteală, şi mai presus de porunca împărătească e porunca lui Dumnezeu, care rânduieşte ca copilul să-i vie la nevoie părintelui într-ajutor.

Era destul o vorbă pusă de Hubăr, pentru ca dorinţa ei să se împlinească; Hubăr însă nu voia să pună vorba aceasta.

Nu-i şedea lui bine şi nu-l ierta firea să se umilească cerând de la Bocioacă un lucru pe care acesta era dator să nu-l facă. Apoi el nu putea să se uite cu ochi buni la feciorul său. Nu-l mulţumea deloc, ba îi era adeseori ruşine că are asemenea fecior. Cu totul altfel şi-l dorea şi şi-l închipuise. Lasă că nu mai era bun de nimic în măcelărie, dar îi venea, când i-a văzut cartea de călătorie, s-o arunce-n foc, ca să n-o mai vadă şi alţii. Timp de un an şi jumătate, cât a călătorit, n-a lucrat decât vreo opt luni; de aici înainte a umblat hoinar, trăind din banii pe care îi trimisese mumă-sa. Cum putea el să-şi dea măcelăria pe mâna unui asemenea om? Trebuia să mai umble, să se mai frece prin lume, să-şi stâmpere valurile tinereţilor, ca să-şi vie în fire şi să se facă om aşezat.

Şi totuşi părintele e părinte! Era voinic băiatul şi deştept, fusese atâta timp chiar prea cuminte: poate că rămânând acasă, între ai săi, iar se făcea cum a fost.

Nu voia Hubăr să se umilească, dar, vrând-nevrând, era mai prietenos decât mai nainte cu cojocarii, ba o rumpea pe româneşte când se întâlnea cu Bocioacă, deşi Bocioacă ştia nemţeşte mai bine decât el româneşte.

N-ar fi fost Bocioacă vrednic de starostie dacă n-ar fi înţeles unde bate gândul neamţului şi n-ar fi ştiut ce trebuie să facă.

Hubăr era bine cu toţi beam terii şi putea, când voia, să facă mult bine, dar şi mult rău: de ce adică cojocarii din Lipova să nu se pună bine cu el?

Dac-ar fi fost vorba de vreun altul, ar mai fi stat, poate, pe gânduri; fiind însă vorba de feciorul lui Hubăr, nu băgau nici beamterii, nici cojocarii de seamă că nu s-au împlinit încă cei doi ani.

— Ţi-am văzut feciorul, îi zise dar într-un rând lui Hubăr. Voinic om şi bun băiat! Când îl scoatem stăpân?

— Mai are încă vreo şase luni, răspunse Hubăr.

— Aş! Parcă-i mai ţine cineva socoteala? Rânduiala asta e făcută pentru hoinari fără de căpătâi, iar nu pentru oameni ca feciorul d-tale. Nici ruşine n-o să ne facă, nici pâinea de la gură nu o să ne-o ia: punem pecetea cu inima liniştită.

— Nu! întâmpină Hubăr. Să-şi facă şi el rândul, ca orişicare altul.

— Ţi-e uşor d-tale, grăi Bocioacă; bătrâna o duce însă greu de tot fără de dânsul. Am să vorbesc cu ai noştri, şi-l scoatem, vrei ori nu vrei, stăpân, chiar acum, de vinul nou.

Aşa a rămas vorba, şi Bocioacă s-a şi înţeles cu Gherghiţă, care era cel mai colţos dintre cojocari, ca duminica viitoare, când aveau să se adune oamenii de încredere ai breslei, să pună tot lucrul la cale, ba i-a mai şoptit şi Hubăroaiei o vorbă, ceea ce era de prisos.

Bocioacă nu era însă numai staroste al cojocarilor, ci totodată şi vestit cântăreţ de strană, care ştia să facă

deosebire între oameni.

Joi seara, întorcându-se din plimbarea făcută până la via părintelui loan, Marta îi spuse, ca de obicei, pe unde a umblat, ce-a văzut şi cu cine ce-a vorbit.

— Ştii că e grozavă muiere Persida Marei, grăi dânsa. Când o vezi aşa, îţi vine să crezi că e sfântă, nu alta; aleargă însă după bărbaţi de ţi-e greu s-o vezi.

Bocioacă îşi cunoştea nevasta şi nu prea punea mult temei pe vorbele ei. Era femeie şi-i plăcea să vorbească despre altele mai mult rău decât bine. N-aveai ce să-i faci! Din firea lui nu poţi să scoţi pe nimeni. De astă dată însă el se uită cam aspru la nevastă-sa. Ţinea, lucru mare, la Persida. Lasă că era o mulţumire să te uiţi la ea cât de cuvioasă stătea în fundul bisericii, dar îi şedea bine să iasă din mănăstire şi să vină la biserică, după ce lumea atâta timp zisese că şi-a vândut Mara fata.

— Mie poţi să-mi spui ce-ţi trece prin minte, zise el aşezat, te rog însă ca-n faţa altora să n-o spui aceasta.

— Parcă sunt oarbă şi proastă ca să nu văd şi să nu înţeleg, răspunse Marta necăjită. Se vedea cât de colo că e încurcată cu feciorul lui Hubăr. De unde s-or fi cunoscând, nu ştiu, dar sunt încurcaţi, nu-i mai poţi despărţi.

— Lasă-i să fie! ce-ţi pasă? grăi el şi trecu înainte. Fă ca şi când n-ai fi văzut şi n-ai fi înţeles nimic.

Nu credea Bocioacă. Îi părea peste putinţă ca gândul unei fete ca Persida să nu se înalţe mai sus decât până la feciorul lui Hubăr. Cu totul altfel şi-o închipuia dânsul pe Persida.

Şi totuşi peste putinţă nu era lucrul: Naţl era băiat curăţel, voinic şi bine făcut, deştept şi umblat pe la şcoli, iar Hubăr era om bogat şi n-avea alt copil. Minune n-ar fi fost dacă fata Marei şi mai ales Mara s-ar fi oprit cu gândul la averea cea frumoasă a lui Hubăr.

Cu desăvârşire peste putinţă nu era lucru acesta.

Sâmbătă dimineaţa el află de la nevastă-sa c-a fost multă şi frumoasă lume la via lui Corbu, că Naţl a trecut şi el pe

acolo, dar Persida nu venise şi ea. Se întorsese iar la mănă ştire.

Acum Bocioacă simţea că e parcă ceva la mijloc şi nu-şi mai ţinea locul. Om era şi el, şi nu-i ierta firea să stea nepăsător când te miri cu ce mari nevoi se luptă sărmana aceea de văduvă. Cine adică să-i vie în ajutor dacă nu el, starostele cojocarilor şi totodată stăpânul fiului ei? El era cel mai apropiat: era în drept, ba chiar dator să cerceteze şi să facă ce poate pentru ca femeia aceea să vadă că nu e nici ea singură în lume.

Pe la amiazăzi el trecu aşa, ca din întâmplare, pe la via Marei.

Mara alegea strugurii, îi lega perechi cu fire de tei şi-i atârna pe prăjinile întinse în cramă.

Era destul s-o vezi pentru ca să simţi că e frământată de ceva. Nu ştia, ce-i drept, ce s-a petrecut, că fata ei s-a hotărât aşa deodată să se întoarcă iar la călugăriţe; n-a mai stăruit ca Persida să-i spună. Bănuia însă că Naţl n-o lăsa nici acuma în pace, şi era mulţumită că-şi vede fata atât de hotărâtă şi de înţeleaptă.

Că i-o fi greu? Să-i fie! N-ai ce să-i faci. Trebuia să treacă şi prin asta! Dacă e vorba, mai bine să piară decât să se facă de batjocura lumii!

Şi totuşi… din când în când ea se oprea în loc, cu capul ridicat, şi-şi sufleca mânecile.

Îi era parcă fiica ei suferă de o grea boală, pe care numai timpul şi firea cea trainică pot s-o lecuiască, încât nu-ţi rămâne decât să suferi şi să aştepţi. Dumnezeu însă n-o făcuse pe Mara să adepte: firea ei o mâna mereu înainte; ea trebuia să urnească din loc, să facă ceva.

Cum adică? Fata ei să stea toată viaţa în mănă ştire, ca să scape de neamţul acela? Nu e alt chip de scăpare?! Nu poate ea să-l apuce pe neamţul acela de piept şi să-l înveţe minte? Nu poate ea să-l ia pe Hubăr de scurt, ca să-şi pună la rânduială feciorul?!

Dar strugurii întinşi pe rogojină nu puteau să adepte, şi Mara iar se punea să-i lege perechi şi să-i atârne pe prăjină.

— Bun lucru, grăi Bocioacă, şi spor! Dar cum? Aşa singură? Unde ţi-e fata cea harnică?

A ţinut Mara totdeauna la Bocioacă, pe care-l socotea cel mai chibzuit om în valea Murăşului; acum însă, de când el luase pe Trică la casa lui, ea se uita la el parcă i-ar fi şi ei stăpân. Cu toate aceste, despre Persida n-avea nici el să-i facă întrebări la care nu putea să-i dea ră spuns.

— De! răspunse ea punându-şi hainele în rânduială, au şi ele de lucru acolo în mănăstire, şi nu putea s-o lase pe maica econoamă singură tocmai acum, când i s-au îngrămădit toate pe cap.

Simţind că Mara nu vrea să intre în vorbă despre fata ei, Bocioacă o apucă mai pe departe.

— Mai ai mulţi atât de frumoşi? întrebă el arătând la struguri.

— Sunt, răspunse Mara, s-au copt bine anul acesta, şi abia pe ici, pe colo e câte-o boabă stricată. Apoi am mai cumpărat, aşa pe ales, şi de pe la vecini. O s-adun vro două mii de perechi, şi dacă dă Dumnezeu, o să scot cea mai mare parte din iarnă.

— Dar cu pădurea cum stai?

Nici asta nu era întrebare la care Mara putea să răspundă desluşit.

— Cam greu, grăi dânsa. Biată de femeie ce sunt, m-am apucat de prea mare treabă.

— Sunteţi, aşa se zice, în tovărăşie cu măcelarul, urmă Bocioacă, apăsând vorbele.

— Ferit-a Dumnezeu! răspunse Mara. Fiindcă nu prea aveam bani ca să intru într-o neguţătorie atât de mare, m-am împrumutat de la el cu zece la sută pe trei luni de zile. S-a supărat d-lui acum că am plătit rata fără ca să mă mai împrumut; ar fi voit ca eu să alerg, eu să port paguba dacă lucrurile nu ies bine, iar la câştig să fie şi el părtaş.

— Ei! cam tot acolo vine! grăi Bocioacă în glumă. Mai ştii ce se poate-ntâmpla? d-ta ai fată şi el are fecior.

Mara se uită speriată la el, apoi se plecă iar spre rogojină, ca să ia struguri şi să-i lege cu tei.

Îi era grozav de greu şi nu ştia ce să-i răspundă.

Dacă vreun alt om i-ar fi zis aceste vorbe, ea l-ar fi ocărât de şi-ar fi adus aminte toată viaţa lui; Bocioacă însă avea, parcă, un fel de drept de a se amesteca în treburile ei, şi ea se bucura că dânsul se şi foloseşte de dreptul acesta şi n-o lasă singură la nevoie. O durea însă că poate chiar şi el să creadă aşa ceva. Şi totuşi ea nu putea să zică ba!

— Îmi pare foarte rău, grăi dânsa mâhnită, că mă socoteai atât de slabă de înger. Dumnezeu el singur ştie cum vrea să ne mângâie şi cum să ne certe, şi voinţa lui are să se împlinească. Eu mi-am tras seama cu mine: dac-ar fi pe voia mea, mai bucuros i-aş suci gâtul ca unui pui de vrabie; dar nu mi se cuvine, deşi-i sunt mamă, s-o stăpânesc, fiindcă e mai cuminte decât mine.

— Carevasăzică, ea-l voieşte? întrebă Bocioacă cu îndoială.

Mara dete din cap.

— Nu! zise ea hotărâtă şi mândră, deloc nu-l voieşte, dar umblă el după ea, şi nu ştii niciodată când îi vine femeii clipa de slăbiciune. Eu stau, săraca de mine, adăugă ea suspinând, pe gânduri, mă tem şi mă tem şi nu ştiu ce să fac!

— Apoi nu-i aşa, grăi Bocioacă aşezat. Ai să ştii ce trebuie să faci. Tinereţile sunt năvalnice şi slabe şi trebuie să fie păzite şi ferite de ispitiri. Las’ că-l mătur eu de aici. El n-are ce să caute la Lipova: ori se duce să-şi facă rândul de călătorie, ori rămâne toată viaţa lui calfă proastă!

— Vai de mine! să nu faci lucrul acesta, strigă Mara, c-o să fie şi mai rău!

— N-am eu s-ascult de d-ta, răspunse el. Sunt staroste şi am să-mi fac datoria. Era, urmă apoi mai mult aşa pentru dânsul, să închid un ochi fiindcă o vedeam strâmtorată pe muma lui; dar când e la mijloc şi altă poruncă mai tare, la

asta mă supun. Are să se ducă, iar grija noastră e s-o găsească pe Persida măritată când se întoarce. Îi găsesc eu bărbat, zece la fiecare deget.

Nu dorea nici dânsa ca altfel să fie.

Duminică apoi, când oamenii de încredere ai breslei s-au adunat, starostele a tăcut, iar în urmă, când Gherghiţă a adus vorba de băiatul lui Hubăr, el a zis numai:

— S-o lăsăm asta! Mai are vreme! Să se mai coacă.

Şi tot cam aşa se gândea şi Naţl el însuşi.

Nu mai avea el ce să căute aici.

Atunci noaptea, după ce s-a despărţit de Bsrsida, el a alergat pe dealuri, uşor, parcă n-ar fi având pă mântui sub picioare. Îi venea să se ducă şi tot să se ducă, încât să i se piardă urma şi toată lumea să-l uite, numai ea singură să-şi aducă în toată clipa aminte că el a voit şi a putut, dar s-a stăpânit fiindcă atât de mult a iubit-o, încât s-a dus pribeag în lume, numai ca dânsa să poată trăinesupărată.

Atât simţea, atât ştia, atât îi era gândul!

După grele şi îndelungate frământări, sufletul îi era ajuns, în sfârşit, la o hotărâre, care-l înălţa la o senină linişte, căci nimic nu-l ridică pe om mai sus decât gândul că poate însuşi să se biruiască pe sine şi să lepede de la sine ceea ce îi este mai dorit în viaţă.

De aceea ziua următoare, când a dat faţă cu Burdea, îi era ca şi când un demon ispititor i-ar fi ieşit în cale.

— Nu! strigă el scrâşnind din dinţi. Lasă-mă în pace! Ştiu, nu mă îndoiesc că ea are să se ducă, dar eu nu mă duc!

— Ai să te duci şi tu! răspunse Burdea râzând. Am văzut-o acum eu însumi cu ochii mei, am vorbit cu ea şi ştiu că ai să te duci. Vine aşa deodată o clipă în care ţi-o aduci aminte parc-ai fi văzut-o aievea, şi atunci nu mai poţi. Sunt om şi eu, şi nu poţi nici tu să fii mai altfel decât mine, iară eu aşda tot ceea ce îmi este mai scump şi sfânt pe lume pentru o clipă în care aş putea să cred, nu să ştiu, ci să cred numai că o femeie ca dânsa mă iubeţe. Mă cutremur, îmi dau

seama ce-nfricoşat fior trebuie să te cuprindă pe tine când îţi zici în gândul tău: Şi tot mă iubeşte!

— Dar nu mă iubeşte! strigă Naţl. Nu poate, nu are de ce să mă iubească!

— Minţi! îi zise Burdea liniştit. Atât de bine ştii că te iubeşte, încât te minţi tu însuţi pe tine, numai ca să nu-mi mărturiseşti mie adevărul. E o prostie nemaipomenită! urmă el râzând. Eu am văzut-o, am vorbit cu ea şi ştiu că te iubeţe. Toţi care v-au văzut împreună ştiu şi ei, dacă au ochi, că vă iubiţi. Şi vrei ca eu să cred că voi singuri, anume voi nu ştiţi nimic, staţi la îndoială, nici nu credeţi măcar că vă iubiţi unul pe altul? Vezi, dânsa e mai cinstită decât tine: ştie şi nu se sfieşte să mărturisească! Dar de ce vă iubiţi? Asta nu se întreabă! Au în lumea aceasta toate lucrurile câte un „pentru că”: iubirea e din altă lume şi se iveşte din senin, fără ca să ştii de ce, se dă pe faţă, fără ca să ştii cum, şi te duce, fără ca să ştii unde. Ai să vii astă-seară cu mine, ai să mă rogi să te duc cu mine la via lui Corbu! Ai! Uite! vine aşa deodată, când nici cu gândul nu te gândeşti.

— Simt şi eu, răspunse Naţl, că e un fel de soartă nendurată la mijloc. Mi-e adeseori parcă stau la marginea unei prăpăstii şi ştiu că am să mă prăpădesc dacă nu mă duc înapoi, dar adâncimea mă ademenesc, capul mi-e ameţit şi sunt în toată clipa gata să închid ochii şi să mă arunc – fie ce-o fi! Nu e pentru mine femeia aceea; nu sunt eu pentru dânsa; e o nenorocire că ne-am văzut, şi singura noastră scăpare e să nu ne mai vedem!

— Parcă de la bunul vostru plac atârnă! grăi Burdea râzând iar în bătaie de joc. V-aţi văzut pentru că trebuie să suferiţi şi vă veţi mai vedea câtă vreme nu s-a împlinit măsura suferinţelor!

Naţl dete cu îndărătnicie din cap.

— Ar trebui, zise el cuprins de adâncă amară chine, pentru ca să poţi judeca, să ştii ce fel de om e tatăl meu şi ce fel de femeie e muma ei! Nu! urmă luându-şi avânt, însoţirea noastră n-ar putea să ducă decât la moarte de om: prea

mult a suferit sărmana mea mumă, şi n-aş putea să văd ca încă mai mult să sufere. Uite! vine o clipă că nu mai ştii ce să faci, şi ai barda în mână şi-i dai în cap cu ea. N-ar fi trebuit, dacă n-ar fi fost el cum este, să părăsesc şcoala, şi aş fi azi om de dânsa.

— Eşti un nebun! îl întrerupse Burdea. Ce-ţi pasă?! Parcă însoţire omenească e ceea ce căutaţi voi? Parcă popa şi părinţii au să-şi mai vâre şi ei nasul în treburile voastre? Ai s-o prinzi odată într-un colţ, şi oameni sunteţi amândoi.

Naţl se cutremură în tot trupul; îi venea să-l apuce de piept şi să-l scuture, încât să-i clănţănească oasele.

— Icoană sfântă din altar! strigă el ridicând mâna. Mai bine îmi rup carnea de pe oase decât ca să sfărâm idolul la care mă închin.

— Aşa ziceţi voi cu toţii până ce nu vă săturaţi de a vă închina, apoi luaţi icoana şi o terfeliţi pentru ca să scăpaţi, grăi Burdea, în vreme ce Naţl făcea mereu semn cu degetul că nu şi nu şi nu!

Seara, el, cu toate aceste, s-a dus la via lui Corbu, şi-i era parcă nu mai e om pe lume când a aflat că dânsa n-a venit, nici n-are să vie, că s-a întors iar în mănăstire.

— Mai zici şi acum că nu te iubeşte?! îl întrebă Burdea cu răutate. Ai să faci pe dracu în patru ca s-o scoţi din mănăstire.

Naţl nu-i răspunse nimic; un singur gând îl stăpânea; să fie singur şi să meargă, s-alerge, să cutreiere văi şi dealuri.

Şi o vedea mereu pe mumă-sa stând singură în măcelărie, şi inima-i sângera, încât îi venea să răcnească tare, ca să răsune toate văile, şi să se cutremure tot ceea ce are viaţă şi simte durere.

Nu! El nu putea să plece, nu putea şi nu putea!

Sărmana lui mumă! atât mai ră mânea în lume, atâta reazăm, atâta mângâiere, şi lumea i se lumina când se gândea că poate să îndulcească viaţa ei.

„Celelalte vin, îşi zise el, şi trec în cele din urmă, încât numai din când în când îţi mai aduci ca prin vis aminte de

ele.”

Zilele veneau însă şi treceau una după alta, şi nici o ştire bună de la Bocioacă.

Şi cum zilele treceau, Hubăr se făcea tot mai posac, iar nevastă-sa tot mai neliniştită.

Om trăit în lume, Hubăr ştia prea bine cum trebuie să fi venit lucrurile că Bocioacă nu mai vine, şi ar fi voit mai bucuros să fie pălmuit în faţa lumii decât să pată ruşinea de care se temea. Şi totuşi el nu era supărat pe Bocioacă, nici pe cojocari: ei aveau dreptate; ei făceau numai ceea ce erau datori a face. Nevasta lui însă l-a pus să se umilească, iar fecioru-său l-a făcut de batjocura lumii.

— Ai vorbit tu cu Bocioacă, întrebă în cele din urmă Hubăroaia, ori mi-ai zis numai, ca să mă amăgeşti, că ai vorbit?

Hubăr se uită lung la dânsa.

— Ba în adevăr am făcut prostia aceasta, îi răspunse el. Ca să scap de gura ta, adause apoi peste puţin, cu amărăciune.

— Nu ştiu cum vei fi vorbit, dar văd că n-o să iasă nimic din toată treaba.

— Adică ce vrei să iasă?! grăi el. Tu vezi că de câteva zile nu mai dă pe acasă: numai el ştie pe unde o fi umblând şi cum şi-o fi petrecând nopţile. Şi dacă vezi tu, nu sunt nici alţii orbi. Cum să scoată ei stăpân pe un asemenea nemernic? Mare ruşine!

— Dacă îi eşti tată şi nu-i porţi de grijă! întâmpină dânsa necăjită. Le ştii toate, dar nu te-am văzut şi pe tine o dată să faci ca alţi părinţi, să-l iei de scurt şi să-l întorci în calea cea bună. N-a fost el aşa! Tu ştii prea bine că n-a fost; dar ce poate o femeie ca mine dacă…

— Tu să taci! o întrerupse el cu asprime. Tu şi numai tu l-ai stricat, îndopându-l cu bani! Nu aşa m-am făcut eu om; uite aşa cum oi fi, cu toate păcatele mele, stau pe amândouă picioarele, fiindcă n-am aşteptat ca alţii să îmi aştearnă culcuşul: trebuie să-l laşi şi pe el să se lupte cu nevoile

vieţii. Cum l-ai făcut, aşa să-l ai: eu nu mai vreau să ştiu de el, nici să-l văd în ochi!

Nu mai voi Hubăr, dar tot tată îi era feciorului său şi nu mai avea astâmpăr, nu îşi mai găsea tihna obişnuită şi clocotea parcă ceva în sufletul lui; şi chiar nevrând trecea mai des decât de obicei pe la măcelărie.

Duminică, în sfârşit, ştiind că lumea se îngrămădeşte, Naţl era la locul lui şi cântărea carne pentru o slujnică când tatăl său intră tăcut şi se aşează pe un scaun din fund, lângă nevastă-sa.

— Dar tu ce te-ai făcut? întrebă el după ce slujnica plecă în urmă cu carnea.

Era pe sfârşite. Nu sunase încă peste drum de intrare, dar lumea începuse să vie la biserică, şi Naţl luă măturişca şi începu să adune fărâmăturile de pe butuc, ca să le arunce, ca de obicei, în coşul de lepădături.

— Unde ai fost de n-am mai putut de câteva zile să punem ochii pe tine? întrebă iar Hubăr.

Naţl dete fărâmăturile în coş, apoi luă cârpa şi începu să şteargă cuţitele unul câte unul şi să pună apoi pe fiecare la locul lui.

— M-ai auzit tu pe mine? strigă Hubăr răstit.

Naţl lăsă pe butuc barda pe care o ştergea şi se întoarse cu o cârpă-n mână şi râzând spre tatăl său.

— D-ta ştii foarte bine că te aud, răspunse el, dar nu-ţi răspund fiindcă nu pot să-ţi spun unde am fost şi ce am făcut.

— E foarte rău!

— Nici eu nu zic că e bine! răspunse Naţl şi se întoarse iar, ca să şteargă barda şi s-o pună la locul ei.

E foarte greu să cerţi pe un om care-şi mărturiseşte vinovăţia; Hubăr însă ţinea să-şi certe feciorul, şi nepăsarea acestuia îl scotea din răbdare.

— Nemernicule! zise el cam tare, să nu mă iei în bătaie de joc, că de ţi-ar fi barba de un cot, tot îţi trag palme şi te dau afară. Aici eu sunt stăpân!

Naţl aşează barda ştearsă la locul ei şi se întoarse iar spre părinţii săi.

— Drepturile de părinte şi de stăpân nu poate, zise el, nimeni să ţi le ia; dar te rog să nu te foloseşti de ele aici, fiindcă trec oameni şi ruşinea nu cade numai asupra mea!

— Ruşinea mi-ai făcut-o tu cu prisos, grăi Hubăr încet, aproape şoptind.

— Tocmai fiindcă ţi-am făcut-o eu, nu mai adăuga şi d-ta la ea.

— Nu! urmă Hubăr tot încet. Vreau să ştie lumea că ştiu ticăloşiile tale şi nu le trec.

— Tată, grăi Naţl aşezat. Ştiu ce te mâhneşte şi-ţi dau dreptate. Am să plec mâine dacă vrei, chiar astăzi, şi n-aş voi să ne despărţim certaţi.

— Eu vreau să ştii, răspunse tatăl său cu asprime, că n-ai ce să mai cauţi la casa mea dacă nu te faci om cumsecade.

— Fă ce vrei, răspunse Naţl, întorcându-se iar la cuţitele lui. Nemţii beţivi, adăugă apoi peste puţin pe româneşte, se ceartă ca nişte orbeţi. Da! urmă apoi iar pe nemţeşte, ei au dreptate dacă ne iau în bătaie de joc!

Asta a prins. Hubăr se ridică şi se uită mânios la feciorul său, dar nu mai urmă înainte, ci se depărtă fără ca să se mai uite-napoi.

Hubăroaie, care stătuse tot timpul cu inima încleştată, rămânând acum singură cu feciorul ei, începu să şteargă lacrimile ivite una câte una în ochii ei, în vreme ce el îşi făcea de lucru cu închiderea măcelăriei.

El n-o vedea plângând, dar ştia că plânge ori are să plângă şi-i era foarte greu să se întoarcă spre dânsa. După ce încuie dar uşa despre uliţă, el se aşează, tot cu spatele spre dânsa, pe scaunul de lângă butuc şi rămase cu mâinile pe genunchi, cu ochii-nchişi, şi cu capul plecat în jos. Nu mai simţea, nu mai gândea nimic: era istovit şi toate îi păreau a pustiu.

Ea începu să plângă pe-năbuşite.

— Mamă! zise el în cele din urmă, întorcându-se spre ea. Nu plânge, că o să ai de aici înainte de ce să plângi. Pe mine nu mă mai vezi! Nu plânge, că se-ntâmplă o nenorocire îngrozitoare! Eu nu ştiu ce fac dacă mai dau ochii cu el!

Ea-şi şterse lacrimile, apoi se ridică şi se uită cu un fel de frică la el.

— Nu e lucru curat, zise ea, şi Dumnezeu ştie dacă nu e cineva care s-a vârât la mijloc, ca să tulbure liniştea casei mele… ştie, urmă ea, cu asprime, şi nu iartă, fiindcă e mare păcatul!

Naţl se uită câtva timp tremurând la ea, apoi îşi luă pălăria şi se depărtă, cuprins de simţământui că de aici înainte el stă singur în lume.

XIII.

DATORII VECHI.

Datoria să ţi-o plăteşti la timp, căci are şi ea rostul ei şi nu stă, dac-o laşi nebăgată-n seamă, în amorţire, ci mişcă şi creşte de n-o mai poţi stăpâni în cele din urmă.

Naţl se temuse că n-are să fie bine dacă se va întâlni cu tatăl său şi a potrivit lucrurile anume aşa ca să nu rămâie singuri. Luând apoi hotărârea de a nu mai da ochi cu el, avea de gând să ceară bani de călătorie de la muma sa şi să plece cât mai curând. Vorba despre pedeapsa lui Dumnezeu i-a căzut însă atât de greu, încât n-a mai putut să stea cu mumă-sa. Se temea că nu se va putea stăpâni şi n-ar fi voit odată cu capul să-i zică vreo vorbă aspră.

El a crescut, aşa-zicând, în braţele mumei sale şi nu intra în mintea lui gândul că poate să fie în lumea aceasta ceva ce el să nu-i spuie şi ei. Inima îi da deci şi de astă dată brânci ca să-i spună tot. Ştia că dânsa-l va înţelege, se va muia şi-i va fi de mare ajutor în greaua luptă sufletească. El însă o ştia şi aceea că dânsa îi va spune bătrânului tot, şi aceasta n-o voia.

Avea cuvinte de a se plânge de tatăl său. E însă în firea omului să treacă cu vederea păcatele părinţilor săi, şi nu o dată el îşi zicea: „Ţi-e tată şi n-ai să-l judeci!” De aceea îşi

făcea mustrări totdeauna când scăpa vreo vorbă mai aspră despre tatăl său. Şi nu e într-adevăr lucru mai dureros decât să nu poţi avea o bună părere despre părinţii tăi. Aceasta o simţea acum Naţl în toată clipa.

Lasă că tatăl său era, în gândul lui, vinovat de toate, dar el se mai şi temea ca nu cumva acesta, aflând ceva, să facă, om îmbătrânit cum era, vreun scandal, să se certe cu Mara ori s-o oprească pe Persida din drum. Astfel se stârnise în inima lui o adevărată duşmănie faţă cu tatăl său, şi adeseori îi venea să se ducă, să-l caute, să-l apuce, unde-l va fi găsind, şi apoi ce va voi Dumnezeu. Se simţea că nu s-ar mai putea stăpâni dacă ar mai vedea pe mumă-sa plângând ori dacă acesta i-ar mai zice vreo vorbă aspră. El nu mai putea să dea ochi nici cu mumă-sa. Îi era grozav de greu, dar nu mai putea.

Cu atât mai rău, căci prin asta lucrurile nu se împăcau, ci numai se amânau şi mai vârtos se încurcau.

Fiindcă aşa cu mâna goală n-ar putea să plece, el s-a împrumutat de la Griner, neguţă torul de piei, cu trei sute de florini. Ovreul nu numai că i-a dat bucuros, dar l-a mai şi rugat să-i spună când va mai avea trebuinţă: ştia el că plăteşte Hubăroaie, numai să nu afle Hubăr, ba plăteşte chiar Hubăr, numai să nu afle lumea.

Aşa au şi venit lucrurile.

Hubăroaia era nemângâiată că feciorul ei a putut să supere atât de greu pe tatăl său, dar îi dădea, la urma urmelor, dreptate: tot era mai cuminte aşa decât ca lucrurile să fi ajuns la ceartă. Că n-a luat rămas bun nici de la ea, asta-i părea lucru firesc: ea nu l-ar fi lăsat să plece fără ştirea bărbatului ei. I-a mai şi mulţumit dar lui Griner când acesta a venit peste câteva zile să-i spună în toată taina că i-a dat lui Naţl bani de drum.

Hubăr era parcă l-ar fi ciomăgit cineva când a aflat că feciorul său nu şi-a luat ziua bună de la mumă-sa. Ştia că ţine la dânsa, şi astfel dă dea cu socoteală că mare trebuia să fi fost mâhnirea lui ca să-i poată face ei o atât de mare

supărare. În zadar, nu e în lumea aceasta nimic mai tare decât durerea de părinte: nu zicea Hubăr nimic, nu se plângea, dar era muiat, şi acum, când ar fi fost să-şi osândească feciorul, îşi făcea el însuşi mustrări, fiindcă ţi-e parcă tot ale tale sunt şi păcatele ieşite la iveală în copilul tău.

Îşi făcea Hubăr mustrări şi-şi dădea silinţa să mângâie pe nevastă-sa.

În tăcerea sufletului său, el tălmăcea mereu vorbele pe care i le grăise Naţl.

„Ţi-e uşor ţie, parcă-i zisese Bocioacă, dar e greu pentru nevasta ta."

Era aspră afară din cale mustrarea cuprinsă în aceste vorbe, şi încă mai aspru se simţea mustrat când îşi aducea aminte vorbele: „Ei au dreptate când ne iau în bătaie de joc!"

Îi era greu lui Hubăr să dea ochi cu oamenii; parcă toţi ştiau cum s-au petrecut lucrurile şi se temea ca nu cumva să-l întrebe ce i s-a făcut feciorul. Era mai bine să stea pe acasă, să caute de treburile lui, să mai ia şi asupra sa o parte din sarcina pe care nevasta sa o purta acum ea singură.

Astfel, fără multă vorbă, oarecum pe nesimţite, se schimbase casa lui Hubăr: era ca şi când soţ şi soţie, după o lungă despărţire, s-ar fi însoţit din nou la o viaţă mai strânsă decât în tinereţe. N-o ştiau la început aceasta decât cele două servitoare şi calfele; vestea însă, şi cea rea, dar şi cea bună, trece din om în om, şi în curând lumea toată a ajuns să afle că nu mai e cum atâta timp a fost la casa lui Hubăr.

Peste vreo trei săptămâni, în sfârşit, Hubăroaie a primit mult aşteptata scrisoare, prin care feciorul ei vestea c-a sosit la Buda şi a fost pe la Hansler, unul dintre verii ei. Ei îi cerea iertare pentru c-a plecat aşa fără de veste şi s-a împrumutat de la Griner, dar despre tatăl său nimic.

Ea-ncepu să plângă.

— Ei, lasă! grăi Hubăr. E mai bine aşa! Să se zbuciume şi el, să-şi verse focul tinereţilor: de nemernicit tot n-are să se nemernicească. Cu cine ar putea să semene!

— Trebuie, zise ea amărâtă, să fie la mijloc vreo slăbiciune, vro femeie care l-a scos din minţi.

— Asta nu-mi vine să cred, răspunse el. Asemenea lucruri se află.

— Va fi ştiind toată lumea, întâmpină Hubăroaie, dar nu ne spune nimeni nimic.

Hubăr nu credea, dar cu putinţă era şi lucrul acesta, şi mult ar fi dat dac-ar fi putut să afle adevărul.

N-avea însă de la cine să afle.

Trecuseră douăzeci şi şase de ani de când trăia la Lipova, şi abia acum simţea că tot străin a rămas între străini. Avea cunoscuţi, avea chiar prieteni, cu care juca cărţi şi care veneau bucuroşi la masa lui, dar nu era într-aceştia niciunul care ar fi fost în stare să-i vorbească cu inima deschisă.

Vina, la urma urmelor, a lui era, deoarece prieteni are cel ce ştie să şi-i facă; el însă era supărat pe toată lumea şi se închidea din zi în zi tot mai mult în casa lui.

Dar supărat era Hubăr mai ales pe cojocari şi îndeosebi pe Bocioacă, care avea multă trecere şi ar fi putut, dac-ar fi voit, să pună lucrurile la cale ca Naţl să rămâie acasă.

Mai supărat încă era Bocioacă. Lasă că e lucru urât să făgăduieşti şi să nu împlineai, dar el nici nu putea măcar să spună de ce anume n-a împlinit ceea ce făgăduise.

Nu! aceasta nici chiar nevestei sale n-ar fi putut să i-o spună.

Se încărcase omul cu Doamne-ajută.

Nu zicea Persida că n-are să se mărite.

Ştiind prea bine că muma ei doreşte s-o vadă cât mai curând cu bărbat, ea, deşi abia împlinise optsprezece ani, se simţea fată bătrână şi hotărâtă-n gândul ei să se mărite după cel dintâi care o va peţi.

Din întâmplare acesta a fost Brădeanu.

Într-una din zile, după ce se acrise vinul, Marta a luat-o pe Persida din mă n ăştire şi a du s-o la dânsa acasă. Timp de vreo zece zile, cât a stat apoi la casa lui Bocioacă, Persida l-a văzut aproape în fiecare zi pe Brădeanu, şi Bocioacă râdea în el. În urmă Persida s-a dus acasă, la mama ei: era lucru de sine înţeles că are să facă pregătirile de nuntă.

Deocamdată însă toate s-au schimbat: fără ca să-şi poată da seama de ce, Persida s-a întors iar la mănă ştire, unde maica Aegidia o aştepta cu braţele deschise.

O apucase ca atunci când Codreanu venise la mănă ştire, un fel de spaimă, şi nu mai cuteza să ia asupra ei sarcini pe care nu se simţea destoinică a le purta.

Şi astfel s-a petrecut viaţa ei de aici înainte: trăia pe apucate, când ici, când colo, azi la casa mumei sale, mâine la a lui Bocioacă şi apoi iar la mănăstire, în o necurmată frământare.

Din când în când o cuprindea un simţământ de deznădăjduire. Îl vedea parcă în faţa ei pe Burdea, care râdea de zbuciumările ei şi-i spunea mereu că zadarnic se opinteşte; îl vedea pe Naţl umblând răzleţ prin lume şi-i venea să plece pe urma lui, să-l caute şi să se ducă amândoi, ca să li se piardă urma. Atunci se ducea în mănăstire şi iar se liniştea, iar lua hotărârea de a nu face decât ceea ce doreşte muma ei, iar era stăpână ea însăşipe sine.

Stăpână ar fi şi rămas dacă lumea ar fi lăsat-o în pace. Bocioacă însă făcuse legătură cu Mara şi trebuia cu orice preţ s-o mărite mai nainte de a se fi întors feciorul lui Hubăr, şi dându-i zor, o alungă-n mănăstire.

Dar supărările omeneai trec şi ele cum toate trec în lumea aceasta.

Era foarte supărat Hubăr când s-a pomenit că Mara nu mai voieşte să facă tovărăşie cu el la pădurea din Cladova, şi-n supărarea lui luase hotărârea de a se pune în înţelegere cu Liubicek, ca să-i facă Marei greutăţi. „Am să-i arăt – îşi zicea el – că nu poate fără de noi s-o scoată la

capăt!” S-au şi înţeles ca aşa să facă, dar a trecut o zi, au trecut două, au trecut multe, şi în trecerea zilelor li s-a muiat şi supărarea şi în cele din urmă n-au mai făcut nimic. Le era parcă puţin le pasă…

Tot aşa trecuse supărarea şi cu Bocioacă. Când cu plecarea feciorului său, Hubăr era tare hotărât să le arate cojocarilor că poate să le facă multe neajunsuri. Au trecut însă zilele şi nu le-a făcut niciunul, şi cu cât mai mult se apropia timpul în care feciorul lui trebuia să se întoarcă, cu atât mai bine îi părea că n-a făcut nimic. La urma urmelor, tot era mai bine aşa.

Bocioacă a uitat încetul cu încetul şi el făgăduinţa de a o mărita pe Persida şi puţin îi păsa în cele din urmă când şi cu cine are să se mărite fata Marei.

Chiar Persida s-a deprins încetul cu încetul cu viaţa ei fără de rost şi n-ar fi dorit nici ea decât s-o lase lumea-n pace.

Mara ea singură era mereu neastâmpărată, mereu cuprinsă de griji şi nu putea să doarmă nopţile liniştită, ca alte dăţi. Îi era parcă o mare şi nemaipomenită supărare o aşteaptă, şi nu ştie cum să scape de ea. Zilele alerga, se bălăbănea cu oamenii, zilele dădea şi lua bani, zilele avea mulţumiri, seara însă, după ce-şi făcea socotelile, o cuprindea o nespusă înduioşare. Îi era parcă nu mai poate să se bucure de roadele ostenelilor ei. Ce folos că adunase, când copila ei n-avea nici o nevoie de zestrea pe care i-o făcuse?!

Şi avea dreptate Mara.

Crescută sub purtarea de grijă a maichii Aegidiei, Persida nu ştia ce va să zică a avea ori a nu avea. În gândul ei toate veneau de-a gata de la Dumnezeu, şi omul n-avea decât să-şi facă datoria, să ostenească şi să se roage pentru ca să le aibă cu prisos toate cele ce-i sunt de neapărată trebuinţă. Averile îngrămădite erau de prisos, ba un fel de dovadă despre lipsa de încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Nu ştie să preţuiască averile agonisite decât acela care cunoaşte nevoile vieţii.

Persida trebuia să le cunoască şi ea pentru ca să poată măsura iubirea cu care muma ei a agonisit şi agonisea averi.

De Paşti, Naţl s-a întors acasă voios, cu capul ridicat, plin de încredere în sine, ca tot omul care se simte ieşit la liman.

În zadar, nu era în el nimic mai tare decât slăbiciunea pentru muma lui, şi inima îi sălta când se gândea cum are să se bucure când îl va vedea ieşit stăpân de capul lui şi pus în fruntea gospodăriei.

Se şi bucura muma lui cu atât mai vârtos cu cât nu se mai bucura acum numai ea singură. Chiar din ziua sosirii lui la Lipova a simţit Naţl că s-a petrecut o schimbare la casa lor: era parcă n-a fost niciodată vreo supărare în casa aceasta şi parcă nici n-ar mai fi cu putinţă vreo supărare în ea, atât de bine se-nţelegeau cu toţii.

Mai erau însă la mijloc şi câteva datorii vechi, pe care le uitaseră cu toţii.

După Paşti, Hubăr s-a dus iar la Bocioacă, starostele, dar de astă dată nu pe uşa din dos, ci pe poarta cea mare, ca omul care se simte în dreptul lui.

Boicioacă, tot cel vechi, se bucura că poate să-l mulţumească, şi încă în Duminica Tomii a şi adunat pe oamenii de încredere ai breslei.

Duminică-i duminică, iar sâmbătă după-amiazăzi Bocioacă a trimis pe Trică, mâna lui cea dreaptă, pe la oamenii de încredere ai breslei, ca să le spună că au ca mâine după liturghie să se adune.

De ce? Aceasta Trică nu mai avea nevoie să le-o spună.

Hubăr nu era orişicine, şi în timp de trei săptămâni, de când feciorul lui se întorsese, unii îşi dăduseră seama, iar alţii aflaseră din zvon că i s-au împlinit cei doi ani de călătorie şi că în curând va avea să facă tăietura de măiestru.

Iar ăsta era un lucru care numai rar de tot se poate vedea, un fel de sărbătoare pentru lipoveni.

După rânduiala breslelor, calfa de măcelar, care avea să treacă în rândul mă ieşirilor, trebuia să facă în faţa starostelui şi a oamenilor de încredere ai breslei tăietura de măiestru.

Însoţit de un zăvod şi ajutat numai de ucenic, el trebuia să ducă la tăiere un juncan de trei ani, frumos împodobit cu flori, cu panglici şi cu cârpe, pe care, după tăiere, starostele şi oamenii de încredere le luau drept semne de aducere-aminte.

După ce starostele se încredinţa că juncanul nu e ameţit cu spirt, ucenicul îi dădea lovitura în frunte, iar viitorul măiestru trebuia să-l înjunghie aşa, ca până ce numeri zece să nu se mai mişte, şi să-l jupoaie iute şi curat, apoi să-i scoată măruntaiele încă calde, toate aceste fără ca panglicile şi cârpele să se păteze de sânge.

Urmează apoi preţuirea şi măcelărirea.

Viitorul măiestru trebuia, înainte de toate, să-şi dea părerea cât cântăreşte carnea şi cât îndeosebi seul pe care-l scoate, apoi să facă măcelărirea în şasesprezece feluri de cărnuri, fără ca să-şi păteze mâinile şi şorţul alb şi fără să lase fărâmături pe butuc.

Drept încheiere se făcea cântărirea.

Cel dintâi starostele lua muşchiul din spinare şi măiestrul trebuia să-l cântărească din ochi. Apoi urmau oamenii de încredere, care cereau fiecare cât îi venea la socoteală, şi măiestrul avea să măsoare cu ochii şi să-i taie fiecăruia dintr-o singură bucată cât a cerut.

Nu-i vorbă, nu se nimerea totdeauna ca bucata să fie tocmai pe tocmai: o dată ea ieşea prea mică, şi atunci cumpără torul se plângea c-a fost înşelat la cântar; altă dată ea ieşea prea mare, şi toţi râdeau în hohote. Cu alte cuvinte, lucrul se sfârşea cu veselie.

Veselia cea mare era însă la ospeţia dată de noul măiestru, masă întinsă şi încărcată, la care se ştiau de mai înainte

poftiţi toţi oamenii de casă, rude şi prieteni, fruntaşi şi tovarăşi de meserie.

Era lucru mare, despre care vorbeau şi copiii pe uliţe şi pentru care se pregăteau toţi cei mai de aproape.

Hubăroaie numai la asta se gândea, Hubăr pusese ochii pe juncan, pe care-l ţinea la îngrăşare, iar Naţl făcea mereu junghieri şi cântăriri de probă. Atât timp se plânsese că părinţii l-au făcut măcelar, iar acum se simţea oarecum mândru de gândul că n-a mai văzut încă Lipova măcelar care junghie, taie şi cântăreşte ca dânsul.

Vedea parcă în faţa lui lumea adunată, căci nu numai starostele cu oamenii lui de încredere aveau intrare la tăietura de măiestru: putea să vie orişicine şi să intre pe poarta deschisă pentru toţi, şi mâna parcă-i tremura când se gândea că ar putea să vie şi dânsa.

Doamne! Ce neînţeleasă e legătura lucrurilor din lumea aceasta!

Luni de zile au trecut, şi el încetul cu încetul iar a ajuns la liniştea sufletească, încât ar fi putut să o vadă fără ca să se uite la ea şi să treacă pe lângă dânsa fără ca să se oprească. De trei săptămâni s-a întors şi nici n-a văzut-o, nici n-a avut nevoie de a-şi da silinţa să n-o vadă. Îi era totuna. Acum însă, când se gândea că ar putea şi dânsa să fie printre ceilalţi, îl treceau un fel de fiori.

Şi avea omul dreptate.

El se afla la Lipova, iar dânsa trecuse încă înainte de Florii Murăşul şi se afla la Radna, şi e departe de la Lipova până la Radna; era, cu toate aceste, un fel de legătură de la casa Marei până la casa lui Hubăr, şi fiorul care-l trecea pe el pornise oarecum de la casa părinţilor săi, inima i se încleşta cu toate aceste de câte ori se gândea la el. Acum dar, când a aflat că el s-a întors şi că e bine, voinic şi voios, ea se simţea uşurată, scăpată oarecum de o mare greutate.

Atât de mult se temuse că din cauza ei, deşi fără de vina ei, omul acela îşi va pierde rostul, se va nenoroci şi va strica viaţa părinţilor săi, şi acum era scăpată de temerea aceasta.

Sâmbătă seara, când Trică i-a spus că mâine se va hotărî când Naţl va face tăietura de măiestru, ea a început să tremure în tot trupul, iar după ce a rămas singură, ea a început să plângă, a căzut în genunchi şi a mulţumit lui Dumnezeu, care toate le-a scos bine.

Acum, în această clipă de uşurare şi de mulţumire sufletească, era cuprinsă cu desăvârşire de simţă mântui că nu e în lumea aceasta nimeni pe care poate să-l iubească deopotrivă cu dânsul, că el e om în puterea cuvântului, că are de ce să-l iubească. Ea singură ştia prin ce grea luptă sufletească a trecut el şi a trecut şi a ieşit întreg din ea.

Era o înspăimântătoare nedreptate că nu poate să i-o spună aceasta şi lui.

O! cum ar fi voit să meargă, să-l caute, să-l vadă, să-i vorbească, să-i spună ce simte, ce gândeşte, să-i mulţumească.

Mintea i se oprea în loc când se gândea că toţi vor putea să-l vadă, toţi vor putea să-i strângă mâna, numai dânsa nu.

Şi totuşi, ce murumire ar fi pentru el şi pentru ea dacă atunci, la tăietura de măiestru, s-ar vedea faţă-n faţă şi şi-ar strânge mâna!

Firea ei năvalnică ieşea din ce în ce tot mai mult la iveală, şi mereu vedea-n faţa ei pe Burdea râzând în bătaie de joc.

„E o mişelie nemaipomenită, îşi zise ea în cele din urmă, să ai o singură viaţă şi să amărăşti în viaţa aceasta zilele altora, lipsindu-te şi pe tine de cele mai mari şi mai curate mulţumiri!”

Şi totuşi ea nu putea săl vadă, nici mai ales să vorbească cu dânsul.

Îi venea să strige tare, ca să se audă până la Lipova. N-a strigat, dar e peste putinţă ca o dorire atât de fierbinte să nu pătrundă tainic la orişicare depărtare, şi pe când ea se zbătea pe ţărmul drept al Murăşului, dincolo, pe ţărmul stâng, el era cuprins de un neastâmpăr ivit ca din senin.

„Ce folos de mulţumirea pe care o am dacă nu e împărtăşită de cel mie mai iubit în lume? Durere nespusă e

bucuria de tine singur simţită.” I-a fost destul să-şi aducă aminte de ea, pentru ca să-i pară pustie şi fără farmec viaţa fără de dânsa.

Câtă zbuciumare aşa numai în sec!

Nu mai încăpea, ce-i drept, nici o îndoială că are feciorul lui Hubăr să facă tăietura de măiestru. Starostele, oamenii de încredere, breslaşii toţi aşteptau cu oarecare nerăbdare priveliştea şi masa de ospeţie: ziua însă nu era hotărâtă, şi multe se mai puteau încă întâmpla până atunci.

Duminică după sfânta liturghie s-au adunat la casa starostelui unsprezece dintre oamenii de încredere ai breslei. Lucru nemaipomenit: nu lipseau decât trei din patrusprezece, iar unul din aceştia era Hubăr el însuşi.

După ce se aşezară cu toţii împrejurul mesei, Bocioacă, om al bunei rânduieli, se ridică în picioare şi puse cartea de călătorie a lui Hubăr în mijlocul mesei.

— Veţi fi ştiind, zise el sărbătoreşte, de ce ne-am adunat astăzi, şi nu mă îndoiesc că puţin o să stăm de sfat. Eu însă, după cum cere rânduiala, vă fac împărtăşire că unul dintre fruntaşii breslei noastre, măcelarul Anton Hubăr, cere să hotărâm ziua pentru ca feciorul său Ignatie să facă tăietura de măiestru.

Toţi deteră zâmbind din cap, ba Oancea, măcelar şi el, nu se putu stăpâni şi strigă: „Vivat!”

— Lucrurile sunt, precum ştiţi, urmă starostele, în bună rânduială. Anii de ucenicie şi i-a făcut băiatul chiar în casa tatălui său, unde a stat apoi un an şi mult pe deasupra calfă. Anii de călătorie de asemenea i s-au împlinit zilele acestea. Nu e dar nici o piedică la mijloc: nimic n-avem să-i iertăm, nici să-l trecem cu vederea. Când socotiţi să-i punem ziua?

Gherghiţă cel mărunţel se ridică.

— Pentru ca rânduiala să fie deplină, zise el iute şi cam bolborosit, şi pentru ca nici de ici, nici de colo să nu ni se poată face vreo mustrare, să se citească, după obicei, şi cartea de călătorie, ca să vedem pe unde a umblat şi la cine a lucrat.

Bocioacă cel lung şi subţire începu să schimbe la feţe.

Asta el însuşi şi-o făcuse.

Vorbise atunci, pe la culesul viilor, cu Gherghiţă, ca să-l scoată pe Naţl măiestru, iar în urmă, după ce-şi schimbase gândul, îi spusese că nu se poate, fiindcă nu prea îi este cartea în bună rânduială. El uitase supărarea lui de atunci, dar Gherghiţă, om prepuielnic, nu uitase vorba ce-i spuse. Ce mai putea Bocioacă să-i facă?

— Se poate şi asta, grăi el şi începu să citească adeverinţele scrise de stăpâni în carte, şi cu cât mai mult citea, cu atât mai rău i se înnoda glasul.

Adeverinţele nu erau, ce-i drept, rele, dar băiatul stătuse câte patru-cinci săptămâni la un stăpân, şi apoi treceau câte două şi chiar trei luni până ce intra la altul.

— Pare-mi-se, grăi Gherghiţă uitându-se pe sub sprâncene, că tot avem ce săi trecem cu vederea.

Bocioacă înghiţi un nod, iar Oancea nu se putu stăpâni:

— Ei, zise el, asta se întâmplă. Trece vremea până ce mergi dintr-un oraş în altul.

— Apoi, adăugă Bârzău, avea băiatul din ce să trăiască.

Ceilalţi deteră din cap.

— Putem, gră i Bocioacă, să-l chemăm în faţa noastră şi să-i facem mustrare.

— Eu cred, întâmpină Gherghiţă, că nu e nevoie de asta. Băiatul e tânăr şi ne-nsurat, tatăl său nu e nici el neputincios: poate să mai aştepte.

Bocioacă înghiţi mai multe noduri unul după altul. Putea, nu-i vorbă, să-l scoată chiar azi măiestru pe feciorul lui Hubăr, fiindcă ceilalţi erau de un gând cu dânsul şi se uitau şi altfel în gura lui; se temea însă de gura cea rea a lui Gherghiţă. Nu-i vorbă, puţin i-ar fi păsut dacă Naţl va face acum ori mai târziu tăietura de măiestru; apucase însă odată să zică ceea ce a zis şi ţinea ca pe a lui să rămâie. Şi n-ar fi fost vrednic de starostie dacă n-ar fi ştiut să iasă şi din strâmtorarea aceasta.

Sfântul Ilie e patronul cojocarilor, şi-n ziua de Sfântul Ilie cojocarii au praznic mare, merg cu steagul şi cu muzica la biserică, se adună la masă mare şi joacă până în zorile zilei următoare sub cortul de verdeaţă. Acesta e un lucru la care nimeni nu ţine mai mult decât Gherghiţă, şi Hubăr nu putea nici el decât să se simtă măgulit dacă feciorul lui ar avea să-şi facă tăietura de măiestru tocmai în ziua când breasla-şi ţine praznicul.

— Ştiţi ce? grăi Bocioacă voios, să ne facem o ziuă bună de Sfântul Ilie: să prăznuim la casa lui Hubăr.

— Amin! strigă Gherghiţă dând cu pumnul în masă şi sărind în picioare.

Era lucru minunat, şi nu se putea mai minunat! Auzi d-ta! Neamţul să dea praznicul de Sfântul Ilie!

— Amin! strigară şi ceilalţi, şi lucrul era hotărât atât de bine, încât Bocioacă el însuşi a plecat deodată cu ceilalţi, ca să se ducă la Hubăr şi să-l vestească, aşa cum ştia el, despre hotărârea luată de fruntaşii breslei.

Hubăr şi mai ales Hubăroaie se aşteptaseră la o zi mai apropiată, ştiau însă să preţuiască cinstea ce li se făcea şi erau mulţumiţi de împărtăşirea pe care le-o făcuse Bocioacă.

Mulţumiţi ar fi rămas dacă n-ar mai fi fost la mijloc şi gura lumii şi răutatea omenească.

Buna rânduială cere, ce-i drept, ca despre cele ce se petrec în sfatul breslei să nu se mai vorbească. E însă foarte greu să ştii ceva şi să nu le spui şi celor mai de-aproape ai tăi, şi încă duminică după-prânz nu numai Marta, ci şi nevestele celorlalţi cojocari ştiau şi spuneau la toată lumea că erau p-aci-p-aci să-l amâne pe feciorul lui Hubăr, fiindcă în timpul călătoriei a umblat mai mult hoinar decât prin măcelării.

Luni, nu mai departe, i-a şoptit-o unul dintre oamenii răi de gură şi lui Hubăr aceasta.

Hubăr ar fi primit mai bucuros o palmă în faţa măcelăriei.

Carevasăzică, nu cinste, ci un fel de dar de milă i s-a făcut.

Şi aveau dreptate cojocarii: feciorul lui umblase în adevăr hoinar.

Deodată, fără de veste, ca din senin, s-a reivit în sufletul lui toată amărăciunea de odinioară, şi dacă atunci, când feciorul lui a plecat fără de veste de acasă, îşi făcea el însuşi mustrări, acum nu mai putea să-l ierte pentru ruşinea pe care i-a făcut-o.

Trebuia să seră sufle, să-l mustre pe feciorul său, să-şi facă datoria de părinte.

Trebuia şi totuşi era mai bine dacă nu-şi fă cea datoria chiar acum, când feciorul său era foarte simţitor.

Puţin îi păsa, ce-i drept, lui Naţl de părerile ce-şi vor fi făcând fruntaşii breslei şi lipovenii despre purtările lui în timpul celor doi ani de călătorie. El ştia, dar nu putea să spună nimănui cât de greu i-au fost acei doi ani şi ce mare lucru a făcut el în curgerea lor. Inima i se umplea de cea mai neagră amară chine când îşi aducea aminte toate suferinţele prin care a trecut şi se gândea că în zadar au fost toate: nu era bine ca tocmai tatăl său să-i mai aducă aminte de acei doi ani.

Duminică dimineaţa nu s-a mai putut stăpâni.

Ştia unde poate s-o vadă pe Persida şi ar fi fost cea mai mare nemernicie dacă s-ar fi lipsit el însuşi pe sine de mulţumirea de a o vedea. S-a dus dar la biserica românească de la Lipova, şi după ce aici n-a găsit-o, a trecut la cea de la Radna.

Gândul lui era s-o vadă aşa ca să nu fie văzut de dânsa. S-a şi strecurat printre oameni şi s-a oprit în dosul unui scaun; biserica de la Radna nu e însă atât de mare ca să poţi intra în ea fără ca să fii văzut de toţi, mai ales când eşti neamţ.

Dacă n-ar fi fost atât de zăpăcit, ar fi avut şi el atâta minte ca să înţeleagă că în clipa când intră în biserică, toţi se uită la el şi se întreabă: „Cum vine neamţul acesta aici? ce caută? ce vrea?”

Aşa a fost! Ba ceva mai mult: oamenii au aflat ce caută el.

Intrând de la dreapta în biserică, el s-a uitat spre fundul bisericii, unde ştia că e locul femeilor, şi a rămas uimit, pierdut, cu ochii ţintă la Persida, care nu-l băgase în seamă.

Şi cum oare să nu rămâie uimit şi pierdut?!

Aşa n-o mai văzuse niciodată şi nici că şi-ar fi închipuit-o vreodată.

Nu mai era fata cea plină şi rotundă ca luna: slăbise, faţa îi era mai lungă, umerii obrajilor ieşeau la iveală, pieliţa obrajilor era mai albă, subţire şi oarecum întinsă, sprâncenele păreau mai lungi şi mai dese, iar ochii erau parcă mai mari şi plini de o tristeţe care se revărsa peste toată faţa ei.

Simţind că deodată toate privirile se îndreptează asupra ei, ea se uită speriată împrejur, ca omul care se-ntreabă: „Ce-am făcut? Ce mi s-a întâmplat?” şi ochii ei se întâlniră deodată cu ai lui.

Sunt lucruri care se văd cu ochii, se pot simţi cu inima şi închipui cu gândul, dar în graiul omenesc nu se pot spune.

Să ne închipuim că zile de-a rândul cerul a fost posomorât, întunecat, acoperit de o ceaţă deasă, şi deodată, pe neaşteptate, fără ca să ştii cum, soarele străbate prin ceaţă şi-şi revarsă lumina plină asupra lumii, încât toate se înseninează şi tot ceea ce vieţuieşte tresare cuprins de o pornire veselă.

Aşa s-au luminat faţa ei şi faţa lui în clipa revederii şi aşa au tresărit înveseliţi ca din senin toţi cei adunaţi în biserică.

Era parcă un suflet străbate prin toţi şi un singur fior de bucurie trece prin acest suflet.

Numai o clipă însă. Clipa următoare, mai nainte de a-şi fi dat oamenii seama despre cele petrecute, Persida rămase cuvioasă şi cu ochii ţintiţi spre pământ la locul ei.

Era o atât de aspră mustrare în faţa ei, încât el îşi plecă ochii ruşinat şi porni spre strana din partea lui. Abia acum simţea că prea a luat-o oblu înainte şi că trebuia să le facă toate ca şi când ar fi venit aici ca să se întâlnească cu altcineva. Intrând dar în strană, el dete mâna cu bătrânul

Blăguţă, apoi – peste puţin – îi spuse pe şoptite că are o vorbă cu părintele Andrei. Iar după sfânta liturghie, când Bocioacă se sfătuia cu oamenii de încredere ai breslei, Naţl ştiricea de la părintele Andrei la cine ar putea să găsească aici la Radna viţei de tăiere.

Atât de bine le potrivise toate, încât până chiar şi Persida ea însăşi, întorcându-se acasă, stătea la îndoială dacă el a venit ori nu pentru dânsa la biserică.

Singur el ştia şi acum cât de greu i-a fost să nu meargă-n urma ei, ca s-o vadă cel puţin din depărtare, şi întorcându-se spre Lipova, era şi el pătruns de simţă mântui că ar fi o nemaipomenită mişelie să-şi calce pe inimă când atât de mult o dorea.

Ce-i pasă lui acum de hotărârea breslei? Totuna îi era când şi cum va face tăietura de măiestru. Un singur lucru ştia: că e o grozavă nenorocire pentru dânsul de a fi fost născut din părinţii lui şi, lucru înspăimântător, că el n-ar putea să fie fericit decât după ce ar fi murit tatăl lui şi muma ei.

Ah! ce urât gând, ce nesuferit simţământ, şi el nu mai putea scăpa de simţământul acesta.

Luni pe-nserate el lucra la tocilă când tatăl său se întoarse cu faţa întunecată acasă.

— Ai văzut? grăi Hubăr rece şi aspru.

— Ce să fi văzut? întrebă Naţl, uitându-se lung la el.

— M-ai băgat în gura lumii, m-ai făcut de râsul tuturora, răspunse tatăl său. Prin toate colţurile se vorbele c-ai umblat hoinar în timpul călătoriei şi că numai de milă te-au amânat până la Sf. Ilie. Erau să te trimită iar în călătorie. Ruşine. Să-ţi crape obrazul!

Naţl se făcu alb ca varul, apoi picioarele începură să-i tremure, încât abia se mai ţinea pe ele.

— Aşa el zise el stăpânindu-se şi adunându-şi toate puterile. Ei au dreptate! Am umblat ca vai de capul meu, şi pot să gândească ce vor. Eu ştiu de ce, dar nu pot să le spun şi lor, şi dacă le-aş spune, n-ar mai zice nimic, ci mi-ar plânge de milă. D-ta însă îmi eşti tată şi trebuie, dacă ai

inimă de părinte, să simţi că trebuie să fie ceva la mijloc, şi să mă ierţi, să-mi ţii parte, să mă aperi, cel puţin în gândul d-tale, iar nu să-mi mai faci şi mustrări, când eu însumi mă mărturisesc vinovat! Lasă-le, tată, să nu mai vorbim despre aceste. Orişice ar fi între noi, adause el muiat, să trăim în pace, fie chiar şi numai de dragul mamei, care d-tale îţi este nevastă bună, iar mie mai bună mumă.

Hubăr era destul de deştept ca să înţeleagă mustrarea aspră care era cuprinsă în aceste cuvinte şi destul de cumsecade pentru ca să se simtă atins de ea.

— Eu cred, zise el mirat, că-ţi mai sunt şi eu tată şi pot să ştiu ce este, dacă e ceva la mijloc.

Naţl rămase cuprins de tulburare în faţa lui. Ce putea el să-i zică? Cum, Doamne, putea să spună în câteva cuvinte ceea ce-i zguduia toată firea?

— Eu, zise el oarecum îmbrâncit de gândurile ce-l stăpâneau, eu, aşa cum sunt, n-aveam nevoie să mă fac măcelar.

— Carevasăzică, întâmpină Hubăr aprins, asta e la mijloc: ţi-e ruşine de meseria mea!

— Nu e asta! îl întrerupse feciorul iute. Nu aşa trebuie să mă înţelegi.

Hubăr însă nu ţinu de întreruperea aceasta. Încă de mult simţise că nu prea e feciorul lui făcut pentru măcelărie şi nu o dată se mustrase că nu l-a lăsat la şcoală. Se bucura deci că vorba a venit aşa, ca să se poată dezvinovăţi.

— Tatăl meu, urmă el dar, a fost şi el măcelar, tot măcelar a fost şi tatăl lui, măcelari au fost toţi din neamul nostru de când ne ştim: ce sunt eu vinovat dacă mie Dumnezeu mi-a dat inimă pentru meseria părinţilor săi!

— Ia lasă, tată, răspunse feciorul, că am cu cine să seamăn: multă inimă n-ai nici d-ta pentru tocatul de oase şi-ţi mai place să stai de vorbă cu oamenii deştepţi decât să tai carne şi să sfărâmi oase pe butuc. Mama să trăiască!… şi merge şi măcelăria lui Hubăr.

În gândul lui Naţl vorbele aceste erau grăite mai mult a laudă decât a mustrare; Hubăr însă vedea în ele mustrările ce el însuşi atât de adeseori şi le făcuse, şi obrajii lui se umplură de sânge.

— Să nu te obrăzniceşti cu mine, strigă el ca ieşit din fire, încât ucenicul şi una dintre calfe ieşiră speriaţi din tocătoare, unde aveau de lucru, ţi-am spus o dată că-ţi trag palme, şi nu are nimeni să ţi le ia de pe obraz.

— Ba asta să n-o faci, îi răspunse feciorul rece, că mă pui la grea încercare. Atunci era atunci, iar acum e altfel.

Hubăr, măcelar din buni-străbuni, înaintă hotărât spre el. Naţl ţinu în faţa sa cuţitul pe care-l avea încă în mână.

— Te rog pe toţi sfinţii, nu te apropia! strigă el.

— Lasă cuţitul! strigă calfa, care se repezi apoi spre dânşii, ca să-i despartă.

Era prea târziu.

Simţind pe tatăl său în apropierea sa, aruncă cuţitul departe de la dânsul.

— După ce m-ai nenorocit, n-ai să mă mai batjocoreşti, zise el apoi şi îi dădu brânci, încât căzu pe spate de se lovi cu ceafă-n tocila din dosul lui.

Aşa, cu capul gol şi cu mânecile sumese, cum era, el se depărtă cu paşi repezi şi ieşi din curte fără ca să se mai uite înapoi.

XIV.

ROSTUL LUI BANDI.

Sâmbetele după-amiazăzi sărăcimea, orbeţi, ologi, bătrâni nepu-tincioşi, copii fără de căpătâi se adunau venind unul câte unul la portiţa mănăstirii şi aşteptau, certându-se între dânşii, până după vecernie, când maica econoama ieşea, ca-n faţa lumii să le împartă milă, pâine, câte o bucată de carne, câte un săculeţ de cartofi, de fasole ori de mălai, câte un braţ de lemne în timp de iarnă şi câţiva creiţari, toate adunate de maicile cerşetoare de prin piaţă, de prin oraş şi de prin împrejurime.

Pentru ca binecuvântările miluiţilor să nu se reverse numai asupra mănăstirii, maica econoama lua cu dânsa totdeauna pe câteva dintre fetele cu purtări mai bune, ca aceste să împartă darurile de milă, şi multe daruri a împărţit Persida, mult a fost binecuvântată de săracii al cărora glas străbate de-a dreptul la cer.

Afară de aceasta, mănă ştirea avea săracii ei, unii cărora li se dădea joia şi duminica, iar alţii care căpătau în toate zilele prânzul în mănăstire. Între aceştia din urmă era şi Reghina cu copilul ei, Bandi.

Când a venit la mănă ştire, Persida a găsit-o pe Reghina, cu copilul ei, atunci băiat de vreo patru ani, la uşa bucătăriei. Ani de zile de-a rândul le-a dat mâncarea şi niciodată n-a putut să se uite la ea fără ca să tremure cuprinsă de frică.

Maicile o ştiau pe Reghina, care fusese servitoare la Radna, femeie voinică, frumoasă şi în toată firea. Când a născut însă pe Bandi, ea a rămas paralizată de o mână şi de un picior, strâmbă de gură şi cam smintită, încât abia te mai puteai înţelege cu dânsa. Degeaba ai fi întrebat-o cine e tată l lui Bandi, căci zicea totdeauna că nu ştie, şi totuşi îşi iubea copilul atât de mult, încât îl ţinea, chiar şi băiat de şapte ani, în braţe şi nu voia niciodată să mănânce mai nainte de a se fi săturat el. „Eu mănânc ce rămâne!” zicea dânsa.

Câteodată, aşa din senin, o apuca ceva de rămânea ca-nţepenită, cu ochii sticliţi, şi vorbea într-aiurea. Atunci spunea cum a fugit şi a rătăcit zile şi nopţi prin pădurea de la Cladova şi cum n-a mai voit să moară când şi-a văzut copilul voinic şi frumuşel.

Şi în adevăr Bandi era băiat voinic şi destul de frumos la chip, dar fricos, liniştit şi atât de tăcut, încât rar ieşea vorbă din gura lui. N-ar fi fost chip ca cineva să-l depărteze de la mumă-sa; şedea lipit de dânsa ori o ţinea de poale când ea se ducea pe chinuite undeva.

Bandi era băiat de vreo opt ani când Dumnezeu s-a îndurat de a chemat la sine pe muma lui. De aici înainte el se ţinea ca un căţel după maica Aegidia, care peste câtva timp l-a dat ucenic la un cizmar.

Deprins a se alipi de cineva, Bandi n-a putut să rămâie la stăpân şi a fugit, dar nu s-a mai întors la mănăstire, ci a rămas aşa răzleţ, trăind din mila oamenilor şi adăpostindu-se azi ici, mâine colo. Când vedea vreo călugăriţă, şi mai ales pe maica Aegidia, el fugea cuprins de frică şi se ascundea. Astfel la mănăstire i s-a pierdut încetul cu încetul urma şi nimeni nu se mai gândea la el.

Abia acum, în Săptămâna Patimilor, întorcându-se de la Lipova, Persida l-a zărit stând cu undiţa pe ţărmul Murăşului din jos de pod.

Trecuseră vreo trei ani de când nu l-a mai văzut şi băiatul crescuse în timpul acesta peste vârsta lui, dar tot îl recunoscu după prima ochire şi îi trecu parcă un fel de săgeată prin inimă. Vedea pe Reghina slabă, numai piele şi oase, cu faţa galbenă, cu gura strâmbă, cu ochii sticliţi, şi iar o vedea rătăcind singură, deznădăjduită, cu moartea în suflet, prin pădurea de la Cladova. Îi venea să fugă şi să nu se mai uite înapoi, îi era însă milă de sărmanul Bandi şi ar fi dorit să afle ce s-a făcut el de când nu l-a mai văzut.

Bandi, văzând că se uită mai întins la el, s-a speriat ca făcătorul-de-rele care se vede faţă în faţă cu urmăritorii lui, apoi recunoscând-o, îşi adună undiţa, gata de a o lua la fugă.

Ea-i făcu semn să vie la dânsa, şi el se apropie umilit, fricos şi supus ca un câine chemat de stăpânul său.

— Bine, Bandi, îi zise ea, dar tu ce faci?

— Prind peşte, ră spunse el.

— Dar unde ai umblat de atâta timp?

— Pe aici, pe la Lipova şi pe la Radna.

— Dar din ce ai trăit?

— Din ce am căpătat.

— Nu vrei tu să vii cu mine, la mama? îl întrebă ea înduioşată.

Era în faţa ei, în ochii ei şi mai ales în glasul ei atâta dragoste, încât faţa băiatului se lumină.

El dete din cap, era însă atât de mişcat, încât nu putu să-i răspundă şi mari stropi de lacrimi se iviră în ochii lui şi se strecurară peste obrajii lui bătuţi de soare şi de vânt.

— Nu plânge, Bandi, îi zise ea; de ce plângi, că n-am să-ţi fac nici un rău?

— Dar, răspunse el, ai cunoscut pe mama şi ai fost atât de bună cu ea.

Persida se cutremură.

Mergând apoi spre casă, ea se încredinţă că băiatul, rămas singur din capul lui, se deschisese. Vorbăreţ nu era nici acum, dar părea foarte cuminte şi răspunsurile lui erau bine gândite, oarecum bătrâneşti.

Viaţa lui sufletească era însă tot cea de mai nainte, şi în curând Persida a ajuns să se căiască de a nu-l fi lăsat să-şi prindă peştii înainte. Îi era oarecum frică de el. Alipirea către dânsa era la dânsul un fel de boală sufletească, şi ea nu mai putea să scape de privirea lui, care mereu îi reamintea ochii sticliţi ai Reghinei.

Ducea, nu-i vorbă, codirile Marei în piaţă şi, pe înserate, le aducea acasă, dar le făcea toate în grabă, se-ntorcea în fuga mare şi se uita, întors acasă, cu un fel de îngrijire la Persida, ca şi când s-ar fi temut că în lipsa lui i se va întâmpla ceva. Astfel dânsa nu mai putea să scape de ochii lui.

Duminica Tomii, dimineaţa, când a dat ochii cu dânsa, el era foarte neliniştit, iar după ce dânsa s-a întors de la biserică, el gemea, parcă le-ar fi ştiind şi simţind toate, întocmai ca dânsa.

Marţi după-amiazăzi Mara s-a întors acasă înainte de vreme şi cu faţa oarecum sperioasă.

Hubăr, aşa ziceau toţi, s-a certat cu feciorul său, care l-a rănit la cap şi era săl înjunghie cu un cuţit mare dacă una

dintre calfe n-ar fi sărit la timp, ca să-l scape.

N-o privea lucrul acesta, şi totuşi ea tremura cuprinsă de simţământul că o mare nenorocire i s-a întâmplat, şi a grăbit acasă, pentru ca nu cumva fiica ei să afle de la alţii cele petrecute.

Persida o ascultă râzând cu ironie.

— Minciuni! zise ea. Minciuni neruşinate! strigf mai tare. Nu e Hubărnaţl în stare să facă lucrul acesta! Să mor eu dacă-i adevărat! Nu crede!

Nici nu credea Persida, dar ceva tot trebuie să fi fost la mijloc, şi începu şi ea să tremure.

Ochii ei se opriră asupra lui Bandi, care, auzind-o vorbind mai tare, se ivi în pragul casei.

— Am să mă duc, urmă ea cuprinsă de o pornire covârşitoare, şi să aflu adevărul de la oameni care nu mint. Maica Aegidia trebuie să ştie.

— Dar ce te priveşte pe tine?! întâmpină Mara, cuprinsă de grijă.

Persida se opri în faţa ei şi se uită lung la ea.

— Dă-ţi, te rog, seama, îi zise apoi, ce-ar trebui să simtă el dac-ar afla că eu m-am certat cu d-ta şi eram să sar cu cuţitul asupra d-tale. Ori nu este adevărat, şi atunci trebuie să-ţi scoţi cât mai curând gândul acesta din cap, ori e adevărat, urmă ea îngrozită, şi atunci sunt şi eu vinovată!

— De ce să fii tu vinovată?! strigă Mara ca scoasă din fire.

— Pentru că niciodată nu şi-ar fi pierdut rostul dacă n-ar fi avut nenorocirea de a da cu ochii de mine!

Mara se cruci de trei ori, una după alta.

— Sfântă Mărie, Maică Preacurată! strigă Mara. Ajută-ne, că eşti milostivă. Nu mai sunt oare şi alte femei pe lume?! Dacă n-ai fi fost tu, ar fi fost alta. Dacă n-are minte, nu are! De ce nu şi-au ieşit şi alţii din fire?!

— Pentru că numai pe el l-am ademenit! îi răspunse Persida deznădăjduită şi-şi luă mantela ca să plece, însoţită de Bandi.

Marei îi venea să i se pună în cale şi să strige că numai peste trupul ei poate să iasă din casă. Dar de ce s-o oprească?!

— Haid’! zise, lasă, c-o să Ai scoată maica econoama prostiile acestea din cap.

Persida dete cu îndărătnicie din cap şi plecă cu pas iute şi apăsat.

Nu! nimeni nu putea să scoată din inima ei simţământul că a fost nenorocită pentru casa lui Hubăr clipa în care ea s-a născut.

Pe drum spre pod inima i se bătea din ce în ce mai tare. Din ce în ce tot mai mult o cuprindea simţământul că acum, acum se hotărăşte viaţa ei, şi iar îi era parcă se află la marginea unei prăpăstii şi nu se mai poate ţinea, trebuie neapărat să-şi ia avânt spre adâncime, iar vedea în faţa ei pe Burdea râzând în bătaie de joc.

Sosită pe celălalt ţărmure, în apropierea mănăstirii, ea se întoarse spre Bandi care alerga după dânsa. Plecase cu el de acasă, şi totuşi acum îi era ca şi căzut din cer.

— Îl cunoşti tu, întrebă ea, pe feciorul măcelarului Hubăr?

— Pe Hubărnaţl, care a bătut pe tatăl fiindcă a fost rău cu mumă-sa? grăi el cu ochii plini de văpaie.

— De unde ştii tu? întrebă dânsa, cuprinsă de fiori.

— Ştiu, răspunse el. Am văzut-o plângând şi ştie lumea. Acum Hubărnaţl s-a întors acasă şi l-a bătut pe el. E om rău Hubăr.

Era parcă vorbeşte într-aiurea băiatul şi Persida nu mai cuteza să urmeze vorba cu el.

— Îl cunoşti dar pe Naţl? urmă ea, schimbând vorba.

Bandi dete din cap.

— Poţi tu să te duci să-l cauţi, orişiunde ar fi, şi să-i spui să mă aştepte azi, când mă întorc de la mănăstire, în dosul Sărăriei?

Bandi dete din cap.

— Dar să nu spui nimănui nimic şi să mă aştepţi şi tu acolo.

Bandi dete din cap.

— Du-te, Bandi, şi umblă iute! zise ea, apoi îşi urmă cu inima încleştată drumul spre mănă ştire, iar Bandi porni zăpăcit ca omul grăbit care nu ştie încotro să apuce.

Nici nu era lucru uşor să-l gă sească pe Naţl.

Ieşind atunci, după nenorocita ceartă cu tatăl său, din curte, Naţl a stat şi el zăpăcit.

Văzându-l, trecătorii s-au oprit din drum, şi lumea, doritoare de a afla ce s-a petrecut, a început să se adune în faţa casei. El nu mai putea să stea pe gânduri: trebuia să scape de privirile scrutătoare şi, fără de a se mai gândi, plecă spre casa lui Oancea, care fusese calfă la dânşii pe când el era ucenic şi ţinea la el şi la mumă-sa.

Aici a stat până pe-nserate, când s-a dus la Griner, ca să se împrumute cu câteva sute de florini şi apoi să plece şi să se ducă departe de lumea aceasta, în care nu mai avea ce să caute.

Puţin în urmă Oancea a plecat şi el la Hubăroaie.

Nu intra în mintea lui gândul ca Naţl să părăsească pe mumă-sa. Degeaba îi spunea Naţl că el cu tatăl său nu se mai poate împăca şi că mare nenorocire s-ar întâmpla dacă ei s-ar mai întâlni: Oancea ţinea să-i împace, ori s-o facă pe Hubăroaie să-şi părăsească bărbatul, care atât de mult îi amărâse viaţa.

Şi Naţl avea dreptate.

Lovindu-se în căderea lui de masa tocilei, Hubăr se rănise la cap şi zăcea în pat. Tocmai grea nu era rana; bolnavul însă, rău cătrănit, era cuprins de fierbinţeli şi stăruia cu îndărătnicie ca feciorul său să fie fără de întârziere arestat şi tras în judecată pentru că a ridicat cuţitul ca să-l omoare.

Hubăroaie plângea şi nu mai putea să vadă pe nimeni în ochii ei. Îi venea să intre în pământ de ruşine şi era în gândul ei hotărâtă să vândă casă şi măcelărie, şi vie, şi pământuri, şi prunişti, tot ceea ce a agonisit, şi să se ducă undeva unde nimeni n-o ştie. Şi iar stătea la îndoială, îi părea peste putinţă ca Naţl, copilul ei cel duios şi atât de blând, să fi făcut ceea ce toţi spuneau.

Oancea i-a venit dar ca trimis din cer. El ştia adevăratul adevăr şi inima ei de mamă simţea că numai aşa cum spune el s-au putut petrece lucrurile.

— Da! zise ea cu faţa înseninată, Naţl n-a putut să ridice cuţitul asupra tatălui său; el nu putea să nu arunce cuţitul când a văzut că tatăl său se apropie. Minte bărbatul meu; minte calfa; minte ucenicul; du-te, Oance, te rog, du-te şi le spune că au minţit, ca lumea să ştie adevărul!

Ea era împăcată, ea-l ierta, ea îi dădea dreptate şi-l plângea; când însă Oancea aduse vorba la împăcăciune, ea dete adânc mâhnită din cap.

— Nu, zise ea, o minune ar trebui să se întâmple pentru ca tatăl său să-l poată ierta: s-ar învinovăţi însuşi pe sine şi asta nu-i în stare să o facă.

— Atunci lasă-l în ştirea Domnului, grăi Oancea. Destul te-ai chinuit, şi tot îţi este feciorul mai mult decât el!

Hubăroaie se uită mirată la el.

Nu-i venise niciodată gândul acesta, şi îi părea peste putinţă ca cineva săl aibă.

— Asta, zise ea, e o nebunie. El este bărbatul meu!

Mirbele acele erau grăite cu atâta lepădare de sine, cu atâta umilinţă creştinească, încât Oancea ră mase cuprins de sfială.

— Dacă Dumnezeu va voi să mă mângâie, urmă ea peste puţin, îi va împăca şi pe ei.

Ştiuse Naţl că aşa au să iasă lucrurile, ochii i se umplură cu toate aceste de lacrimi când Oancea îi spuse că mumă-sa n-a fost în îndoială asupra lui.

Marţi seara, când Persida stătea cu Bandi în capul podului, Naţl şedea cu capul rezemat în pumni şi frământat de grele zbuciumări sufleteşti în faţa lui Oancea.

Luase cinci sute de florini de la Griner şi era hotărât ca, îndată după Inserare, să plece la Arad şi de acolo la Viena.

Era hotărât şi nu putea să plece.

Încercase în mai multe rânduri să scrie şi nu era în stare să înşire zece vorbe. Atât îi păreau de seci, atât de

minciunoase vorbele puse pe hârtie, încât a rupt în cele din urmă hârtia, cuprins de gândul că puţin îi pasă dacă ea nu simte că nu poate să fie adevărat ceea ce lumea spune.

— Oance, grăi el în cele din urmă cu glasul înecat, aşmai avea să te rog ceva, dar să nu spui nimănui în lumea aceasta. M-ai înţeles? Nimănui în lume!

— Mă ştii, răspunse Oancea, ca şi când ai spune unui mort.

— Tu cunoşti pe fata Marei? întrebă Naţl.

— Cum să n-o cunosc?! răspunse Oancea mirat.

Auzise, ce-i drept, şi el ceva, dar era de mult de atunci şi o uitase.

— Ai vorbit vreodată cu ea? urmă Naţl.

— Niciodată!

— Nu face nimic. Te rog să cauţi a te întâlni cu ea, ca din întâmplare, m-ai înţeles? – ca din întâmplare, ca nici ea, nici alţii să nu bănuiască că eu te-am trimis, şi să-i spui cum s-au petrecut lucrurile.

Oancea ştia că Naţl e hotărât să plece peste câteva ceasuri; el însă nu credea că va pleca, ba chibzuia fel de fel de chipuri de a-l opri. Ar fi putut dar să le lase deocamdată toate încurcate, nu se putu însă stăpâni şi fără de veste îi scăpară vorbele:

— De ce să-i spun?

— Nu mă întreba de ce, grăi Naţl, fiindcă nu pot să-ţi spun şi nici tu n-ai fi în stare să mă înţelegi. Eu nu pot să vorbesc cu ea, şi mi-ar fi foarte greu dacă şi dânsa ar crede c-am sărit cu cuţitul la tata.

Oancea nu mai zise nimic, deşi numai cu mare nevoie se putea stăpâni, şi astfel rămaseră iar tăcuţi, fiecare cu gândurile sale, în odaia pe jumătate întunecată.

În vremea aceasta Bandi alerga din băiat în băiat şi dăduse de urma căutată cu atâta neastâmpăr.

— Carevasă zică, o să mi-o faci şi asta? întrebă Naţl în cele din urmă.

— S-ar putea să n-o fac! răspunse Oancea când capul lui Bandi se ivi în uşa crăpată şi doi ochi căprui se îndreptară

ţintă spre Naţl.

Naţl tresări, cuprins de un fel de spaimă, şi se ridică în picioare. Îi era, cum s-a uitat aşa prin amurg, parcă vede ochii tatălui său şi fără de voie se dete un pas înapoi. Uitându-se apoi mai cu dinadins la băiatul de care nu-şi mai aducea aminte, el făcu iar un pas înainte şi întrebă:

— Ce e?

— Să vii cu mine, răspunse bă iatul.

— Unde?

— Vino numai, că vei vedea, grăi iar băiatul.

Era de necrezut, era peste putinţă, şi totuşi Naţl ştia unde se duce, cine-l cheamă şi nu mai era în stare să-şi dea seama despre ceea ce face, ci porni, fără a se mai uita la Oancea, după Bandi, ca dus să-şi ia osânda de moarte.

Şi mult a trebuit să stea cuprins de zbuciumări sufleteşti în dosul Sărăriei, ştiind acum pe cine aşteaptă şi aşteptând în zadar.

Prea se petrecuseră repede lucrurile, şi Persida, cea altfel atât de chibzuită, n-avea timp să-şi dea seama despre ceea ce voieşte, să-şi croiască un plan şi să-şi adune puterile. Stăpânită numai de gândul că toate sunt minciuni şi că lucrurile trebuie neapărat să se pună iar în calea cea bună, ea nu băga de seamă că trecătorii se uită îngrijaţi după dânsa, iar sora care îi deschisese uşa rămase cuprinsă de spaimă când a dat cu ochii de ea.

Maica Aegidia se afla singură în chilia ei.

— Ce e? ce s-a întâmplat? strigă ea speriată de faţa Persidei şi de mişcările ei.

Persida se opri în faţa ei, înaltă, plină de putere, dar tremurând din ce în ce mai tare.

Nu ştia ce să-i răspundă, cum să-nceapă… Se dăduse de gol, se uita în ochii maichii Aegidia şi nu putea decât să spună adevărul. Adeseori a simţit acum în timpul din urmă că-l iubeţe, niciodată însă simţă mântui acesta n-a cuprins-o cu putere atât de covârşitoare ca acum, sub ochii scrutători ai maichii Aegidiei.

Ea-şi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi se lăsă în genunchi la picioarele maichii.

Maica Aegidia se plecă adânc înduioşată spre ea; deodată însă tresări ca lovită de un junghi, se îndreptă şi rămase rece şi cu faţa aspră.

— Ah! ce urâtă nenorocire, grăi dânsa încet şi gemând. Carevasăzică, e adevărat? Tu, Persida, tu, fata mea, ai putut să te uiţi cu ochii doritori la acel om despuiat de toată simţirea bună!

— Nu-i adevărat! strigă Persida ridicând ochii spre dânsa. Nu se poate! Şi dacă el a ridicat mâna asupra tatălui său, mă omor cu zile, mă îngrop de vie. Nu crede, maică! Sunt minciuni grăite de guri pizmătăreţe şiră u voitoare!

— Nu te înşela, fata mea, tu însăţi pe tine, întâmpină călugăriţa. Hubăr zace greu rănit la cap, şi el n-a putut să se rănească însuşi pe sine. Orişicum s-ar fi petrecut lucrurile, chiar şi dacă-ar fi minţit tatăl, e o grea pedeapsă de la Dumnezeu ca tatăl să-şi învinovăţească, fie chiar şi pe nedrept, feciorul, şi tu, copilă nevinovată, trebuie să fugi şi să te depărtezi cu gândul de această familie atât de greu certată. Dumnezeu cel atoateştiutor nu pedepsele fără de vină, şi greu afară din cale trebuie să fie păcatul pe care au să-l spăşească ei; nu te face şi tu părtaşă la această spăşire apropiindu-te cu inima şi cu gândul de aceia pe care Dumnezeu i-a depărtat de la sine. Închide-ţi ochii, ca să nu-i vezi, depărtează-ţi gândul, stăpâneşte-ţi inima!

Persida rămase timp îndelungat nemişcată şi cu ochii ţintă la fereastra din care prima dată în viaţa ei îl văzuse.

— Nu pot şi nu pot! grăi dânsa în cele din urmă încet şi ca aiurind prin vis. E un blestem pe capul meu şi-mi e adeseori ca şi când chiar mai nainte de a mă fi născut aş fi fost osândită să sufăr împreună cu dânsul. Maică! urmă apoi ridicându-se în picioare şi înşirând vorbele cu vioiciune. Mie, când îmi dau seama, nesuferit acel om pătimaşşi pornit mereu spre viaţă fără frâu şi ştiu că nu putem să ne apropiem fără ca să ne izbim unul de altul. Îndată însă ce-l

ştiu suferind, mă simt dusă de o putere covârşitoare spre dânsul. Ce să fac, maică?! Cum să scap de ispitire?

— Du-te, fata mea, răspunse maica înduioşată, închide-te, când te cuprind asemenea porniri, în biserică, îngenunchează la icoana Maicii Preacurate, ridică-te cu inima şi cu gândul spre Dumnezeu, roagă-te şi mereu te roagă, căci nimic nu poate covârşi puterea rugăciunii pornite din inimă curată! Altă scăpare nu ai!

Persida încetul cu încetul se potoli şi o linişte senină se revărsă în cele din urmă peste faţa ei.

— Sărmana mea mamă! grăi dânsa în cele din urmă. Mult s-a temut dânsa. şi atât de adeseori mă cuprinde simţământui că repaosul sufletesc numai aici, între zidurile aceste, aş putea să-l găsesc.

Maica Aegidia făcu un pas spre dânsa şi, cu ochii muiaţi în lacrimi, îi apucă cu amândouă mâinile capul şi o sărută pe frunte.

— Acesta să fie, zise dânsa, cel din urmă al tău gând de scăpare, şi atunci când nu Ai va mai rămâne nimic, să-ţi aduci aminte că sfânta noastră biserică primeşte în sânul ei pe toţi cei ce caută mângâiere şi adăpost.

Persida îi sărută în mai multe rânduri mâna, apoi se depărtă cu pas uşor şi astâmpărat.

Se Inserase când ea începu a trece podul, o seară liniştită şi călduroasă. Apa Murăşului, liniştită şi ea, se revărsa oarecum pe furişate şi numai pe la pontoane pleoşcăia abia simţit. Din când în când se arunca pe ici, pe colo câte o mreană peste luciul ei şi cădea iar pleoşcăind în valuri. Liliecii ieşiţi de la Sărărie fluturau mereu pe deasupra podului, iar dincolo, peste Murăş cânta o privighetoare.

Bandi nu se vedea nicăieri.

Persida se opri neliniştită.

Nu mai încape îndoială că băiatul a găsit pe Naţl şi că amândoi o aşteaptă în dosul Sărăriei.

Ea răsuflă o dată din greu; îi era parcă o-neacă ceva şi nu mai găseşte aer.

— Nu se poate! şopti ea. N-aşfi vrednică de lumina zilei dacă l-aş părăsi şi eu când toţi îl nedreptăţesc… Ce face el în deznădăjduirea lui?! Da! are maica Aegidia dreptate, mai bine ar fi pentru mine să fug de el, dar nu m-aş ierta, urmă ea luându-şi avânt, niciodată nu m-aş ierta şi viaţa întreagă mi-ar fi o necurmată mustrare.

Ca dusă apoi de o putere tainică, ea se-ntoarse şi o luă cu paşi mari, hotărâţi şi iute călcaţi spre Sărărie.

Naţl, care aştepta chinuit de îndoieli, tresări când o zări în depărtare, apoi rămase ca înfipt în pământ, iară Bandi făcu înviorat câţiva paşi, arătând spre ea.

— Ce e, Ignatius? grăi dânsa? Ce s-a întâmplat? Cum a căzut o atât de groaznică nenorocire pe capul tău?

Era în acel „Ignatius” pe care nu-l mai auzise de la nimeni, în tonul cu care vorbise ea, în întreaga ei fire atâta căldură, atâta inimă deschisă, o atât de curată iubire, încât el rămase cuprins de uimire şi uitându-se la ea ca la o ivire mai presus de fire.

— Tu nu ai ridicat cuţitul asupra tatălui tău! urmă ea.

— Nu! răspunse el uşurat. Îl aveam din întâmplare în mână şi l-am aruncat când el s-a apropiat de mine.

— Cum, atunci, s-a rănit el? urmă ea.

— Nu ştiu! răspunse el strâmtorat. A voit să mă pălmuiască şi eu l-am depărtat de la mine. Se vede că s-a împiedicat de tocila care se afla în dosul lui şi s-a lovit cu capul de piatră!

Persida-şi acoperi faţa cu mâinile şi tot vedea parcă în faţa ei sângele ţâşnit.

— Ah! ce nenorocire! strigă ea îngrozită. Cuprinsă apoi de o pornire neînţeleasă, ea făcu un pas spre el ca şi când ar voi să-i scoată ochii cu ghearele. Nemernicule! şopti cu patimă. Obrazul tău n-ar fi fost el oare mai curat dacă, fie chiar şi pe nedrept, ar fi suferit cu fiiască răbdare palmele? Trebuie să-i fi zis ceva, ca să-l scoţi din răbdare, şi pă catul de-a fi scos din răbdare pe părintele tău e destul de mare ca să fie răsplătit cu palme.

— Am făcut rău, răspunse el tare şi fără de şovăire, şi mă căiesc.

Persida era învinsă şi muiată. Era cu totul altul omul pe care-l vedea în faţa ei, blând, duios, purtat de cele mai bune porniri.

— Câtă durere mie şi ţie şi sărmanei tale mume şi câtă mulţumire diavolească oamenilor răi din fire dintr-o singură clipă de nechibzuinţă, urmă ea înduioşată. Tu să te duci să-i ceri iertare, să i-o ceri mereu până ce nu ţi-o dă…

— Ştiu că în zadar mă voi umili, grăi dânsul întristat, dar din iubire către mama şi către tine am s-o fac şi asta!

— Are să se moaie, zise dânsa înviorată. Maica Aegidia şi părintele pleban îl vor îndupleca după ce vor fi încredinţaţi că eşti năpăstuit!

El se uită lung la ea, mai întâi cu un fel de mirare, apoi cu milă şi râzând în cele din urmă cu amărăciune.

— Sărac de sufletul tău! grăi el încet. Curat şi pornit spre bine, el vede lumea sub cer senin; eu însă, tulburat din mine însumi, nu mai pot vedea în viaţă decât furtună şi zbuciumări. Nu te amăgi însăţi pe tine, urmă el mai tare, şi nu mă ispiti pe mine. Se poate că tatăl meu se va muia ori va face, pentru ochii lumii, ca şi când s-ar fi muiat. Eu mă-ndoiesc, dar cu putinţă este. Mie însă tot nu mi-ar fi dată pacea, căci sunt certat însumi cu mine, şi-n toată clipa ar trebui să mă tem că-mi voi pierde iar sărita, şi grozavă nenorocire mi se poate întâmpla. E înspăimântător gândul că nu poţi să trăieşti în pace cu părintele tău, dar mă stăpânele gândul acesta şi mi-e adeseori parcă nu mai sunt în toată firea. Un demon nevăzut mă urmăreşte şi-mi reamintesc mereu suferinţele pe care muma mea şi eu le-am avut şi le vom avea pe urma lui: mă înspăimânt când mă gândesc la el, tremur când îl văd şi-mi vine să fug cu ochii închişi când ajung a fi singur cu dânsul. Asta e o boală fără de leac, un blestem greu pe capul meu: nu-mi mai sta în cale; lasă-mă să mă duc gonit de soarta mea şi fugi de mine şi nu te mai uita-napoi şi-nchide ochii, ca să nu mă mai vezi,

şi alungă-mă din gândul tău. Tu eşti prea bună pentru mine, strigă el deznădăjduit, şi sufletul tău cel curat se spurcă însuşi pe sine prin gândul de mine! Fugi!

Uitându-se cu ochii mari şi înduioşaţi la dânsul, Persida prindea una câte una vorbele de pe buzele lui, şi cu cât mai mare era deznădăjduirea lui, cu atât mai senină se făcea faţa ei.

— Nu! grăi dânsa în cele din urmă cu liniştită hotărâre. N-am să mă înspăimânt, n-am să fug, n-am să te părăsesc, zise şi-i apucă mâna şi se alipi de el şi-şi trecu gingaşbraţul peste gâtul lui. Ah! urmă apoi ca dusă-n altă lume, ce ademenitor e gândul că am să te scot din întunericul în care ai căzut, să-ţi luminez viaţa, să te văd… iarăşi voios ca odinioară. Am eu, eu am să te scot, să te luminez, să te văd. Uită-te la mine şi râde cum ai râs atunci când ne-am întâlnit pe pod, Igna-tius! uită-te! adause privind cu nebiriută stăruinţă în ochii lui.

El se uita râzând cu ochii scăldaţi în lacrimi în ochii ei plini de văpaie.

Plecându-se apoi puţin, el atinse încet şi sfios cu buzele tâmpla ei, o sărută şi o depărtă încet de la dânsul aruncând o căutătură de ochi la Bandi, care se uita cu mirare la dânşii.

Persida tresări ca deşteptată din somn.

— Mâine, tot aici, tot pe timpul acesta, zise ea, apoi se depărtă cu pas grăbit, făcându-i bă latului semn să vie cu dânsa.

XV.

ISPRĂVILE LUI TRICĂ.

Marta avea trei copii, doi băieţi mai mici şi o fată mai măricică, Sultana. Era trecută Sultana de unsprezece ani, adică fată aproape mare, dar mama ei, măritată mai-nainte de a fi împlinit vârsta de cincisprezece, se simţea încă femeie de tot tânără şi era mereu gătită, mereu voioasă, aproape zburdalnică, doritoare de petreceri şi uşoară, aşa se zice, şi de inimă, şi de minte.

Adevărul e că Marta numai de inimă era uşoară. Având bărbat pe Bocioacă, ea se deprinsese ca toate să vie de-a gata şi n-a ajuns niciodată să afle ce sunt grijile vieţii. Se bucura dar de ziua de astă zi, adepta cu părere de bine pe cea de mâine şi căuta totdeauna şi în toate împrejurările numai ceea ce îi făcea plăcere: celelalte erau în grija bărbatului.

E deci lucru firesc că dânsa, femeie adevărată, o singură grijă sta-tornică şi neadormită avea: să-şi păzească bărbatul. Ţinea să intre în voile lui şi să-i placă, ţinea însă mai ales să-l ferească de ispitiri. De aceea se simţea mai bine între bărbaţi decât între femei, îi erau nesuferite femeile frumoase, nu putea să le vadă în ochi pe cele care plăceau şi lua drept duşmancă neîmpăcată pe nevasta despre care bărbatul ei scăpa vreo vorbă bună. Femeia cea mititică, durdulie şi blajină se făcea într-însa leu-paraleu când bărbatul ei îşi dădea pe faţă slăbiciunea pentru vreo altă femeie.

Degeaba au fost dar silinţele lui Bocioacă de-a o pune bine cu Persida.

Lasă că-i părea prea aşezată Persida, prea sfătoasă, prea înfumurată şi bătrânicioasă, dar ea nu putea să-nţeleagă ce adică le place bărbaţilor în acel muieroi, cum îi zicea dânsa, şi simţea o mulţumire diavolească dacă putea să-i găsească Persidei vrun cusur şi s-o grăiască de rău.

Atât i-a trebuit apoi lui Bocioacă pentru ca să nu-şi mai dea silinţa de-a mărita pe fata Marei. Om cu slăbiciuni, el se simţea măgulit când vedea că nevasta lui le place şi altora, şi era mângâiat în suflet când simţea că dânsa nu lasă pe alte femei să se apropie de dânsul; ţinea însă mai presus de toate să n-o mâhnească şi nu era în stare să grăiască de bine pe vreun om care îi era ei nesuferit.

Ştia Bocioacă prea bine că i se face Persidei o mare nedreptate: tocmai de aceea însă el răsplătea nedreptatea aceasta prin o neobişnuită bunătate faţă cu Trică, fratele ei. Trică era omul lui de încredere, mâna lui cea dreaptă, al

doilea stăpân la casă, cum n-ar mai fi putut să fie decât feciorul ori ginerele lui. Lasă că Tricã era vrednic de toată încrederea, sprinten, isteţ şi gata la orişice, dar când era vorba de dânsul, era şi Marta de un gând cu bărbatul ei.

Nu trece-n lumea aceasta nimic peste prevederea femeii care e mumă şi are fată. E broască mititică fata, încât abia poate să alerge de ici până colo, şi muma începe a se îngriji ca nu cumva să rămâie fată bătrână şi chibzuieşte cum are să o mărite; iară Marta avea fată măricică, pe care peste trei-patru ani putea s-o mărite. Era hotărât în gândul ei că un bărbat mai bun decât Tricã n-ar putea să-i găsească. Era ca făcut anume pentru fata ei, voinic, deştept şi harnic, plin de inimă şi supus, tocmai potrivit la vârstă, bărbat mai bun decât Bocioacă şi minunat ginere în casă.

Atât era de înfiptă Marta în gândul acesta, încât ea nu băga de seamă că Tricã nu se simţea deloc şi era cel mai nespălat şi mai nepieptănat, cel mai soios dintre calfe şi că foarte uşor s-ar putea întâmpla ca Sultana, fată curăţică, să aleagă mai târziu, după ce i se vor fi deschis ochii, vreun alt flăcău, mai potrivit cu dânsa. Chiar acum ea-l socotea mai puţin decât celelalte calfe şi-l lua drept un fel de slugă proastă, căreia poate să-i poruncească orişicine.

Mai puţin încă decât ei îi trecea lui Tricã prin minte gândul că are vreodată în viaţa lui să-şi bată capul cu Sultana, ţinea la ea, fiindcă era fata lui Bocioacă şi a nevestei lui, şi-i făcea toate voile, dar, luat de scurt, n-ar fi putut să-ţi spună dacă e oacheşă fata ori bă lană, ci ar fi zis numai, aşa, pe nimerite, că e mai mult oacheşă şi cu ochii albaştri, fiindcă aşa era şi muma ei.

Pe muma ei o ştia Tricã foarte bine. Şi cum, Doamne, să n-o ştie, când îi era stăpână atât de bună?! Dacă avea să mute vreun dulap din casă, să urce vreun cosori vreun sac în pod, să coboare vreo pu-tină în pivniţă ori să ia ceva din cămară, pe el îl chema, şi tot pe el îl lua cu dânsa şi când avea, fie peste zi, fie seara, să meargă undeva. Nu simţea Tricã deloc că, ajuns calfă în toată firea, nu-i prea şade bine să fie

mereu în coada stăpânei sale, ci se bucura că poate să-i facă voile şi se uita şi-n ochii, şi-n gura ei, încât ar fi fost, de dragul ei, în stare să se pună-n harţă până chiar şi cu soră-sa. Ba s-a şi pus, fără ca să-şi dea seama.

Marta n-o grăia, ce-i drept, în faţa lui nici de rău, dar nici de bine pe Persida: lui îi era însă destul şi atât ca să ştie că stăpână-sa nu are tocmai cele mai bune păreri despre soră-sa. Iar stăpână-sa nu putea să n-aibă dreptate; simţea şi el că Persida e, în adevăr, prea sfătoasă şi prea încăpăţânată. Dar tot sora lui era.

Acum, cu cele petrecute la casa lui Hubăr, Marta a scăpat vorba că Persida a putut să aibă slăbiciune de un om ca Naţl.

Obrajii lui Trică se făcură roşii ca bujorul.

— Nu, zise el, ea s-a ferit de dânsul, dar el umbla după dânsa. Asta n-o ştiuse Marta.

— Unde? întrebă Marta.

Trică simţea că asta n-avea s-o spună, dar nu putea să nu ră spundă când stăpână-sa-l întrebase.

— De mult acum, ră spunse el cu anevoie, când ne aflam la Arad.

— Aşa?! grăi Marta, care abia acum începu să-nţeleagă cele petrecute toamna trecută.

Şi multe poate să înţeleagă femeia deşteaptă când începe să înţeleagă.

Mare lucru tot n-ar fi fost însă dacă nu s-ar mai fi nimerit la mijloc şi Oancea.

Oancea era cel mai bun om din lume şi mai ales pentru Hubăroaie şi pentru feciorul ei ar fi fost în stare să sară şi-n apă, şi-n foc.

El avea însă păcatul că nu ştia să se stăpânească. Stând la lucru ori mergând în căile lui, el vorbea singur, adeseori atât de tare, încât oamenii se uitau dând din cap după el, iar nopţile bolborosea întruna prin somn. Cum ar fi putut el să tacă?!

Naţl nu i-a spus, ce-i drept, atunci seara, unde l-a dus Bandi şi ce-a pus la cale; prea ar fi trebuit însă Oancea să fie prost ca să nu-şi dea cu socoteală că Bandi numai de la Persida putea să vie. Naţl s-a-ntors apoi cu totul schimbat acasă şi n-a mai plecat, cum fusese vorba, iar zilele următoare maica econoama şi popa cel nemţesc umblau cu capete să-l împace pe Hubăr cu feciorul său. N-au putut, ce-i drept, să-i împace, dar încetul cu încetul tot oraşul a aflat cum s-au petrecut lucrurile, iar Hubăr nu mai stăruia ca feciorul său să fie tras în judecată. Se vedea cât de colo mâna Persidei.

Pe-nserate Naţl pleca fără ca să spună unde se duce: asta-l ardea pe Oancea; trebuia să spună, fie chiar şi numai nevestei sale, ceva, nu însă vorbind singur, nici bolborosind prin somn, ci de la rost la rost, cum vorbeşte omul când vrea să se uşureze. Nu-i vorbă, tot acolo venea, fiindcă nici aşa Oancea nu vorbea, ci scăpa vorbele de se vorbea dintr-însul.

— Pare-mi-se, i-a zis el nevestei, dar nu ştiu, ba nici nu cred.

Nevastă-sa însă ştia hotărât şi credea neîndoios că serile Naţl se duce să se întâlnească cu Persida, şi când o nevastă ştie şi crede ceva, puţin mai trece până ce ştiu şi vecinele.

— Aha! zise Marta, când vorba ajunse până la dânsa. Şi: Ce ţi-e femeia?!

Parcă se bucura c-a prins-o pe Persida cea smerită. Zicea, fără îndoială, că nu crede şi era foarte supărată că alţii cred; trebuia deci să-i spună şi lui Trică o vorbă, ca să ştie băiatul şi să-i spună mamei cam ce fel vorbeşte lumea.

Trică s-a făcut foc, nu însă pentru că soră-sa se întâlneşte cu Naţl, ci pentru că-i era ruşine de stăpână-sa.

Nu! Era peste putinţă! Naţl a fost totdeauna şi era, mai ales acum, în gândul lui, cel mai nemernic om, şi nu putea să se uite Persida decât cu groază la un asemenea om.

El, cu toate aceste, se temea, şi cu cât mai mult se gândea, cu atât mai vie îi era temerea.

Omul acela turbat, mai ales acum, era în stare să le facă toate ca s-o scoată din minţi pe Persida, s-o ademenească, s-o înşele, s-o prostească.

Şi nu-i făcea bine lui Trică să se gândească la asemenea lucruri. Era tocmai la vârsta când e mai nebunatic flăcăul şi, gândindu-se aşa, el vedea mereu în faţa lui pe stăpână-sa şi se înspăimânta… Ce-ar zice ea dacă Persida în adevăr ar fi, în cele din urmă, destul de slabă ca să intre în voile neamţului?! Grozavă ruşine!

El trebuia să facă ceva!

Dar ce să facă?

Lucrul cel mai firesc era să se ducă şi să-i spună mamei sale, ca să bage de seamă, s-o închidă pe Persida în mănă ştire, ori s-o păzească într-alt fel mai bine. Aşa şi era hotărât să facă. N-a putut însă. Când era să se ducă, îi venea greu, îi era ruşine.

„Am, îşi zise el, să vorbesc cu Persida deschis, cum am mai vorbit, şi să-i spun, cum i-am mai spus, că are să fie rău dacă nu se fereşte de neamţul acela.”

Nici asta nu-i venea însă s-o facă. Simţea acum, ceea ce atunci încă nu putea să simtă, că degeaba-ţi dai silinţa să păzeşti pe un om când el însuşi nu se păzeşte. Ce ar fi făcut adică el dacă cineva i-ar fi zis să nu se mai uite la stăpână-sa, să nu se mai apropie de dânsa, să nu mai vadă braţele ei şi carnea cea moale de pe gâtul ei?! S-ar fi supărat foc şi tot ar fi făcut cum îl trage inima. Ştia şi el însuşi şi nu mai era nevoie săi mai spună şi alţii că e primejdios lucrul acesta şi se ferea de el: tot aşa ştia şi Persida că trebuie să se ferească de neamţul.

Mai bucuros ar fi fost Trică să nu facă nimic, să nu se amestece, să lase lucrurile în mersul lor; era însă la mijloc stăpână-sa, care parcă nu se mai uita la el ca mai înainte.

Trebuia să facă ceva, să arate că e om şi el.

Trebuia, dar nu ştia ce, iar omul se supără când nu ştie ce să facă, şi supărarea te pune în cele din urmă la cale.

Frământându-se aşa din el, Trică a ajuns în cele din urmă de-ar fi fost în stare să se arunce ca un leu asupra lui Naţl, care atât de mult îl supăra.

Pe-nserate deci el s-a dus spre casa lui Oancea, şi sângele i s-a oprit în vine când a văzut că în adevăr Naţl iese, pleacă şi se duce undeva aşa singur.

S-a luat după el, aşa pe departe, ca să-l urmărească nebăgat în seamă, apoi să se apropie când vor putea să fie singuri şi să-l ia de scurt. Pe când însă Naţl îşi căuta de drum liniştit, ca omul care ştie unde se duce, Trică era galben la faţă şi la fiecare pas se înfigea tot mai tare în gândul că are să-l apuce pe neamţ şi să-i sucească gâtul.

În dosul Sărăriei, când el se apropie, Naţl se opri tulburat în loc. Nu ştia ce săi facă şi cum să se poarte. Vedea desluşit că Trică a aflat ceva, şi singurul lui gând era să-l ducă de aici, ca nu cumva Persida, care putea să sosească în toată clipa, să dea peste el.

Trică nu prea ştia nici el cum are sănceapă.

Au stat dar câtva timp uitându-se unul la altul, şi cum se uitau aşa, Trică nu mai vedea, parcă, pe omul pe care-l ştiuse el. Era-n ochii lui Naţl, împrejurul buzelor lui, în trăsăturile feţei lui, era în tot felul lui de a fi ceva ce te muia.

De! pe om n-ai să-l judeci mai-nainte de a te fi uitat bine în ochii lui.

— Uite, grăi Trică în cele din urmă, tu umbli, aşa se zice, după soră-mea!

— Dar de ce să te mint? răspunse Naţl aşezat. Nu mai eşti copil acum şi vei înţelege că n-am încotro. Am umblat, urmă apoi plecând spre Murăş şi mi-e dragă şi acum, mai dragă decât orişicui în lumea aceasta, chiar şi decât ţie: mai departe însă nu e nimic… nu e, adăugă îndurerat, şi n-are să fie. Ea nu-i femeie ca altele, iară eu m-aş omorî mai bucuros decât să-ncerc a-i face vreun rău. Lasă-i pe oameni să vorbească: sunt răi şi nici nu ştiu ce zic!

Mirbele aceste erau grăite cu o linişte atât de tânguioasă, încât Trică, îndurerat şi el, nu-şi mai dădea seama că lucrurile au ieşit cu totul altfel de cum şi le închipuise şi el ar fi voit să-l mângâie.

— Dar acum, îi zise, unde ai plecat? unde te duci?

Naţl se uită cu coada ochiului înapoi, ca să vadă dacă nu cumva s-a ivit Bandi, care venea totdeauna înaintea Persidei. Gândul lui era că băiatul, văzându-l cu cineva, va vesti pe Persida, ca să mai aştepte. Tocmai de aceea nu voia să se depărteze prea tare, fiindcă se temea că Bandi nu-i va mai vedea. Se opri dar strâmtorat pe ţărmul râului. Îi era greu să mintă şi tot trebuia să facă ceva ca să-l depărteze pe Trică.

— Mă duc, îi răspunse, să mai ră suflu cel puţin acum seara, când oamenii nu mă văd şi copiii nu arată cu degetul după mine. Tu du-te acasă şi nu-ţi mai bate capul cu lucruri în care tu nu poţi să schimbi nimic!

Grăind aceste vorbe, el porni de-a lungul ţărmurelui la deal.

— Uite, grăi Trică mergând după el, să nu te superi: n-ar fi oare mai bine să pleci pe un an, doi de aici?

Naţl se opri şi se uită lung la el.

Era singurul om care-l sfătuia să plece, şi îi dădea sfatul acesta fără de nici un gând ascuns.

— Uite, îi zise şi el, aşa zic şi eu, dar nu pot să plec, sunt prea slab…

— Cum nu poţi dacă vrei?!

Naţl se uită iar înapoi şi parcăl cuprindeau ameţelile. La colţul Sărăriei se ivise Bandi, care venea spre dânşii, şi câţiva paşi în urma lui stă tea Persida, înaltă şi nemişcată. Nu mai era chip să scape de Trică, şi urât lucru ar fi fost dacă el se întâlnea cu soră-sa aici fără ca să fi fost de mai-nainte pregătit pentru aceasta. Trebuia să-i vorbească deschis.

El îşi adună toate puterile.

— Trică, gră i apoi apucându-i mâna, tu cunoşti pe sorăta şi ţii la ea: ce ai zice tu dacă cineva ţi-ar spune că ea nu mă lasă să plec?

— Cum nu te lasă? întrebă Trică zăpăcit.

— Zice, răspunse Naţl aşezat, că vine, dacă plec, şi ea după mine. Trică rămase nemişcat. Îi era parcă tot sângele i se răcise în vine. O cunoştea pe soră-sa, îi cunoştea firea şi le ştia, parcă, toate.

— Carevasăzică, e adevărat, grăi el, că voi vă întâlniţi?!

— În toate serile, răspunse Naţl.

Trică se cutremură, ră suflă o dată din greu şi sângele i se puse iar în mişcare. Era lucru grozav!

— Tu singur cu ea toate serile aici! şopti el cu glas înăbuşit de patimă.

— Nu, rfspunse Naţl, singuri nu! Ferit-a Dumnezeu. Dacă singuri am fi fost, poate că n-am mai trăi astăzi. Era însă cu noi băiatul Bandi, care nu ne lăsa din ochi şi tresărea mereu…

— Adică mai ştie cineva şi mâine are să ştie toată lumea! Ştii tu, nemernicule, că mi-ai necinstit sora, că ai nenorocit-o pe toată viaţa? urmă apoi cu glas înăbuşit şi puse mâna în pieptul lui Naţl.

Era o prostie ceea ce făcea Trică, deoarece om voinic o fi fost el, nu-i vorbă, dar cu Naţl nu se putea măsura. Omul supărat însă nu-şi dă seama despre ceea ce face, şi Trică îşi închipuia că neamţul are să rămâie, ca tot omul vinovat, cuprins de spaimă şi pe jumătate leşinat.

Naţl se înţepeni însă ca stâlpul bătut în pământ, încât Trică rămase ruşinat. Tocmai ruşinea aceasta îl îndărătnici apoi şi, cuprins de un fel de turbare, el lovi pe Naţl cu pumnul în faţă, încât sângele îi porni şi pe nas, şi din gură.

Naţl se dete ameţit un pas îndărăt, apoi apucă pe Trică de amân-două mâinile şi-l ţinu departe de sine.

— Ah! zise el cuprins de adâncă amărăchine, ce blestem pe capul meu ca toţi să se lege de mine şi să-mi ispitească

puterea?! Vino-ţi în fire, omule, că om sunt şi eu şi aşputea să-mi pierd sărita.

Bandi, care se apropiase şi-i recunoscuse, se întoarse în fuga mare înapoi, iar Persida, văzându-i încăieraţi, porni în paşi mari spre dânşii.

— Lovele-mă cât vrei, urmă Naţl, că eu tot nu vreau să mă bat cu tine, dar vino-ţi în fire şi înţelege că n-ai să mă loveai, ci să mă ajuţi.

Trică se opintea să-şi scoată mâinile, era însă ţinut ca-n verigă de oţel.

— Eşti tu mai tare decât mine, răcni el în cele din urmă, dar tot am destulă putere ca să te arunc în Murăş fie chiar şi dac-aş cădea şi eu cu tine!

— Prostule! răspunse Naţl râzând cu îndârjire. Cu ce te-ai alege? Aş ieşi iar înot, ba te-aş mai scoate şi pe tine.

Trică-l muşcă de mână.

Atins de o durere sfâşietoare, Naţl îl scăpă din mâini, dar îi dete în acelaşi timp brânci, de-l aruncă departe de la sine.

— Ce e aici?! strigă Persida şi sări să-i dea ajutor lui Trică, pe care abia-l putu ridica. Călăule! zise apoi mergând spre Naţl; deodată însă ea se opri şi, văzându-l plin de sânge, se dete îngrozită înapoi.

Era cu totul altă femeie.

În timpul celor din urmă nouă zile, de când se întâlneau toate serile cu Naţl, ea căzuse încetul cu încetul şi pierduse gândul bun pe care însăşi îl avea despre sine şi despre lume. Se simţea nemernică şi gata pentru orişice faptă ruşinoasă, iar acum, în clipa aceasta, uitându-se la fratele ei, se vedea pe sine însăşi umblând copilă desculţă printre picioarele oamenilor din piaţă, ră sturnând mese şi încăierându-se cu copiii.

Fata Marei ieşind iar la iveală în faţa sângelui, ea era gata să se arunce orbiş şi să dea, să zgârie şi să muşte fără ca să mai întrebe pe cine şi de ce.

Zadarnică a fost purtarea de grijă a maichii Aegidiei, căci nimic nu poate să şteargă reamintirile copilăriei.

— Ce a fost aici?! strigă ea cu ochii încruntaţi,

— Orişice a fost, numai tu eşti de vină, şi orişice ar mai urma, vinovată numai tu ai să fii! îiră spunse Trică, pe care-l cuprinsese deodată un nemărginit dispreţ faţă de soră-sa. Numai tu, care nu laşi pe omul acesta în pace şi înşeli pe binevoitorii tăi, înşeli pe muma ta, m-ai înşelat pe mine, ca să-l poţi scoate pe el din minţi! Ticăloaso! Ticăloasa ticăloaselor!

Aşa era, şi Persida cea alte dăţi atât de mândră stătea nemişcată, umilită, cu capul plecat în faţa lui.

Naţl însă făcu câţiva paşi rar călcaţi spre Trică.

— Măsoară-ţi, te rog, vorbele, îi zise el stăpânindu-se, că pe mine poţi să mă loveai fără să mă scoţi din răbdare, dar pe ea să n-o atingi, căci de o mie de ori de i-ai fi frate, rămâi strivit la picioarele ei! Ea binele mi l-a voit, dar sunt blestemat eu că stric viaţa celor ce binele mi-l vor!

— Cine, dracul, m-a făcut pe mine să mă amestec în treaba asta?! zise Trică, cuprins de simţă mântui că puţin îi mai pasă de cele ce vor urma. Eu tot n-am s-o mai scap nici de nenorocire, nici de ruşine.

— Liniştiţi-vă, că o să scăpaţi voi toţi de mine, grăi Persida, cuprinsă de o durere atoatecovârşitoare. Eânspăimântător gândul vieţii petrecute în lumea aceasta, şi fiecare clipă de mulţumire e numai un repaos trecător după un lung şir de grele suferinţe. Cuprinsă de o grea boală sufletească, în care am că zut din clipa zămislirii mele, eu alerg chinuită prin lume, mă muncesc însămi pe mine, şi când ţip, când răcnesc de durere, oamenii, semenii mei, nu-şi dau seama că tot ca mine suferă şi ei şi nu împătăşesc durerea mea, ci se depărtează cu dispreţ de mine. Ştiu, urmă ea cu vioiciune, că o nenorocire e pentru noi amândoi că ne-am văzut şi ne vedem, dar sufletul mi se umple de o nespusă dulceaţă când privesc în ochii lui, fie ei chiar încruntaţi, şi mă cutremur când mâna lui mă atinge. Nu eu din mine însămi voi-esc, nici nu voinţa lui mă siluieşte, ci o soartă neînduplecată ne ţine sub stăpânirea ei, şi nu putem altfel

decât cum putem. Îmi arde pă mântui sub picioare când stau, astfel pe ascuns venită, cu dânsul, şi totuşi viaţă pentru mine sunt numai clipele petrecute cu dânsul: de aici înainte totul e zbuciumare, nelinişte mistuitoare, dorinţă fierbinte. Nemaiputând să port ruşinea pe care eu însămi mi-o fac, nu-mi mai rfmâne decât să fug din lume, fie în mormânt, fie în tăinicia unei mănăstiri. Trică dragă, fratele meu cel dulce, nu mă osândi, ci mângâie pe mama noastră cea bună şi plângi şi tu dimpreună cu noi! Aceste erau vorbe în faţa cărora Trică nu putea să stea ţeapăn.

— N-am zis nici eu, grăi el plângând cu lacrimi mari, că tu eşti rea, Persido. Eşti suflet bun şi plin de duioşie! Mi-e greu însă când te văd unde ai ajuns şi-mi vine să turb şi-aş fi în stare să fac moarte de om! Uite, urmă el ridicând mâna spre cap, aici mi se face, parcă, un nod când mă gândesc că nu te mai pot gândi cum te ştiam până acum. Voi trebuie să vă luaţi, adăugă el tare şi hotărât.

— Asta nu se poate, îi răspunse Persida, oarecum obosită de gândul acesta, care atât de mult o frământase. Lasă că nici mama, nici tatăl lui n-o să-şi dea niciodată învoirea, dar chiar şi dacă s-ar putea, nu e binecuvântată de Dumnezeu că snicia făcută peste voinţa părinţilor.

— Prostii! grăi Trică. Ce vă pasă de dânşii dacă altfel nu puteţi trăi! Eu nu ştiu, nu înţeleg…

— Las-o, îl întrerupse Naţl, că n-o îndupleci, ci o faci numai să-şi iasă din fire.

Şi în adevăr Persida se dete ca speriată înapoi.

— Nu mă ispitiţi, şopti ea încet, că sunt slabă şi Dumnezeu vede şi ceartă! Nu! urmă apoi, mai presus de muma mea e numai Dumnezeu şi numai lui mă pot da fără de voinţa ei!

Grăind aceste vorbe, ea se depărtă, ca dusă de o hotărâre nestrămutată, cu paşi mari şi cu capul ridicat, ca odinioară.

— Persido! strigă Trică şi porni după dânsa.

Naţl îi puse mâna pe umăr, ca să-l oprească.

— N-o mai întărâta, îi zise, aşa face de câteva zile. Şi-a pierdut somnul, se zbuciumă stând, peste zi, aşa singură,

nu are cui să-şi împărtăşească gândurile, zice că s-a pus în vrajbă cu toată lumea şi e adeseori ca ieşită din fire; iar se potoleşte însă dac-o laşi de capul ei.

Trică se opri: el însă nu putea să se uite în faţa lui Naţl. Ochii lui se opriseră la sângele scurs pe haine şi la mâna care începuse a se umfla; îi venea să intre în pământ de ruşine; nu mai înţelegea cum a putut să fie atât de pripit; îi era milă şi ar fi voit să ceară iertare.

— Lucrul acesta trebuie să se aleagă într-un fel! Aşa, ori aşa! răspunse el, apoi plecă cu paşi mari după Persida, care se depărtase cu Bandi până spre colţul Sărăriei.

Alergând însă, el îşi scurta paşii.

Îi era parcă stăpâna lui le ştia toate şi se uită cu mirare la el.

„Dar ce-mi pasă mie?! Ce am eu să mă amestec în treburile aceste?!” grăi în cele din urmă şi apucă alt drum, spre Lipova, în vreme ce Naţl se întorcea spre Murăş ca să se spele de sânge şi să-şi lege mâna.

„Ce-mi pasă?!” zicea Trică, şi nici că i-ar fi păsut, poate, dacă n-ar fi fost feciorul Marei, care nu ştia să fie nepăsătoare. I se răscolea însă toată firea când se gândea la starea în care se afla soră-sa.

Femeie năvalnică, ea putea într-o clipă de amară chine să-şi curme şirul zilelor; femeie îndărătnică şi crescută de călugăriţe, ea putea să se lepede de legea ei şi să se înfunde în vreo mănăstire. Sărmana ei mamă! Ce-a păcătuit ea ca să-i cadă toate aceste pe cap?!

„Şi adică de ce n-ar putea să trăiască ei şi aşa, necununaţi?! zise el. Dacă se iubesc, e voinţa lui Dumnezeu, şi puţin le pasă pe lume şi de popi! Tot e mai bine aşa!”

Da! însă cu Persida nu puteai să vorbeai liniştit; ea era ca smintită.

Deodată el se opri, cuprins de un gând cu totul nou.

Sân-Miclăuşul nu era departe; mergând bine, în vreo trei ceasuri putea să sosească acolo, iar în altre trei ceasuri se

întorcea, şi dimineaţa era în patul lui, la Lipova, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Minunat lucru! Şi popa, şi preoteasa de la Sân-Miclăuş erau prieteni Persidei: de ce adică popa să n-o cunune pe Persida, aşa, fără de ştirea nimănui?

Atât era gândul acesta de nou, de plin de farmec, atât de ademenitor, încât feciorul Marei se îmbătase de el şi, ca dus de o tainică putere, se puse pe drum şi o luă spre Sân-Miclăuş fără ca să se mai uite înapoi.

Cuprins de simţă mântui că face un lucru mare şi bun, Trică trecea uşor prin întunericul nopţii, încât picioarele lui nici nu atingeau, parcă, pă mân tul.

Mai era încă mult până la miezul nopţii când el a ajuns să bată la fereastra popii.

Speriat din somn, popa abia îşi mai putea aduce aminte de el.

— Ce e? îl întrebă după ce-l recunoscu, în sfârşit, şi-l primi în casă.

— Erău cu soră-mea Persida, răspunse Trică, şi am venit la d-ta să scapi două suflete.

— Ce s-a întâmplat? întrebă iar popa, cuprins de îngrijire.

— Îţi mai aduci aminte de neamţul care a venit atunci, la nuntă, şi a vorbit cu Persida? grăi Trică.

Popa se gândi puţin.

— Da, da, îmi aduc aminte, răspunse el. Un om cam bălan, cam plăpând, pare-mi-se măcelar.

— Aşa e, urmă Trică. Uite! Încă de atunci şi chiar de mai nainte Persida a prins slăbiciune pentru el şi el nu se lasă de dânsa. Mama însă nu vrea s-o mărite după un neamţ, iar tatăl lui nu vrea nici el însoţirea lor, e rău cu Persida: zice că ori se omoară, ori se papistăşeşte şi se face călugăriţă nemţească.

E lucru greu să sperii pe un om din somn, să-i spui aşa, pe apucate, ceea ce numai cu anevoie şi încetul cu încetul se poate înţelege şi să-l faci să simtă o durere despre care mai

nainte nu ştia nimic. Părinitelui îi venea să râdă de grija lui Trică.

Era însă în cele zise de Trică şi un lucru pe care-l înţelegea popa.

El cunoştea pe Persida şi ştia că dânsa şi în gândire şi în simţire e foarte papistăşită şi că nu i-ar fi deloc greu să se lepede de legea ei dacă prin aceasta ar putea să câştige învoirea bă Iranului.

— Îi cunun, grăi popa, îi cunun eu!

— Şi dacă-i cununi, sunt bine cununaţi? întrebă Trică.

Popa-şi ridică capul.

— Cununia, grăiel stăpânit de simţământul preoţiei sale, e o taină, şi eu, preot odată, am darul de a-i lega pe toată viaţa. Când bărbatul şi femeia se întâlnesc în căile vieţii şi vor cu tot dinadinsul să se însoţească, Dumnezeu le este tainic povăţuitor, şi să fie ei cretini adevăraţi, fie schismatici, fie păgâni, fii ai lui Dumnezeu sunt şi Dumnezeu îi împreunează prin binecuvântarea dată de mine. Nimeni nu poate dar să dezlege ceea ce am legat eu, câtă vreme voinţa lor e nestrămutată. Oamenii pot să-i despartă prin siluire, dar în faţa lui Dumnezeu un trup sunt şi un suflet. M-ai înţeles? Eu sunt popă adevărat!

Trică era foarte fericit şi ar fi voit să-i sărute mâna.

— Prea bine! urmă popa. Ce crezi însă, se vor împăca părinţii cu faptele împlinite? n-are, fie mama ta, fie tatăl lui să ceară desfacerea căsătoriei?

— Mama o să fie foarte supărată, grăi Trică strâmtorat, dar o să tacă şi o săi treacă în cele din urmă.

— Dar tatăl lui, neamţul? întrebă popa.

— Nu ştiu, răspunse Trică de tot strâmtorat. E om rău şi încăpăţânat. Apoi e certat cu fecioru-său, ba s-au şi bătut.

Popa rămase gânditor.

— De! e lucru greu. Trebuie să ştii că e pusă o pedeapsă grea, până la 20 ani de temniţă, pe capul preotului care cunună când sunt piedici la mijloc.

Ei rămaseră timp îndelungat tăcuţi.

— Ce zici? întrebă Trică în cele din urmă.

— Să mai vedem, răspunse popa, să ne mai gândim. Pedeapsa e grea, iar eu am nevastă şi copii.

Aşa au rămas lucrurile.

Plecând, înspre miezul nopţii, înapoi, Trică era obosit sufletele. Îi părea rău c-a venit: ce avea el să se amestece în lucrurile acestea?

Da, popa avea dreptate: de ce să-şi bage el capul în primejdie?

Şi totuşi mai era încă un popă care a ţinut foarte mult la Persida. N-a fost ea vrednică de el! Acela ar fi fost în stare să-şi pună capul în primejdie.

Are însă şi el nevastă şi copii.

XVI.

GREUL VIEŢII.

Mara nu mai avea astâmpăr.

În luna mai oamenii n-au de lucru nici în câmp, nici la vii, şi ziua de lucru e mai ieftină decât alte dăţi: acum era timpul să mai coboare din pădure o parte din stânjenii tăiaţi peste iarnă, să-i încarce pe plutele sosite după sărbătorile Pagilor şi să-i ducă în magazia de la Arad. Ea alerga dar de la datornic la datornic, ca să-i scoată cu carele lor la pădurea înmuguritǎ, şi la Sărărie, ca să cumpere plute şi să se învoiască cu plutaşii, şi din jos de pod, ca să încarce stânjenii şi să-i pornească la vale. Alerga biata femeie greoaie de-ţi părea uşurică, şi unde n-o căutai, acolo o găseai, acum ici, apoi colo, şi iar dincolo, şi pretutindenea răsuna glasul ei înăsprit de vremuri, căci fără de supărare, fără de vorbă, fără de ceartă cu oamenii treabă nu se face.

„Procletă muiere!” ziceau oamenii uitându-se după dânsa, dar intrau în voile ei, puneau mâna şi lucrurile mergeau strună.

Cui i-ar fi trecut prin minte gândul că ea nici că-şi mai dă dea seama despre ceea ce face?!

Aiurea era inima şi mintea, aiurea tot sufletul ei cel veşnic treaz.

Nu ştia Mara nimic, dar era mamă şi simţea că se petrece ceva grozav în casa ei, ba dădea cu socoteală ce anume se petrece, şi pă mântui îi ardea sub picioare, inima îi era mereu strânsă şi adeseori puterile o părăseau, încât o cuprindeau ameţelile.

Sfinte Doamne! cât a alergat şi a ostenit, cât s-a zbuciumat, cât s-a pierdut ea însăşi pe sine în gânduri despre viitor, şi toate erau zadarnice: de ce atât de mult s-a temut nu putea să scape! Când gândul acesta o stăpânea, îi venea să se trântească la pământ şi să stea aşa nepăsătoare, amorţită, fără de simţiri.

Dimpreună cu iubirea, însă, Dumnezeu i-a dat omului şi credinţa, şi nădejdea, şi nimic nu putea să covârşească iubirea Marei către copiii ei, nimic dar nici credinţa ei în soarta lor cea bună, şi atunci când temerea îi era mai mare, se ivea în inima ei şi simţă mântui că Dumnezeu, care toate le vede, are să-i treacă prin toate încercările şi săi scape de toate ispitirile. Mai era încă multă viaţă în trupul ei cel greu trăit, şi ea nu putea să trăiască fără de gândul că toate au să iasă bine în cele din urmă.

Bine, fără îndoială bine, dar inima îi sângera când vedea că copiii ei nu mai au inimă deschisă către dânsa şi se-ntâlnesc în taină, vorbesc pe şoptite, se-nţeleg din ochi: ăsta era un greu păcat, pe care Dumnezeu nu putea să-l treacă nepedepsit cu vederea, iar spăşirea tot pe dânsa o durea mai tare decât pe dânşii.

Alergând dar în treburile ei, ea se ruga în gândul ei mereu la Dumnezeu, ca omul ce trece prin mii de primejdii. Persidei însă nu-i zicea nimic: ce ar fi putut să-i zică ea, femeie neştiutoare?!

A treia zi după ce Trică umblase pe la Sân-Miclăuş, întorcându-se pe-nserate acasă, Mara şi-a gă sit fata cu totul schimbată: era liniştită, aproape voioasă, ca omul care, după multe frământări sufleteşti, a învins, în sfârşit, să se hotărască într-un fel şi să pornească cu gândul în o singură direcţiune.

Mara se linişti şi ea: orişicum ar fi fost să fie, tot era mai bună hotărârea decât neîncetata zbuciumare. Ea însă nu ţinea să ştie ce s-a petrecut în sufletul fiicei sale. Se temea să afle adevărul.

Ţinea însă Persida să mai facă o încercare şi era voioasă, fiindcă firea ei o împingea să creadă că nu va fi zadarnică încercarea.

— Mamă, zise ea, eu nu mai pot s-o duc aşa.

Mara se uită lung şi cu drag la ea. O înţelegea deplin şi parcă se despărţea pe toată viaţa de dânsa.

— Ai mai zis tu că nu mai poţi, şi tot ai putut, răspunse ea. Să nu-i deie Dumnezeu omului cât poate suferi, când vrea. Trebuie să poţi!

— Era cu totul altfel atunci, grăi Persida. Am obosit, mi s-au istovit puterile, nu mai am voinţă în mine.

— Tu fă ce ştii, mergi cum te mână inima şi cum te povăţuieşte mintea ta, întâmpină Mara. Eu nu te pot silui, iar sfaturi nu sunt în stare să-ţi dau. Tu ştii mai bine cum te simţi şi cum te mână gândul; orişice ţi-aş zice eu, tu tot nu faci decât ceea ce tu însăţi eşti pornită a face. De ce să-mi mai dau silinţa de a te opri, când ştiu c-ai fi mâh-nită când ai vedea că nu mă poţi asculta? De ce să intru în voile tale când simt că bine n-au să iasă lucrurile? Nu! eu la rău nu am să te împing! Fă cum ţi-e ursita şi cum vrea Dumnezeu, care ştie mai bine unde are să te scoată şi cum are să ne ispitească!

Grăind vorbele aceste, ea se ridică înaltă şi greoaie şi ieşi din casă.

Persida, rămasă singură, începu să plângă cu lacrimi line ca vărsarea ploii de toamnă.

Da! mama ei avea dreptate: nu vedea nici un bine în faţa ei, dară soarta nu putea să şi-o schimbe şi nu-i rămânea decât să facă pe răspunderea ei ceea ce făcea şi să meargă cu inima întreagă înainte.

Mara, singură şi ea, nici nu plângea, nici nu era mâhnită. Nu putea să intre în mintea ei gândul că Persida se va

arunca orbişân valurile vieţii.

„Orişicum ar fi ispitită, orişicare i-ar fi hotărârile, îşi zicea muma, ea nu e în stare să facă ceea ce prea bine ştie că eu nu voiesc, ci va sta pe gânduri şi se va zbuciuma până ce-i va trece.”

De aceea a ieşit din casă şi era hotărâtă să nu mai vorbească cu dânsa, ci s-o lase să se lămurească ea însăşi din sine.

Se înşela însă Mara. Nu e pentru tinereţe nimic mai ademenitor decât gândul unei vieţi noi şi încă necunoscute. Gândindu-se la viaţa aceasta, ea se simţea atrasă de suferinţele pe care le vedea în faţa ei, şi în timp de câteva zile întregul ei fel de a vedea lucrurile se schimbase atât de mult, încât maica Aegidia s-ar fi înspăimântat dacă ar fi auzit-o vorbind. Tot ceea ce mai nainte îi părea sfânt, acum era o prostie pentru dânsa: hotărâtă odată într-un fel, ea nu mai putea să-şi schimbe hotărârea, îşi schimbase deci vederile, ca să poată fi împăcată cu sine.

La asta nu se gândise Mara; ea vedea în faţa ei numai pe Persida cea înţeleaptă şi mândră; ea s-a culcat dar liniştită, dimineaţa zilei următoare liniştită s-a sculat şi a ieşit în treburile ei, ba nu şi-a pierdut liniştea nici seara, când n-a găsit pe Persida acasă.

Nu era încuiată nici portiţa, nici uşa casei: ăsta era, aşa dădea Mara cu socoteală, un semn că Persida se afla pe aici prin apropiere, dusă numai pe o clipă.

Clipele treceau însă, şi ea nu se mai întorcea.

Muma începu să stea la îndoială şi să se uite prin casă.

Hainele Persidei nu erau, nu erau nicăieri!

Era peste putinţă, dar hainele ei nu mai erau aci.

O vedea acum desculţă, nespă lată şi nepieptănată, umblând printre picioarele oamenilor din piaţă, răsturnând mese şi bătându-se cu copiii vecinilor; o vedea cu fratele ei în luntriţă, dusă de valurile iuţi ale Murăşului umflat: era fata ei cea îndărătnică şi pornită spre nebunii; zadarnice au fost toate, căci tot fata ei a rămas!

Da! da, fata ei era în stare să fugă, dacă aşa o poartă pe ea firea, să fugă cu cel mai nemernic om.

Bandi nu era nici el nicăieri.

Mara stete o clipă nehotărâtă şi parcă-i venea să râdă.

O clipă însă numai. Clipa următoare sângele îi nă văli în obraji, de ruşine şi de mânie, că copiii ei au putut s-o înşele.

Ea-şi aruncăn cap cârpa, încuie uşa casei şi plecă cu paşi întinşi spre Lipova, ca să dea ochi cu Trică.

Sosită la casa lui Bocioacă, ea nu intră, ci aşteptă până ce zări pe unul dintre ucenici, prin care-l chemă pe Trică la dânsa.

— Unde e Persida? întrebă ea ră stită.

Trică ştia că i se va pune întrebarea aceasta şi-şi chibzuise de mai nainte răspunsul.

— S-a dus, îi ră spunse el.

— Unde s-a dus?

— Asta nu pot să ţi-o spun, grăi Trică rece şi hotărât; să mă tai în bucăţi, şi tot nu pot să ţi-o spun.

Mara se uită lung la el şi începu să râdă.

Tot n-avea nimeni copii ca dânsa: dacă şi-au pus ei odată ceva în cap, nu-i mai scoate nimeni din ale lor.

— Carevasăzică, nu v-aţi temut voi de mânia lui Dumnezeu, grăi dânsa amărâtă; mi-aţi făcut ruşinea aceasta! m-aţi înşelat pe mine! mi-aţi stricat toată viaţa!

Nemaiştiind ce să zică şi ce să facă şi temându-se ca nu cumva să-şi piardă în amărăciunea ei sărită şi să-i blesteme, ea se întoarse şi plecă spre pod.

— Mamă! grăi Trică plecând după dânsa, mamă, stai, liniştеşte-te, ca să vorbim ca oamenii cuminte! Uite! n-ai decât să vrei pentru ca să mergem după dânşii. Am găsit popă, care-i cunună, dacă-ţi dai şi d-ta învoirea. Pleacă-te şi scap-o pe biata noastră Persida: n-o lăsa să se ducă-n lume cu ruşinea în cap, că e ruşine şi pentru noi.

Mara se opri, se-ntoarse spre el şi dete cu îndărătnicie din cap.

— Nu, zise ea, mişelia aceasta n-am s-o fac când văd bine că o să se sature foarte în curând de el; n-am să leg eu pe fata mea de un om care n-a putut s-o scoată la capăt nici chiar cu tatăl său. S-a dus: dusă să fie! Cu cât rău s-a dus, cu atât mai curând are să-şi vie în fire şi cu atât mai căită se va întoarce. Ruşinea tot nu mai poate nimeni s-o spele; viaţa mea tot e stricată: n-am eu să fac păcat din nenorocire!

Ea-şi urmă drumul spre casă mai potolită şi oarecum împăcată cu cele petrecute.

În zadar, fata ei tot copilul eiră mânea, şi inima ei de mumă nu putea s-o urgisească.

Erau duse, pierdute pentru totdeauna gândurile frumoase pe care şi le făcuse despre viaţa fiicei sale, asupra căreia priviseră toţi cu mirare; auzea, parcă, gurile rele şi vedea privirile dispreţuitoare ale celor pizmătareţi; resimţea suferinţele de tot felul care o aşteptau pe nenorocita ei fiică; era, cu toate acestea, împăcată şi din ce în ce mai înfiptă în gândul că altfel nu se putea, că aşa trebuia să fie, ba adeseori era parcă mândră de fiica ei, căci nu e nimic mai frumos decât ca femeia să se dea întreagă bărbatului pe care-l iubeşte şi să ieie asupra ei, cu ochii închişi, sarcina vieţii grele.

Nu-i vorbă, plângea Mara, mereu plângea, atât acasă, când se afla singură, cât şi umblând în treburile ei, când scăpa de privirile altora, plângea şi umbla răzleaţă prin lumea acum pustie, dar ea-şi ştergea lacrimile şi nu se plângea, nu-şi învinovăţea fata şi nu se mânia, nici nu se tulbura măcar când trecătorii se uitau cu milă după dânsa ori vreun nesocotit o întreba unde-i este fata.

— Nu ştiu, răspundea şi cu asta îi tăia vorba.

După vreo patru săptămâni a venit Trică să-i spună c-a primit scrisoare de la Persida din Viena şi o roagă de mii de ori s-o ierte şi să nu-i poarte gând rău.

— Să-i scrii, zise Mara ştergându-şi lacrimile, că n-o învinovăţesc, ci o plâng şi mă rog mereu lui Dumnezeu s-o aibă în paza lui şi să-i deie tărie; să-i scrii că n-are să-i pese

de gura lumii şi c-o aştept să vie când îi va fi prea greu; să-i scrii, urmă înecată de lacrimi, că tot mumă îi sunt şi că nimeni în lumea aceasta nu poate să aibă pentru dânsa atâta durere ca mine.

Aşa i-a şi scris Trică, şi rău i-a făcut.

Mult s-a zbuciumat Persida până ce s-a hotărât într-un fel; tocmai de aceea, însă, hotărâtă odată, ea se simţea foarte uşurată şi a pornit cu toată inima pe calea ce-şi croise. Trăia într-un fel de beţie, din care nu se mai putea dezmetici, şi atâta dulceaţă era în sufletul ei, încât nu-i intra în minte gândul că va putea în viaţa ei vrodată să-i pară rău de ceea ce a făcut.

— Nu! zicea dânsa uitându-se cu inima deschisă la Naţl, orişice mi-ai face, mi-e destul să-mi aduc aminte de viaţa mea de acum, pentru ca să nu mă plâng.

Pe drum până la Viena şi în Viena, oraşul cel mare şi zgomotos, ea nu vedea decât pe Naţl, care nu mai ştia ce să-i facă. Totdeauna el s-a uitat la ea ca la soarele de pe cer, iar acum mai era cuprins şi de simţă mântui că nu este el în stare să răsplătească îndeajuns jertfa pe care dânsa i-o adusese, şi în toată clipa-şi dădea silinţa să-i arate că înţelege şi cuprinde în toată întinderea ei jertfa aceasta.

N-avea să-şi deie nici o silinţă: Persidei îi era destul să-l vadă mereu voios şi să-şi aducă aminte în ce stare l-a găsit pentru că să simtă că ea l-a scăpat, l-a ridicat, i-a luminat viaţa şi să se uite la el parcă ea l-ar fi făcut. Al ei era întreg acest om minunat, şi nimeni, afară de dânsa, nu mai avea nici un drept asupra lui.

Înainte de plecare Naţl se mai împrumutase de la Griner cu opt sute de florini. Gândul lui era să intre în tovărăşie cu vreunul dintre măcelarii mai tineri şi mai săraci. Deocamdată şi-au închiriat o locuinţă cu două încăperi, şi-au cumpărat ceea ce era de neapărată trebuinţă pentru mobilarea acestei locuinţe, şi Persida avea toate bucuriile stăpânei de casă care e ferită de grijile zilei de mâine. Ieşeau în fiecare zi să vadă frumuseţile oraşului şi mai ales

bisericile cele mari, în care Persida se simţea atât de bine, mâncau la birt, iar serile le petreceau fie la muzică, fie la teatru, un lucru pe care Persida mai nainte numai din auzite îl ştiuse. Şi nicăieri Persida nu putea să treacă nebăgată-n seamă. În casa cea mare unde-şi aveau locuinţa în curând toţi o ştiau pe Frâu Huber, femeia tânără, înaltă şi cam slăbită, cu deosebire frumoasă şi totdeauna aşezată şi plină de o plăcută cuviinţă. Pe uliţă, prin grădini, prin localuri publice Naţl îşi purta capul sus, înălţat în gândul lui când vedea cum toţi se uită la nevasta lui. Umblând aşa fără de nici o treabă, Persida se oprea când întâlnea în calea ei vreo măcelărie, şi nimic în oraşul cel mare şi frumos nu-i plăcea atât de mult ca măcelăriile curate, cu cărnuri frumos tăiate şi puse în vederea trecă lorilor. Inima îi râdea când se gândea că-l va vedea în curând pe soţul ei, cu şorţ curat, în dosul butucului, ca odini-oară în faţa mănăstirii şi că nu va mai mânca la birt, ci-şi va găti ea însăşi într-o bucătărie curată ca cea de la călugăriţe. Îl mâna deci mereu înainte pe Naţl, şi săptămâna a doua ei au şi intrat în vorbă cu doi măcelari, amândoi încă necăsătoriţi, ca să ieie împreună o măcelărie mai mare din apropierea barierei de la Lerchenfeld, o poziţiune foarte bună, unde se făcea vânzare de 100-150 florini pe zi.

Lucrurile erau ca puse la cale când a sosit scrisoarea lui Trică.

Citind scrisoarea, Persida nu-şi putu stăpâni lacrimile. Dar de ce să şi le stăpânească? Era aici, în mijlocul acestei lumi străine, prima ştire de la fratele ei şi de la muma ei, şi era atâta dragoste în scrisoare! De ce să-şi stăpânească lacrimile când Naţl era şi el înduioşat?

— Draga mea, mama mea cea bună! grăi Persida după ce sfârşi scrisoarea şi o puse pe masă.

Naţl tăcu. Îi venea parcă şi lui să plângă. Lasă că avea şi el mamă, care era nu numai dragă şi bună, ci totodată şi nenorocită, dar în scrisoare nu era nici o vorbă despre

dânsul, şi, cu toate acestea, era o grea lovitură pentru dânsul.

Era grozavă lovitura ce i se dăduse prin acele câteva vorbe şi el tremura în tot timpul când îşi d ădea seama că Mara avea dreptate şi nu putea să vorbească decât cum trebuia să gândească.

Persida şi Naţl vorbeau totdeauna nemţeşte. Aşa o porniseră de la început şi Persida ţinea ca aşa să şi rămâie.

— Grozav o să-ţi fiu eu ţie odată de urât, îi zise el acum în românele.

Persida se uită lung la el. Înţelegea gândurile lui; simţise şi ea durerea de care era cuprins el.

— Nu fi prost, îi zise ea tot în româneşte. Mama vorbeşte după cum vede ea lucrurile, şi o să vie şi timpul când le va vedea altfel. Tu ştii prea bine că eu n-am făcut ceea ce am făcut într-o clipă de avânt uşuratic, ci după multă zbuciumare, după multă chibzuire, după ce m-am întărit cu desăvârşire în gândul că aşa şi numai aşa pot să fac: nu mai e în lumea aceasta nimic ce m-ar putea face să şovăi; orişice s-ar întâmpla, tu îmi eşti mai presus de toţi.

— Ei! o să treacă şi asta! zise el. Dacă muma ta se pune între tine şi mine, o să te saturi în cele din urmă de mine.

— Nu! îi răspunse ea ridicând degetul. Asta puteai s-o zici mai nainte de a-ţi fi fost nevastă; acum însă tu-mi eşti toate şi pentru tine pe toţi am să-i părăsesc. Îmi voi da toată silinţa să-ţi câştig şi inima mamei mele, dar dacă nu voi putea, îmi voi face datoria; de tine nu mă lepăd niciodată, nici chiar dacă tu te-ai lepăda de mine. Lasă-o, te rog, pe mama: eu o cunosc mai bine decât tine şi-ţi spun eu că n-avem decât să fim fericiţi pentru ca ea să te iubească ca pe copilul ei, şi e destul să ne ştie ajunşi în grea strâmtoare ca să ne sară într-ajutor. E mâhnită astăzi, dar o să-i treacă mâhnirea. Noi să fim oameni cumsecade, şi toate vor ieşi bine.

Naţl nu mai avea ce să zică. Simţea şi el că de la dânsul atârnă toate şi se îmbărbăta însuşi pe sine să meargă cu

hărnicia înainte, ca să dea de ruşine pe cei ce-l socoteau om slab.

Încă în ziua aceea el s-a învoit cu Ladmann şi cu Gubacek, care era maistru şi avea o mică măcelărie, ca fiecare dintre dânşii să pună acum câte cinci sute şi peste trei luni, la l septembrie, alte cinci sute de florini, iar din câştig Gubacek să ia 40 şi ceilalţi doi câte 30 la sută.

La l iunie ei au închiriat măcelăria şi, oameni tineri toţi trei, s-au pus cu hărnicie pe lucru. Naţl şi Gubacek tăiau carne în măcelărie, iar Ladmann cumpăra vitele, lucra la tăietorie şile aducea carnea tăiată.

Persida purta socotelile şi ţinea rânduiala casei.

Deoarece la măcelărie nu era şi locuinţă, au luat în apropiere o locuinţă mai încăpătoare, şi era împlinită şi dorinţa Persidei.

Dimineţile ea punea servitoarea să facă rânduială în iatacurile celor doi tovarăşi, în vreme ce ea însăşi făcea rânduială în locuinţa ei, apoi se duceau împreună în piaţă, ca să cumpere cele de trebuinţă pentru prânz.

După ce se întorcea din piaţă, Persida punea la foc, apoi, lăsând servitoarea în bucătărie, mai ştergea o dată praful şi iar se-ntorcea la maşina de bucate, iar de prânz masa era curată în casă curată, bucatele gustoase şi bine alese.

După prânz Persida-şi făcea însemnările în condica de socoteli, apoi, în vreme ce slujnica spăla vasele, ea lucra cu acul până pe-nserate, când Naţl se întorcea, ca s-o scoată la plimbare şi să petreacă seara în vreo grădină.

Era bine, de tot bine; măcelăria le mergea mai presus de toate aşteptările, iar în casă era pace şi bună înţelegere.

În inima lui Naţl a rămas însă simţământul că s-a pus cineva între el şi Persida, că Persida ţine prea mult la muma ei, şi adeseori era cuprins de temerea că are s-o piardă pe Persida, că nu poate să fie dăinuitoare o fericire ca a lui. Atunci el o iubea fără de cumpăt, o temea din senin, nu mai era în stare să stea departe de dânsa, se întorcea fără de vreme acasă, îi vorbea, ca s-o îndulcească, în limba ei.

Persida ştia, ce-i drept, să-l potolească; de câte ori însă el o da pe româneşte, ea se neliniştea, se simţea adânc jignită de neîncrederea lui. Viaţa ei nu mai era atât de senină ca mai nainte, şi nu o dată când se afla singură ochii i se umpleau de lacrimi.

N-avea de ce să plângă, dar se ivea în sufletul ei un fel de presimţire că triste zile, grele încercări o aşteaptă.

— Dac-ai şti tu ce adâncă e durerea ce mă cuprinde când te văd aşa, îi zise ea într-una din zile, te-ai stăpâni şi nu ţi-ai mai da pe faţă temerile venite din chiar senin.

— Cum să mă stăpânesc? răspunse el, uitându-se lung la ea. Când mă uit, când mă gândesc la tine, mi-e ca şi când ai fi prea mult pentru mine şi mă tem c-o s-o simţi şi tu în cele din urmă aceasta şi să mă părăseşti.

— Cum să te părăsesc? grăi dânsa. Mai pot eu să te părăsesc? Nu sunt oare legată de tine prin cel mai sfânt jurământ? Nu am oare faţă de tine cele mai grele datorii? Ce mă socoteşti tu pe mine? Sunt eu femeie uşuratică? Nu vezi tu cât dispreţ e în aceste temeri lipsite de orişice temei?

— O, Doamne! răspunse el nerăbdător. Eşti femeie frumoasă, deşteaptă şi plină de nuri; şi câţi dintre cei ce privesc cu ochi doritori la tine sunt oameni mai şi mai decât mine? Ceea ce mi-ai făcut mie ai putea să-i faci altuia; ceea ce de dragul meu i-ai fă cut mamei tale, ai putea să-mi faci şi mie de dragul vreunui mai norocos.

Persida se simţea ca lovită de moarte. Ce putea să facă? Aşa era cum zicea el; aşa trebuia el să vorbească; temerile lui erau urmarea firească a faptei pe care dânsa o să vârşise. Apăcătuit, şi nu-i rămânea decât să-şi ispă şească pă catul.

Ea stătea albă la faţă şi răcită în tot trupul înaintea lui şi nu putea să zică nimic, nu mai putea să-l vadă în ochi. O cuprinsese deodată simţă mântui că e peste putinţă ca ea să trăiască cu un om care poate să fie atât de nemilos, şi ar fi voit să plece fără de întârziere şi să se ducăn lume.

Mirbele din scrisoarea lui Trică îi ră sunau în urechi, şi ea vedea parcă pe muma ei chemând-o la sine.

Dar trebuia să stea: mai bine moartă!

— O să vezi tu odată ce mare e nedreptatea ce-mi faci, zise ea, apoi trecu în odaia de alături şi încuie uşa în urma ei.

Naţl stete câtva timp zăpăcit, apoi puse mâna ca să deschidă uşa.

— De ce ai încuiat uşa? întrebă el nelinişti t.

— Miiesc să fiu singură, îi ră spunse ea.

— Descuie-o, c-o sparg! strigă el stăruitor.

Persida rămase nemişcată în mijlocul odăii.

— Descuie! strigă el iar.

Ea nu se mişcă.

El apucă clanţa cu mâna dreaptă şi se opinti să împingă uşa, apoi, când văzu că uşa stă ţeapănă, puse umărul, împinse o dată cu toată puterea lui şi uşa se deschise, crâcnind de răsună toată casa.

Persida stătea şi acum în mijlocul odăii, ţeapănă, îngrozită şi dispreţuită de dânsul.

— Bine, îi zise ea, eşti tu în toată firea?!

— Nu sunt, ră spunse el. Nu acum, nici de ieri, ori alaltăieri, ci din clipa în care te-am văzut pe tine mi-am ieşit din fire, mi s-a schimbat tot rostul vieţii, m-am făcut om nesuferit şi pentru mine, şi pentru alţii. Sunt un nemernic care nu mai ştie ce face: fac ce nu vreau şi nu pot să fac ceea ce voiesc. Nu vezi tu că nu este cu putinţă să nu te cuprindă în cele din urmă scârba de mine?! Ai să fugi, Persido, de mine, să te ascunzi, să blestemi ceasul în care m-ai văzut!

Ea dete din cap.

— Nu, zise apoi înduioşată, n-am niciodată să fac aşa. Orişice s-ar întâmpla, tu eşti soţul meu, şi dac-ai fugi tu de mine, eu aşalerga, ţi-o spun din nou, cu toată inima, după tine, dacă te-ai ascunde, te-aş căuta, dacă m-ai blestema, eu mi-aş da silinţa şi aş ruga pe Dumnezeu să mă ajute să te potolesc, ca să-ţi vii în fire şi să binecuvântezi ceasul în care

m-ai văzut. Mă cuprinde un fel de deznădăjduire când te văd astfel acum, dar am să le port toate cu răbdare, numai să nu dai în mine, să nu mă baţi, Naţl, căci asta nu mă simt destul de tare să o rabd.

El se uită lung la dânsa, apoi ochii i se umplură de lacrimi şi, ruşinat de slăbiciunea sa, se întoarse, îşi luă pălăria şi se depărtă.

Rămasă singură, Persida se uită câtva timp la zăvorul ieşit din cuie, apoi îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile. Ah! ce ruşine! Era peste putinţă ca servitoarea să nu fi înţeles cum s-au întâmplat lucrurile şi să nu le spună celorlalţi chiriaşi ce s-a întâmplat, când toţi au auzit crâcnitura uşii… Dar ea n-avea timp să stea ca să dreagă uşa, mai ales să plângă nu: se apropia timpul prânzului şi trebuia să alerge ca să vadă de rândul mesei.

Era în gândul ei lucru de sine înţeles că Naţl s-a dus şi el la măcelărie, de unde nici n-ar fi trebuit să plece fără de vreme. Cu atât mai greu a fost atinsă când Gubacek, întorcându-se singur şi cam supărat, a întrebat-o ce s-a făcut Naţl.

Îi venea să plece fără întârziere ca să-l caute; dar unde putea să-l găsească în oraşul cel mare şi zgomotos?! Îi venea să meargă la poliţie, dar nu putea. Nu-i rămânea decât să-şi înăbuşe neliniştea, să se prefacă voioasă şi să spună un neadevăr – că soţul ei a primit de acasă o scrisoare şi a trebuit să se ducă în grabă ca să caute pe un prieten.

După ce a venit şi cellalt tovarăş s-au aşezat la masă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, iar după masă Persida a făcut rânduială în casă şi în bucătărie şi abia târziu după-amiază a ajuns să rămâie singură şi să-şi dea seama despre starea deznădăjduită în care se afla.

Nu e în viaţa că snică lucru mai urât decât ca unul din soţi să plece fără ca să-i spună celuilalt unde se duce; iar Naţl plecase supărat, cu ochii plini de lacrimi, în urma unei certe venite ca din senin, şi o lăsase pe dânsa singură în mijlocul

acestei lumi străine, unde ea nu putea să găsească pe nimeni ca să-şi împărtăşească durerile şi să ceară sprijin.

Nu! Era peste putinţă ca ea să mai trăiască aşa: aici, în lumea aceasta, singură cu dânsul ea nu mai putea trăi.

Cam acelaşi simţământ îl făcuse şi pe Naţl să plece.

Prea erau singuri el şi ea, şi el avea aici la Viena un prieten, pe Burdea. De câte ori şi-a adus însă aminte de el, îl vedea parcă râzând în bătaie de joc şi nu-i mai venea să-l caute. Acum nu s-a mai putut stăpâni. Deşi simţea că e un fel de duh rău de care se apropia, s-a dus la Universitate ca să-i dea de urmă, apoi, după ce i-a aflat adresa, l-a căutat acasă şi pe la cafenelele unde umblau studenţii.

Astfel a colindat toată după-amiazăzi, cu gândul acasă, cu inima încleştată, cuprins mereu de simţă mântui că rău face de nu se întoarce la soţia lui.

Târziu după-amiazăzi, când a dat de el, era obosit trupeşte şi istovit sufletele, îi părea rău că l-a căutat şi l-a găsit şi n-a schimbat decât puţine vorbe cu el.

— Cum?! întrebă Burdea uitându-se ţintă la el cu ochii ageri, Persida a venit cu tine?

— Îţi spun: suntem amândoi de trei luni de zile aici, răspunse Naţl strâmtorat.

Lui Burdea nu-i venea să creadă. Nu putea să înţeleagă cum femeia care atunci seara n-a venit la via lui Corbu a putut să vie la Viena.

— Bine, sunteţi cununaţi? întrebă el cu îndoială.

— Ce-ţi pasă?! răspunse Naţl. Suntem soţ şi soţie.

— Pot s-o văd şi eu? întrebă iar Burdea, gata de plecare.

Naţl rămase câtva timp strâmtorat. Nu, mai ales acum nu ar fi voit să-l ducă pe Burdea la Persida.

— Eu nu mă duc acum acasă; am să mai fac şi alte drumuri, dar am să te caut mâine ori poimâine, zise el, apoi îi întinse mâna şi plecă fără să se mai uite înapoi.

Îl căutase ca să-i vorbească şi nu i-a vorbit nimic; umblase după el şi acum era muncit de gândul cum ar putea să scape de el.

Întors acasă muiat şi umilit, el a găsit pe Persida şezând liniştită la fereastră, cu lucrul ei de mână. La intrarea lui ea şi-a ridicat capul şi s-a uitat la el înveselită, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Sunt un nemernic, zise el după ce-şi aruncă pălăria şi se lăsă istovit pe un scaun.

Ea ridică din nou capul şi se uită aşezată la el.

— Nu mai încape nici o îndoială că eşti, zise ea cu blândeţe, şi e un semn bun c-o recunoşti şi tu aceasta; nu e însă destul s-o recunoşti, ci trebuie să-ţi mai şi dai silinţa de a nu fi. Nemernic e omul care lucrează fie sub impulsiunile momentane, fie împins de alţii, şi face lucruri de care îi pare rău în urmă: e dar destul să voieşti pentru ca să nu fii nemernic.

— Dacă n-am tărie de voinţă?! întâmpină el mâhnit.

— Ai destulă, zise dânsa, dar eşti rău deprins. Tu vezi acum cât de rău e ceea ce ai făcut, cât de mult m-ai mâhnit pe mine şi cum te-ai muncit tu însuţi. Trage cuvenita învăţătură din această experienţă şi fă-ţi regula de viaţă: n-am niciodată să plec supărat de acasă, nici să adorm supărat. Supărarea, orişicât de mare ar fi ea, n-are nici să iasă din casă, nici să treacă de azi pe mâine. Dă-ţi seama, urmă ea după o pauză, cum te-ai fi simţit şi ce-ai fi făcut dacă eu aşfi fost tot atât de slabă ca tine şi aş fi plecat, ca la întoarcerea ta să nu mă găseşti acasă. Mi-a venit şi mie să plec, dar ştiam că acesta e un lucru pe care nu trebuie să-l fac şi m-am stăpânit. Stăpâneşte-te, că eşti bărbat.

El se uită lung şi cu ochii împăienjeniţi la dânsa. Atâta bunătate, atâta blândeţe, atâta înţelepciune era în vorbele, în tonul, în toată purtarea ei, încât ea îi părea o fiinţă mai presus de om, de care nu cuteza să se apropie şi la care numai cu sfială îşi ridica ochii.

— Ţi-e uşor ţie să-mi spui ce trebuie să fac, zise el, dar mi-e greu mie că nu pot să fac. Eu nu sunt ca tine.

Ea se uită cu drag la el. Căit şi umilit din sine, el îi părea cel mai bun om din lume. Ar fi voit să se uite în ochii lui; el

însă stătea cu ochii în pământ. Dânsa puse deci lucrul la o parte, se ridică şi se duse la dânsul, ca să-l mângâie şi să-i sărute fruntea.

— Ai să fii şi tu ca mine, îi zise apoi. Ştiu că ai, de aceea nu pot să mă supăr pe tine.

El îi sărută mâna, şi timp îndelungat ei steteră tăcuţi şi fericiţi.

— Ei, spune-mi acum, grăi dânsa în cele din urmă glumind, unde ai fost şi ce prostii ai făcut?

— La dracu am fost, răspunse el mânios. M-am întâlnit cu Burdea.

Persida, atinsă neplăcut, tresări şi se depărtă puţin de el.

— I-ai spus? întrebă ea îngrijorată.

— Nu! zise el. I-am spus numai că eşti şi tu aici.

Ah! ce n-ar fi dat Persida să nu-i fi spus nici atât. Se temea de ochii scrutători ai acelui om, de gura lui cea rea şi îi era nesuferit gândul că mai curând ori mai târziu ar putea să se întâlnească cu el.

Nici n-a trecut mult până ce s-a întâlnit.

Burdea a aşteptat o zi, două ca Naţl să vie să-l ia; văzând apoi că Naţl nu vine, s-a pus să-l caute.

Era după-prânz şi Persida şedea, ca de obicei, cu lucrul de mână la fereastră, când servitoarea a venit să-i spună că un domn, care se numeşte Burdea, doreşte s-o vadă.

— Să-i spui că nu sunt acasă, grăi Persida strâmtorată.

— I-am spus, zise servitoarea, că eşti acasă.

— Atunci să mergi cu el la bărbatul meu, urmă Persida. Spune-i că nu mi-e bine, că sunt dezbrăcată.

Ea nu grăise încă vorbele acestea, când uşa se deschise şi Burdea se ivi în pragul ei.

— Eu te văd rumenă şi voinică şi foarte bine gătită, zise el zâmbind cu răutate, şi-mi pare foarte bine că te pot vedea.

Persida se roşi, nu însă de ruşine, ci de mânie. Ar fi fost în stare să-l apuce de piept şi să-l dea pe scări.

— Şi mie mi-ar fi părut bine, zise ea înţepată, dacă ai fi venit cu Naţl.

— De ce, mă rog? Nu cumva te temi să stai singură cu un cavaler ca mine?!

Persida îşi adună puterile.

Vedea că nu e chip să scape de dânsul. Sunt în lume o mulţime de lucruri pe care oameni ca Burdea nu sunt în stare să le înţeleagă, şi el era neruşinat fără ca să-şi dea seama că este. Nu-i rămânea deci decât să-l ia cum era şi să vorbească cu el în felul lui.

Servitoarea, deşi nu înţelegea ceea ce dânşii vorbeau, vedea că stăpâna ei e strâmtorată, vedea zâmbetul batjocoritor în faţa lui Burdea şi numai cu anevoie îşi mai stăpânea râsul. Persida îi făcu semn să iasă.

— Pofteşte să şezi, îi zise apoi lui Burdea. Ştiu că ai venit ca să ai mulţumirea de a-ţi bate joc de mine. Poţi s-o faci!

— Nu, răspunse el. Mulţumirea mea e, din contra, că ai intrat în vederile mele şi ai făcut, ca orişicare om cuminte, precum te trăgea inima.

— Aşa e, gră i dânsa dezgheţată; legea supremă sunt pornirile propriei noastre inimi. E nebun acela care le înăbuşă, tiran, care le stăpâneşte şi se martirizează el însuşi pe sine. Mi-a plăcut Hubăr şi am fugit cu el aici, unde nimeni nu ne cunoaşte şi toţi cred că suntem după lege soţ şi soţie. Acasă s-ar fi uitat chiorâş la noi. De aceea nu-mi pare bine că te-am întâlnit aici pe d-ta, care o să spui la toată lumea că nu sunt soţia legiuită a lui Hubăr.

— Ce Ai pasă?! îi răspunse el convins. Îţi place, te simţi fericită: de ce să mai minţi lumea?! Las-o să se încredinţeze că numai aşa poate omul să se fericească. Când ţi se va urî de el, eşti frumoasă şi n-ai decât să alegi pe vreun altul.

Persidei îi venea să plângă. Îi era ca şi când ar fi căzut la pământ şi el ar călca-o în picioare.

— Da, zise ea râzând a plânge, aşa am să fac, fără îndoială aşa. Deocamdată însă tot mai ţin la Hubăr… şi mă vei ierta dacă te rog să plecăm, căci avem să facem un drum împreună.

Nu mai putea să stea cu Burdea şi, ca şi când ar fi singură în casă, ea luă o cutie de pălării de pe unul din dulapuri, îşi puse pălăria în cap şi ieşiră amândoi.

„Nu, îşi zise dânsa coborând scările, aici nu mai rămân, nu mai pot rămânea. Trebuie să am un reazem în lumea aceasta, o inimă apropiată de mine.”

Lumea se învârtea parcă împrejurul ei şi zgomotul marelui oraş o-năbuşea.

Apropiindu-se de Naţl, ea a început, cu toate acestea, să zâmbească; n-o ierta firea să-l mai supere şi pe el dându-şi pe faţă supărarea.

Ei au petrecut seara cu Burdea, şi pe la zece ceasuri, când s-au întors acasă, Persida nu mai avea simţă mântui că e nesuferită viaţa la Viena. Timpul îi trecuse fără de veste; n-avuse în viaţa ei ore atât de plăcute ca cele petrecute astă dată.

Era om sucit Burdea, dar era deştept şi ştia multă carte, vorbea frumos şi-şi susţinea părerile cu multă căldură. Şi abia acum, stând de vorbă cu vechiul lui prieten, s-a dat pe faţă şi Naţl. Nu, Persida nu-şi închipuise că soţul ei e atât de deştept, nu, mai ales că ştia atât de multe. Un om ei cu totul nou ieşise într-însul la iveală şi ceea ce o atingea cu deosebire plăcut era căldura şi chibzuiala cu care el susţinea părerile atât de deosebite de ale lui Burdea. Ştia acum de ce îl iubeşte cu tot dinadinsul; numai în culcuşul ei, mai nainte de a adormi, a început să-şi dea seama despre contrazicerea care era între părerile lui Naţl şi faptele lui şi să se întrebe cum se face că un om care vede lucrurile atât de bine să aibă o viaţă atât de neorânduită ca a lui.

A adormit fără ca să se dumerească, iar ziua următoare s-a deşteptat din somn cu simţă mântui ei predomnitor în suflet.

Se visase toată noaptea acasă, cu muma ei, cu Trică, cu toţi cei ce o ştiau şi pe care dânsa îi ştia din copilăria ei. A venit aici ca să scape de mustrările lor, iar acum îi era mai grea nepă sarea străinilor decât mustrarea ce-ar fi

aşteptat-o acasă, şi ivită odată în inimă dorinţa de a se întoarce acasă, ea nu mai trăia cu gândul aici, unde se afla.

Nu se putea, cu toate aceste, îmbărbăta să-i vorbească lui Naţl despre aceasta. Lasă că-i era greu să strice rostul lui cu măcelăria, care mergea peste toate aşteptările bine, dar el se înstrăina din zi în zi tot mai mult de dânsa, şi ea nu mai putea să-i vorbească tot atât de deschis şi fără de sfială ca mai nainte.

Avea ceva pe sufletul lui: era dus mereu pe gânduri, nu mai venea la ora obişnuită acasă, ba a ajuns în cele din urmă s-o lase serile singură acasă. El, care nu de mult o temea fără de nici un cuvânt, umbla acum parcă dinadins s-o alunge de la sine, s-o înstrăineze, să scape de ea.

— Bine, îi zise ea, în sfârşit, când el se întorsese după miezul nopţii acasă, ce e cu tine?

El se uită lung la dânsa.

— Mi s-a urât, răspunse apoi, de viaţa aceasta: eu nu mai pot să stau aici.

— Să ne întoarcem acasă, grăi dânsa înviorată.

— Nu se poate! strigă el cuprins de mânie… Eu cu tine nu mă pot întoarce; nu mă simt destul de tare ca să nu omor pe acela care s-ar uita chiorâş la tine, fie el chiar şi tatăl meu. Dacă mă duc, trebuie să le spun tuturora că-mi eşti soţie legiuită.

Persida se îndreptă cuprinsă de spaimă şi cu mâinile încleştate spre el.

— Te rog… te rog, grăi dânsa, mi-ai jurat că asta n-o s-o faci: sufăr mai bucuros dispreţul lumii decât ca să arunc în primejdie pe un om care ne-a făcut cel mai mare bine în viaţa noastră. Ce ne pasă nouă de oameni dacă ne ştim curaţi în faţa lui Dumnezeu?! Să rămânem aici!

XVII.

BIRTUL DE LA SĂRĂRIE.

Nu trece nimic peste iubirea de mamă!

„Şi adică ce e?! îşi zicea Mara în cele din urmă. Parcă ea nu tot aceeaşi rămâne?! Câte femei trăiesc în căsnicie

fericită fără ca să fie cununate?! Câte se fericesc după ce au făcut un pas greşit?!” „Mai bine moartă!” zicea odinioară, iar acum se simţea mângâiată când îşi dădea seama că fata ei nu e cununată cu neamţul. Ştia că nu poate să trăiască răzleaţă; a putut să se ducă, dar nu putea să rămâie, şi o aştepta în toate zilele să se întoarcă. De un singur lucru se mai temea şi se ruga în toate zilele lui Dumnezeu ca s-o ferească de lucrul acesta, singurul care ar fi putut s-o lege pe Persida pentru toată viaţa de Naţl. O treceau un fel de fiori de moarte când se gândea, lucru foarte firesc, că Persida ar putea să se întoarcă mumă acasă; aici mintea i se oprea în loc; nu mai ştia cum s-ar simţi, ce ar zice şi ce ar face atunci.

De aceea sângele i se opri în vine când, patru zile înainte de Sf. Petru, Trică veni să-i spună, luând-o mai pe departe, că Persida s-a întors de la Viena.

Cum i-ar fi venit, Doamne, să se bucure, şi nu îndrăznea. O aşteptase singură şi nu se îndoia că-l va părăsi pe neamţul care i-a stricat toată viaţa; iar ea venise tot cu dânsul, ba zicea că n-are niciodată să-l părăsească.

— Nu cumva?… întrebă ea cu inima îndoită.

Trică se uită în ochii mumei sale şi înţelese întrebarea.

— Nu ştiu, răspunse el, nu cred, nu mi se pare.

— Şi chiar dac-ar fi una ca asta, ba mai ales atunci, grăi Mara luându-şi inima în dinţi, să-i spui că nu vreau să ştiu că mi-e fată câtă vreme trăieşte cu dânsul: ori eu, ori el!

Persida era greu lovită. Nu, mai aspru nu putea să fie pedepsită; dar aşa trebuia să fie, pedeapsa era dreaptă şi ea se simţea înălţată de gândul că muma ei este o femeie care nu vrea să-şi ierte fata, pe care o ştie trăind în căsnicie nebinecuvântată.

Seara ea plângea pe înfundate în culcuşul ei. Ea, care nu se abătuse nici pe o clipă din calea cea dreaptă, prea era umilită în faţa lumii, prea căzută în gândul semenilor săi, şi fire de om avea, de om care, orişicât de fericit ar fi, se simte

nenorocit când semenii lui îl preţuiesc mai prejos de ceea ce este.

Ah! De ce nu putea dânsa să spună?! de ce nu putea să ridice de pe inima mumei sale greutatea ce atât de mult o apăsa?!

Gândul acesta o fră manta atât de mult, încât la Viena s-a dus fără de ştirea soţului său la un avocat, ca să-i ceară sfat.

— Ar fi, o întrebă avocatul, muma d-tale în stare să declare că cununia s-a făcut cu ştirea şi învoirea ei?

— Nu cred, i-a ră spuns atunci.

— Dar dacă ai avea un copil? întrebase iar avocatul.

— Eu cred că da! grăi dânsa.

— Aşteaptă dar până atunci, a zis apoi avocatul, căci de voinţa tatălui, care trăia în vrajbă cu fiul său, nu se ţine seama.

Aştepta deci Persida cu însetare şi se ruga în toate zilele lui Dumnezeu.

„Nu mă plâng, Doamne, şopti ea şi acum, suspinând din adâncul inimii. Tu ştii mai bine cum ai să-mi croieli viaţa şi mi-l vei dărui când tu însuţi vei binevoi a-mi lumina şi lămuri viaţa. Al tău are să fie; ţie am să ţi-l închin: în frica ta am să-l cresc; îndură-te, Doamne, şi binecuvântează că snicia noastră!”

Iar pe când ea se zbătea astfel, el dormea pierdut în somn adânc.

Mai norocos decât dânsa, el se întâlnise pe Inserate, la casa lui Oancea, cu mumă-sa, care era tot cea veche, duioasă şi slabă.

Stăpânită cu desăvârşire de dorinţa de a împăca pe fiul ei cu tatăl lui, care acum nu mai era supărat pe el, ea stăruia cu toată căldura mumei îndurerate să se desfacă de Persida, care i-a tulburat minţile şi l-a făcut să intre în vrajbă cu părinţii săi.

— Erai cu totul alt fel de om, aşa zice tatăl tău, grăi dânsa, mai înainte de a te încurca cu Persida, şi numai ea te-a făcut să-ţi pierzi rostul vieţii.

Aşa îşi zisese şi Naţl de nenumărate ori şi din zi în zi tot mai mult era stăpânit de gândul că Persida e o grea sarcină pentru dânsul. El însă nu putea s-o părăsească. Ar fi fost o prea mare mişelie. Dacă însă ea ar fi voit să-l părăsească, el n-ar mai fi făcut nimic ca s-o oprească, ba acum, când mumă-sa şi Oancea îl strâmtorau, el era ispitit de gândul de a se purta cu ea astfel ca dânsa să fie în cele din urmă nevoită a-l părăsi.

— Uite! grăi Oancea, să-i dai ceva ca să aibă din ce trăi.

— Nu primeşte, zise Naţl, dând din cap.

— Luaţi, cum ziceai, urmă Oancea, cârciuma de la Sărărie şi las-o în cele din urmă pe ea singură la cârciumă.

Naţl stătea pe gânduri.

Îi era ruşine să zică da, dar nici ba nu-i venea să zică. Îi trebuiau bani, şi mumă-sa nu i-ar fi dat dacă el ar fi zis ba.

Seara, când s-a întors la Persida, el era îngândurat şi scurt la vorbă. I-a spus, ce-i drept, că s-a întâlnit cu mumă-sa şi că are să primească bani ca să ia în arendă cârciuma; în alte amănunte însă el n-a intrat, şi nici Persida, pierdută în alte gânduri, n-a mai stăruit asupra lucrului. Îi era destul să ştie că treaba e ca pusă la cale şi se simţea uşurată.

Cârciuma de la Sărărie era proastă, dar foarte bună. Lasă că trăgeau la ea plutaşii şi oamenii care veneau după sare şi pe timp de târg lumea se îndesuia într-însa, dar era la ea şi un birt pentru lumea mai bună şi trei odăi pentru trecătorii ce voiau să mâie. Aici puteau, dacă erau oameni harnici şi cu rânduială, nu numai să trăiască bine, dar să-şi mai şi facă avere frumoasă.

Gândul c-ar fi o ruşine să se facă crâşmăreasă nu-i trecea Persidei prin minte: alăturea cu soţul ei, orişice muncă îi părea cinstită. Singura ei grijă era ca nu cumva el să n-aibă destulă inimă pentru treaba de care se apucă, să ia lucrurile cu uşurinţă şi să risipească mai mult decât adună.

Cam aşa s-au şi croit lucrurile chiar de la început.

Cel ce vrea să deschidă birt trebuie să se pună bine cu toată lumea şi să-şi facă pretutindenea prieteni. Îndată dar

ce s-a hotărât lucrul cu cârciuma de la Sărărie, Naţl s-a pus să-şi caute prietenii vechi şi să-şi facă alţii noi. După ce au deschis apoi cârciuma, fiecare din aceştia venea cu câte alţi doi-trei, şi Persida era mulţumită când vedea birtul plin de prieteni de-ai soţului său. Ca să-i îndulcească, ea le turna cel mai bun vin în pahare, le aşternea masă curată şi gătea cele mai bune mâncări pentru dânşii. I-a şi îndulcit, încât peste câteva săptămâni era mereu îndesuială în birtul cel curat, unde se puneau pe masă mâncări nu numai gustoase, ci totodată şi ieftine, şi beamterimea toată se obişnuise foarte de curând să prânzească şi să cineze la Sărărie.

Era apoi lucru de sine înţeles că Naţl stătea cu prietenii lui, pe care nu putea să-i lase singuri, şi toată osteneala, toată grija rămânea în sarcina Persidei. Aşa trebuia să fie acum la început, şi Persida se bucura că soţul ei ştie atât de bine să facă pe stă panul casei. Străinului care intra în birt nici prin minte nu putea să-i treacă că Naţl nu e şi el tot oaspe, ca ceilalţi; el vedea numai pe Persida, care le ştia pe toate, se învârtea ca prâsnelul, era pretutindenea, avea pentru fiecare un deosebit zâmbet şi le făcea toate iute şi bine. Şi tot cam aşa vedeau lucrurile şi prietenii lui Naţl. Cel mai de căpetenie lucru, sufletul care toate le cârmuia, centrul împrejurul căruia toate se învârteau era, la urma urmelor, şi pentru dânşii, birtăşiţa cea frumoasă şi sprintenă şi harnică, care atât de bine se pricepea la toate, iar Naţl era numai bărbatul nevestei sale, care ar fi putut, dacă e vorba, şi să nu-i fie nevastă.

Baarte curând dar toată lumea, când era vorba de cârciuma de la Sărărie, zicea numai „la Persida”.

Chiar şi Naţl el însuşi nu se mai simţea ca la el acasă şi stătea ca-n gazdă ’la Persida”.

Dimineţile stătea, după ce se deştepta din somn, până târziu în culcuşul lui şi nu se scula decât pe timpul când ştia că lumea începe să vie. Nici n-ar fi avut ce să facă, când Persida le făcea toate atât de bine şi se bucura că el n-o mai încurcă.

Peste zi stătea apoi cu oaspeţii şi mai ieşea, mai ales fără de nici o treabă, prin oraş, iară serile petrecea cu prietenii adeseori până târziu după miezul nopţii. Şi fiindcă aşa, fără de nici o treabă, oamenii nu pot să stea, el se dăduse, de dragul prietenilor săi, la jocul de cărţi.

Nu-i era Persidei nimic în lumea aceasta mai nesuferit decât jocul de cărţi; dar n-avea încotro; acum aşa trebuia să fie: în vreme ce dânsa alerga în treburile cârciumii, el trebuia să intre în voile oaspeţilor.

Abia mai târziu, spre toamnă, a început ca să stea pe gânduri.

Era lucru hotărât încă de la Viena că socotelile Persida are să le poarte. Le şi purta, întocmai ca mama ei, şi dac-ar fi stat până în zori de zi, tot nu era în stare să se culce mai înainte de a-şi fi făcut socoteala zilei. N-ar fi putut să doarmă liniştită dacă nu s-ar fi încredinţat mai înainte de a se culca că nu în zadar a ostenit. Nici c-a avut o singură zi fără de câştig; a avut însă zile în care a pierdut mult din câştigul pe care ar fi trebuit să-l aibă.

Neguţătorie fără de pagubă nu se poate; înţelegea dar şi Persida că trebuie să fie şi câte un om care mănâncă şi bea fără ca să plătească. Trebuia Naţl să-şi cinstească prietenii, şi Persida s-ar fi simţit greu jignită dacă vreunul dintre dânşii i-ar fi cerut socoteala.

Ea ţinea însă socoteală şi despre ceea ce beau şi mănâncă prietenii, şi din zi în zi socoteala era tot mai încărcată.

Când câştiga în jocul de cărţi, Naţl era voios, iară Persida se simţea jignită de gândul că el ia în cărţi banii de la oamenii veniţi la casa lui.

Îi făcea deci semn să cinstească pentru ca să arate că nu râvneşte la câştig.

El cinstea şi masa se umplea de pahare, pe care Persida le umplea fie cu vin, fie cu punch, fie cu ceai.

Când pierdea, Naţl era nerăbdător, şi Persida îi făcea semn să cinstească, pentru ca să arate că puţin îi pasă dacă

câştigă ori pierde, că nu joacă decât spre a le face altora o plăcere.

Aşa ori aşa, socoteala se încărca şi Persida tremura când vedea cărţile de joc.

Mai era apoi şi o altă socoteală care o neliniştea pe Persida.

Îi mersese vestea lui Naţl că dă şi pe datorie, şi atât le trebuia oamenilor, ca să se îmbulzească. Din zi în zi se sporea nu numai suma datoriilor, ci totodată şi numărul datornicilor, de la care numai cu cleştele mari ai fi putut să scoţi banii. Iară Naţl nu era omul care ştie să dea zor ca să ajungă la ceea ce este a lui.

Deşi dar cârciuma mergea foarte bine, câştigul era foarte mic, fiindcă partea lui cea mare se pierdea în birt, unde atât de mult se trecea pe aşteptare.

Aşa nu puteau lucrurile să meargă înainte, şi nu trecea nici o seară fără ca Persida să-şi pună de gând că are să vorbească cu Naţl. Ea însă nu ajungea să vorbească cu el. Lasă că era mereu nedormit şi posac, dar stătea totdeauna cu alţii, încât treceau adeseori mai multe zile una după alta fără ca ea să mai poată schimba trei vorbe cu dânsul.

După Sfânta Maria, Persida s-a făcut deodată foarte voioasă. Ar fi voit să vadă numai oameni fericiţi împrejurul ei, ar fi fost în stare să-l poarte pe soţul ei ca pe un copil în braţe, miluia cu mână largă pe săraci şi masa prietenilor lui Naţl era totdeauna plină.

Simţea la început şi ştia foarte hotărât în urmă că Dumnezeu s-a Indurat de dânsa şi a ascultat rugăciunile ei fierbinţi, că în curând viaţa ei se va lumina şi lămuri, că muma ei va veni la dânsa.

Se simţea nespus de fericită, totuşi, adeseori serile, când ea îşi fă cea socotelile, iară el petrecea cu prietenii săi în joc de cărţi, o cuprindeau temeri grele, îşi punea de gând să-l strângă pe Naţl, ca să nu mai risipească câştigul, care de aici înainte nu mai era numai al lor, şi ca din senin îşi aduse

aminte de Bandi, a căruia urmă se pierduse, şi de nenorocita lui mumă.

Trebuia să-l caute pe băiat, să-l găsească, să-l aducă la dânsa: nu era, la urma urmelor, în lumea aceasta nimeni care ţinea la dânsa ca el şi putea să-i fie la cârciumă de un folos de nepreţuit.

Şi trebuia să vorbească, în sfârşit, cu Naţl, care de un timp încoace se ferea parcă dinadins de dânsa.

Simţise şi el că Persida e mai voioasă şi îşi dăduse seama ce anume a deschis atât de mult inima ei, şi un fior de bucurie l-a străbătut şi pe dânsul. Numai pe o clipă însă. Foarte în curând el şi-a dat seama despre sarcinile ce cădeau asupra lui. Om acum, care nu se simţea legat prin nimic şi fă cea tot ceea ce îi plă cea lui, el vedea în norocul ce-l adepta o grea nenorocire, prin care ajungea să fie legat de mâini şi de picioare pe toată viaţa.

Nu! Atât de mult se obişnuise cu traiul fără de griji, atât de mult se deprinsese cu gândul că n-are el să-şi petreacă viaţa cu Persida, încât nu mai putea să încapă în mintea lui gândul că el are să fie părinte.

— Spune-mi chiar acum ce vrei! zise el nerăbdător când Persida îl chemă peste zi la o parte şi-l rugă ca deseară să potrivească lucrurile astfel încât să poată sta un ceas de vorbă cu dânsa.

— Am să-ţi spun multe, fiindcă au trecut luni de zile de când n-am vorbit cu tine, zise ea amărâtă, şi trebuie să ne înţelegem în toată liniştea.

— Nu pot să-i las pe oameni singuri, întâmpină el îndărătnic, apoi se depărtă.

Persida stete câtva timp tulburată, apoi grăbi şi ea în treburi. O mâhnea purtarea lui, dar ea n-avea timp să stea mâhnită şi orişicum ar fi vorbit el, dânsa nu se îndoia că are deseară să vie mai devreme decât de obicei în iatacul lor. Era peste putinţă să nu vie: aşa îl ştia dânsa; aşa zicea inima ei.

Ea-l ştia însă precum era odată, la Viena, mai nainte de a se fi întâlnit cu Burdea şi mai ales mai nainte de a fi stat toate serile cu Oancea. De atunci încoace ea nu mai avuse timp să-şi dea seama despre schimbările petrecute în sufletul lui, şi s-ar fi înspăimântat dacă şi-ar fi dat seama. Ea avea, cu toate aceste, dreptate. După ce s-a gândit şi răzgândit, Naţl a luat hotărârea de a se duce, şi pe-nserate, când a venit Oan-cea, i-a spus că n-are să stea decât până la zece.

— M-a poftit domnia-ei, adăugă el apăsat, pe astă-seară, ca să mă ia de scurt. Şi am să mă şi duc! adăugă apoi încă mai apăsat. Tot n-o s-o ducem noi mult, şi e bine s-o ştie aceasta cât mai curând.

Oancea nu zicea nici albă, nici neagră, ci zâmbea numai a om care nu crede.

Pe la zece el trăgea mereu cu ochiul şi vedea că Naţl fierbe şi se frământă în el, ar vrea şi-l împinge firea, stă ca pe spini şi nu se poate urni din loc.

— Mai împarţi de trei ori, zise Oancea în cele din urmă.

— Da! răspunse Naţl cu jumătate de gură şi împărţi înainte şi jucă mai departe.

Iar după ce trecuseră cele trei rânduri, el tot mai împărţi cărţile.

— Nu te duci? întrebă Oancea.

— Mai aşteaptă ea, răpunse Naţl, poate să mai aştepte.

Aşi aşteptat Persida, stând aşa singură în iatac şi gândindu-se la toate câte se petrec în lume.

Cum poate omul să se schimbe în lumea aceasta!

Odinioară s-ar fi simţit adânc jignită, greu umilită şi ar fi plâns lacrimi de amară chine dacă cineva, şi mai ales el, ar fi lăsat-o să adepte; acum şedea liniştită şi, ca să nu stea degeaba, şi-a scos din dulap ghergheful cu o lucrare de mult începută şi ar fi stat, dacă e vorba, până-n zori de zi. Îi era parcă nimic în lumea aceasta n-ar fi putut să-i strice voia bună şi nu s-ar fi lăsat să fie tulburată în lucrarea ei decât dacă ar fi aflat, poate, că-i arde casa în cap. Şi totuşi

lucrul nu mergea ca mai-nainte; era alta mâna care duce mai departe floarea începută astă-vară.

Femeie greu muncită, se pierduse încetul cu încetul înfăţişarea ei aleasă şi gingaşă; ridicând ciuberele de apă şi oalele de la foc, mutând mesele de la un loc la altul, punând mâna la toate, ea se făcuse mai voinică, mai ţeapănă, dar totdeodată şi mai noduroasă oarecum, ca copacul încă tânăr, dar mult bătut de vânturi. Astfel, nici mişcările ei nu mai erau cele de mai nainte; călca mai iute, mai lat şi mai apăsat, prindea cu mâna întreagă când lua ceva şi se-nvârtea în călcâie când se întorcea din o parte într-alta. Un singur lucru îi rămăsese: se ţinea şi acum dreaptă ca un grenadier.

Şi omul e cum îl vezi dacă te uiţi bine la el.

Trăind mereu cu slugi proaste şi cu lume adunată în cârciumă, ea pierduse încetul cu încetul şi gingăşia sufletului. Nu se mai ruşina când auzea vorbe proaste, nu se simţea jignită când i se zicea vreo vorbă aspră, lua lumea cum o găsea şi vorbea iute, scurt şi aspru, ba era în stare să tragă şi palme ori să dea brânci când vorba era să facă linişte şi bună rânduială în casa ei.

Dacă s-ar fi văzut ea însăşi pe sine cu ochii ei de odinioară, ar fi rămas cuprinsă de spaimă şi ar fi strigat: „Ah! tare am căzut, Doamne!”

Nu putea însă să se vadă decât cu ochii ei de acum, şi aşa cum era se simţea mai bine decât odinioară, mai potrivită cu lumea în care trăia, mai croită pentru nevoile vieţii.

Schimbarea o vedea numai când se uita în oglindă: obrajii odinioară rotunzi se făcuseră lătăreţi, pieliţa cea albă-rumenită era galbenă şi oarecum întinsă, iară ochii ieşeau mari din cap; se vedea c-a fost odată frumoasă, nu era nici acum slută; dar floarea se ofilise şi începea a-şi scutura foile.

Puţin îi păsa şi de asta: sănătoasă să fie, căci de celelalte nu se îngrijea.

Pierdută în lucrul ei de mână, ea nu numai că nu s-a mâhnit, dar şi uitase că îl aşteaptă pe Naţl, şi abia după unsprezece ceasuri, când somnul a început să-i biruiască trupul obosit, a început şi ea să se neliniştească. Acum însă nu mai putea să se ţie; e mare stăpân somnul câtă vreme omul e în putere, şi Persida nu l-a mai aşteptat pe soţul ei.

— Vorba era să mă aştepţi ca să-mi spui ceva, grăi Naţl dimineaţa, pe când Persida se gătea ca să iasă la lucru.

— Aşa era vorba, răspunse ea; te-am şi aşteptat, dar se apropia miezul nopţii fără ca să vii şi oamenii cu mintea întreagă nu se înţeleg pe la miezul nopţii, când ţi-e mai mult să dormi decât să stai de vorbă.

Ea le zicea aceste fără pic de supărare, şi Naţl, care atât de mult se frământase în el, se simţeajignit că dânsa nu s-a supărat.

— Ei! spune-mi acum ce ai pe suflet, căci văd că nu mai ţi-e să dormi! zise el înţepat.

Persida rămase câtva timp pe gânduri. Grabă mare n-avea şi ar mai fi putut să stea, aşa gătindu-se, vreo jumătate de ceas cu dânsul.

— De ce nu?! grăi dânsa. Dar să vorbim liniştiţi, ca oameni cu minte.

— Ca oameni cu minte, zise el. Mai ales tu nici nu poţi să vorbeşti altfel. Care-i porunca?

— Nu mă lua aşa, căci din ale mele nu poţi să mă scoţi, grăi dânsa aşezată. Tu ştii că mie îmi place rânduiala bună la toate, şi dacă am găsit odată că ceva e bine, nu mă abat de la hotărârea mea. Sunt mai întâi două lucruri asupra cărora trebuie neapărat să ne înţelegem.

— Cel dintâi e să nu mai stau la joc de cărţi, o întrerupse el, ridicându-se puţin în culcuşul lui.

— Nu, zise ea, acesta e al treilea. Cel dintâi e să-ţi faci socoteala despre ceea ce prietenii tăi mănâncă şi beau în cinste. Eu am făcut-o şi e foarte mult.

— Şi ce vrei adică? să-i pun să plătească? întrebă el supărat.

— Vreau numai să ne înţelegem amândoi şi să chibzuim ce e de făcut ca să stai mai puţin cu dânşii şi să începem a strânge banii de la datornici.

Naţl se dete jos din pat şi începu să se îmbrace şi el.

— Ai, la urma urmelor, toată dreptatea, grăi el printre dinţi. Aici tu eşti stăpână. Eu nu sunt decât a cincea roată la car. N-ai însă decât să te scapi de mine dacă eu cu prietenii mei îţi suntem o sarcină prea grea.

Persida se uită lung şi râzând la el.

— Tu vorbeşti aşa şi crezi că faci vreun lucru mare. Ia spune drept, zise ea cu inima deschisă, nu ţi-e ţie ruşine când te gândeai că cârciuma ar merge fără de tine tot atât de bine ca şi cu tine, dacă nu chiar mai bine?

— Pe mine nu m-a făcut Dumnezeu ca să fiu cârciumar, răspun-se el.

— Eu văd că te-a făcut, deoarece eşti cârciumar, întâmpină ea. Nu, Naţl, nu am să mă scap de tine, ci să te iau mai de scurt. Tu eşti om harnic, vrednic la toate şi bine pornit; vinovată sunt numai eu, care am luat toată sarcina asupra mea şi prea te-am lăsat în voile tale. Asta nu mai poate să rămâie aşa. Gândeşte-te că nu mai suntem noi singuri stăpâni pe avutul nostru; mâine ori poimâine Dumnezeu ar putea să ne dăruiască vreun copil.

— Ba să ne ferească Dumnezeu de aşa ceva, căci sunt destui nenorociţi în lumea aceasta, grăi Naţl cu faţa întunecată.

Persida se cutremură, se uită speriată la el, apoi se lăsă încet pe un scaun din apropiere; tot sângele i se tulburase, vederea i se împăienjenea, îi venea să leşine.

Deşi vedea că e pus de cineva la cale, nu se aşteptase la o vorbă atât de grea, şi lovitura era pentru dânsa cu atât mai strivitoare cu cât venea ca din senin.

— Ştiu că nu grăieşti din inimă, zise ea după ce-şi mai veni în fire; mă doare însă că pot să treacă asemenea vorbe peste buzele tale.

Lui Naţl îi părea rău de ceea ce făcuse; el n-avea însă destulă virtute ca să o mărturisească aceasta; era şi se simţea vinovat, dar tocmai simţă mântui acesta îl făcea mai îndârjit.

— Ba vorbesc din inimă, zise el cu îndărătnicie.

— Minţi! strigă ea, sărind în picioare. Tu ştii tot atât de bine ca mine că în ziua în care am avea un copil, n-am mai fi nevoiţi să lăsăm lumea să creadă că nu suntem soţ şi soţie după lege şi căsnicia noastră ar fi mai fericită.

— Aş! întâmpină el. Căsnicie fericită cu tine nu se poate. Ar râde şi curcile de mine dac-aş spune că sunt cununat cu tine. Auzi cununie...?! noaptea, prin ascuns, ca să nu afle nimeni! Minciuni popeşti, ca să mă prostească pe mine şi să te încarce în spinarea mea!

Persida stătea cu răsuflarea oprită în faţa lui. Îi părea că visează; auzea şi nu putea să creadă că de el sunt rostite vorbele pe care le auzea, şi sângele îi năvăli spre cap.

Codreanu, care o cununase după ce dânsa s-a purtat atât de rău cu el, era ca un sfânt în gândul ei.

— Nu te temi tu, zise ea, că Dumnezeu o să te pedepsească pentru aceste vorbe grăite asupra omului care ţi-a făcut cel mai mare bine în lumea aceasta?! Ce s-ar fi ales atunci de tine dacă el nu m-ar fi ajutat ca să pot merge cu tine?!

— Veneai tu şi fără de boscoanele lui, întâmpină Naţl. Ştii tu prea bine ce căutai şi de ce te-ai legat de mine. Cine ştie ce va fi fost între voi mai nainte?!

Persida nu se mai putea stăpâni. I se răscolise toată firea. Era lovită în tot ceea ce îi era mai sfânt şi-i venea să se repeadă asupra lui, să-l scuipe-n faţă, să-i smulgă părul din cap, să-i scoată ochii cu ghearele. Fără ca să-şi dea seama de ceea ce face, ea înaintă spre el şi-i trase o palmă, apoi rămase dreaptă şi neclintită în faţa lui.

El se ridică zăpăcit în picioare.

Nu-şi mai aducea aminte de când n-a îndrăznit nimeni să-i tragă palme lui, iar acum o femeie îl pălmuise. Nu ştia ce să

facă: îi era greu s-o atingă şi nu putea s-o ierte.

— Ţi-ai ieşit din fire?! zise el. Nu te temi că te strivesc ca pe un pui de pasăre?!

— La asemenea vorbe, răspunse ea, numai asemenea răspuns se cuvine; nu m-ar ierta Dumnezeu dacă mi-ar fi frică să ţi-l dau. Nu suntem noi din cei ce ştiu de frică: poţi să mă omori, dar nu să mă umileai!

El îi dete brânci, ca s-o depărteze de la sine. Ea se repezi din nou asupra lui şi-i trase încă o palmă. Cuprins acum de mânie oarbă, el încleştă mâna stângă în părul ei bogat şi începu s-o lovească cu pumnul, aşa, pe nimerite, în spate, peste umeri, în faţă, cum dă omul care nu mai ştie ce face, iară dânsa se zvârcolea ca să-l lovească şi ea ori să-l apuce cu dinţii, dar un singur geamăt de durere nu scotea.

Înspăimântat apoi de fapta sa şi temându-se ca nu cumva să se înteţească şi s-o lovească prea rău, el o lăsă, ieşi repede din casă şi încuie uşa în urma sa.

Persida, înfierbântată, cu obrajii aprinşi şi cu părul vâlvoi, stete puţin zăpăcită, apoi se repezi după dânsul. Îi venea să iasă pe fereastra care era deschisă, să spargă uşa, numai să ajungă la el, ca să-i arate că nici nu s-a muiat, nici nu se teme de dânsul.

Ea puse mâna pe uşă şi o zgudui de răsună toată casă.

— Vino-ţi în fire, îi zise el, şi nu ne face de ruşinea slugilor.

Persida se dete înapoi, se potoli şi începu să-şi rânduiască părul şi hainele de pe trup.

Abia acum îşi dete seama despre cele petrecute şi o amară chine ei până acum necunoscută îi cuprinse sulfetul.

Stăm noi oamenii în căile vieţii adeseori cuprinşi de îndoială în loc şi nu putem să ne dumerim dacă ceea ce înşine facem ori păţim e lucru aievea petrecut ori numai un vis deşert şi fără de fiinţă adevărată, o închipuire a sufletului nostru, el singur cu fiinţă de-a pururea neîndoioasă.

Aşa stătea Persida acum.

I se părea visează un vis urât afară din cale şi nu se poate deştepta.

Vedea în gândul ei pe maica Aegidia şi, uitându-se în faţa ei aspră, ea se simţea cum odinioară fusese şi nu mai putea să se înţeleagă însăşipe sine.

C-a fost bătută de dânsul, aceasta i se părea lucru firesc; i se oprea însă mintea în loc când se gândea c-a fost ea însă şi în stare să-l lovească pe el cu palma, c-a putut să se însoţească cu un om care a dezbrăcat-o de firea ei.

„Ah!… ce-am ajuns, Doamne!” suspină ea şi-şi acoperi faţa cu amândouă mâinile.

Nu! nu îi era iertat să trăiască în nişte împrejurări în care se înjoseşte ea însăşi pe sine.

Trecuseră luni de zile de când s-a întors la Lipova şi în timpul acesta n-a văzut nici pe muma ei, nici pe maica Aegidia, nici pe vreuna din prietenele ei de mai nainte. Nu pentru că i-ar fi fost, poate, greu să dea ochi cu ele, ci pentru că nu-i venea să le vadă. Se stinsese din inima ei orişice simţământ de iubire ori de recunoştinţă: trăia numai cu el, pentru el şi pierdută în purtarea de grijă pentru dânsul. Era ca fermecată şi nu mai vedea în lumea aceasta decât cârciumă şi birt, slugi proaste, oameni ameţiţi de băutură şi în mijlocul tuturora pe soţul ei jucând cărţi cu prietenii lui.

Iar acum nu mai înţelegea cum au fost acestea cu putinţă.

Persida căuta în sufletul ei simţămintele care au împins-o spre dânsul şi nu-şi mai aducea aminte cuvintele care au înduplecat-o să-şi lege viaţa de a lui.

„De ce? de ce toate acestea?! se întrebă ea. Ce am voit? ce am căutat?! unde voiam să ajung?!”

Cheia intră pe dinafară în zăvor şi se învârti o dată, apoi iar.

Persida tresări ca speriată din somn şi rămase apoi neclintită în mijlocul iatacului, gata de a întâmpina pe soţul ei.

Trecu însă câtva timp şi uşa nu se deschise.

Era lucru învederat că el a descuiat numai pentru ca dânsa să poată ieşi când va voi.

Un semn de pace, de părere de rău, de căinţă!

„Ah! Doamne! zise ea. El are, la urma urmelor, toată dreptatea!”

Îl scosese din averea părinţilor lui, îl despărţise de muma lui, stricase tot rostul vieţii lui şi voia acum săl mai desfacă şi de prietenii lui.

Ce viaţă i-a fă cut ea lui?! Ce i-a dat în schimb pentru tot ceea ce i-a luat?!

Ochii ei acum, abia acum, se umplură de lacrimi.

„Nu! zise ea adânc pătrunsă, fără de binecuvântarea părinţilor nu e cu putinţă fericirea casnică!”

El avea dreptate: minciună, o mişeleasc ă înşelătorie a fost cununia lor. Nu din răutate a făcut Codreanu această nenorocită cununie, nu, ci fiindcă e om slab, care nu putea să zică ba, fiindcă ea a voit.

„Cununia se face nu pentru Dumnezeu, care toate le ştie, ci pentru lume şi-n faţa lumii, strigă ea dispreţuită de sine, şi eu nu soţia lui am fost, ci femeia care i s-a dat cu ochii închişi!”

Cuprinsă apoi de fiori spasmodici, ea începu să tremure şi-şi acoperi faţa cu mâinile: vedea în faţa ei pe Reghina.

Căci ea nu se mai simţea singură, ci avea să răspundă şi pentru o viaţă încă neîncepută.

Iar femeia, când nu mai ştie ce să facă, începe să plângă şi plânge mereu până ce nu se luminează.

„Ah! sărmana mea mamă!” suspină ea în cele din urmă mai uşurată şi începu să-şi adune lucrurile şi să se gătească de plecare.

Era hotărât şi-n gândul, şi-n inima ei că nu poate să stea aici, unde nu mai avea ce să caute şi nu gă şea decât înjosire.

Uşa se deschise încet, şi Talia, slujnica, se ivi sfiicioasă în prag.

— Porcii, zise ea, sunt flămânzi şi n-avem tărâţe ca să le gătim lăturile.

Persida tresări din nou.

— Să vă dea jupânul, răspunse ea fără ca să se uite la slujnică.

— Jupânul nu-i acasă, s-a dus de-acasă, întâmpină slujnica.

— N-aveţi decât să aşteptaţi până ce se întoarce.

Talia ar mai fi voit să zică ceva; văzând însă că stăpânei sale nu i-e a sta de vorbă, ea se retrase şi închise iar uşa.

Persida rămase pe gânduri.

Cine putea să ştie unde se va fi dus şi când se va fi întorcând el?!

Ea nu putea să lase porcii flămânzi, nu putea să lase cârciuma şi birtul şi întreaga gospodărie în voia slugilor, trebuia să mai stea până ce se va fi întors el.

„Ah, ce om! zise ea. Jaf are să fie! Praf şi cenuşă au să se facă toate după ce voi fi plecat eu!”

Aruncându-şi apoi o cârpă-n cap, ea ieşi ca să vadă ce se mai petrece pe afară. Nu băgase de seamă că împrejurimile ochiului stâng îi erau roşite, aproape sângerate, şi puţin i-ar fi păsat dac-ar fi băgat de seamă; putea lumea să ştie de ce dânsa nu mai poate să stea cu el.

Un lucru nu-i trecea Persidei prin gând: că el s-a dus cu hotărârea de a nu se mai întoarce.

O ştia aceasta Talia, căreia el i-o spusese, o ştiau peste puţin toate slugile, o ştia în cele din urmă întreaga Lipovă, singură Persida alerga ca şi când nimic nu s-ar fi petrecut, îl adepta să se întoarcă şi abia târziu după-amiazăzi a început să se nelinişteascâ.

„Fie ce-o fi, eu tot eu rămân!” zise ea ridicându-şi ca odinioară capul şi simţindu-se mai tare decât orişicând.

Şi era în adevăr tare Persida; mai tare însă decât dânsa era altă ceva.

Pe-nserate, o apuca din când în când cu frig, i se tăiau picioarele, îi venea să leşine: ea se ţinea, se opintea să-şi biruiască firea, dar era din ce în ce mai istovită.

— Talio, grăi dânsa în cele din urmă, grăbită şi cuprinsă de spaimă, vino cu mine-n casă, vino, că mor!… Vino, Talio, vino şi mă freacă să mă-ncălzesc, că nu mă mai simt!

XVIII.

BLESTEMUL CASEI.

Se deprinde omul cu toate, şi Mara se deprinsese şi ea a nu-şi vedea fata, care era numai aci peste Murăş. Şedea în toate zilele casa în care o ştia adăpostită şi afla în toate zilele, fie de la Talia, fie de la altcineva, ce face şi cum îi merge. Aşa trebuia să fie şi altfel nu se putea. Se înfipsese în mintea Marei gândul că fata ei are în cele din urmă să-l părăsească pe neamţ, şi cu cât mai singură o lăsa, cu atât mai curând ajungea să-l părăsească. De aceea Trică n-avea nici el să meargă pe la dânsa: toţi trebuiau s-o părăsească, pentru ca, văzân-du-se singură, să-şi vie în fire.

Creştea inima Marei când afla că Persida e harnică, strângătoare şi totdeauna la locul ei, şi mai vârtos credea când i se spunea că neamţul mănâncă şi bea, pierde zilele şi petrece nopţile în joc de cărţi; aşa trebuia să fie, dacă era vorba ca Persida să se sature de dânsul.

Nu s-ar fi împăcat însă Mara atât de uşor cu soarta dacă Persida ar fi fost singurul ei copil. Îl mai avea însă şi pe Trică. Ah, ce fecior! Se făcuse deodată ca bradul de munte, şi înalt, şi pieptos, şi lat în umeri, şi era sprinten, şi harnic, şi îndemânatic, şi cuminte ca o fată mare. Nu trecea în faţa lui Bocioacă nimeni înaintea lui, iar nevasta lui Bocioacă se uita la el parcă i-ar fi fost frate, copil, nu alta. Iar Bocioacă şi nevasta lui aveau o fată, pe Sultana, care trecuse de doisprezece ani: li se vedea gândul cât de colo. Dară nici c-ar fi putut să facă o mai bună alegere.

De un lucru nu ţinea Mara seama: că feciorul ei era o matahală nespălată şi nepieptănată, de care fetele se speriau. Puţin îi păsa lui Bocioacă de aceasta: el vedea pe omul verde, voinic, cu bună rânduială şi totdeauna la locul lui. Iară nevasta lui Bocioacă vedea numai pe omul care era-n stare să sară şi-n foc, şi-n apă, să-şi dea chiar sufletul

pentru ea. Ţii la un câine pe care ţi-l ştii credincios: cum să nu fi ţinut la omul pe care-l ştia gata de a face orişice pentru dânsa?! Îi era parcă ar trebui să i se întâmple o mare nenorocire dacă el ar fi departe de dânsa, şi de aceea îl ţinea mereu pe lângă sine, se uita-n ochii lui când voia să facă ceva şi era destul ca el să stea la îndoială pentru ca ea să-şi calce pe inimă. Mare lucru e să găseşti un om în care ai deplină încredere.

Tot mare lucru e însă şi să ştii că te bucuri de toată încrederea. Tremura Trică în toată clipa şi stătea mereu treaz ca nu cumva fie stăpânul, fie mai ales stăpână-sa să se căiască de a-i fi dat toată încrederea, şi nu o dată se petrecea o grea luptă în sufletul lui.

Intrase băietan, copil aproape, în casa lui Bocioacă; încetul cu încetul însă s-a făcut flăcău, om deplin. Asta o vedea şi Bocioacă; nevasta lui însă îl lua şi acum tot drept băietan, mai mult copil decât om făcut, şi-ar fi fost în stare să-l pună să-i toarne apă când se spă la pe cap. Ba ea se simţea oarecum răsfăţată când ochii lui cruzi se opreau ca pierduţi asupra braţelor ei rotunde, asupra umerilor ei înveliţi în carne moale şi căutau cu un fel de frică părţile mai ascunse ale nurilor ei. De ce adică i-ar fi fost date aceste dacă ochii nevinovaţi n-ar fi putut să se încânte de ele? Dacă-i place bogatului să-şi desfăşure comorile, e firească şi pornirea femeii de a-şi arăta nurii, mai ales când n-are de ce să se teamă.

N-avea, nu! n-avea de ce să se teamă: Trică era ca steanul de piatră şi nici ars în foc, nici tăiat cu ferăstrăul n-ar fi spus nimănui ce se petrece în sufletul lui.

Prea se simţea bine pentru ca să nu rămâie el singur de sine.

Nu se petrece însă în lumea aceasta nimic fără ca să iasă în cele din urmă la iveală.

Mara şedea singură-n casă, pe-ntuneric. De ce să mai strice lumânarea, când n-avea pe cine să vadă în zarea ei,

iar gândurile i se înşirau mai limpede aşa pe nevăzute? Se zbătea femeia, căci om era şi avea inimă de părinte.

Aflase că neamţul a bătut pe Persida, apoi s-a dus, a părăsit-o, în sfârşit, a părăsit-o! O aflase aceasta şi nu putea să se bucure.

Ah! cum ar fi vrut să-l scuipe în faţă, săi scoată ochii, să-i smulgă părul din cap, să-i rupă hainele de pe trup! Nu! asta nu putea să rămâie aşa!

Nu-i vorbă, lucrurile veniseră cam după cum şi le închipuise ea; n-ar fi crezut însă c-o să-i cadă atât de greu. Nu mai avea odihnă: din ce în ce tot mai tare se simţea împinsă a se duce saşi vadă fiica.

Afară, în tindă, se ivi un zgomot: intrase cineva şi căuta pipăind uşa casei.

Mara sări furtunoasă în picioare, făcu un pas mare şi deschise uşa.

Nu putea să vadă nimic.

— Cine e? ce vrei? întrebă ea.

— Să vii, răspunse Talia gâfâind, că e foarte rău. Am lăsat-o cu moaşa şi alerg după doctor!

— Cu moaşa! strigă Mara ca ieşită din fire şi se porni ca alungată de iele şi fără ca să mai închidă uşile în urma ei. Cu moaşa?! zise iar peste puţin. Dar eu nu ştiam nimic; mie nimeni nu mi-a spus!

— Nu ştiam nici noi, grăi Talia alergând după dânsa. O ştii cum e: nu stă cu nimeni de vorbă; le închide toate în sufletul ei.

— Aşa mă pedepsele Dumnezeu pentru că am fost câinoasă, urmă Mara şi alergă mai departe, făcându-şi mereu cruce şi rugând mereu pe Maica Preacurată să fie milostivă şi să n-o certe cu prea multă asprime.

După ce trecu podul, ea se opri: îi era parcă ar vrea să se despice în două. Singură nu putea să meargă; trebuia să-l ia şi pe Trică cu dânsa. Trebuia, şi-i era atât de greu să se abată din drum, iar Talia îşi urma drumul ca să-l caute pe doctor.

Mara scrâşni puţin din dinţi şi ridică pumnul, apoi o luă cu paşi încă mai grăbiţi spre casa lui Bocioacă.

Trică, doi ucenici, Marta, Sultana şi o slujnică erau adunaţi în curte, la cazanul în care fierbea cu clocote lictarul de prune, când Mara intră cu o falcă în cer, cu alta în pământ.

— Ce e? întrebă Trică speriat.

— Să vii cu mine, grăi Mara grăbită. Neamţul a stâlcit pe Persida în bătăi. E rău, foarte rău. Moaşa e la dânsa, şi Talia s-a dus după doctor. Asta nu poate să rămâie aşa!

Trică rămase ca înfipt în pământ.

Ştia şi el că Persida nu are trai bun cu soţul ei şi nu o dată îşi făcuse amarnice mustrări pentru c-a alergat pe la Sân-Miclăuş şi pe la Buteni ca să-i lege pe toată viaţa. încetul cu încetul însă se deprinsese cu gândul că aşa le era soarta şi că mai rău ar fi fost dacă ei n-ar fi cununaţi. Văzând acum pe mumă-sa tulburată şi aflând că soră-sa e rău, se tulbură şi el şi-şi desumecă mânecile de la cămaşă, ceea ce era obişnuit să facă totdeauna când pleca undeva.

Marta se uită lung la el.

Aşa, în starea în care-l vedea, nu-l putea lăsa să se ducă. Îl ştia om de fire năvalnică, şi în starea în care se afla ar fi putut să se avânte în vreo primejdie.

— Dacă e moaşa la dânsa şi mai vine şi doctorul, zise ea, eu nu ştiu ce ajutor ar mai putea săi dea Trică.

— Să-i arate că e frate, grăi Mara.

— Asta o ştie dânsa, întâmpină Marta.

Iară Trică tăcea şi sta nemişcat.

— Carevasăzică, nu vii?! îl întrebă Mara cu stăruinţă.

— Ce să fac eu acolo? răspunse el.

Mara se uită lung şi aspru la dânsul, apoi la Marta: le înţelegea toate şi era cuprinsă de simţă mântui că nu mai are nici băiat.

— Ei bine! Sunt eu şi singură destul om! grăi dânsa, apoi le întoarse spatele şi se duse ca vârtejul peste câmpul întins.

Persida ştia că mama ei ar veni la dânsa dacă ar şti, dar n-o aştepta. Se gândise în mai multe rânduri să trimită pe Talia la dânsa, îndată însă ce se simţea mai bine, ea îşi schimba gândul. „Nu e nimic, îşi zicea; are să treacă şi asta; de ce s-o mai tulbur degeaba? Eu singură mi-am făcut-o, eu singură s-o şi port!” Când însă îi era din nou greu, când o cuprindea simţă mântui că nu mai poate să trăiască, îi scăpau vorbele: „Ah, săracă mama mea!” Aşa i-a venit moaşei gândul să trimită pe Talia şi la Mara.

Era bun gândul acesta, nu însă acum, când Persida avea trebuinţă de cea mai deplină linişte, iar în linişte şi cu bună cumpănire nu puteau să se petreacă lucrurile după ce trecuse atâta timp de când Mara nu şi-a văzut fata şi erau atât de triste împrejurările în care o revedea. A dat însă Dumnezeu ca Trică tocmai acum să-şi dea pe faţă slăbiciunea, şi Mara, mergând spre cârciuma de la Sărărie, era atât de supărată pe Trică, încât îşi uitase supărarea de mai înainte. Depărtându-se cu inima de la Trică, toată dragostea pe care o avuse mai nainte pentru dânsul se revărsă deodată asupra Persidei. Ar fi stat ori nu mai nainte vreodată pe gânduri, acum era pătrunsă cu desă vârşire de simţă mântui că Persida nu e vinovată de nimic.

„Eu am fost mamă rea, femeie cu inimă câinoasă!” îşi zicea ea bătându-se cu pumnii în cap.

Atât era de căită şi muiată, încât, ajunsă la cârciumă, unde alergase cu atâta grăbire, se opri în loc şi nu îndrăznea să intre la fata ei.

Ea trimise pe o fetişcană, care spăla vase în bucătărie, să cheme pe moaşă, iar după ce moaşa ieşi, o întrebă dacă Persida ştie ori nu că ea vine.

— S-o iei de departe şi să-i spui că sunt aici, îi zise apoi. Iar dacă vezi că n-ar fi bine să intru, eu stau şi afară.

Şi era gata Mara să stea toată noaptea la uşă. Vorba e numai că n-avea nevoie.

— Uite, îi zise moaşa Persidei, care ză cea într-un fel de amorţeală, ar fi, poate, bine să trimit pe cineva la mama d-

tale, ca să vină şi ea.

Persida îşi deschise ochii şi-i ridică spre ea.

— De ce s-o mai mâhnim?… răspunse ea. I-ar fi foarte greu. Mai bine să nu afle nimic decât după ce vor fi trecut toate.

— Ea ştie, răspunse moaşa, a aflat de la nu ştiu cine; crede însă că te-ai supăra dacă ar veni.

— Nu-i adevărat! grăi Persida, ridicându-se puţin. Mama nu poate să creadă una ca asta. Ea ştie că nu sunt eu vrednică să vie dânsa la mine.

— Uite, e aici, zise moaşa; să intre?

— Săraca mama mea! mama mea cea bună! grăi Persida şi-şi ascunse capul în perine.

Aşa a găsit-o Mara când a intrat.

— Lasă, draga mamei! Să nu te sperii, că au să treacă toate cu bine. Asta e soarta femeilor! zise ea încet şi se plecă asupra ei, ca să-i potrivească perinele la căpătâi şi să-i mângâie fruntea, atingând-o cu vârfurile degetelor. Nu e nimic, adăugă ea; fii liniştită, draga mamii.

Persida, fără ca să ridice ochii la dânsa, îi apucă mâna, o duse la buze, o sărută în mai multe rânduri, şi astfel steteră câtva timp tăcând amândouă.

— Dumnezeu e bun, şopti în cele din urmă Persida, şi a voit să mă scape de cea mai aspră pedeapsă. E bine că s-a întâmplat aşa. Te rog, mamă, urmă apoi peste puţin, să cauţi pe Bandi. E nenorocit, sărmanul, n-are pe nimeni în lume şi mi-a fost credincios; să-i dai, dac-ar fi să nu mă mai scol, tot ceea ce rămâne de mine.

— Ei, ră spunse Mara, nu moare omul atât de uşor; abia de aici înainte ai să trăieşti şi tu. Mulţumeşte lui Dumnezeu că te-a scăpat de omul acela, care ţi-a făcut atâta rău.

Persida se întoarse puţin în culcuşul ei şi ridică ochii spre dânsa.

— Nu-l osândi, mamă, grăi dânsa, că e nenorocit şi el, mai nenorocit decât mine.

Mara se dete puţin înapoi. Îi venea să plece.

— Carevasăzică, şi acum tot vorba cea de odinioară, zise ea cu amărăciune. Tot tu cea vinovată!

Persida se întoarse mai mult spre muma ei şi se ridică puţin.

— Eu, mamă, şi sângele tău, grăi dânsa. Niciodată el n-ar fi ridicat mâna asupra mea dacă nu l-aş fi lovit eu mai nainte. Nu poate un bărbat să treacă peste una ca asta, şi mi-ar fi mie ruşine dacă el…

Uşa se deschise încet, şi, sfiicios, Naţl lăsă pe doctorul Blaubach, un bătrân mărunţel, cu favorite cărunte, să intre în casă.

Persida se lăsă iar în culcuşul ei, iară Mara se ridică şi rămase-n faţa patului, stând dreaptă, ţeapănă şi cu ochii ţintă la ginerele ei, care, zărind-o, se dete, cu capul plecat şi cu faţa galbenă, un pas înapoi.

Aşa rămaseră ei tot timpul în care doctorul vorbi încet cu moaşa, ca să se dumerească asupra stării în care se afla Persida. Când doctorul se apropie apoi de pat, ca să cerceteze mai de aproape, Mara se dete la o parte, cam spre uşă, iară Naţl înaintă umilit spre dânsa, îi luă mâna şi i-o sărută de două ori, una după alta.

Lucrul acesta se petrecuse atât de iute, şi-n faţa lui Naţl, în mişcările lui, în toată înfăţişarea lui era atâta căinţă şi atâta umilire, încât Mara se simţea cu desăvârşire muiată şi abia după câtva timp se dezmetici şi se dete un pas înapoi.

— De!… grăi doctorul, eu puţin ajutor pot să dau aici. Trebuie să mai aşteptăm, ca natura să-şi facă lucrarea. Dacă s-ar întâmpla ca să se piardă prea mult sânge şi să leşine, să mă chemi, urmă el întorcându-se spre moaşă. Pe cât pot să judec, îi zise apoi lui Naţl, copilul e pierdut, dar mai departe toate au să se sfârşească bine, numai linişte să-i lăsaţi, înainte de toate linişte! Am să mai trec pe aici înainte de miezul nopţii.

Grăind acestea, el se depărtă, iar Naţl îl însoţipână afară.

Mara nu mai ştia ce să facă. Era-n ea ceva ce o împingea să meargă după el, să-l apuce, să-i zică trei vorbe acolo

unde Persida nu putea să le audă; firea ei cea slabă n-o ierta însă să se depărteze de la patul Persidei, iar în faţa Persidei nu putea să-i zică nimic, trebuia să le primească toate, să le sufere toate, ca să n-o tulbure pe dânsa.

„Ah! Doamne! îşi zicea ea cătrănită. Ţine şi acum la el, ţine mai mult decât la orişicine! Ăsta e blestemul casei mele: ţin amândoi copiii mai mult la străini decât la mine şi la ai lor. Prea li-e slabă inima!”

Când îl văzu pe Naţl întorcându-se, ea nu-şi mai putu stăpâni firea: înaintă spre el şi-i zise încet şi aspru:

— N-ai auzit ce-a zis doctorul? Lasă-ne singure, ca să fie linişte!

Naţl se opri.

— Eu rămân aici afară, la uşă, răspunse el, dar nu pot să plec.

— Nu e linişte-n casa aceasta câtă vreme te afli tu în preajma ei! grăi Mara mai tare, ridicând amândouă mâinile. Te-ai dus odată: dus să fii!

Persida se ridică cuprinsă de spaimă din culcuşul ei, iar moaşa alergă la Mara s-o liniştească.

— Nu pot să mă duc, grăi Naţl aşezat şi hotărât. Când m-am dus, o ştiam sănătoasă şi vrednică, şi m-am dus ca s-o scap de un nemernic ca mine, care numai rău i-a făcut şi nici un bine nu poate să-i facă; în starea în care ea se află acum, nici cel mai nemernic bărbat nu poate să-şi părăsească soţia.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu c-o scap şi aşa din ghearele tale! strigă Mara. Tu, bărbatul ei?! Ea, ţie soţie?! Călău i-ai fost! Iată ce-ai făcut din ea!

— Rabdă, Naţl dragă, strigă Persida, rabdă-le toate de la mama, că mi-e mamă şi e bună mama. Da, mamă, mi-e bărbat şi-i sunt soţie, după lege, în faţa lui Dumnezeu, ca să ne ajutăm la nevoie unul pe altul, eu pe el, el pe mine.

Mara-şi puse mâinile în cap: îi venea să-şi smulgă perii din cap, să-şi rupă hainele de pe trup, să se dea cu capul de perete.

— N-ai tu la nici o nevoie trebuinţă de ajutorul lui, zise ea mai potolită. Dacă e vorba…

Deodată ea se opri şi rămase cu ochii sticloşi, ca ieşită din fire.

— Vai de mine! vai de mine! Uşile casei au rămas deschise şi tainiţa din perete nu-i acoperită! strigă ea şi ieşi ca dusă de frica morţii.

Şi cum, Doamne, să nu fugă, când atât îi mai rămăsese şi ei?!

XIX.

VERBONCUL.

Mari lucruri se pregăteau în lume.

Feciorii duşi la cătănie pe la Mantua, Verona şi ţeneţia scriau de acolo că s-a ivit un oarecare Garibaldi, mare general, care umblă să-i adune pe italieni sub arme şi să-i ridice asupra împăratului; iară ungurii şopteau între dânşii şi se lăudau prin ascuns că Kossuth al lor stă în legătură cu Garibaldi şi are şi el să se întoarcă la primăvară, ca să alunge cătanele împărăteşti, să-i scoată pe beamteri din ţară şi să facă iar vreme ungurească, cum era pe timpul rezistenţei.

La masa cea mare din birtul de la Sărărie, unde beamterii puneau lumea la cale, era, ce-i drept, lucru hotărât că Garibaldi are, cu toţi ai lui, să pată mare ruşine. Erau însă şi acolo oameni care, mai ales prin apropierea Murăşului, nu bucuros umblau serile singuri. Venise adică şi ştirea că italienii au început să arunce beamteri în mare, în lacul Guarda, în râul Adige, şi mare minune n-ar fi fost dacă ungurii s-ar fi luat şi ei după italieni.

Pe la Lipova nu prea erau, ce-i drept, mulţi unguri, dar puteau să vie de pe puste, unde se sporiseră făcătorii de rele, încât nu trecea zi fără ca să se întâmple ceva pe drumurile ce duc spre Arad.

Curat ca în vremea ungurească!

Se uita Persida, biata, şi de câte trei ori la fiecare necunoscut ce-i intra în cârciumă, ba nici de cunoscuţi nu se apropia decât cu sfială. Atât de mult se învrăjbiseră oamenii între dânşii, încât nu mai ştiai în cine poţi şi în cine nu poţi să ai încredere, şi Naţl îşi făcea cu gura lui slobodă prea mulţi duşmani.

Dar nu se mai plângea Persida de dânsul.

Scos, sărman de el, din ale lui, despărţit de mamă-sa, la care ţinea din zi în zi mai mult, şi învrăjbit cu tată-său, care se uita în altă parte când se întâmpla să-l întâlnească, el trăia şi nu trăia. Singur gândul că asta nu poate să meargă tot aşa mai ţinea caldă inima în el. Adepta însă, mereu adepta, ca vreo întâmplare să schimbe mersul lucrurilor, dar nu era în stare să ia vreo hotărâre. Odată s-a hotărât şi el, atunci când a părăsit pe Persida; foarte în curând însă s-a încredinţat că fără de Persida nu poate să trăiască. Îi fusese dragă odinioară; acum însă, văzând-o iar voinică şi plină la faţă, harnică şi mereu voioasă, se uita la ea ca la un fel de minune, şi adeseori îşi zicea cu lacrimile în ochi: „Doamne, cum ar iubi-o mama dac-ar cunoaşte-o!”

Persida, văzându-l mereu posomorât şi nerăbdător, supărat până chiar şi de bunăvoinţa ei, ba adeseori chiar răstit, umbla cu el parcă nu i-ar fi fost bărbat, ci copil bolnă vicios. Singurul ei gând era să-i facă viaţa mai suferită, şi orişice ar fi făcut el, ea era mulţumită dacă-l vedea mai voios.

Nopţile se deştepta în mai multe rânduri din somn, ca să vadă dacă somnul lui e ori nu liniştit. Dimineţile el se scula târziu şi cu anevoie, lua papucii în picioare şi scurteica cu blană în spinare şi era în stare să rămâie toată ziua nespălat şi nepieptănat. Persida îi peria deci hainele, îi curăţa ghetele şi-l ajuta ca pe un copil să se îmbrace. Faţa lui nu se lumina însă decât seara, la masă cu beamterii.

Ochii i se umpleau de văpaie când vorba venea la război şi la Radetzky, generalul împărătesc, care ştia să-i ţină de scurt pe italieni şi putea, la nevoie, să-i înveţe minte şi pe unguri. Când vorba era despre aceasta, i se ră şcolea toată firea, i se încordau toate puterile şi iar se simţea om deplin, căci tare îi erau nesuferiţi ungurii, care ocărau mereu pe nemţi. Persida nu se supăra deci dacă el pleca serile, ca să însoţească pe vreunul dintre beamterii mai fricoşi, şi încurcându-se mai pe ici, mai pe colo, se întorcea numai

târziu după miezul nopţii. Ştia că aceste câteva ceasuri petrecute cu nemţii sunt viaţa lui, şi se bucura că mai trăieşte şi el; iar acasă nu mai stătea singură, ci cu Bandi, care se fă cuse bă iat voinic şi inimos.

Sărmanul Bandi.

Era ungur şi el, singurul ungur pe care Naţl putea să-l sufere, şi avea de ce.

Într-una din zile, Vlaicu, unul din cărăuşii care trăgeau des la cârciumă, ceruse de la Naţl o roată cu împrumutare, până ce rotarul va fi dres pe a lui, care se stricase.

— Bine, omule, îi zise Naţl peste vreo săptămână, când dete iar ochii cu el, dar roata când mi-o aduci?!

— Oho! răspunse Vlaicu, am adus-o demult şi am dat-o în primire fratelui d-tale!

— Ce fel de frate? întrebă Naţl.

— Băiatul, Bandi, grăi Vlaicu. Tare seamănă cu d-ta; nu ţi-e frate?

Naţl era atât de tulburat, încât nu-i mai răspunse nimic.

Aşa era!

Îl vedea pe Bandi ca-n aievea în faţa sa. Nu o dată îi păruse şi lui că seamănă acum, după ce a mai crescut băiatul, cu cineva, dar nu putuse saşi dea seama cu cine anume. Acum era dumerit.

— Nu, zise el speriat de gândul ce se ivise în mintea lui, cu mine nu seamănă. O fi semănând cu tata.

Era urât gândul acesta, dar nu mai putea să scape de el. I se răscolise deodată sufletul şi-şi aducea acum aminte şi de Reghina. O ştia din copilăria lui; o vedea şi pe dânsa ca-n aievea cum fusese atunci când venea cu coşul după carne şi stătea voioasă şi râzând în uşa măcelăriei.

Aşa era!

Era viu afară din cale, dar încă nehotărât simţă mântui pe care-l stârnise gândul acesta în sufletul lui. Ceea ce ştia era numai c-ar fi voit să nu ştie, să scape, să nu-l mai vadă în ochi pe Bandi, să uite că l-a văzut în viaţa lui.

Prea îi era milă, şi nu voia să-i fie, căci mila te leagă, te supune, te robeşte.

Lumea toată luase parcă deodată altă faţă, şi toate lucrurile ieşeau altfel în ea la iveală.

Vlaicu se dusese de mult în căile lui, şi Naţl stătea tot uimit în loc, neştiind încotro are să apuce.

„Sărac de tine, tată!” zise el în cele din urmă, înduioşat şi plin de căinţă.

Era peste putinţă ca el să nu fi ştiut toate, şi fiul era cuprins de fiori reci când îşi închipuia suferinţele prin care a trecut tatăl său văzând pe acea femeie atât de nenorocită şi ştiindu-şi copilul de pripas.

„Şi toate pentru mine şi pentru mama mea, zise el; toate pentru liniştea casei sale, toate din simţământul de datorie; înspăimântătoare pedeapsă pentru o clipă de slăbiciune! nemiloasă lege de vieţuire!”

Da! da! Altfel nu putea tatăl său să facă! Orişice alta ar fi făcut, ar fi fost un nou păcat din alt păcat născut. Aşa trebuia să facă, şi fiindcă aşa a făcut, el avea dreptul de a fi aspru şi de a cere mult de la alţii.

Dacă-n clipa aceasta s-ar fi pomenit în faţa tată lui să u, el ar fi căzut în genunchi la picioarele lui, i-ar fi sărutat mâinile şi i-ar fi cerut iertare. Simţămintele însă, întocmai ca gândurile, vin şi trec prin suflet, şi peste puţin, când a dat cu ochii de Bandi, Naţl a scăpat vorbele: „Dar el ce-a păcătuit, sărmanul?!”

Era în sufletul lui o luptă grea, şi dacă în clipa aceasta Bandi îi părea o jertfă adusă bunei rânduieli, în clipa următoare el i se arăta ca o pedeapsă vieţuitoare!

De ce s-a mai născut şi el pe lumea aceasta?! De ce trebuia să se nască, să rămâie în viaţă şi să treacă prin toate suferinţele?! De ce ne mai naştem, la urma urmelor, cu toţii?!

Frământat de aceste şi de alte asemenea întrebări, el nu putea să scape de gândul că viaţa nu e decât o pedeapsă, pe care nu-ţi rămâne decât s-o porţi aşa cum ţi s-a croit, că

vinovat e orişicine care trăieşte şi că, suferind, spăşeşti, te curăţi de păcat şi te înalţi tu însuţi prin tine. I-o spusese aceasta Persida în atâte rânduri, dar el nu era în stare s-o înţeleagă; acum o înţelegea şi Persida i se părea născută anume pentru ca să-l despartă de părinţii lui, să-l despoaie de averea lui, pentru ca printr-însa să sufere el şi ai lui. Vedea o legătură tainică în toate, şi mintea i se oprea în loc când se gândea la slăbiciunea pe care Persida o avea pentru Bandi. Tocmai de aceea însă nici tăiat n-ar fi dat pe faţă gândurile ce-l frământau.

Era însă peste putinţă ca Persida să nu simtă că soţul ei e frământat de vii stări sufleteşti. Era obosit şi muiat, vorbea mai încet şi glasul îi era mai puţin aspru, i se îndulcise oarecum toată firea.

— Ce ai tu? îl întrebă ea târziu după-amiazăzi, când stăteau, ca de obicei, singuri şi fără de nici o treabă.

El tresări ca prins asupra unei fapte rele.

— Eu? zise apoi. Ce să am? Nimic! Stau aşa pe gânduri. Ce păcat că Bandi nu e încă de optsprezece ani, ca să se dea la oaste: altă viaţă nu e pentru un om de pripas ca dânsul.

Persida se uită uimită la el. Nu putea să înţeleagă cum a ajuns el, aşa deodată, la gândul acesta şi nu ştia ce să-i răspundă.

— Ştii tu, urmă el peste puţin, că în iarna aceasta se va face recrutarea cu multă asprime şi pe Trică al vostru îl iau fără doar şi poate.

Persida se cutremură, răcită până în măduva oaselor.

Nu-l văzuse de mult pe Trică. Nu mai venea pe la dânsa: erau supăraţi unul pe altul, şi nici Naţl nu-l vedea bucuros la casa sa. Dar tot soră şi frate erau. După legea timpului de atunci, feciorii luaţi la oaste rămâneau zece ani în linie şi încă doi ani în rezervă, erau duşi în ţări străine şi depărtate, li se schimba tot rostul vieţii. Cum ar fi putut Persida să se împace cu gândul că fratele ei are şi el să fie luat la oaste?

În nenumărate rânduri, stând aşa singură şi gândindu-se la viaţa ei cea tristă, ea s-a bucurat că-l ştia băiat aşezat,

harnic şi cu rost făcut, şi dacă nu mai era mereu mâhnită ca mai nainte, voia bună i-o dădea gândul că are mama ei destulă mângâiere prin Trică. Era peste putinţă ca ea să piardă şi mângâierea aceasta!

— Ar fi lucru grozav! zise ea uitându-se lung la Naţl, mirată că el a ajuns, aşa deodată, să vorbească despre Trică.

— Eu cred, grăi Naţl, că mă-ta are bani şi ar putea să-l răscumpere. Eu am fost răscumpărat cu vreo două mii şi ceva; acum însă ar putea şi cu mai puţin să-şi găsească om în loc.

Persida dete zâmbind cu amărăciune din cap.

— E peste putinţă! întâmpină ea. O fi având mama, fără îndoială, bani, dar ea nu dă: nu-mi pot închipui pe mama scoţând deodată atâţia bani.

Şi totuşi trebuia să dea, trebuia să-i spună cineva că are neapărat să dea. Îi venea să se îmbrace fără de întârziere, să treacă Murăşul şi să se ducă la mama ei, ca s-o roage cu lacrimi, dar nu putea.

— Uite, zise el, să dai şi tu ceva, ca să se îndemne ea.

Persida iar se uită mirată la el.

— Ce putem să dăm noi?! grăi dânsa sfiicioasă. Abia am prins să adunăm.

— Dai cât ai, zise el, căci pentru liniştea ta dai şi iar o să aduni. Îţi spun eu, are să dea şi mă-ta: orişicât de zgârcită ar fi, ea ţine la voi.

Persida nu-şi mai putea veni în fire. Se uita mereu la soţul ei şi nu-i venea să creadă că el e în adevăr acela care vorbele aşa. Era schimbată ca prin minune toată viaţa ei: nu putea să-şi dea seama cum şi prin ce, dar nici nu îndăznea să cerceteze.

— Ştii ce? grăi dânsa, luând în cele din urmă o hotărâre. Am să mă duc la Bocioacă, ca să-l rog să vorbească el cu mama. De el ascultă.

Îi era foarte greu s-o facă aceasta; acum, însă, după ce soţul ei vorbise bine despre mama ei şi despre fratele ei, ea

nu se mai sfia, nu se mai simţea, ca mai nainte, scoasă din lume, alungată din rândul oamenilor cumsecade, şi putea să stea fără de ruşine cu capul ridicat în faţa Martei.

Pe înserate ea s-a îmbrăcat şi s-a dus, lăsând, întâia dată de când se afla la Lipova, cârciuma în grija lui Naţl. Atât era de pornită, atât de avântată, încât, abia sosită la casa lui Bocioacă, ea s-a oprit în loc, ca să-şi dea încă o dată seama despre ceea ce voia să facă.

Bocioacă croia pentru cele opt calfe, care lucrau la masa lungă, iar nevasta lui cosea mai la o parte pe gherghef, când Simina, slujnica, veni să spună că Persida doreşte să vorbească cu Bocioacă.

— Şi-a zis să spun, adăugă ea, că pentru binele lui Trică.

Lui Bocioacă ar fi avut să le spună aceste; în casa lui Bocioacă însă slugile nu erau ale stăpânului, ci ale stăpânei, şi Simina n-ar fi cutezat, Doamne fereşte, să-i spună stăpânului ceva mai ales de faţă cu stăpâna. Era treaba stăpânei ce are şi ce n-are să afle stă panul.

Iar femeia tot femeie.

Când află că Persida e aici şi voieşte să vorbească cu Bocioacă despre Trică, Marta tresări şi se făcu albă ca varul.

Persida la casa ei?! Chiar acum după ce Trică de atât timp era stricat cu mumă-sa?! Ce voia dânsa? Ce avea să-i spună lui Bocioacă despre Trică?

„Una singură poate să fie, îşi zise cu inima încleştată; dar am eu să vorbesc cu dânsa!”

Bocioacă-şi croia cojoacele mai departe când ea s-a ridicat şi a ieşit; Trică însă s-a dus cu ochii după dânsa; el simţea că e ceva deosebit afară şi aflase din căutătura ei că e vorba de dânsul.

Persida-l adepta pe Bocioacă şi rămase cam tulburată când se pomeni în faţa Martei; ea însă n-a fost niciodată dintre cele ce-şi pierd uşor sărita, iar acum, după ce atât de mult se zolise cu fel de fel de oameni, simţi numaidecât că Marta e foarte strâmtorată.

— Nu te vei fi aşteptat, grăi dânsa zâmbind, să-ţi vin aşa deodată în casă.

Marta stătea tulburată în faţa ei: nu ştia cum s-o ia, ce să-i facă, ce să-i zică, cum s-o primească.

— Mă mir şi eu, ră spunse ea. Dându-şi apoi seama c-a zis o prostie, ea adăugă: Nu pot să-mi închipuiesc ce vei fi având să-i spui bărbatului meu. Trebuie, fără îndoială, să fie vreun lucru mare şi grabnic.

— E, poate, mai bine dacă-ţi spun, grăi Persida, apoi se opri.

Nu ştia, să-i zică d-ta, ori tu, ca odinioară.

— Da, urmă peste puţin, cu inima deschisă, e mai bine să-ţi spun ţie, ca să vorbeai tu cu el. Noi, femeile, ne înţelegem mai uşor şi de tine ascultă bărbatul tău.

Marta, fără ca să-şi dea seama despre ce e vorba, se mai linişti şi începu să se uite în ochii Persidei, în care nu mai vedea nici o răutate.

— Uite, urmă Persida, care, femeie ca toate femeile, pornită odată, nu se mai poate opri până ce nu sfârşeşte, Trică a ajuns la anii de cătănie, în curând are să se facă recrutarea şi-l iau şi-l duc la război dacă nu se răscumpără. Mama o fi având bani ca să-l răscumpere, dar ştii cât e de greu să scoţi ceva de la dânsa. Bărbatul meu e gata să dea şi el cât poate; ar mai da apoi şi mama, dacă s-ar pune cineva pe capul ei. Noi nu putem; s-o roage Trică, s-o rogi tu, s-o strâmtoreze bărbatul tău, de care ascultă.

Marta ră suflă uşurată. Nu, poate că nu i-ar fi păsat dacă îl vor lua ori nu pe Trică la oaste, însă de altceva se temuse ea, şi gândul că Trică ar putea să fie dus la război îi era prea nou pentru ca să-l simtă. Până atunci mai avea să treacă multă vreme.

— Nu putem nici noi, zise ea. Mă-ta e supărată pe Trică şi nici ea nu mai vine pe la noi, nici noi nu mai mergem pe la dânsa.

Persida rămase ca trăsnită din senin.

— Cum? de ce?! întrebă ea. Ce putea Marta să-i răspundă?

Ea dete din umeri, apoi se uită iar în ochii Persidei, în care nu vedea nici acum nici o răutate.

— Prostii, grăi dânsa, căci altfel nu pot zice. S-a supărat mă-ta pentru că Trică ţine la mine şi ascultă de mine. Mi-e parcă şi greu să Ai spun…

Doamne! de ce să nu-i vorbească deschis? de ce să nu i se plângă?

— Ar fi în stare să creadă, adăugă ea amărâtă, că eu, femeie făcută, cu copii mari, trecută acum prin toate, aş putea să scot din minţi pe un băiat la care mă uit ca la copilul meu!

— Sfinte Dumnezeule! strigă Persida, crucindu-se de mai multe ori. Dar să nu i-o luaţi în nume de rău, adause apoi peste puţin, îndurerată, căci prea a avut şi ea să treacă prin multe… Vorbeşte tu cu bărbatul tău, căci de el tot ascultă şi trebuie să le facem toate ca să scăpăm pe Trică.

Martei nu-i dădea mâna ca să zică ba, deşi ţinea ca Bocioacă să nu vorbească cu Mara, şi tocmai de aceea potrivise lucrurile astfel ca nici dânşii să nu meargă pe la Mara, nici Mara să nu vie pe la dânşii. Nu c-ar fi avut, poate, ceva pe sufletul ei, dar o ştia pe Mara cu gura slobodă şi ţinea să nu umple capul lui Bocioacă de presupuneri care-l făceau bănuitor. Asta însă nu putea să i-o spună Persidei. Viclenită, ca toate femeile, când vorba e de lucruri care le privesc de aproape, ea se bucura că n-a ajuns Persida să vorbească cu Bocioacă.

— Lasă-le toate pe mine şi fii liniştită, grăi dânsa. Să nu mai faceţi nimic şi să nu mai vorbiţi cu nimeni fără de ştirea mea. Le pun eu toate la cale şi o să vă spun ce mai aveţi să faceţi.

Pătrunsă în adevăr de simţă mântui că Trică n-are să fie luat la oaste, ea rostise aceste vorbe cu atâta căldură, încât Persida se linişti pe deplin şi, uitând cele petrecute, o îmbrăţişă şi o sărută la despărţire ca pe cea mai bună, acum chiar singura ei prietenă.

Dar şi putea să fie liniştită.

Deşi n-avea de gând săi vorbească lui Bocioacă, Marta era din ce în ce mai neliniştită de gândul că vine recrutarea şi astfel din ce în ce mai hotărâtă de a face tot ceea ce-i stă prin putinţă ca să-l scape pe Trică. Nu ştia încă ce anume are să facă, dar se gândea, şi, deşi ea se întoarse la ghergheful ei ca şi când nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat, ochii ei scăpau adeseori la Trică, şi acesta simţea din ce în ce mai mult că era vorba de el şi era din ce în ce mai neastâmpărat.

Trebuiau să vorbească.

Ei stă teau în fiecare zi, în mai multe rânduri, adeseori chiar ceasuri întregi, singuri, aşa, din întâmplare, cum stau oamenii ce trăiese sub acelaşi acoperământ şi au să facă adeseori câte ceva împreună. Era un lucru de sine înţeles, care trecea nebăgat în seamă. Acum însă, având ceva să facă fără ştirea soţului său, Marta se sfia şi nu ştia cum să potrivească lucrurile ca să rămâie singură cu Trică.

Trică o simţea şi aceasta şi era cu atât mai neastâmpărat, căci seara trecea fără ca dânsa să-i facă vreun semn.

— Să mă aştepţi, îi zise ea, în sfârşit, după ce calfele se sculară de la masă, că am să vorbesc ceva cu tine, dar să adoarmă mai înainte jupanul.

Asta nu se mai întâmplase niciodată, şi Trică începu să tremure. El, noaptea, după ce a adormit jupanul, singur cu dânsa?

— Unde să te aştept? întrebă el.

— Fă-ţi de lucru pe afară, răspunse ea, că eu am să mă duc în cămară şi o să mă vezi când merg, apoi vino după mine.

Da! asta putea s-o facă chiar şi mai înainte de a fi adormit jupânul. Nu era nimic mai firesc decât ca ea să-şi facă de lucru în cămară.

Aaşteptat cu toate acestea până ce soţul ei a adormit şi abia apoi a ieşit tiptil şi fără de lumânare, ca o hoaţă, iar inima îi bătea fără ca să aibă, la urma urmelor, de ce.

Bătea şi a lui Trică, însă având de ce.

Fiecare cu gândurile şi cu slăbiciunile lui omeneai. Neştiind cu ce fel de gând umblă dânsa să-l vadă prin ascuns, el se ameţise şi nu se mai putu stăpâni: fără ca să voiască şi fără ca să-şi dea seama, o cuprinse cu braţul peste mijloc după ce intrară în cămara plină de lăzi, de oale şi de saci.

N-o mai făcuse niciodată aceasta, dar tot Marta era de vină dac-o făcea acum.

Şi apoi vreun mare păcat nu era nici aceasta! Deşi femeie făcută, cu copii mari acum şi trecută prin multe, dar tocmai de aceea s-ar fi făcut de râs dacă ar fi băgat ca o fată mare în seamă fapta lui Trică, pe care nu putea, la urma urmelor, s-o ia decât drept o prostie copilărească. Acum, când nimeni nu putea să-i vadă, ar fi putut, el îndeosebi, să meargă mult mai departe fără ca ea să se neliniştească.

Tot aşa vedea şi Trică lucrurile. El însă, neştiind de ce a venit ea acum în cap de noapte, îşi făcuse alte gânduri şi o aşteptase cu neastâmpăr. Văzând deci că ea nu se dă la o parte, el strânse mai tare braţul peste mijlocul femeii scurte şi pline la trup.

— Trică, zise ea, ştii tu că în curând are să se facă recrutarea şi tu n-ai să scapi dacă nu te răscumperi.

— Cu atât mai bine, ră spunse el, fiindcă pe cei ce merg acum la ră zboi n-o săi ţină, aşa se zice, doisprezece ani, ci îi lasă acasă îndată ce s-a sfârşit războiul.

— Bine, întâmpină ea, dar mă-ta ar putea să te răscumpere.

— Ferit-a Dumnezeu! grăi dânsul. De la dânsa nu poate nimeni să scoată atâţia bani, şi chiar dacă, prin minune, ar voi dânsa să dea, nu primesc eu.

Marta se dete puţin la o parte.

— Te supără dacă te strâng? întrebă el şi-şi trase braţul sfiit înapoi.

— De ce să mă supere?! răspunse ea aşezată. Ştiu că n-o faci cu gând rău şi din gura ta n-o să afle nimeni nimic. Nu Ai şade însă bine s-o faci. Prea eşti copil, şi eu sunt femeie

prea trecută: o să-ţi fie ruşine odată când îţi vei aduce aminte.

— De ce să-mi fie ruşine?! grăi el. Eu văd că-mi place, dacă ştiu că nu te supără.

— Prostie! zise ea. Adică ce ar avea să mă supere? Îmi vine să râd. Norocul tău e că nu te vede nimeni, c-ai fi de batjocura lumii.

— Ba nu! răspunse el strângând-o din nou. Şi chiar dac-aş fi, puţin îmi pasă când ştiu că Ai place.

— Ce adică să-mi placă? întrebă ea.

El o cuprinse cu amândouă braţele, apoi se lăsă pe un sac din apropiere, încât capul ei căzu puţin înapoi, şi îi sărută lung, oarecum pe muşcate, gâtul în preajma urechii.

— Ţi-ai pierdut minţile?! strigă ea, însă fără ca să se desfacă din mâinile lui.

— Te supără? întrebă el.

Marta viaţa ei toată se juca bucuros cu focul şi nu s-a temut niciodată. Acum se temea mai puţin decât orişicând şi mai ales ţinea la Trică, în care putea să aibă toată încrederea.

— Nu! răspunse ea cu jumătate de gură.

El o culcă mai bine pe braţul lui şi o sărută din nou şi mai lung, apoi întrebă:

— Îţi place?

— Da, îmi place, şopti ea ameţită, însă mai încet, puţin câte puţin, şi să mă laşi când voi zice că e destul.

Dându-se apoi cu ochii închişi în voile lui, ea-şi pierdu într-atâta ruşinea, încât puse mâna pe capul lui şi-l apă să încetul cu încetul mai jos şi tot mai jos înspre sânul ei dezvelit.

Şi ce era, la urma urmelor?! O jucărie copilărească, pentru care nici o fată mare n-ar fi avut să-şi facă mustrări dacă ştia să se stăpânească. Ei îi făcea plăcere, el era nesăţios, nimeni nu-i vedea şi n-avea nimeni de ce să se plângă.

— Ce să-ţi mai fac? întrebă el în cele din urmă, sătul oarecum.

— Nimic, răspunse ea pe suspinate. A fost destul pentru astăzi.

Cuprinsă apoi de un fel de spaimă, ea-l strânse în braţe şi începu să se sărute cu el muşcându-i buzele, nesăţios, cum numai femeia trecută ştie să se sărute cu un băiat tânăr.

— Tricã, şopti apoi, o să te bată Dumnezeu dacă vei spune cuiva ceva. Mi-e ruşine de mine însămi şi n-am ce să-mi fac. O să ţi se facă scârbă de mine!

— Nu! niciodată! răspunse el şi drept dovadă începu din nou s-o sărute pe muşcate.

— Destul, zise ea, că nu mai sfârşim. Tricã, să vorbeşti cu jupânul ca să vorbească cu mă-ta. Eu nu pot vorbi cu el: ar cădea în bănuială. Mă-ta are bani!

— Dar nu e păcat să dăm atâţia bani? întâmpină el.

— Nu vorbi aşa, Tricã, îi zise ea. Nu se poate să te duci: m-aş prăpădi eu! Vorbele cu el, căci de celelalte, grija mea. Acum nu mă mai poţi părăsi.

El o strânse din nou în braţe.

— Lasă, grăi dânsa, altă dată, mai în tihnă.

Sărutându-l apoi din nou, ea se depărtă repede.

„Altă dată, mai în tihnă”: ăsta era gândul cu care se despărţiră.

Tihna însă n-o găseşti când o cauţi, ci când se nimereşte.

Zorit de Marta, Tricã a vorbit ziua următoare cu jupânul, iar jupânul, luând lucrurile foarte de scurt, a vorbit şi el cu nevastă-sa, fără de care nu putea să facă nimic în treaba aceasta.

Ea dete din umeri, ca şi când ar fi vorbit de un lucru de care puţin îi pasă.

— De, zise apoi, dac-ar fi după mine, eu nu m-aş amesteca; dar tu faci cum crezi că e mai potrivit. A fost ieri pe aici soră-sa, Persida, ca să vorbească cu tine. Zice c-ar da şi ea ceva. Nici că ţi-am mai spus. Ce să ne mai încurcăm noi cu oameni ca aceştia?

Bocioacă-şi cunoştea nevasta şi se aşteptase ca ea să-i vorbească astfel; deşi ţinea la Tricã, nu putea să uite

supărările ei cu muma şi cu sora lui.

— Ar fi păcat ca un băiat ca Trică să fie dus în cătănie. E bun băiat şi harnic, şi vrednic, grăi dânsul. Mă-sa trebuie să aibă bani, dar ea nu dă, dacă nu e cineva care o face să înţeleagă că n-are încotro.

— N-o cunoşti, zise ea, aşa văd, nici acum; n-ai să scoţi nimic de la dânsa, ba, tresărită cum e, te miri ce gânduri îşi va fi făcând dacă vede că umbli în treaba lui Trică parcă ţi-ar fi cine ştie ce. E băiat bun, păcat de el, noi însă n-avem să ne facem neplăceri pentru dânsul.

Bocioacă ar fi mai avut să zică ceva, dar nu voia să mai lungească vorba, ţinea să-i arate, înainte de toate, nevestei sale că el poate să scoată bani de la Mara. Lăsând deci supărările la o parte, mai cu voia nevestei sale, mai fără de voia ei, s-a dus la Mara după ce se întunecase, când ştia c-o găseşte acasă.

Marta avuse dreptate.

Îndată ce l-a văzut pe Bocioacă, Mara a şi dat cu socoteala că el vine pus la cale de nevasta lui şi s-a pus la pândă, ca să vadă ce vrea şi cum are să-l apuce.

Se sperie când Bocioacă îi spuse că se apropie recrutarea, şi dac-ar fi luat-o acum de scurt, ea ar fi dat banii: mai era însă oarecum timp la mijloc, şi ea putea să se gândească şi să-şi facă socotelile.

Când el îi spuse că Persida e gata şi ea să dea ceva, Mara îşi mai veni în fire. Tot fata ei, Persida!

— E rău, de tot rău, grăi dânsa întristată. Tocmai acum, aşa, pe neaşteptate!

Avându-şi gândurile, nu-i dădea mâna să zică şi de astă dată, în faţa lui Bocioacă, că nu erau bani.

— Am, zise ea cam în laudă, nu mult, dar am atât şi chiar mai mult, dar eu nu ţin banii în ladă, ci îi bag în neguţătorie, şi tocmai acum nu-i am la mână. Dacă ai putea să-mi spui pe cineva care se înlesneşte să mă împrumute, mare lucru ar fi.

Bocioacă rămase pus pe gânduri. Nu ştia pe nimeni. Ea se uită lung şi scrută tor în faţa lui.

— D-ta, urmă ea, care azi, mâine o să ai fată de măritat, trebuie să ai bani adunaţi pentru zestrea ei. N-ai acum trebuinţă de ei: ai putea să mi-i dai, şi ţi-i întorc în carnete când îţi măriţi fata.

Bocioacă era foarte strâmtorat. Nu-i trecuse prin minte asemenea gând, dar avea un gând pe care Mara-l simţise.

Era bun băiat Trică şi harnic şi vrednic de toată încrederea: nu o dată se ivise în mintea lui Bocioacă gândul că, dacă ar avea un asemenea ginere, n-ar mai fi nevoie să stea mereu la masă cu calfele. De aici însă până la împrumutul pe care-l cerea Mara era foarte departe.

Fiindcă nu-i da nici lui mâna să zică că n-are bani adunaţi pentru zestrea fiicei sale, trebuia să-şi caute altă scăpare.

— Să vedem, înainte de toate, ce dă Persida, zise el, o să mai dăm şi noi ceva; iar pentru ceilalţi voi găsi pe cineva să te împrumute. Vorba e acum să vorbeai cu Persida.

— Eu? răspunse Mara ca înţepată de viespi. Eu nu calc pragul ei câtă vreme trăieşte cu nemernicul acela. Am fost o dată şi mi-a fost destul: ar trebui să o ştiu pe patul de moarte ca să mă duc. Mai fă-o tot d-ta şi asta: dacă te-ai apucat odată, du-o până în capăt.

Bocioacă nu putea să zică ba. Simţea că, în cele din urmă, tot el o să dea banii şi era, aducându-şi aminte de vorba nevestei sale, ruşinat de treaba ce făcuse.

Şi încă mai ruşinat ar fi fost dacă ar fi ştiut cele ce se petrecuseră acasă la dânsul în timpul pe când el umblase pe la Mara.

Pierzându-şi odată stăpânirea de sine, Marta nu se mai gândea decât la acel „altă dată, mai în tihnă”. Ca poimâine, sâmbătă, era târg la Făget, şi Bocioacă trebuia să plece cu lăzile pline cu cojoace. Trică, omul lui de credinţă, avea şi el să plece cu dânsul.

Ea îl luă deci, după ce Bocioacă se dusese la Mara, ca să-i dea ajutor tot în cămară.

— Tu nu pleci cu jupânul la Făget, îi zise apoi. Spune că vrei să te duci duminică să vorbeai cu mă-ta şi cu soră-ta. Aşa nu te mai ia.

Trică simţea de ce voieşte dânsa ca el să rămâie acasă şi rămase cam ruşinat în faţa ei. Peste puţin însă el nu se mai putu stăpâni şi o cuprinse iar cu braţul peste mijloc.

— Lasă, îi zise ea, că n-avem acum timp. Sâmbătă seara o să te furişezi la mine în casă şi atunci suntem în toată tihna.

— Vai de mine! ră spunse el tremurând. Ce ar zice jupânul dac-ar simţi ceva?! Mie parcă mi-e greu.

Ea se dete puţin la o parte.

— Nu ştiu ce-ţi închipuieşti, îi zise mâhnită. Avem să ne sărutăm, să ne jucăm, să ne răsfăţăm, Trică, fără păcat, ca copiii nevinovaţi. Te bate Dumnezeu dacă te gândeşti la mai mult! Ori poate că ţi s-a şi urât?!

— O să vezi dacă mi s-a urât! răspunse el şi înţelegerea era luată.

— Ce e? întrebă Marta după ce Bocioacă se întoarse. Ai făcut vreo treabă?

— Am să vorbesc mai nainte cu Persida, ca să văd ce dă ea, răspunse el cam în silă. Dar o să ţi le spun altfel toate.

Marta era obişnuită ca soţul ei să vorbească cu ea seara, înainte de culcare, când puteau să stea în toată tihna. Nu era deci nerăbdătoare, deşi din faţa lui vedea că n-a făcut nici o treabă.

— Bine, zise ea. Mie însă nu-mi place că te amesteci aşa de tare în treburile lor. La Persida ar putea, mai bine, să meargă Trică el însuşi. I-am şi spus-o aceasta.

— Să meargă! grăi Bocioacă şi se duse să-l caute pe Trică.

Trică nu se putea uita în ochii stăpânului său. Nu era, ce-i drept, vorba decât de o jucărie copilărească, dar el ştia că jupânul s-ar supăra foc dac-ar simţi ceva şi îi era greu de dânsul.

— Trică, îi zise Bocioacă, am vorbit cu mă-ta şi treaba are să se facă. Vorba e acum să te duci să vorbeai cu sorăta.

— N-aşputea să mă duc decât duminică, răspunse Trică, scoţând vorbele în silă, căci mâine şi pomâine e multă lume în cârciumă, iar duminică o să fiu la târg.

— Ei! n-o să vii la târg, grăi Bocioacă. Şi, băiete, urmă el peste puţin cu bunăvoinţă, dă-ţi silinţa să te pui bine cu nevastă-mea. Umblă-n voile ei, căci fără de dânsa nu pot să-ţi fac nimic.

Lui Trică îi venea să intre-n pământ: îl săgetase prin inimă şi era hotărât să nu meargă sâmbătă seara, cum rămăsese vorba, cu Marta. Nici că s-a dus; dar nu-l aştepta nici ea.

— Să vedem acum ce ai făcut, grăi dânsa după ce se văzu singură cu bărbatul ei. Dă ori nu dă?

— Dă, dac-o strângi.

— Ai strâns-o?

— Nu, zise el aşezat. Uite, urmă apoi peste puţin, aş voi să ne înţelegem asupra unui lucru, dacă pot să mă înţeleg cu tine.

— Să ne înţelegem, răspunse ea, aşezându-se liniştită în faţa lui.

Bocioacă-şi mai făcu de lucru, ca să mai aibă timp de a se gândi, apoi se aşează şi el.

— Tu ştii că mie-mi place Trică, zise el. E băiat voinic şi sănătos, maistor bun, om de inimă şi vrednic de încredere, n-are nici un păcat…

Marta se făcu albă ca varul. Ea înţelegea unde voieşte bărbatul ei s-ajungă, căci mai fusese şi alte dăţi vorba de aşa ceva şi atunci era şi dânsa de părerea lui; acum însă îi venea să leşine.

— Aşvrea şi eu să mai scap de zănat, urmă el, să mai odihnesc, şi aşputea să fiu tihnit dac-aşavea un ginere ca dânsul.

— Adică vrei să-l răscumperi tu?! strigă ea, plină de venin. Fă ce vrei! Dar fata mea n-o s-o dau după omul acela soios, plin de pistrui pe obraz şi bădăran; pe mine n-o să mă încurci cu femei ca Mara şi poama ei de fată.

Era peste putinţă! În mintea ei nu mai putea să intre asemenea gând! Şi totuşi ea simţea că în zadar se zbate.

În casa lui Bocioacă femeia era stăpână, aşa se ştia, dar bărbatul făcea ce voia el. În lucrurile mărunte toate se făceau pe voia Martei; când însă vorba era de lucruri mari, trebuia să voiască şi dânsa ca dânsul, pentru ca voia amândurora să se facă.

— O să se spele, o să-i treacă pistruile, grăi Bocioacă liniştit, iar Mara şi fata ei nu sunt, la urma urmelor, femei de care am avea să ne ruşinăm. Nu-i face nedreptate băiatului, că fata are să fie fericită cu el.

Marta dete din cap, dar nu mai zise, căci nu mai putea să zică nimic. Noaptea toată s-a zbătut în culcuşul ei frământată de gândul ce-ar putea să facă pentru ca să-l abată pe soţul ei de la hotărârea lui.

„Să-l las mai nainte să-l scape, grăi dânsa în cele din urmă, apoi voi vedea ce fac.”

Ea însă nu s-a mai uitat în ochii lui Trică, iar sâmbătă seara a încuiat uşa mai nainte de a se culca.

Se zbuciuma şi nu se putea hotărî într-un fel.

Duminică apoi Trică s-a dus, de voie, de nevoie, cu inima încleştată, la soră-sa.

A găsit-o plângând.

Se certase iar cu bărbatul ei.

— De câtva timp, îi zise ea, a intrat în el nu ştiu ce: nu mai ştii cum să-l iei, cum să-i vorbeai, cum să te porţi cu el. E mereu supărat şi iar a început să joace cărţi, ba se şi îmbată câteodată, ceea ce mai înainte nu făcea.

Iar fără de dânsul ea nu voia să facă nimic: trebuia să se împace mai înainte şi să se înţeleagă.

Marta se bucură când le-a aflat aceste, dar bucuria îi era pripită, căci Bocioacă era, ce-i drept, supărat şi el, numai însă pentru că lucrurile se amână, dar gândul nu şi-l schimba, şi peste câteva zile s-a dus el însuşi ca să împace pe Naţl cu Persida şi să se înţeleagă cu dânşii. Marta se zbătea mereu şi nu putea să facă nimic, fiindcă înce-puseră

să scrie pe feciorii care veneau la recrutare în februarie, peste abia cinci săptămâni.

După sărbători Trică era răscumpărat: Persida dăduse cinci, iar Bocioacă, ca împrumut, şaptesprezece sute de florini.

Acum Marta răsufla mai uşor.

Se temuse până acum ca nu cumva bărbatul ei, simţind ceva, să-şi schimbe gândul şi să n-o mai împrumute pe Mara; de aceea se ferea de Trică şi nu se supăra când îşi vedea fata făcându-şi de lucru cu dânsul, ba îi era câteodată parcă s-ar împăca cu gândul lui Bocioacă: acum, după ce Trică era răscumpărat, singurul ei gând era să-şi facă rost de întâlnire cu dânsul.

El, ginerele ei?! Era peste putinţă! După cele petrecute, ea nu se mai putea opri în loc, şi o cuprindeau fierbinţelile când se gândea că el n-o mai fi voind, că are neapărat să vie un timp când nu va mai voi şi se va uita cu dispreţ la dânsa. Acum era acum; trebuia să grăbească, să-l prindă, şi să-l ţie, ca să nu-l ia alta de la dânsa.

Tocmai însă când grăbeşte, omul, pripindu-se, mai mult strică decât drege.

Trică, având ceva pe sufletul lui, nu îndrăznea să dea ochii cu mumă-sa. S-a întâlnit, ce-i drept, în mai multe rânduri cu dânsa, atât acasă la ea, cât şi la Bocioacă, dar a potrivit lucrurile totdeauna aşa ca să nu fie singuri, penru ca să nu-l poată lua de scurt.

Pe la Persida de asemenea nu se ducea. Ştiind că iar trăieşte rău cu Naţl, era supărat pe ea pentru că nu-l părăseşte pe ticălosul acela şi se temea ca nu cumva, ducându-se la dânşii, să se certe. Şi nu putea să ştie cum s-ar sfârşi cearta.

El ştia dar că mumă-sa a dat şaptesprezece sute de florini – grozav de mulţi bani pentru dânsa, daţi degeaba, ca aruncaţi în foc. Îi venise de o sută de ori să se ducă la ea şi să-i spună să nu-i dea, căci vor fi buni, după ce s-ar întoarce peste vreun an, ca să-şi înceapă el meşteşugul. Vedea însă

pe Bocioacă stăruind, vedea mai ales pe Marta mereu îngrijită, şi nu se putuse hotărî.

Mai mult încă-l supărau cele cinci sute date de Persida. Era hotărât să i le înapoieze şi era deznădăjduit când se gândea cât va trebui să muncească pentru ca să poată agonisi atâta sumedenie de bani.

Cum ar fi putut el face ca mumă-sa să le mai dea şi pe acestea, ca să i le înapoieze încetul cu încetul ei?!

Când se fră manta aşa, stăpânul său şi stăpâna sa îi păreau nişte oameni fără de suflet, care au pus pe mumă-sa şi pe soră-sa să-l răscumpere numai pentru ca ei să se poată folosi de dânsul. El trebuia cu toate acestea să se supună şi să umble în voile lor dacă era vorba să câştige cele cinci sute de florini.

— Să mă aştepţi, îi şopti Marta, astă-seară, ca atunci, în cămară, căci am să vorbesc cu tine.

Trică începu să tremure. Ar fi voit, dar nu putea să zică ba!

— Dar dacă ne simte cineva? întâmpină el. Şi rândul trecut calfele, văzând că stau prea mult pe afară, căzuseră în bănuială că umblu după Simina.

Marta tresări. I se răcise tot sângele în vine; erau, parcă, sfârşite toate.

— Cine ştie?! grăi dânsa. Vor fi ştiind ei de ce te bănuaiu.

— Vai de mine! zise el. Nu cumva ai fi şi d-ta în stare să crezi asemenea prostii?!

— De ce să fie prostii? răspun se ea. Simina e fată tânără şi curăţică, şi văd că de mine ai început să te fereşti. Aşa se vede că nu mai vrei.

Trică era foarte strâmtorat. Adevărul era că nu ar mai fi voit, dar simţea că asta nu putea să i-o spună.

— Ba vreau, zise el, dar mă tem ca nu cumva să ne zărească jupânul: şi-ar închipui cu totul altceva. Ar trebui să potrivim lucrurile altfel ca să fim mai tihniţi. În cămară e şi prea frig.

Marta stete câtva timp pe gânduri. Vedea că el se codeşte, dar puţin îi păsa. „Să fim numai singuri, gândea dânsa, şi

apoi nu se maidă îndărăt.”

— Doamne, îi zise apoi, cum să scap eu de jupanul! Mai bine ar fi în casă la mine când jupanul e dus, cum fusese vorba, dar acum în curând nu e târg prin apropiere. Ai zice că te duci, seara, undeva şi te-ai furişa la mine.

Trică iar începu să tremure. Închipuindu-se furişat, peste noapte, în casă la dânsa, era oarecum ameţit şi sperios.

— Eu mă duc, zise el luând o hotărâre, astă-seară la mama; am putea potrivi lucrurile aşa ca înainte de plecare să ne întâlnim.

— Prea bine, răspunse Marta înveselită, o să-mi fac de lucru la bucătărie şi o să trimit pe Simina undeva. Vii apoi şi stai cu mine, ca să vorbim, să ne înţelegem.

Aşa s-a şi făcut.

Seara, Martei îi era grabă: trebuia neapărat să calce albiturile ce mai rămăseseră necălcate. Când apoi calfele se sculară de la lucru, Trică ceru voie de la stăpânu-său să se ducă pe la mumă-sa.

— Aşvrea să ştiu, şopti Marta apropiindu-se de soţul ei, dacă în adevăr la mă-sa se duce. Pare-mi-se că alte drumuri are el. O să trimit pe Simina la Radna, ca să vadă.

Bocioacă era supărat pe bănuiala soţiei sale, dar o ştia femeie prepuielnică şi nu mai voia să lungească vorba.

— Trimite-o! răspunse dar, încredinţat că Trică acasă se duce. Aşi trimis-o, iar după plecarea Siminei, Trică s-a furişat în bucătărie, unde Marta călca albituri.

Acum erau bine, la adăpost şi la căldură, puteau să-şi petreacă în toată tihna, şi Marta, gândindu-se la cele ce vin, era pe jumătate ameţită. Trică se simţea însă strâmtorat şi se sperie oarecum când ea încuie uşa.

— Dac-ar fi să se întoarcă Simina ori să vie altcineva, tu ieşi pe fereastra din jos, iară eu zic că-mi era urât să stau aşa singură cu uşa descuiată.

Ea voi apoi să stingă lumânarea.

— Nu stinge! strigă el. Ce ar zice cine ar veni dacă te-ar găsi pe întuneric?!

Ea se dete-napoi, stete puţin, apoi se duse să se încredinţeze dacă sunt ori nu bine 1ă sate perdelele la ferestre. Nu putea nimeni să-i vadă. Una e însă să stai pe întuneric şi alta să te vezi. Îi era greu, ruşine îi era Martei să se drăgostească cu dânsul la lumină.

— Ce păcat a căzut pe capul meu! grăi dânsa, aşezându-se pe patul Siminei. Ce vei fi gândind tu despre mine?!

— Ce să gândesc?! răspunse el, aşezându-se lângă dânsa şi cuprinzând-o cu braţul. Mă tem numai că n-o să mă pot opri unde vreau.

Ea se dete puţin la o parte şi se uită scrutător în ochii lui.

— Mai bine să mă omori! şopti. Schimbând apoi deodată vorba, ea întrebă: Ştii că cele şaptesprezece sute nu sunt de la mă-ta, ci date de noi?

El se uită mirat la ea.

— Da, da! gră i dânsa. Cele şaptesprezece sute le-a dat bărbatul meu.

— Dece?lintrebă Trică.

Drept ră spuns, Marta îl cuprinse cu amândouă braţele şi-şi ascunse capul pe umărul lui.

El se desfăcu însă din braţele ei şi se ridică.

— Ba nu! grăi apoi. Mama are bani şi trebuie să vă înapoieze cât mai curând cele şaptesprezece sute.

— Eşti prost, Trică! îi zise ea supărată.

— Ba nu sunt deloc! răspunse el şi, cuprins de o pornire puternică, îşi înfundă că ciula în cap, descuie uşa şi se depărtă, nu cum fusese vorba, pe fereastra din jos, ci peste curte, încât orişicine ar fi putut să-l vadă stăpânit numai de gândul că mumă-sa trebuie neapărat să-i înapoieze lui Bocioacă cât mai curând banii.

Simţea însă şi el că e foarte greu să scoată atâta bănet de la mumă-sa şi-i era parcă căzuse rob vândut şi vorba era acum ca mumă-sa să-l răscumpere.

Sosit la Murăşul îngheţat, el nu trecu peste pod, ci o luă pe gheaţă. Nu era, ce-i drept, pârtie, şi zăpada se îngroşase pe Murăş dar noaptea era senină, luminată de lună şi de

zăpezi şi el nu se temea că va da în vreun ochi. Tocmai jos, departe de Murăş la vale, scârţâia o fântână cu cumpănă prin liniştea nopţii, şi el îşi îndrepta drumul după locul de unde se auzea scârţâitura. Era însă greu drumul prin zăpadă, a trebuit să ocolească multe ochiuri şi se apropia miezul nopţii când a sosit la casa mumei sale, în dreptul căreia Simina stătuse zgriburind peste un ceas, ca să vadă când vine şi dacă vine.

Mara, culcată de mult, sări speriată din culcuşcând el îi bătu la fereastră.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Ce vrei acum în cap de noapte? întrebă ea aprinzând lumina.

— Te rog, răspunse el, să-i plăteşti lui Bocioacă cât mai curând banii pe care i-a dat pentru mine! Nu vreau să fiu robul lor! Mai bucuros mă duc în cătănie.

Mara era femeie care nici deşteptată în miez de noapte din somn nu-şi pierde rostul.

— Eşti prost, zise ea, nu înţelegi nimic. Bocioacă a dat bucuros banii: are fată, care în curând o să fie mare, şi vrea să te ţie aici ca să-i fii ginere.

Trică rămase ca omul căzut din cer.

Asta nu-i trecuse niciodată şi nu putea nici acum să-i treacă prin minte. Era peste putinţă! Nu! pentru el fata lui Bocioacă nu era. Slugă să-i fie, da! Bărbat, însă, niciodată!

— Te-au prostit, mamă! grăi dânsul. Nu e fata lor pentru mine. Chiar dacă mi-ar da-o, nu-mi trebuie mie. Nu vreau eu s-o pat ca Bocioacă! Cuprins apoi de o pornire pătimaşă, el adăugă: Nu ştiu ce va fi gândind Bocioacă, dar nevasta lui ştiu că nu pentru fata ei, ci pentru sine vrea să mă ţie.

Asta o ştia şi Mara, dar ea vedea altfel lucrurile.

— Pst! zise ea, ţine-ţi gura! Eşti băiat tânăr şi nu trebuie să aduci ruşine asupra casei stăpânului tău. Nu este ea singura mumă care-şi mărită fata după băiatul ce-i place ei. Ţine-o cu vorba până ce nu-ţi dă fata, apoi scuipă-i în faţă şi-o să ai soacră care se teme de tine şi nu ţi se urcă-n cap. Fii,

Trică, băiat cuminte: fata e bună, frumoasă şi cu avere, intri în casă bună şi, dacă eşti om tu, faci ce vrei din ea.

— Nu vreau nimic! răspunse el. Ţin numai să nu fiu robul lor şi te rog să mă scapi de dânşii.

— Prostii! grăi Mara. O să te gândeai şi tu şi-o să-ţi vie mintea. De aşa noroc n-o să fugi.

— Mamă! zise el. Nu mă Jmpinge la păcat! Eu mă-ncurc rău cu stăpâna mea!

— Nu dau nici un ban! răspunse Mara îndărătnică. Dacă te vei încurca, atâta pagubă! Ce pierzi?! Nu e ruşinea mea, nici a ta, ci a ei! Vorba e să nu-ţi umble gura.

Trică se simţea ca pierdut.

Acestea nu erau însă decât începutul.

Marta, pe care o 1ă şase în cea mai urâtă stare sufletească, nu era dintre oamenii care stau, când îi arde ceva, cu mâinile-n sân.

Ştia că n-are Trică să scoată nici un ban de la mumă-sa şi puţin îi păsa, la urma urmelor, dacă va scoate ori nu. Se temea însă ca nu cumva, venind vorba despre gândul lui Bocioacă în ceea ce priveşte fata, Trică să-i spună Marei ceva.

Se cutremură în tot trupul şi părul i se făcea măciucă de câte ori se gândea la aceasta.

Nu pentru că s-ar fi simţit, poate, vinovată. Nu! în gândul ei ceea ce făcuse şi mai avea de gând să facă nu era păcat. Mai făcuse ea aşa chiar şi ca fată mare şi nu-şi făcuse niciodată mustrări. De ce adică să-şi facă? Dragostea, aşa ştia dânsa, e cu păcat şi fără păcat: iar aceasta era dragoste fără păcat, pentru care nu şi-ar fi făcut mustrări nici dacă Trică i-ar fi fost ginere. Îi era ruşine că şi-a dat, faţă cu un băiat tânăr ca Trică, slăbiciunea pe faţă şi nu se mai simţea atât de tare ca mai nainte. Aşa, din întâmplare, pe neaşteptate şi pe nevrute, căzuse oarecum orbişân braţele lui, şi nu mai ştia unde are să se oprească.

Îi venea un fel de leşin când îşi dădea seama că nu e în stare să zică nu când el zice da. Cum ar fi putut dânsa să

trăiască sub acelaşi acoperământ cu dânsul fără ca să meargă mai departe şi tot mai departe?

„Nu! îşi zise ea. Nu e cu putinţă să mi-l mai închipuiesc ginere.”

O durea inima de mumă, dar inima de femeie îi şoptea parcă: „Ea poate, iar eu nu mai pot găsi altul!”

După ce Simina se-ntoarse cu vorba c-a stat peste un ceas, dar pe Trică tot nu l-a văzut sosind la casa mumei sale, Marta se duse şi ea să se culce.

— Ei! îi zise ea lui Bocioacă, pe care-l deşteptase cu hodorogelile ei din somn, cum rămâne cu Trică al tău?! N-am spus că nu acasă se duce? Simina s-a întors şi nici până-acum nu l-a văzut sosind.

Bocioacă era supărat. Nu-i venea să creadă, dar nici nu putea să se pună pentru dânsul în harţă cu nevastă-sa. De! la urma urmelor, băiat era şi el.

— Trică nu minte, grăi dânsul. La mă-sa e dus; se vede, însă, că s-a abătut din drum.

— Asta e ceea ce zic şi eu! întâmpină Marta. Să mă ferească Sfântul de ginere care pleacă la mă-sa şi se abate noaptea din drum.

— Aş! parcă alţii sunt mai buni! grăi Bocioacă şi se-ntoarse cu faţa la perete.

Dimineaţa însă tot l-a oprit pe Trică într-un colţ, ca să-l întrebe unde a fost nainte de a se fi dus la mumă-sa.

Trică rămase ca trăsnit din senin; îi venea să fugă, să intre în pământ.

Vfzând strâmtorarea lui, Bocioacă nu se mai îndoia că nevastă-sa are dreptate şi era necăjit că l-a mai luat la întrebare.

— Dacă trebuie neapărat să umbli după prostii, fereşte-te, cel puţin, de jupânească, grăi el cam aspru şi se duse în treburile lui.

Trică se uită lung şi oarecum blegit după el.

„Fereşte-te, cel puţin, de jupânească!”

Cum să înţeleagă el vorbele acestea?! A simţit Bocioacă ceva? L-a văzut cineva ieşind din bucătărie şi i-a spus? Era peste putinţă ca lucrurile, dacă aşa era, să se sfârşească cu atât.

Dar el n-avea timp să se dezmeticească.

— Ce te-a întrebat jupânul? îl întrebă Marta, care stătuse la pândă.

— Ne-a simţit, răspunse el, ori i-a spus cineva ceva.

— Ei! şi?! grăi dânsa. Prea mult nu-i pasă şi lucru mare n-ar fi nici chiar dacă ne-ar vedea. Vorba e că bani n-ai luat de la mă-ta.

Trică rămase în faţa ei umilit ca robul în faţa stă panului.

— Fii om cuminte, Trică, îi zise ea, căci noi ţinem la tine şi pe urma noastră nici un rău nu poate să te ajungă.

Nici că-i rămânea lui Trică decât să fie om cuminte şi să i se supună Martei, care ea singură le învârtea toate.

Nu e însă nimeni stăpân deplin pe firea sa.

Îi fusese lui Trică totdeauna dragă Sultana fiindcă era fiica stăpânilor săi. N-ar fi fost însă în stare să dea răspuns desluşit, dacă l-ar fi întrebat cineva cum sunt ochii ei şi cam ce fel îi este gura când râde. Acum nu mai voia s-o vadă şi totuşi se uita mai cu dinadins la ea, ba tremura când ea se apropia de dânsul, şi glasul i se îneca dacă trebuia să vorbească cu dânsa. Se simţea vinovat şi era, parcă, păcat să se uite la ea şi să stea în apropierea ei.

Ar fi fost împotriva firii femeieşti ca Sultana să n-o simtă aceasta. Ce ştia dânsa?! ce putea dânsa să înţeleagă?! Vedea însă copila că nimeni pân-acum, nici chiar el, nu s-a uitat încă la dânsa cu ochii lui, că nimeni nu tremura ca dânsul, glasul nimănuia nu e înăbuşit ca al lui, şi căuta dinadins ca să fie cât mai des prin apropierea lui.

Asta-l ducea pe Trică la deznădăjduire, căci degeaba-şi punea de gând să se ferească de dânsa.

Se începuse recrutarea, şi între calfele lui Bocioacă erau patru băieţi săraci cărora nu le rămânea decât să meargă la cătănie. De voie, de nevoie, ei se duceau veseli; inima îţi

sângera însă când vedeai planşetele mumelor, ale surorilor şi ale rudelor de tot felul. Plângea şi Mara cu ele, căci era femeie miloasă; dar cum plângea acum şi cum ar fi plâns dacă feciorul ei ar fi stat şi el în rând cu ceilalţi?! Abia acum simţea dânsa şi simţea şi Trică ce mare lucru e să ai pe cineva care ţine la tine, şi pe când Trică stătea muiat şi umilit, Mara umbla cu capul ridicat şi-şi purta uşurel trupul greoi.

Tot n-avea nimeni fecior ca dânsa.

Alerga Bocioacă, nu-i vorbă, şi pentru ceilalţi mai pe la doctori, mai pe la ofiţeri, mai pe la diregători, dar pentru feciorul ei făcuse mai mult.

— Ce bine e pentru tine că n-ai să te mai temi! grăi Sultana.

— Da, răspunse Trică tulburat, e bine!

— De! adăugă Marta, n-are orişicine norocul lui Trică!

Şi mişel ori smintit ar fi trebuit să fie Trică pentru ca să nu se simtă norocos.

Deodată cu recrutarea începuse şi verboncul.

Împărăţia n-adunase de la băieţi mai cu dare de mână banii decât ca să-i împartă între alţii, oameni fără de căpătâi, care intrau de buna lor voie la oaste, mai ales cătane bătrâne, care-şi făcuseră rândul şi intrau acum din nou în oaste, ca să se întoarcă, dac-ar avea parte să scape din război, cu bani strânşi acasă.

În vreme ce recrutarea se făcea cu uşile închise, Verboncul era în piaţă, de faţă cu lumea ce stătea de dimineaţă până seara îngrămădită, ca să vază cine şi cum intră.

La masa pe care se afla o lădiţă cu bani, condica, o sticlă cu vin, câteva pahare şi o grămadă de şepci cătăneşti, şedea ofiţerul, el singur, iar în dosul lui era stegarul cu steagul şi două cătane înarmate, paza steagului.

Înaintea mesei stăteau apoi doi căprari buni de gură şi vivandiera, o femeie ţanţoşă şi bine-mpanglicată, care închina mereu paharele, lăuda viaţa ostăşească şi poftea mereu pe trecători să se apropie, să strângă mâna întinsă

de dânşii, să deşerte un pahar, să primească şapca şi să ia banii.

Acela care prindea mâna ori primea şapca era prins, trebuia să deşerte şi paharul şi, vrea, nu vrea, era trecut în condică şi i se număra şi o sută de florini drept bani de cheltuială.

Şi nu unul era căruia i se-nfunda şapca pe neaşteptate în cap, apoi nu mai avea cui să i se plângă dacă păcatul l-a dus pe acolo: tobaşul bătea în tobă, trâmbiţaşul suna, steagul se desfăşura şi nu-i rămânea decât să jure.

De aceea lumea toată era cuprinsă de spaimă şi mumele-şi puneau sub lac ăt feciorii, iar femeile îşi ţineau de pulpană bărbaţii când, aşa, mai după-amiazăzi, zi, Verboncul pleca cu muzica şi cu steagul dezvelit de-a lungul uliţelor ca să îmbărbăteze şi pe cei ce nu se-ncumetaseră să meargă-n piaţă.

Era greu lucru să fii om tânăr, să-i vezi trecând şi să nu te iei după dânşii.

În frunte, cu sticlele pline în mână şi de gât cu vivandierele, mergeau chiuind voinicii intraţi peste zi, după dânşii urmau căprarii cei buni de gură, apoi stegarul şi muzica, iar după toţi, lumea adunată de pe la toate ră spântiile. Buştean ar fi trebuit să fii ca să nu alergi la portiţă ori la fereastră când ştii că aşa lucru numai rar se poate vedea.

Alergat-a şi Trică, dar nu la portiţă, căci acolo n-avea voie să se ducă, ci la fereastra din casa cea mare, unde nici Bocioacă nu intra decât în zile de sărbătoare.

Erau două ferestre, şi Sultana, văzând pe Trică la cea de la dreapta, a alergat ca să vadă mai bine, la cea de la stânga.

Unde mai rămânea loc pentru Marta?

S-a dus, ca să nu se-ndesuie cu fiica ei, la cea de la dreapta şi s-a lăsat pe umărul luitrică.

Ce putea el să facă?! S-ar fi supărat foc dacă el s-ar fi dat la o parte, apoi vreun lucru mare nici nu era.

— Sunt grea? întrebă Marta încet.

— Nu, răspunse el, dar ne vede fata.

— Ce-nţelege ea?! grăi Marta şi se 1ă să mai grea, scoţându-şi capul, ca să vadă mai bine alaiul Verboncului.

— Nu-ţi vine şi ţie să mergi cu dânşii? întrebă peste câtva timp.

— Să mă ferească Dumnezeu! răspunse el.

— Să nu uiţi că mâine seară jupanul nu-i acasă! grăi dânsa peste câtva timp. Eu te aştept!

El nu-i răspunse nimic. Ce adică ar fi putut să-i răspundă? Era peste putinţă să nu meargă!

Şi ce era, la urma urmelor?!

Omul, când nu mai ştie ce să facă, cu multe se împacă, cu multe se potriveşte, şi ziua următoare, deşi cuprins de neastâmpăr, Trică lucra liniştit la masă, alături cu celelalte calfe.

Bocioacă, având să meargă după-amiazăzi la târg, nu mai croia, ci alegea de pe prăjinile atârnate în fund cojoacele, pe care unul dintre ucenici le lua să le ducă pentru ca să fie aşezate în lada din car.

Iară Marta şi fata ei lucrau, ca de obicei, la mescioara aşezată sub fereastra din fund.

Deodată uşa se deschise repede şi datăn perete şi Persida intră în casa plină, înaltă şi frumoasă, cu părul încâlcit, cu hainele mototolite, pe ici, pe colo muiate şi stropite de sânge, cu faţa aprinsă şi cu ochii plini de văpaie sălbatică.

Privirile tuturora se îndreptară asupra ei, iar Trică se ridică în picioare şi făcu un pas spre dânsa. Îi venea s-o apuce şi s-o dea afară. Înţelegea el ce s-a întâmplat, dar de ce trebuia să-i facă ruşinea aceasta? Ce căuta ea aici? de ce nu îl lasă pe el în pace?

— Trică, zise ea fără ca să ţie seama de ceilalţi, ori eşti om, ori nu eşti om, ori îmi eşti frate, ori nu-mi eşti: noi batjocura aceasta nu putem s-o suferim! Tu m-ai legat de el: trebuie să-i arăţi că n-ai uitat ce ţi-a zis atunci.

— Ba te-ai legat tu însăţi, răspunse el supărat.

— M-ai ajutat, Trică, m-ai ajutat, grăi dânsa.

Uitându-se apoi împrejur, îi era greu mai ales de Marta şi de Bocioacă. Trebuia să le desluşească toate, să le arate cum s-au petrecut lucrurile, să-i încredinţeze că ea nu e vinovată de nimic.

— Ţi-am spus, începu ea liniştită, că iar i-a intrat diavolul pe sub piele: îl roade ceva, nu ştiu ce, dar îl roade, petrece nopţile în nedumerire, e mereu răstit, se îmbată adeseori şi joacă din nou cărţi. Le-am suferit toate fiindcă n-am ce să fac. Am însă şi eu suflet milos, am inimă de om şi nu pot să le înghit toate. Astă-noapte l-am lăsat jucând cărţi cu Binder de la Steueramt, cu Frânt pânzarul şi cu Lugojanu jeleparul, care avea bani mulţi fiindcă era în drum spre Zam, unde plecase ca să cumpere boi. Astă-dimineaţă, când m-am sculat, i-am găsit tot la cărţi, tăcuţi şi istoviţi, supţi la faţă şi galbeni ca ceara. Mai ales Frânt şi Lugojanu erau prăpădiţi fiindcă pierduseră mult şi tot mai pierdeau încă. Aşa e cartea: n-ai ce să-i faci când începe odată să-ţi vie rău. Dar tocmai dânşii ţineau ca jocul să meargă înainte, ca doară să se întoarcă cartea. Eu fierbeam în mine, fiindcă îmi era milă de dânşii, vedeam că nu se întoarce şi ştiam că nici nu are să se întoarcă cartea. Şi e păcat greu să iei bani de la oameni aşa! înţeleg să joci ca să-ţi treacă timpul; înţeleg să joci când nu ştii dacă o să câştigi ori o să pierzi; e însă o mişelie să joci când ştii că numai câştigul poate să-ţi vie. I-am făcut dar semn lui Naţl ca să-nceteze. S-a făcut că nu mă înţelege. Am mai tăcut, am mai răbdat, dar nu puteam să-i las când vedeam că niciunul dintre dânşii nu ştie ce face. „Naţl, îi zisei dar peste câtva timp, n-ar fi oare bine să mai lăsaţi cărţile, să vă odihniţi puţin, să trageţi un pui de somn, şi apoi iar puteţi începe…” I-am vorbit cu blândeţe, cu glas dulce, ca unui copil. El însă? Nici n-auzea, nici nu vedea! Ei bine! urmă ea înviorată şi aruncând o căutătură împrejur, tu mă ştii cum sunt! Nu sunt pripită, nu mă iuţesc, dar nici nu mă dau îndărăt când ştiu că e bine să fac un lucru, ci merg orbiş înainte. Ce-mi mai rămânea de făcut? Un singur lucru: să pun mâna pe cărţi şi să le arunc

în foc. Ştiind dar că mai sunt câteva perechi în dulap, le-am luat pe nesimţite pe aceste şi le-am ascuns, apoi m-am apropiat de masă, am pus mâna pe cărţi şi am alergat cu ele la gura sobei. Îl ştii acum pe Naţl: el nu s-aprinde când se mânie, ci râde. A râs şi când a văzut c-arunc cărţile în foc, apoi s-a dus la dulap, ca să ia altele. Văzând apoi că nu mai sunt cărţile la locul lor, a venit la mine şi mi-a zis încet: „Nu mă face de ruşine: oamenii au pierdut şi vor zice că le fac acestea numai ca să nu-şi mai poată câştiga banii înapoi". „Nu-mi pasă ce vor fi zicând ei, îi răspunsei, când ştiu c-aşa e bine." „Dă-mi cărţi, grăi el, că, dacă nu, sparg tot ceea ce vezi în casa aceasta. Eu sunt aici stăpân!" „Pe toate, dacă vrei, îi răspunsei, nu însă şi pe mine, nici pe voinţa ta."Ei bine! urmă ea după o mică răsuflare, numai văzând cu ochii aţi putea să înţelegeţi că nu e chip să trăieşti cu asemenea îndrăcit. Înţeleg să rupi, să frângi, să spargi, să omori chiar când te ia mânia oarbă, de nu mai ştii ce faci. Om însă în toată firea, potolit ca orişicare din noi acum, numai şi numai ca să mă sperie pe mine, el a dat râzând cu pumnul în geamurile dulapului, de s-au risipit sfărâmate prin casă. Mă cunoşti, Trică, urmă ea mai iute, şi ştii că eu nu mă sperii. Când văzu că nu-i dau cărţile, se duse la oglinda cea mare şi o făcu şi pe aceea bucăţi-bucăţele. Ce să faci cu asemenea om? Îl ştii că e tare ca un bivol: degeaba m-aş fi opintit să-l opresc, iar ceilalţi se uitau la el râzând, parcă le plăcea să-l vadă ce face.

— S ă-i fi dat afurisitele de cărţi, grăi Marta, şi să-l fi lăsat în ştirea Domnului.

— Ferit-a Dumnezeu! răspunse Persida. „Să nu mai spargi, Naţl, că femeie, cum sunt, te pălmuiesc în faţa acestor oameni şi nu-mi mai pasă ce va urma!"

— Rău ai făcut, zise Marta, care nu se mai putea stăpâni.

— N-aveam ce să fac, îi răspunse iar Persida. Tot era mai bine să dăm unul în altul decât să sfărâmăm toate lucrurile din casă. Auzind zgomotul, Bandi, băiatul, a alergat speriat în casă. Nu mai eram acum singură: băiatul ţine, ziceam, la

mine şi o să-mi sară în ajutor, apoi, dac-ar fi rău de tot, n-ar mai sta nici ceilalţi cu gurile căscate. M-am repezit deci la el, ca să-l opresc. „Nu te apropia, îmi zise el tot râzând, că nu ştiu unde mă opresc dacă încep odată. Mi-a fost destul, m-am săturat, sunt plin până în gât! Eşti urgia lui Dumnezeu, blestemată să strici viaţa celor ce se apropie de tine. Uite! urmă arătând spre Bandi, atât om ţi-a mai rămas şi ţie în lumea aceasta, corcitura asta, prăpăditul ăsta, despre care nici chiar tatăl său nu mai vrea să ştie; ceilalţi toţi, până chiar şi mumă-ta şi fratele tău, te-au părăsit. Ai dat bani pentru el, ca să-l ră scumperi, şi tot nu mai dă pe la tine…”

Trică se cutremură şi mai făcu un pas înainte, gata de a pleca.

— Aşteaptă, îi zise ea, că nu le ştii încă toate. Auzind vorbele lui, Bandi, băiatul, n-a zis nimic, ci a sărit la el şi l-a muşcat de umăr. Am sărit şi eu şi nu ştiu ce-a urmat mai departe… Uite! urmă ea sumecându-se, ca să-şi arate vânătăile de pe braţe. Uite! zise ea, ridicând fără sfială cămaşa, ca să arate vânătăile de pe pulpe. Aşa mi-e tot trupul. Nu-mi pasă! Are să mă doară câtva şi apoi trece. Carnea de om se drege ea de ea. N-am să mai trăiesc cu el, şi am scăpat de toate. Ruşinea însă, ruşinea pe care mi-a făcut-o trebuie s-o şterg! Trebuie să vadă omul acela că tu şi mama nu v-aţi lepădat de mine, că nu pentru mine, ci pentru el n-aţi mai venit să mă vedeţi. A rămas acum singur acasă şi sparge, frânge, taie înainte… E păcat, Trică, e pagubă, dar nu-mi pasă: ruşinea însă trebuie s-o ştergem. Tu vii cu mine.

Marta îi făcu lui Trică semn să stea, şi Trică rămase nemişcat în loc. Îi era greu, şi-ar fi dat tot ceea ce îi era mai scump ca Sultana, copila nevinovată, să nu fi fost şi ea de faţă, dar el nu se mai putea mişca din loc.

— Dar ruşinea pe care ne-ai făcut-o tu nouă? grăi el în cele din urmă. E adevărat, Persido, că tu eşti o grea nenorocire pentru toţi cei ce ţin la tine! Tu ţi-ai făcut-o: tu s-o porţi.

Persida stătea ca stean de piatră în mijlocul celor ce se uitau cu milă la dânsa când Mara se ivi în prag şi se opri dând din cap.

Aflase cele petrecute, alergase la cârciumă şi venise aici pe urma Persidei.

Persida se dezmorţi. Mama ei, tot mama ei, sărmana.

— Nu te-ai săturat nici acum de el?! întrebă Mara.

— Mi-a fost destul, îi răspunse Persida; şi dac-aş fi omorât pe tata, mi-aş fi spăşit păcatul.

— Lasă-l! grăi Mara. Mulţumeşte lui Dumnezeu c-ai scăpat de el. Iară tu, Tricã, n-ai să te amesteci, urmă peste puţin. Mulţumeşte lui Dumnezeu că ţi-ai găsit stăpâni oameni buni.

Era mâhnită Mara, de-ar fi fost în stare să sară cu ghearele la afurisitul de neamţ, dar se simţea fericită cum nu s-a mai simţit în viaţa ei, căci îşi ştia fata scăpată şi feciorul pus pe cale bună.

Nu era însă fericită Persida, iară Tricã se simţea foarte nenorocit.

Se adunaseră deodată toate, prea multe se îngrămădiseră pe capul lui: jupanul se pregătea de plecare, jupâneasa-l adepta deseară. Persida plecase greu mâhnită, iară Sultana nu se mai uita la el ca mai nainte, ba scăpase chiar vorbele: „De ce nu te-ai dus cu sora ta?” Se simţea ca legat cot la cot, dar el lucra cu celelalte calfe la masă şi nu zicea nimic, căci n-avea cu cine să-şi împărtăşească gândurile.

După-amiazăzi el începu să se neliniştească şi se făcu din ce în ce mai tăcut şi mai neastâmpărat. Când sunetele muzicii străbătură-n casă, calfele şi ucenicii se puseră-n mişcare, ca să se ducă să vadă Verboncul. Tricã stătea ca bătut cu cuie pe scaun. Deodată însă, când muzica sună mai de aproape, el se ridică drept, îşi scutură o dată capul, apoi se repezi spre uşă.

Nu putea nimănuia să-i treacă prin gând că el, care fusese răscumpărat cu bani atât de grei, s-a pornit atât de repede ca să alerge la Verbonc şi să-şi pună şapcă-n cap. Bocioacă

se uită deci mirat la el, iar Sultana începu să râdă. Marta simţise însă de mult că nu-i e lui Trică a bine şi, văzând acum faţa lui înăsprită şi mişcările lui iuţi, înţelese numaidecât gândul lui.

— Trică, strigă ea cuprinsă de spaimă, unde te duci?! Ce vrei să faci?! Nu-l 1ăsaţi! urmă apoi peste puţin, alergând după el. Nu-l lăsaţi, că se dă la Verbonc!

Bocioacă începu şi el să râdă. Auzi nebunie! De ce adică să se dea la Verbonc?

Trică se opri şi se-ntoarse pe jumătate napoi.

— Am, zise el, să mă răscumpăr eu, ca să nu-mi mai poată nimeni arunca vorba că m-a cumpărat cu bani!

Pornind apoi înainte, el se duse – nu în fugă, ci cu paşi mari şi greu călcaţi.

Bocioacă, înţelegând acum şi el, porni după dânsul strigând mereu:

— Nu-l lăsaţi! Puneţi mâna pe el!

Iară Sultana, care nu putea nici acum să-şi dea seama despre cele ce se petrec, stătea uimită în pragul casei şi se uita când la muma ei, care se făcuse galbenă ca ceara, când la Trică cel nalt şi spătos, care trecea înainte aruncând în dreapta şi în stânga pe calfele ce i se puneau în drum ori puneau mâna ca să-l oprească.

Ieşit apoi la uliţă, el o luă spre Verboncul care nu sosise încă la casa lui Bocioacă.

— Staţi! strigă el ridicând amândouă mâinile, că sunt şi eu aici şi merg cu voi dacă mă primiţi!

Lumea se opri, muzica încetă şi un fior rece trecu prin lumea adunată în alai. Era în acel „staţi!” şi-n acele braţe ridicate în sus ceva ce te făcea să simţi că omul acesta nu aşa din senin, nici din uşurinţă intră în rândul celor ce iau şapca în cap, şi într-o clipă lumea se-ngrămădi împrejurul lui Trică, pe care toţi îl ştiau şi mulţi îl iubeau.

„Ura! ura!” strigară câţiva când el luă şapca şi şi-o înfundă în cap. „Ura!” strigară apoi cu toţii când el se îmbrăţişă cu unul din căprarii buni de gură şi luă sticla de vin ca să

închine şi ca fulgerul trecu din gură în gură vestea că Tricã, feciorul Marei, omul de credinţă al lui Bocioacă, starostele cojocarilor, deşi răscumpărat, a intrat la verbonc, mare lucru trebuia să fie la mijloc, şi lumea alerga din toate părţile, să vadă.

Când alaiul se porni iar înainte, era prea strâmtă uliţa, şi Tricã mergea prin faţa casei lui Bocioacă în frunte, cu şapca pe ureche, cu sticla de vin ţinută în sus şi chiuind ca la nuntă.

— Cu bine, după războiu! strigă el închinând spre casa plină şi-şi urmă drumul înainte.

Nu mult trecu însă, şi alaiul iar se opri, ţinut în loc de Mara, care venise cu fiica ei ca să-şi ia feciorul.

Era, sărmana de femeie, ca una căzută din cer când vecinele alergau să-i spună că Tricã s-a dat la verbonc. Nu-nţelegea, nu credea că e cu putinţă una ca asta. Aşteptase atâta timp să-şi vadă fata iar acasă, şi acum, când o vedea hotărâtă de a părăsi pentru totdeauna pe neamţul ei atât de urgisit şi îşi ştia şi feciorul scăpat şi bine aşezat în casa lui Bocioacă, îi era parcă nu mai are nimic de dorit şi căzuse oarecum obosită de mulţumire sufletească.

Cum ar fi putut ea să creadă că tocmai acum i se strică toate planurile?

A început să râdă cu hohot când a vă zut spaima Persidei, care înţelese numaidecât hotărârea fratelui său.

Era o nebunie! împărăţia, după ce a luat o dată banii, nu mai avea nici un drept asupra lui. Ea râse din nou când Persida-i spuse că Tricã are să capete banii înapoi. O treceau fiorii când se gândea că feciorul ei o să primească deodată atâta sumă de bani; dar nu credea că împărăţia o să fie atât de proastă ca să-i dea banii după ce-i are o dată.

Aşa, râzând mereu, a trecut Murăşul, şi mai vârtos râdea când l-a văzut, în sfârşit, pe Tricã cu şapca pe ureche. Ah! ce bine îi şedea! Ah! ce fecior! Nu era niciunul ca dânsul!

Tricã se cutremură în tot trupul când le văzu. Apoi, cuprins de o pornire dureroasă, fă cu câţiva paşi spre

mumă-sa, o îmbrăţişă lung şi o sărută de mai multe ori, în vreme ce Persida începu să plângă, şi plângeau toţi văzând-o pe dânsa plângând.

Ca să scape, Trică se desfăcu, ridică iar sticla cu vin şi, cu lacrimile în ochi, începu să chiuiască din nou, încât răsuna tot oralii.

— Muzica! să cânte muzica! strigă Mara ca ieşită din fire şi începu să bată din palme.

Tot n-avea nimeni fecior ca dânsa! Şi pornit alaiul înainte, ea mergea în frunte alăturea cu feciorul ei, sărind mereu ca în joc, chiuind din răsputeri şi bătând mereu în palme, luată de vârtejul din care nu putea să-şi scoată feciorul.

Iară Persida cea înaltă şi frumoasă, femeie asupra căreia se opreau toate privirile, mergea pierdută şi plângând după dânşii.

Căprarul cel bun de gură a mers cât a mers sfiicios alăturea cu dânsa. Luat însă în cele din urmă şi el de vârtej, o cuprinse cu braţul şi începu să joace cu ea.

— Ce păcat că nu pot să merg şi eu cu voi! grăi dânsa şi-l dete încet la o parte.

XX.

NOROCUL CASEI

— Lasă, draga mamii, că toate au să iasă bine. Are fiecare norocul lui. Au păţit-o altele şi mai rău decât tine şi tot au ajuns femei cu casă bună. Eşti, la urma urmelor, ca şi când ai fost cununată cu el, şi toată lumea te ştie că i-ai fost soţie credincioasă şi harnică şi multe ai suferit de la dânsul. Femeie ca tine n-are decât să aleagă între cei mai buni ca să-şi gă seascâ bărbat.

Aşa vorbea Mara ca să-şi mângâie fata.

Trecuse miezul nopţii, şi ele, deşi obosite moarte, nu puteau să doarmă în culcuşurile lor.

— Nu-mi mai trebuie bărbat, răspunse Persida; eu nu mai pot să am bărbat.

Vorba asta Mara nu putea s-o înţeleagă, dar nu putea nici Persida să-i spună de ce adică ea nu mai poate să aibă alt

bărbat afară de Naţl. Prea ar fi fost grea lovitura dacă i-ar fi spus că e cununată cu dânsul.

— Prostii! grăi deci Mara, care înţelegea lucrurile cu totul altfel. Poate o femeie ca tine orişicând…

Luată apoi pe dinainte de dorinţa de a o molcomi, ea nu se mai putea stăpâni.

— Banul, draga mamii, urmă ea, banul e mare putere, el deschide toate uşile şi strică toate legile, iar tu ai bani, destui bani, mulţi bani. Uite! urmă ea, făcându-şi mustrări c-a scăpat vorba, ţi-o spun fiindcă nu mai eşti copilă şi trebuie s-o ştii, ca să te simţi: eu am adunat pentru voi puţin câte puţin şi din ce în ce mai mult. M-a ajutat Dumnezeu, şi puţine sunt pe aici prin apropiere fetele care au zestre ca tine.

Persida se ridică puţin în culcuşul ei. Ştiuse ea că are mama ei bani! acum însă ar fi voit să-i vadă faţa, căci din tonul cu care vorbea, banii păreau mulţi, şi parcă din faţa ei ar fi putut să-i numere. Era însă întuneric în casă.

— Câteva mii să fie, grăi Persida, nu se sperie nimeni de ele.

— Nu vorbi, fata mea, de mii, îi zise Mara, ci numără cu zecile de mii. Nu degeaba am ostenit eu; nu degeaba mi-am tras de la gură. Ce-i al tău e al tău; ce-i al lui Trică e al lui Trică; ce-o să mai rămână veţi împărţi între voi. Asta s-o ştii, ca s-o ştii, dar să n-o spui nimănui. Nu eşti tu orişicine!

Persida tăcu.

În zadar! puterea banului e mare, şi ea se simţea cu totul altfel acum, când ştia din gura mumei sale că are zeci de mii puse la o parte şi bine păstrate, cum numai Mara ştia să păstreze.

Doamne! Naţl s-ar mira şi el dac-ar şti-o aceasta şi şi-ar da silinţele să intre în voile bătrânei, s-o îndulcească, s-o momească. Hubăr, bătrânul, ar vorbi şi el cu totul altfel dac-ar şti că feciorul lui ia zestre mare.

De ce adică Naţl era mereu posomorât şi răstit? de ce era nerăbdător? de ce bea? de ce juca cărţi? de ce era

nemulţumit cu soarta lui? Pentru că era deprins să trăiască bogat şi trăia acum sărac, scos de dânsa din averea lui.

Îi venea să se ridice din culcuşul ei şi să alerge la el, ca să-i spună şi să-l roage, să-i moaie, să-i îndulcească firea. În zadar, afară de dânsul nu era pentru dânsa bărbat pe lume, fără de căsnicie nu e viaţă şi numai cu dânsul putea dânsa să-şi închipuiască căsnicia.

Asta trebuia s-o înţeleagă şi mama ei, şi o înţelegea dacă-i spunea că sunt cununaţi.

Acum, în clipa aceasta, putea să i-o spună, era chiar datoare, pentru ca ea să ştie cum stau lucrurile şi să nu-şi mai facă gânduri deşerte.

— Mamă! şopti ea.

Mara adormise.

— Mamă! grăi mai tare.

Mara dormea pierdută în somnul greu al omului obosit.

Persida se ridică speriată din culcuşul ei.

Iar se simţea singură, părăsită, nepăzită de nimeni şi, cu o putere neîmblânzită, o cuprinse pornirea de a se duce la el. Nu putea dânsa să doarmă în altă casă când avea casa ei. Ce făcea el singur? Cum putea dânsa să-l lase singur?!

Ca apucată de nebunie, ea se dete jos din pat, se îmbrăcă în pripă şi ieşi tiptil din casă, apoi o luă ca o stafie prin noaptea geroasă drept spre Sărărie, ţinând drumul peste Murăşul îngheţat după zarea luminii de la cârciumf.

Naţl era dus, nu ştia nimeni unde, şi cârciuma rămăsese în paza lui Bandi, câinele credincios, care sări speriat în picioare când o văzu pe Persida în prag.

Iară Persida nici că-l băgă în seamă, îi era parcă a căzut din cer de la mari înălţimi în prăpastie adâncă şi se afla tot în cădere.

Aşa a gă sit-o Naţl când s-a întors cam ameţit de vin acasă.

— Aha! grăi dânsul. Tot s-a-ntors doamna! Ştiam eu că nu poţi tu să trăieşti fără de mine: e scris în steaua sub care ne-am născut c-avem să trăim împreună până ce nu ne vom fi mâncat de vii unul pe altul.

Persida se uită la el cuprinsă de înduioşare, cum muma se uită la copilul pornit în că i rele.

Ce putea dânsa să vorbească cu omul acesta?!

— Dar bine c-ai venit, urmă tolănindu-se pe pat, căci tot n-avea cine să-mi tragă cizmele… Trage! adăugă apoi şi-şi întinse piciorul.

Era obişnuită Persida să-i tragă cizmele şi să i le cureţe de noroi. Ea-l învăţase aşa. Niciodată însă pân-acum el nu i-o ceruse asta, şi ea se ruşină de starea în care ajunsese faţă de el.

Dar ce putea să facă?! Cu de-a sila, dar le trase, apoi rămăsese uitându-se mâhnită la el.

— Bine, zise ea, nu ţi-e ţie ruşine de ceea ce ai fă cut?

— Nu, răspunse el, nu mi-e deloc ruşine. De ce să-mi fie ruşine? Dac-aş fi orb, nu mi-ar fi ruşine; dac-aş fi surd, nu mi-ar fi ruşine; sunt cum m-a lăsat Dumnezeu, aşzice, şi tot aşa zic şi acum. Nu vezi tu că mie-mi lipseşte ceva? Nu sunt om în toată firea. E o nenorocire, dar n-am ce face!

Ce mai putea să-i zică?!

— Cum ai putut tu să laşi casa aşa singură? grăi dânsa peste câtva timp.

El se ridică şi se uită la dânsa frământat în luptă cu sine.

— N-am lăsat-o singură, îi răspunse apoi râzând cu amărăchine. A rămas aici fratele meu Bandi. Da! urmă el, să ştii că mi-e frate, frate adevărat, feciorul tatei, întocmai ca mine! Uită-te bine la el şi-o să vezi şi tu că aşa este. Mi-e frate! Asta-i izvorul tuturor nenorocirilor!

Persida nu se putea dezmetici.

— Vorbeşti într-aiurea? grăi dânsa.

— Nu! răspunse el. Sunt cam ameţit şi nici nu ţi-aş fi spus-o dacă n-aşfi, dar ştiu foarte bine ce spun: Bandi, băiatul Reghinei, e fratele meu. Îl văd, îl simt că mi-e frate şi-mi aduc aminte de Reghina… M-ai înţeles? Tata e om bun, dar s-a înrăit, fiindcă nu poate să uite şi să ne ierte pe mine şi pe mama. Tu eşti suflet bun, Persido, inimă de diamant: ce ai avut să iei asupra ta blestemul căzut pe capul nostru?!

Persida-şi dete seamă de marea asemănare ce era între Bandi şi Hubăr şi nu se mai îndoi că Naţl are dreptate.

— Sărman de tine şi de mine, sărmani de noi toţi! strigă ea cuprinzându-l cu braţele. Să n-o simtă cumva Bandi aceasta, că mult ţine la răposata lui mumă şi urât lucru se-ntâmplă!

— Să n-o simtă, zic şi eu, grăi Naţl, dar tata trebuie să facă ceva, m-ai înţeles? Trebuie să facă ceva!

— Da! grăi Persida, şi ei începură să stea la sfat, parcă nu s-ar fi certat niciodată-n viaţa lor.

Iară Mara…

Visase noaptea toată pe feciorul ei, şi dimineaţa tot cu gândul la el s-a deşteptat din somn. Nu se putea dezmetici cum au venit lucrurile şi ce a făcut el ca s-o ia pe dinainte şi s-o ducă cu dânsul. Îşi aducea numai aminte că s-a uitat o dată la el, a vă zut că nu e chip să-l abată de la hotărârea lui şi a început să bată în palme. Cu totul altfel s-ar fi petrecut însă lucrurile dacă dânsa nu s-ar fi putut mângâia cu gândul că are iar pe fata ei la sine. Ea sări deci speriată din pat când se încredinţă că culcuşul Persidei e deşert şi nici hainele ei nu mai sunt aci.

Le înţelese toate într-o singură clipă.

„Neam îndrăcit! strigă dânsa. Dacă şi-au pus odată ceva în gând, nu e chip săi mai scoţi din ale lor.”

Ea se aşează îndărătnică pe scaun, nu supărată, nu îndurerată, ci tare hotărâtă de a nu se mişca, de a nu face nimic, de a arăta că nici pe dânsa nu poate nimeni s-o scoată din ale ei.

Ca totdeauna când nu mai ştia ce să facă, şi acum simţă mântui ei covârşitor era că toate au să iasă în cele din urmă după gândul ei şi că copiii ei pot să dea în gropi, pot să sufere, dar nu pot să piară şi tot la ea au în cele din urmă să se întoarcă.

De aceea a râs cu un fel de mulţumire răutăcioasă când a aflat, peste câteva zile, că Naţl iar a bătut pe Persida.

Ar fi voit să-i scoată omului aceluia ochii cu ghearele, dar îi părea bine.

„Aşa-i trebuie! zicea. Să-şi vie în fire!”

Săptămânile şi lunile treceau. Persida trăia din ce în ce mai rău cu soţul ei, dară Mara nu-şi schimba gândul: putea Persida să rabde, că-i făcea bine răbdarea.

Tot astfel, când a venit ştirea că războiul s-a pornit cu italienii, Mara se ruga mereu la Dumnezeu să aibă în paza lui pe feciorul ei, dar se bucura oarecum când se gândea la suferinţele prin care el trebuie să treacă.

Sunt însă în lumea aceasta cu putinţă şi lucruri care o moaie chiar şi pe Mara.

Mai pe toamnă Mara află că Persida iar e în stare binecuvântată.

Nu-i venea să creadă şi nu putea să-şi dea seama dacă e bucurie ori întristare simţă mântui viu care o cuprinde când se gândeşte că tot ar fi cu putinţă.

„Grozavă nenorocire!” zicea dânsa, şi totuşi îi venea să se ducă şi să-şi ia fata cu puterea de câte ori afla că şi acum tot o mai bate Naţl. I se răscolea toată firea când se gândea că iară s-ar putea întâmpla ca în rândul trecut.

Iar dacă nu, dacă Dumnezeu se îndură, Persida era legată, nedespărţită pe toată viaţa de dânsul, şi Marei îi venea să se ducă la dânsul să-i spună că-l iartă, că vrea să se împace cu dânsul şi-i dă fată cu zestre, numai să se cunune… Parcă însă tot mai era timp, trebuia să aştepte.

Aşa s-a frământat Mara luni de zile de-a rândul şi nu s-a mişcat decât pe la Sf. Nicolae, când iar a trimis moaşa după dânsa.

— Zice, grăi Talia, să nu te nelinişteşti, că toate sunt bune!

Mara era, cu toate aceste, ba tocmai de aceea, foarte neliniştită. Îi venea să-şi smulgă părul din cap, să-şi muşte carnea de pe trup, şi mergând cu paşi iuţi şi mărunţi, iar nu rar călcaţi ca altădată, spre cârciuma de la Sărărie, ea îşi zicea mereu: „Nemernico! Ticăloaso!” De mult ar fi trebuit să vină şi nu se putea ierta că n-a venit.

„O, Doamne! grăi în cele din urmă, ca să se mai molcomească ea însăşi pe sine, dar tot om dat de la Dumnezeu e, şi botezul o să-l sfinţească şi pe el.”

Da! botezul sfmţeşte chiar şi pe copiii adunaţi din margine de drum.

Ea, cu toate aceste, se opri, ajunsă la intrare, ca în faţa unei primejdii.

— E aci neamţul? o întrebă pe Talia.

— Nu e, ră spunse aceasta, a plecat pe-nserate şi nu-i e obiceiul de a se întoarce înainte de cântatul cocoşilor.

Şi nu s-a abătut Naţl nici astă dată de la obiceiul lui. Plecase supărat, muncit de gânduri grele, încât nu mai ştia nici el ce are să facă şi-şi petrecuse timpul cuprins de viu neastâmpăr.

Târziu după miezul nopţii, când s-a întors istovit şi cam ameţit acasă, toate erau trecute şi în iatacul luminat de o candelă se făcuse linişte adâncă.

Persida dormea cuprinsă de somn întăritor, încât abia i se mai simţea răsuflarea, iară Mara se aşezase pe patul lui şi fusese şi ea biruită de somn.

Vfzând pe Mara, el se opri şi stete o clipă, apoi voi să iasă, să plece, să se ducă, să fugă: îi era ruşine, îl cuprinsese un fel de spaimă, parcă o grea pedeapsă îl aştepta.

El însă nu putea să plece: se simţea ca înfipt în pământ.

Prin liniştea nopţii se auzea un fel de morfoleală gingaşă: copilul, îmbăiat, înfăşat şi aşezat, după obicei, lângă muma lui, nu dormea, ci îşi dusese mâinile la gură şi îşi sugea pumnii.

Inima lui Naţl se strânse şi mintea lui se lumină deodată, parcă toată noaptea ar fi dormit şi n-ar fi văzut băutura cu ochii lui.

Era un copil acolo, chiar copilul lui.

Ah! de ce i l-a dat Dumnezeu?! Ca să-l certe cu toată asprimea.

Nu! Copilul acesta nu poate să trăiască! S-a născut numai ca să moară. Chinuită în toată clipa şi mereu bătută, Persida

n-a putut să dea viaţă decât unei stârpituri; îl vedea, parcă, stâlcit, cu oasele strâmbe, cu faţa pocită, o adevărată spaimă, şi, cuprins de fiori, el începu să tremure aducându-şi aminte de Reghina şi de copilul ei.

Şi dacă i-ar fi dat, cu toate aceste, să trăiască?

Grozavă nenorocire!

Şi totuşi…

„Doamne! zise el cu ochii plini de lacrimi, ceartă-mă pe mine, ceartă-mă cu toată asprimea, dar lasă-l pe el, păzeşte-l, ţine-l, orb să fie, surd să fie, slut să fie, schilod să fie, numai a om să semene, căci tot al tău este, tot ţie are să ţi-l păstreze sărmana aceasta de femeie.”

Tiptil apoi, pas cu pas, călcând în vârful degetelor, cu inima încleştată şi tremurând în tot trupul, el se apropie de pat, ca să-şi vadă copilul.

Ce putea să vadă?

Un copil abia născut nu e, la urma urmelor, decât o bucăţică de carne fără ochi, care se mişcă în toate amănuntele ei. El însă nu mai văzuse în viaţa lui ceva atât de frumos ca copilul lui, cu faţa ceea rotundă, plină şi viu mişcată şi cu degetele cele lungi şi subţiri la mânuşiţele de om.

Ah! cum ar fi vrut să-l desfăşure, ca să-l vadă întreg, să-l pipăie cu mâna, să se încredinţeze că e întreg, că setea de viaţă, care-l făce să-şi sugă cu atâta neastâmpăr pumnii, îi străbătea întreaga fiinţă.

„De ce, Doamne, atâta bunătate? Căci eu nu sunt vrednic de ea”, zise el adânc înduioşat şi nu-şi mai putu stăpâni plânsul.

Persida-şi deschise ochii şi-i deschise mari şi-i îndreptă oarecum dormind, mirată şi nedezmeticită spre el.

— Ah! Doamne! zise el în româneşte. Iartă-mă, Persido, că te-am deşteptat, dar nu mai pot! Nu mai pot! zise el iar şi izbucni în plâns înăbuşit.

Persida-i întinse mâna şi-l apucă de braţ, ca şi când s-ar fi temut că se duce şi-ar fi voit să-l oprească, să-l ţie, să nu-l

lase.

— Plângi, că-ţi face bine, zise apoi peste câtva timp. E băiat, urmă iar. O să vezi tu ce băiat! Lasă, c-o să vezi cum toate au de aici înainte să fie altfel.

— Cum altfel? grăi dânsul deznădăjduit. Eu tot eu rămân; de câte ori mi-am făcut cele mai amarnice mustrări? de câte ori mi-am pus tare-n gând să mă-ndreptez?! Tot nemernic am rămas, şi nemernic am să fiu toată viaţa mea!

Persida se uită zâmbind senin la el.

Ce-i pasă ei acum dacă el se îndreaptă ori nu?!

Da, mai înainte, când toată gândirea, toată simţirea, toată purtarea ei de grijă asupra lui şi numai asupra lui se îndrepta, ea ar fi voit să nu mai fie om ca dânsul şi-l scotea din răbdare, îl îndârjea prin neîncetatele ei silinţe. Acum însă nu mai vedea păcatele lui şi-i era, aşa cum îl ştia, destul de bun.

Mara se deşteptă şi ea din somn, dar, văzându-l la patul fiicei sale, nu-i mai venea să fugă, ca mai nainte, când se gândise c-ar putea să dea ochi cu el.

Văzându-l plângând, ea se înduioşă.

— Ei, lasă-le acum, zise ea; ce a fost a trecut. Mi-a spus Persida, mi le-a spus toate; toate le ştiu, să-i mulţumim lui Dumnezeu că ni l-a dat şi-a rânduit să nu fie copil adunat de pe uliţe.

El a rămas uimit în faţa ei. Ar fi voit să-i răspundă ceva, să meargă şi acum la ea şi să-i sărute mâna, dar nu putea: erau parcă toate de prisos, şi când îşi ridică ochii, el se uită la ea ca şi când nu ar fi fost niciodată şi c-ar mai putea să fie supărare între dânşii.

— Sărmana mea mamă! grăi el în cele din urmă, suspinând.

— Are să vină şi ea! zise Mara. Trebuie să vină! Am să mă duc chiar eu să-i spun, s-o chem, s-o aduc: îi este nepot şi ei tot atât de bine ca mie; are şi ea să se bucure.

— Dar nu cumva să-i spui, mamă, şi ei că suntem cununaţi, grăi Persida îngrijată.

— Nu! ferit-a Dumnezeu! adause Naţl. N-ar putea să nu-i spună tatei, şi-l ştiţi cum el.

Ei începură apoi să se sfătuiască ce fel ar trebui s-o pornească pentru ca să-l moaie şi pe bătrânul Hubăr, ca la botezul copilului să fie adunaţi cu toţii în dragoste familială.

— Avem, gră i Naţl, să-l boteză în în legea ta şi să rugăm pe părintele Codreanu să vie, ca tot el să-l boteze!

— Da! zise Mara încântată, tot el! Altfel nu se poate!

Persida dete din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu, grăi dânsa, avem să-l botezăm în legea bătrânului Hubăr şi-o să rog, urmă plângând, pe maica Aegidia să-i fie ea naşă. De mult încă mi-am pus-o aceasta în gând, adăugă ea şi plânse înainte.

Mara şi Naţl nu mai îndrăzniră să zică nimic. Aşa era! Tot dânsa era cea mai înţeleaptă. O durea pe Mara că nepotul ei n-o să fie creştin adevărat, dar recunoştea ea că numai aşa se poate îmblânzi Hubăr cel îndârjit.

Aşa, stând de vorbă şi sfătuindu-se între dânşii, în fericită unire familială, i-au prins zorile de zi şi i-a apucat şi lumina zilei, pe care Hubăroaie o aşteptase cu neastâmpăr.

Nu mai putea, sărmana de femeie!

Singură dânsa ştia cât a răbdat şi câte lacrimi a vărsat în tăcere după rarele ei întâlniri cu Naţl. Ţinea să nu treacă peste voinţa soţului său; au însă toate un hotar: din clipa în care aflase că se apropie ceasul, ea nu mai aştepta decât să plece soţul ei la măcelărie pentru ca să plece şi ea.

Persida şi Naţl şi Mara tresăriră într-un fel de uimire când ea se ivi în prag.

Era lucru firesc ca ea să vie şi nu se îndoiau că va şi veni: uimiţi erau dar numai pentru că dânsa venise tocmai acum, când vorbeau despre dânsa.

Mara, cea dintâi, se ridică şi se duse la dânsa. Neştiind ce să-şi mai zică, ele se îmbrăţişară în tăcere, se sărutară şi iar se ţinură îmbrăţişate, în vreme ce copiii lor se uitau la ele oprindu-şi răsuflarea.

Desfăcându-se din braţele Marei, Hubăroaie trecu apoi pe lângă fiul ei şi se duse la Persida, ca să o sărute de mai multe ori tot în t ăcere, cu dragoste şi cu sfială.

Abia după-aceea ochii ei se opriră asupra copilului şi de la el trecură la Naţl.

— Mult eşti nenorocit, grăi dânsa cu ochii plini de lacrimi, şi mare noroc ai avut! Le ştiu toate, urmă apoi întorcându-se spre Persida. Ştiu cât ai suferit, fata mea. Dumnezeu are să ţi le ţie toate în seamă şi să ţi le răsplătească!

— Lasă-le aceste, întâmpină Mara. Să nu mai vorbim despre cele trecute, ci să vedem de cele viitoare.

Hubăroaie se uită lung la ea.

— Ţi-e uşor ţie, grăi dânsa amărâtă, căci stai singură, poţi să faci cum te trage inima şi n-ai să te temi de nimeni: mie mi-e groază când mă gândesc la cele viitoare.

Persida se cutremură.

— Să nu fie în ceas rău vorba pe care ai grăit-o fără ca să-ţi dai seama! suspină Mara. Nu e în lumea aceasta nimic mai trist decât viaţa văduvei, care poartă ea singură greul vieţii şi tot ea singură plânge când are vreo bucurie. Ce-mi este mie că ne vedem adunaţi cu toţii aici, când răposatul, sărmanul, nu poate să fie şi el cu noi! urmă dânsa plângând. Nu, din inimă nu puteau să-ţi iasă vorbele. Bărbatul tău e om şi el, e creştin, e părinte şi are să se moaie în cele din urmă.

Nici că-i veniseră din inimă acele vorbe, dar fuseseră grăite, şi ca un fel de săgetare trecuse prin inimile lor simţă mântui că nu e unirea fericită cu putinţă câtă vreme trăieşte el.

O clipă însă numai, apoi începură a se sfătui cum au să pornească lucrurile ca să-l aducă şi pe el în mijlocul lor.

Hubăroaie nu îndrăznea să-i vorbească.

— Ce ar fi dacă m-aşduce eu şi i-aşcere iertare? grăi Naţl.

— Ferit-a Dumnezeu! răspunse muma lui. Ar fi destul să te vadă pentru ca să nu-şi mai poată stăpâni mânia. Nu ştiu ce are, dar de la un timp încoace e din ce în ce mai îndârjit.

— Am să le sufăr toate, întâmpină Naţl, şi mi-e destul să-i spun o vorbă pentru ca să-l potolesc.

Persida, dând cu socoteala care e vorba aceea, clătină din cap.

— Nu! zise ea. Ai face foarte rău. Te rog, mamă, urmă apoi întorcându-se spre Hubăroaie, să te duci la maica Aegidia şi să-i spui c-o rog de iertare şi doresc a vorbi cu dânsa. Are să vie, iar celelalte le lăsaţipe mine.

Aşa s-a şi făcut.

De la cârciumă Hubăroaie s-a dus drept la mănăstire, şi pe la amiazăzi maica Aegidia cea mărunţică şi cu faţa aspră a cerut binecuvântarea stariţei ca să poată merge la fata ei.

Trecuse atâta timp de când nu se mai văzuseră şi atât de multe s-au petrecut în timpul acesta. Era însă la mijloc un suflet nevinovat, şi maica Aegidia intră în cârciuma de la Sărărie ca-ntr-o biserică, sfiicioasă şi cu pas uşor.

Tot aşa a şi ieşit peste vreun ceas, ca să meargă la părintele pleban, care s-a dus apoi fără de întârziere la Hubăr, căci vorba era să scape trei suflete rătăcite.

— Ştiu de ce ai venit şi ce vrei, îi zise Hubăr. Nu mi-a spus nimeni, dar mi-e destul să te văd ca să ştiu. Uite, i le iert toate, toate le trec cu vederea, toate le uit ca şi când n-ar fi fost niciodată: nu-l pot însă ierta că nepotul meu e copil nelegiuit.

— Tocmai de aceasta e vorba, grăi plebanul aşezat. E o nenorocire că aşa au venit lucrurile, dar trebuie să ne ferim de alta mai mare: să-i cununăm cât mai curând, pentru ca copilul să fie botezat ca născut din părinţi care trăiesc în căsnicie binecuvântată de sfânta biserică.

— Minciuni! strigă Hubăr. Pata tot rămâne. Grozav am fost pedepsit eu pentru câteva clipe de uşurinţă! Nu mi-e destul că trebuie să-mi ştiu copilul de pripas, dar am ajuns să am şi un nepot nelegiuit.

— Despre aceasta să nu vorbim, grăi plebanul cu oarecare asprime. Ţi-ai făcut datoria şi trebuie să ţi-o faci până la sfârşit. Copilul născut din adulter nu găseşte milă nici la

oameni, nici la Dumnezeu: el n-are loc în rândul cretinilor şi e suferit numai în tinda bisericii. Născut din greu păcat, viaţa lui nu poate să fie decât o grea osândă. N-ai să-l ştii, n-ai să-l vezi!

— Dar îmi iese mereu în cale! strigă Hubăr deznădăjduit.

— E în adevăr de necrezut cum a ajuns el la casa lui Naţl, grăi plebanul. N-ai însă să ţii seama de el şi n-ai mai ales să pui alăturea cu dânsul pe nepotul tău, care nu din adulter, ci numai din căsnicie lipsită de binecuvântare e născut.

— Dar ce este vinovat el?!

Preotul clătină zâmbind din cap.

— Fără de voinţa lui Dumnezeu, zise el, nici un fir de păr nu se clatină: cum s-ar putea oare ca om să se nască fără de a lui voinţă?! Era de mai nainte vinovat şi pentru vina lui osândit să se nască din păcat, pentru ca să treacă dispreţuit de semenii săi prin lume. Şi osândit, pentru vina ta, erai şi tu să-l zămisleşti, pentru ca să nu mai poţi trăi liniştit. Poartă-ţi osânda cu umilinţă şi cu răbdare îndelungă, pentru ca să ţi se ierte vina. Toate ai să le treci cu vederea şi să te gândeşti numai la împlinirea datoriei tale, pentru ca copilul să fie botezat în legea ta şi primit în sânul singurei biserici în adevăr mântuitoare. Dacă ei nu sunt cununaţi, botezul are să se facă în legea mamei şi copilul este pierdut pentru biserică.

Acesta era un lucru peste care Hubăr nu putea să treacă.

Nu mai era vorbă dacă vrea ori nu vrea, poate ori nu poate; trebuia să voiască şi să poată, să se siluiască însuşi pe sine, ca să fie ocrotit ca fiu supus de sfânta biserică şi să afle iertare înaintea lui Dumnezeu.

Arămas dar vorba ca plebanul să-l aducă pe Naţl, pentru ca să ceară iertare şi părintească binecuvântare.

Era hotărât Hubăr să le facă toate după cum le rânduise preotul, dar prea suferise multe, tot nu se împăcase cu gândul că nepotul său e copil nelegiuit şi, când se văzu faţă-n faţă cu fiul său, sângele îi năvăli spre cap şi ochii i se împăienjeniră.

— Nemernicule! Cum ai putut tu să-mi faci şi ruşinea aceasta?! strigă el ca ieşit din fire şi-i trase fiului său două palme.

Plebanul ridică mâna.

— Rabdă, fiule, zise el, că ţi se cuvine şi ţi-e părinte.

Naţl îşi plecă capul, apoi făcu un pas înainte, apucă mâna care-l lovise şi o sărută.

Uitându-se în ochii tatălui său, el fu cuprins de simţă mântui că în zadar sunt toate, căci trai liniştit cu acest om nu se poate.

— Loveşte-mă, alungă-mă, grăi, ceartă-mă cu cea mai mare asprime, dar să aibi inimă de părinte pentru copilul meu, care nu e născut, precum văd că crezi, din căsnicie nelegiuită.

— Cum nu e?! întrebară plebanul şi Hubăr deodată.

— Persida, răspunse Naţl ridicându-şi capul, nu e femeia care poate să trăiască în căsnicie nelegiuită. A venit cu mine fiindcă în starea deznădăjduită în care mă aflam se temea să mă lase singur. Ar fi murit însă mai bucuros, dară nu ar fi venit dacă nu s-ar fi găsit un preot care era gata să ne cunune. Suntem cununaţi!

— Cum? În taină? Fără de învoirea părinţilor? întrebă preotul.

— Cu învoirea mumei, răspunse Naţl cam în silă; învoirea tatei nu o puteam cere fiindcă eram în duşmănie.

— Dacă aşa este, grăi preotul întorcându-se spre Hubăr, atunci căsătoria e neatinsă şi copilul e legiuit. Dar tot trebuie să fie binecuvântată căsnicia de amândouă bisericile.

Hubăr nu se putea dezmetici. Se simţea uşurat, dar tot nu putea să-l ierte pe Naţl că s-a casa torit fără de învoirea lui.

— Să fie, zise el, să fie binecuvântată de amândouă, dar copilul e al nostru, numai al nostru.

— Da, tată, răspunse Naţl, şi ei rămaseră câtva timp într-un fel de încordare.

Părintele pleban ar fi aşteptat ca ei să-şi dea mâna, să se îmbrăţişeze, să se sărute, să arate că s-au împăcat. Naţl nu îndrăznea însă să se apropie de tatăl său, iar Hubăr nu putea să se uite în ochii fiului său.

— Te rog, tată, gră i în cele din urmă Naţl, dacă se poate, să vii să vezi copilul.

Hubăr îşi ridică ochii. Nu putea să zică ba şi îi era foarte greu să se ducă.

— Am să viu, zise el, da! am să mă duc. Să ştii însă că nu la tine mă duc, ci la femeia aceea, care e prea bună pentru un nemernic ca tine.

Naţl îşi plecă iar capul. Era şi el de părerea tatălui său şi nu se-ndoia că Persida va îndulci firea bătrânului.

— Am să viu mâine dimineaţă, zise iar Hubăr întorcându-se spre părintele pleban. Azi e prea târziu şi trebuie să mă mai gândesc şi eu.

Seara apoi Hubăr a vorbit cu nevastă-sa, care era foarte fericită văzându-l din ce în ce mai muiat şi mai fericită încă se simţea când el îi spuse că dânşii sunt cununaţi.

— E femeie foarte înţeleaptă şi foarte cumsecade, grăi dânsa.

— Nu e nici Naţl băiat rău, întâmpină el înduioşat. Au venit însă lucrurile aşa că nu mai ştia băiatul ce să facă. Vinovat sunt numai eu.

Hubăroaie se uita lung şi cu ochii plini de lacrimi la soţul ei. N-ar fi crezut niciodată că el poate să facă asemenea mărturisire, şi acum ar fi voit să cadă în genunchi la picioarele lui şi să-i sărute mâna.

— Sărmana femeie! urmă el. Cât a suferit şi cât a ştiut să rabde! Mie parcă nu-mi vine să cred că poate o femeie să fie cununată şi să trăiască ani de zile de-a rândul fără ca s-o spună aceasta. Mâine, adăugă el, mergem amândoi, în ziua mare, ca să ne vadă toată lumea, şi toată lumea trebuie să afle adevărul.

Aşa au şi făcut.

N-avuse Hubăr în viaţa lui zi mai mare decât aceasta. Se pregătise parcă s-ar duce să se cuminece şi parcă tot nu era gata.

Un dar pentru nou-născut. Un semn de iubire pentru nora lui.

El se duse la dulap şi luă din lădiţa de fier zece, apoi douăzeci şi cinci şi în cele din urmă toţi galbenii pe care-i strânsese, peste trei sute, apoi scoase şi cutia cu argintărie.

— Să le-o dăm lor, că noi tot degeaba o ţinem.

— Să le-o dăm! răspunse Hubăroaie râzând cu mulţumire.

Şi tot astfel, ca de zi mare, aşteptau şi Naţl cu Persida.

Se vede însă că zi cu desăvârşire senină nu e în lumea aceasta cu putinţă.

Mara era şi ea mulţumită, dar nu se bucura cu toată inima; prea îi era drag copilul acela pentru ca să se poată împăca cu gândul că el are să fie papistaş. Îi era parcă mai bucuros l-ar şti aşa, nebotezat, şi singura ei vorbă era: „Voi faceţi cum ştiţi; al vostru e copilul!”

Apoi mai era la mijloc şi Bandi, care se uita la copilul Persidei ca la un nou soare răsărit pe cer. În mintea lui nu putea să intre gândul că Hubăr va atinge copilul acesta. Nu era în lumea aceasta, pentru dânsul, om mai urgisit decât acel Hubăr, de care răposata lui mumă fugea înspăimântată, care-şi alungase feciorul şi-i făcuse Persidei atât de multe zile amare. Îi venea deci să fugă când a aflat că vine Hubăr. Nu! niciodată n-ar fi crezut că poate să fie Persida atât de nemernică ca să stea de vorbă cu un om ca Hubăr, şi acum, când ştia că dânsa-l aşteaptă, îi era parcă n-a mai rămas pentru el nimica în lumea aceasta. Şi totuşi ar fi voit să se ducă în lume şi nu putea; şedea posomorât într-un colţ şi nu era în stare să se mişte.

Hubăr şi Hubăroaie au trecut pe lângă el fără ca să-l bage în seamă.

Era şi frumoasă şi grea clipa în care ei au intrat la Persida. Păcat numai că Mara nu era şi ea de faţă.

Naţl stătea umilit la căpătâiul patului şi se dete puţin la o parte când părinţii lui intrară, iar Persida îi adepta cu faţa râzătoare.

Hubăr, deşi cam strâmtorat, era om trăit în lume şi ştia ce voieşte. El se duse la Persida şi o sărută pe frunte.

— Iartă, fata noastră, toate supărările pe care ţi le-am făcut şi fii încredinţată despre iubirea noastră părintească, grăi apoi uitându-se în ochii ei.

— Nu suntem vrednici noi, răspunse ea sărutându-i mâna, dar copilul acesta?!

Hubăr desfăcu punga şi vărsă galbeni peste copil.

— Belşug să se reverse şi binecuvântare asupra ta! grăi el şi se plecă să să rute copilul.

Apoi Hubăroaie îi dete Persidei cutia de argintării. Hubăr îşi îmbrăţişă şi feciorul, şi ei petrecură mai departe ca oameni care se iubesc şi de mult nu s-au văzut. Atât era Hubăr de încântat de nora sa, încât luă hotărârea de a merge chiar acum la Mara, ca s-o roage să vie deseară şi ea şi să petreacă cu toţii împreună; atât era de încântat, încât chiar acum hotărî ca de la Sf. Gheorghe înainte Naţl să părăsească birtul şi să vie acasă.

Pe când însă ei petreceau în casă, Bandi se plimba neastâmpărat prin cârciumă. Îi era parcă s-a sfârşit viaţa lui şi-i venea să sară, să-l apuce de gât, să-l omoare pe Hubăr, care s-a pus între el şi singurii oameni pe care-i avea în lumea aceasta.

Când Hubăr ieşea, Bandi stătea în calea lui şi se uita la el drept în faţă, îndrăzneţ, fără ca să-şi ascundă mânia, gata de a-l înhăţa, mai mult smintit decât om în toată firea.

Hubăr se cutremură şi se opri cuprins de groază în loc, încât nevastă-sa trecu înainte pe lângă băietanul care din calea ei se dete la o parte şi-l lăsă apoi şi pe Hubăr să treacă.

„Doamne! ce am eu să fac?!” grăi el după ce se văzu trecut.

— Du-te tu singură la Mara, urmă apoi peste puţin, întorcându-se spre nevastă-sa. Spune-i c-o rog şi eu, c-o rugăm amândoi. Eu trebuie să mă duc la părintele pleban. Trebuie, acum, neîntârziat.

XXI.
PACE ŞI LINIŞTE

„Ah, Doamne! grăi Persida pierdută în gânduri, e atâta timp de când n-am fost la biserică.”

Îi adunase noul-născut pe cei de atâta timp risipiţi şi-i ţinea la un loc, dar ea se uita în ochii fiecăruia din ei şi vedea că pacea n-a intrat încă în suflete, simţea că tot mai are să treacă prin zile grele.

De ea se apropiau toţi cu dragoste şi sfială; pe ea o socotea fiecare mai presus de sine; de dânsa ascultau cu toţii; ea putea să-i povăţuiască pe toţi după buna ei chibzuinţă; ei, însă, între dânşii, tot învrăjbiţi erau, şi ea în toată clipa se temea ca nu cumva învrăjbirea să se dea pe faţă.

Singură maica Aegidia era cu desăvârşire mulţumită. Îşi crescuse atâta timp fata pierdută, şi acum, după ce o vedea chiar mai aşezată de cum fusese, era mândră în sufletul ei şi venea în toate zilele să o vadă, să stea cu dânsa, să-i fie de ajutor.

Avea însă până chiar şi maica Aegidia o mâhnire în sufletul ei, şi îndată ce venea Mara să-şi vadă fata şi nepotul, călugăriţa mărunţică nu mai ră mânea. Lasă că prea îi plăcea Marei să arate că e a ei fata, dar mai era la mijloc şi botezul.

Hubăr stăruia ca copilul să fie botezat cât mai curând, în casa părinţilor lui; Persida ţinea însă ca copilul să fie botezat mai târziu, când va putea să meargă şi ea la biserică. Iar Mara stăruia alături ea cu fiica ei şi nu se sfia a-şi da pe faţă dorinţa ca tot popa care a făcut cununia să facă şi botezul. De câte ori vorba venea la aceasta, maica Aegidia începea să tremure, se uita cuprinsă de o vie îngrijire în ochii Persidei şi nu mai putea să stea.

Tot cam ca maica Aegidia era şi Hubăroaie. Ar fi fost, sărmana femeie, gata să se învoiască cu toate şi să dea şi sângele din inima ei, numai ca lucrurile să meargă bine şi Persida să nu fie supărată. Niciodată însă soţul ei nu fusese atât de neliniştit ca acum, şi, văzându-l neliniştit pe el, nu mai avea nici ea odihnă.

Cum oare ar fi putut Naţl să fie fericit?!

Ţinea la copilul lui ca la lumina ochilor săi; adeseori îl cuprindea însă simţă mântui că prea e grea sarcina pe care trebuia s-o poarte.

Era trecută viaţa fără de griji. El stătea ziua toată în picioare, alerga de ici până colo, se bălăbănea cu slugile, cu oamenii din cârciumă şi cu cei din birt şi abia acum îşi dădea seama ce fel îşi petrecea Persida viaţa în vreme ce el stătea de vorbă cu prietenii, se plimba ori îşi omora timpul jucând cărţi. Şi totuşi el era mereu la dânsa, ca să vadă dacă nu-i lipseşte ceva, dacă poate să-i dea vreun mic ajutor, să-i facă o mică plăcere.

Îi era adeseori parc-o pierde, parcă a pierdut-o, parcă nu mai e nevasta lui, ci numai muma copilului său. Nu-l mai vedea pe el, nu-l mai băga în seamă de când avea copil, şi pe nesimţite se schimbaseră lucrurile, încât ea, care-i fusese mai înainte ca o slugă, şi-l făcuse slugă pe el. Era destul un semn făcut de dânsa, pentru ca el să dea pe toţi la o parte şi să alerge, căci nu ştia nimeni s-o mulţumească atât de bine ca dânsul.

Dar acestea au venit încetul cu încetul şi se petreceau ca lucruri de sine înţelese. Se deprinsese Naţl cu grijile şi cu osteneala zilei atât de bine, încât nu s-ar mai fi putut simţi bine dacă nu le-ar fi avut. Ceea ce-l ţinea în neîncetată tulburare şi-l făcea nefericit era încordarea dintre tatăl său şi soacră-sa şi mai ales frământarea sufletească ce străbătea din ochii mereu neastâmpăraţi ai tatălui său. Îi era parcă o grea nenorocire are să cadă pe capul lor.

Pe Bandi, în sfârşit, nu-l mai băga nimeni în seamă.

Trecuseră timpurile frumoase, când Persida ziua întreagă îi zicea mereu: „Bandi, vino!”, „Bandi, du-te!”, „Bandi, aleargă!”, „Bandi, fă!”

Nu mai avea nici o treabă, nici un rost în lumea aceasta: putea să facă ce-i place. De când se născuse copilul acela şi de când venise Hubăr la casă, el era de prisos, uitat de toţi, dat ca o fiinţă netrebnică la o parte, rămas singur-singurel în lume.

Aşa stăteau lucrurile când a sosit, în sfârşit, ziua botezului, după cum o hotărâse Persida.

Era lucru nemaipomenit ca o călugăriţă să fie naşă, dar maica Aegidia îşi pusese toată stăruinţa să i se dea binecuvântarea, şi biserica era plină de lume adunată ca să vadă botezul neobişnuit şi pe Persida, care intrase deodată în inimile tuturora.

Gătită în haină de caşmir negru, pe care i-o dăruise socrul său, înaltă cum era, cu obrajii tot plini, dar mai albă decât de obicei, păşind încet şi apropiindu-se cu umilinţă de altar, ea părea mai mult o vedenie decât fiinţă din carne şi oase, şi mulţi îngenunchează când ea îşi plecă genunchii ca să-i mulţumească lui Dumnezeu că i-a dat tăria de a trece prin grele încercări.

De-a pururea nestrăbătute sunt căile sorţii.

Stând îngenuncheată şi cu capul plecat, ea se vedea în gândul ei însăşi pe sine, copilă răsfăţată, stând în fereastra cu geamul spart de o întâmplătoare suflare de vânt, se vedea deschizând în neastâmpărul ei copilăresc cealaltă fereastră, se vedea trecând prin faţa măcelăriei… una câte una întâmplările care hotărâseră viaţa ei se reamintiră în sufletul ei parcă le visa şi le visase numai după un plan de mai înainte croit. Cuprinsă apoi de simţă mântui că nu e sfârşit încă şirul grelelor încercări, ea îşi plecă mai tare capul.

„Orişice ni s-ar mai fi întâmplând, Doamne, grăi dânsa, dreptate ni se face, dar pe el să-l aibi sub ocrotirea ta, căci tu l-ai voit, al tău este, ţie ţi-l voi păstra!”

Nu ştia nimeni ce simte şi gândeşte dânsa în clipa aceasta, dar, văzând-o, toţi erau cuprinşi de acelaşi simţământ, toţi, afară de Mara, muma ei, care, gătită ca-n alte dăţi, stătea îndărătnică la intrarea bisericii.

Se supusese Mara, dar nu se împăcase şi îi venea din când în când să se repeadă, să ia copilul şi să fugă cu el din biserică. Îi era parcă i-l iau, i-l răpesc, i-l aruncă în prăpastie adâncă, în foc mistuitor, şi atât nepot avea şi dânsa.

Când părintele pleban se ivi îmbrăcat în odăjdii, ca să înceapă botezarea atât de neobişnuită, Mara făcu un pas înainte şi apoi, pas cu pas, stând mereu şi fă când iar un pas înainte, tot mai potolită, tot mai muiată, ea se apropie.

Când preotul vărsă apa sfântului botez în capul copilului, ea tresări străbătută de fiori şi ochii se umplură de lacrimi.

Acum era papistaş nepotul ei, cel mai iubit dintre toţi oamenii era papistaş.

— E frumos! gră i dânsa întorcându-se spre Persida. E frumos şi la dânşii botezul! Oameni suntem cu toţii, tot creştini, cretini adevăraţi, tot un Dumnezeu avem.

— Draga mea mamă! grăi Persida şi o îmbrăţişă. Dac-ar fi toţi ca tine, n-ar fi în lumea aceasta decât fericire.

Atât era de fericită Mara, încât îmbrăţişă pe maica Aegidia, pe Naţl, pe Hubăroaie, până chiar şi pe Hubăr, care nu râdea nici acum, ar fi fost în stare să îmbrăţişeze pe toţi cei adunaţi în biserică.

— Voi mergeţi acum acasă, grăi apoi grăbită, căci vin şi eu, dar trebuie să trec mai înainte pe undeva.

Trebuia, neapărat trebuia!

Cum adică?! Hubăr îi făcuse copilului un dar de un pumn de galbeni; Hubăroaie îl înzestrase cu cinci mii de florini; nu putea să rămâie nici Mara mai prejos. Avea şi dânsa: trebuia să arate că are, că nu e nici dânsa cea din urmă, că ţine şi dânsa la el.

Alergând spre casă, ea era tare hotărâtă să-i dea Persidei zestrea. Acum era cel mai potrivit timp ca s-o facă, pentru

ca să vadă Hubăr că nu e nici Persida orişicine şi să ştie lumea că nu e feciorul lui Hubăr mai presus de fata ei! Da! a Persidei era zestrea; pentru dânsa o adunase: acum era timpul să i-o dea.

Pare însă că erau prea mulţi bani, aşa, deodată.

Se adunaseră la pod, cu pădurea şi din carnete, din puţin câte puţin mai mult şi tot mai mult, peste treizeci de mii de florini.

Era destul să-i dea treizeci, douăzeci şi cinci ori douăzeci de mii. Ceilalţi tot ai ei rămân, dar sunt mai bine păstraţi.

Ea luă în cele din urmă zece mii. Tot era mai mult decât ceea ce dăduse Hubăroaie, poate chiar prea mult… şi îi venea Marei să se întoarcă din drum.

Era hotărâtă să dea banii în faţa tuturora, cum lucrul acesta de obşte se face. Hubăr ţinuse însă ca de ziua aceasta să vie noră-sa la casa lui şi masa de cumetrie era un fel de nuntă, la care Hubăr îşi adunase, în cinstea nurorii, pe toţi prietenii şi cunoscuţii, tot oameni de frunte, de care se sfia Mara. Văzând atâta lume şi aşa oameni, îi părea rău că n-a luat mai mult.

Ea-l chemă pe Naţl la o parte.

— Uite! îi zise, am ţinut şi eu să fac un dar pentru copil. Nu e mult, o parte din zestrea Persidei: opt mii de florini! Am să vi-i dau, adăugă întinzându-i banii, şi pe ceilalţi. Aceştia acum, de botez.

Naţl ştia că Persida are zestre. I-o spusese Persida ea însăşi aceasta. Ştia şi că zestrea e mare. Acum însă, când vedea banii în mâna tremură toare, el, cu toate aceste, se sperie oarecum, căci mulţi trebuiau să fie banii pentru ca dânsa să poată rumpe atâta din ei.

— Nu, zise el dându-se puţin înapoi, te rog să nu ni-i dai, căci trebuinţă nu avem de dânşii şi la d-ta sunt mai bine păstraţi decât la noi. Ni-e destul să ştim căi avem. Dacă îl ţine Dumnezeu pe tata cum e acum, avem destul, iar dacă nu, adăugă el sărutându-i mâna, n-o să mai fim cu d-ta ca mai înainte.

— Da, da! răspunse Mara. Mai bine decât la mine unde ar putea să stea? Să ştiţi că-i aveţi… pe toţi, nu numai pe aceştia.

Atât voia Mara, ca lumea să ştie, şi de aceea nu se mai putea stăpâni, trebuia neapărat să le spună tuturora, fiecăruia în taină, că n-are nimeni ginere ca al ei, care n-a voit să primească opt mii de florini, o parte din zestrea soţiei sale.

Nici că se uitau însă oamenii ca mai nainte la dânsa. Las’ că banul te ridică şi în sufletul tău, şi în gândul altora, dar banul agonisit e dovadă de vrednicie, şi mesenii toţi înţelegeau de ce Mara şade în scaun ca pusă într-un jeţ şi vorbele rar şi apăsat. Până chiar şi Hubăr, care adunase şi el destul, se uita cu un fel de mirare la dânsa, căci era femeie neajutorată.

Iar Persida se uita mereu şi iar se uita la dânsa, o înţelegea deplin, şi ar fi voit să fie singură, ca să poată plânge. Prea veniseră lucrurile frumos şi peste toate aşteptările ei bine; era peste putinţă ca ele să rămâie mult timp aşa, şi ochii ei necredincioşi umblau scrutători de la unul la altul, ca să afle de unde are să înceapă cea mai apropiată mâhnire.

Naţl, ei atât de drag acum, nu era în voia lui cea bună, cum îl ştia de odinioară. Şi, cine ştie?! Poate că nici n-avea să mai fie vreodată în viaţa lui. Vin anii, vin grijile, vine greul vieţii şi trece veselia inimii.

El era strâmtorat, dus cu gândul, parcă nu credea că sunt toate cum le vede şi nu cuteza să se bucure.

Hubăroaie era pierdută în purtarea de grijă pentru lumea adunată la casa ei, avea supărări peste supărări cu cei de afară. Tot se vedea însă că ochii ei se opresc, de câte ori intră în casă, cu un fel de temere asupra soţului ei. Nimeni mai bine decât dânsa nu-l cunoştea, şi dânsa-l vedea că tot nu s-a împăcat cu lucrurile.

Mulţumită, voioasă, omeneşte fericită nu era decât Mara, care le uitase toate şi se pierduse cu desăvârşire în clipa de

acum. Şi, totuşi, tocmai de la dânsa a pornit întristarea inimilor.

Era peste putinţă ca ea să nu-şi aducă în cele din urmă aminte şi de cei ce nu se bucurau împreună cu dânsa, iar aceasta o-nduioşa pe dânsa şi o mâhnea pe Hubăroaie, care-şi reamintea amărăciunea de care fusese cuprinsă când a grăit vorbele pentru care Mara îi făcuse mustrări. E grozav lucru să doreai moarte cuiva, şi-i era bietei de femei parcă toţi ştiu acele vorbe şi toţi o mustră pentru ele.

Apoi nu putea nici Trică să se bucure cu Mara, şi Persida se roşi ca bujorul când muma ei îşi aduse aminte de el. Despre Trică nu era bine să se vorbească tocmai acum, când mintea fiecăruia era stăpânită de gândul că are Mara bani mulţi. Îi era lui Hubăr ruşine că noră-sa are frate pe acel om soios şi nepieptănat, care seamănă mai mult a slugă proastă şi intrase alăturea cu toţi oamenii fără de căpătâi la Verbonc. Cum se potrivea? Mamă ca Mara, fată ca Persida şi fecior ca Trică! Acum, în clipa aceasta, îi era şi Marei greu, şi ea-şi făcea mustrări.

Frumoasă a fost ziua, dar ea nu s-a sfârşit în voie bună, şi la despărţire inimile erau mai mult încleştate decât deschise.

Nici că se mai puteau deschide în curând.

Peste câteva zile Mara a primit veste de la Trică al ei. Fusese lovit în şold de o ţandără de bombă şi zăcea acum într-un spital din Verona.

— Simţeam eu! grăi Mara. Dar eu singură sunt vinovată.

Şi umbla Mara plângându-se mereu de la Radna la Lipova şi de la Lipova la Radna. De când îşi ştia fata bine aşezată, se gândea numai la feciorul ei şi nu băgă de seamă că mai mari decât ale ei sunt supărările din casa Persidei.

Avea Hubăr cuvintele lui de a nu fi mulţumit, dar nu putea să le spună nimănui, ci trebuia să-şi caute prilej spre a-şi da pe faţă supărarea.

Tot vechea neînţelegere.

Îi intrase în cap gândul că are de Sfântul Gheorghe să-i treacă măcelăria lui Naţl şi apoi să se ducă acasă, la Viena.

— Trăiţi voi, îi zise el nevestei sale, mai bine fără de mine decât cu mine.

Hubăroaie rămase ca lovită de un junghi drept în inimă. Ce ar fi putut însă ea săi zică ori săi facă spre a-l încredinţa că ţin cu toţii la dânsul?!

Lucru lămurit era numai că Naţl nu putea să ia măcelăria fiindcă nu era măiestru. Degeaba alerga Oancea, căci Bocioacă, supărat rău pe Trică, de la care primise cele şaptesprezece sute, şi zgândărât mereu de soţia sa, ţinea una şi nestrămutat la hotărârea lui de a nu primi în breaslă pe un om care nu şi-a făcut tăietura de măiestru la timpul hotărât şi-a umblat ani de zile de-a rândul fără de rost.

Astfel treceau zilele, şi în trecerea lor inimile se înăspreau tot mai mult.

În Săptămâna brânzei, când Trică s-a întors, în sfârşit, acasă, singură Mara se bucura, iar Persida ar fi voit să-l roage să se ascundă, ca să nu-l vadă Hubăr. Nu se putea să vie la mai rău timp.

Dar era venit.

Cam şoldiş, nu-i vorbă, cam plecat într-o parte, însemnat, ca nu cumva să uite vreodată cele petrecute, dar îi şedea oarecum bine şi la cojocărie nu-i făceau nici o strică chine, aşa zicea Mara.

Cum poate omul, Doamne, să se schimbe trecând prin lume! Lasă că era periat şi pieptănat, cu obrazul ras şi cu muştă cioara răsucită, bine strâns la brâu şi cu că ciula pe-o ureche, dar degeaba mai căutai în el pe prostălanul motolog, din care putea orişinice să facă ce vrea.

— Bocioacă e prost, grăi el când Persida îşi spuse supărările. A fost totdeauna şi o să rămâie toată viaţa lui. Am eu să-l dumeresc şi-o să vezi că toate au să meargă strună.

Uşurel apoi, fără de grijă, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, el s-a dus la Bocioacă, dar la Bocioacă, nu la

nevasta lui.

Era foarte supărat Bocioacă, dar când l-a văzut că vine râzând, când l-a văzut că-i cam şoldiş, dar altfel de tot bine, nu mai avea nici el ce să-i facă.

— Ştiu că te-ai supărat, îi zise Trică. Dac-ai cerceta mai de aproape, n-aveai de ce, dar te-ai supărat; uite, bate-mă, trage-mi palme, ca şi când ţi-aş fi fecior, că te-am avut ca tată, apoi să fim tot ca mai nainte!

Bocioacă clătină din cap. Îi era foarte greu, dar nu putea.

— Ce-a fost a trecut, grăi el scoţând vorbele cu anevoie. Eu ţi-am spus şi tot ţi-am spus să te pui bine cu jupâneasa; ce să-ţi fac dacă n-ai voit să mă înţelegi?

Trică se uită lung şi cam cu milă la el, apoi îl apucă de braţ.

— Dacă jupâneasa e stăpânul casei, zise, să mergem la ea.

— Nu e stăpânul casei, răspunse Bocioacă, dar pacea casei de la ea atârnă şi asta nu o dau pentru nimic.

— Să mergem la ea, zise iar Trică.

Marta şi fata ei tresăriră când Trică se ivi în pragul casei mari, unde ele lucrau la fereastră. Prea venise fără de veste omul care le zguduise pe amândouă atât de mult.

— Jupânul zice, grăi el dezgheţat, că nu poate să mă primească iar calfă, fiindcă nu voiţi d-voastră. Dacă eu aş avea nevastă, n-aş cere învoirea ei, adăugă el uitându-se cam de sus în jos la Marta; fiind însă că jupanul o cere şi eu n-am vreme să aştept, o fac cătăneşte şi vă întreb dacă mă primiţi ori nu.

Sultana începu să tremure: era tot omul straşnic, care-i arunca atunci pe ceilalţi la dreapta şi la stânga ca să-şi deschidă drum spre Verbonc. Îi era frică de el, dar nu ar fi putut să se depărteze de dânsul. Marta era strivită. Ea singură îl înţelegea. Dar nu se dădea.

— După cum ai venit şi după cum întrebi, grăi dânsa veninoasă, ne vine să-l întrebăm noi pe jupanul dacă mai putem ori nu să stăm şi noi în casa aceasta.

Bocioacă, omul păcii, ar fi voit să fugă şi să-i lase singuri.

— Bine, îi zise el Martei, nu se poate să vorbeşti şi tu fără ca să înţepi cu limba?! Ce ai cu el? Spune-mi şi mie, ca să ştiu.

— Nu are nimic! grăi Trică. O fi avut ce-o fi avut, dar nu mai are şi nici n-o să mai aibă nimic. Eu rămân şi pace bună! Cine se ia după muiere se miră şi el unde se pomeneşte. O să vezi cât de bine o să ne nărăvim.

Aşa au rămas apoi lucrurile. Era hotărâtă acuma şi treaba lui Naţl.

Nu-şi făcuse Trică anii de călătorie, dar Bocioacă tot ţinea să-l scoată măiestru.

— Închide tu un ochi, grăi Oancea, care nu putea nici acum să se stăpânească, apoi închidem şi noi ceilalţi unul. Noi ştim, noi facem, şi nimeni nu ne mai poartă de grijă.

Cam aşa se gândea şi Bocioacă, şi încă în postul Paştilor amândoi cumnaţii au fost scoşi măiestri.

Nu mai avea Hubăr acum de ce să fie nemulţumit şi nici nu zicea că este.

A treia zi de Paşti, Bocioacă a dat masă mare în cinstea noilor măiestri. Nu putea nimeni să-i ia dreptul acesta, lasă că era staroste, dar mai avea şi fată mare.

Hubăr nu numai că s-a dus şi el cu nevastă-sa, dar a dus cu dânsul şi pe părintele pleban, căci Bocioacă poftise şi el pe părintele protopop, şi întâia oară, de când venise la Lipova, Hubăr nu se mai simţea străin între străini, ci acasă la el, înconjurat de ai săi.

Ce oameni cumsecade!

Dar tocmai aceasta îl făcea să stea ca pe spini şi pe jăratic.

Îi venea să plângă când se uita la faţa senină a Marei. Cuprinsă de simţă mântui că dânsa i-a adunat pe toţi la un loc şi că copiii ei sunt cheagul care-i ţine strânşi, ea umbla mândră şi uşoară, oarecum pe zburate, şi vorbea rar şi apăsat ca o împărătească.

Iar el tresărea când ochii se îndreptau asupra lui şi ar fi voit să poată sta ascuns într-un colţ.

Ce-ar fi zis toţi aceşti oameni dacă ar fi ştiut ce fel de greutate apasă asupra lui?!

Puţin i-a păsut mai nainte; acum însă ţinea să-l socotească şi ei cum el îi socotea pe dânşii.

Îi era destul să se uite în ochii mari ai Persidei pentru ca să fie încredinţat că ea ştie. Nu putea să-şi dea seama cum şi de la cine a aflat dânsa, destul că nu din întâmplare-l ţinea pe Bandi la casa ei, şi îi era greu de dânsa.

Nu fusese mai înainte pentru dânsul nimeni mai sus de părintele pleban; încetul cu încetul însă el a ajuns s-o pună pe Persida mai presus de toţi.

— Pleacă, i-a zis preotul când a văzut nerăbdarea lui, du-te, stai acolo în liniştită retragere, căci ai din ce să trăieşti.

Aşa şi voia să facă. Acum însă, când toate se lămuriseră, încât nu mai rămânea decât ca Naţl să se mute şi să ia măcelăria, el nu mai dormea nopţile şi nu mai avea zi tihnită. Cum putea el să plece când nevasta lui plângea deznădăjduită de câte ori vorba era de plecarea lui? Cum putea să se depărteze din lumea aceasta, în care acum se simţea atât de bine? Cum putea să plece fără ca să fi făcut ceva cu Bandi?

Persida, care-l ţinea pe băiat la casa ei, nu era de părerea preotului: el trebuia neapărat să vorbească cu dânsa.

Şi dacă au doi oameni să vorbească ceva, ei o ştiu aceasta fără ca să şi-o spună.

Persida vedea şi ea că el voieşte să vorbească cu dânsa, şi degeaba îi zicea Naţl să nu se amestece, căci simţă mântui de milă şi dorul de linişte o împingeau să lămurească odată şi lucrul acesta. Ea n-aştepta decât să-l prindă singur.

— Uite, tată, îi zise ea ca şi când vorba ar fi de un lucru de nimic, noi ne mutăm de Sf. Gheorghe; n-ar fi oare bine să lăsăm cârciuma în seama lui Bandi? Băiatul e tânăr, dar e aşezat şi harnic şi n-ar duce-o rău dacă am purta şi noi grijă de el.

Hubăr se făcu alb ca varul.

El se uită câtva timp ţintă şi cam speriat în ochii ei, apoi îi apucă mâna, o ţinu strânsă şi începu să plângă mai întâi încet şi pe înăbuşite, iar în urmă cu hohote.

— Ce să fac eu?! strigă în sfârşit.

— Dac-ai fi om rău, n-ai plânge: nu ţi-ar păsa, cum celor mai mulţi nu le pasă, grăi dânsa. Întreabă-ţi inima, căci ea-ţi va spune ce ai să faci, şi rău nu poate să te povăţuiască.

— Eu zic să-l iau cu mine, zise Hubăr, să-l duc acolo, să-i fac vreun rost şi apoi să mă întorc.

Persida stete câtva timp pe gânduri.

Era frumos şi bine aşa; mai frumos şi mai bine nu s-ar fi putut, şi mare lucru ar fi fost dacă Hubăr ar fi făcut-o aceasta mai demult. Acum însă parcă era prea târziu. Dar toate sunt cu putinţă când omul voieşte cu tot dinadinsul, şi lucrul trebuia să se facă; de la el atârnă pacea şi liniştea întregii familii.

— Am, grăi dânsa, să-l iau pe departe şi să-l pregătese. Treci mâine seară, dacă poţi, pe la noi. O să potrivesc lucrurile aşa ca să fiţi singuri şi nesupăraţi de nimeni. El ţine la mine şi o să mă asculte.

Şi ţinea, în adevăr, tot mai ţinea Bandi la Persida. Vorba e numai că om în toată firea n-a fost Bandi niciodată şi mai ales acum, de când lucrurile se schimbaseră, el se făcuse de tot sperios.

Un singur gând îl muncea: ce are să se aleagă de el după ce Persida se mută la casa lui Hubăr?

— De ce?! întrebă el dar când Persida îl întrebă dacă vrea să meargă fie la Pesta, fie chiar la Viena.

— Să vezi şi tu lume, să mai înveţi, să te faci om, răspunse Persida. Tata mi-a făgăduit, urmă ea, că te ia cu dânsul dacă vrei să mergi.

— De ce mă ia? întrebă iar Bandi.

Nu intră-n mintea lui gândul ca Hubăr, omul rău şi urgisit, de care muma lui fugea speriată, să-i facă lui vreun bine.

— Pentru ca să-mi facă mie o plăcere, răspunse Persida.

Da! asta o înţelegea Bandi. De dragul Persidei putea până chiar şi Hubăr să fie bun. El dete din umeri.

— Şi când o să mă întorc? întrebă.

— Când vei voi, răspunse ea.

Bandi dete din umăr.

La urma urmelor, totuna îi era dacă cu dânsa nu putea să meargă şi dacă aşa voia dânsa.

Putea Hubăr să vie acum, căci toate erau pregătite.

Deşi o ştia însă aceasta, Hubăr, ieşind seara ca să meargă la cârciuma de la Sărărie, tremura în tot trupul, ca făcătorul-de-rele care vede că nu-i mai rămâne decât să săvârşească fapta. Greu, de tot greu îl apăsa gândul că trece peste povaţa preotului, şi-i venea la tot pasul să se oprească şi să se întoarcă din drum. Era parcă peste putinţă ca lucrurile să se sfârşească atât de frumos cum el le plănuise. Nu-i rămânea însă decât să meargă înainte, cum merge bolovanul pornit odată pe coaste la vale.

Ajuns faţă în faţă cu Bandi, singuri în casă, el era hotărât cu desăvârşire.

— Carevasăzică, vii, băiete, cu mine? întrebă el.

Bandi se uită la dânsul şi parcă nu mai era omul rău şi urgisit, parcă era în zâmbetul şi în ochii lui o bună voinţă nemaipomenită.

— Mă duc, ră spunse el. Dacă vrea Persida!

— O să-ţi meargă bine, băiete, urmă Hubăr, o să le ai toate din destul.

Bandi se uită iar la el.

— De ce? întrebă.

Era în acel „de ce?” şi în felul cum fusese rostit ceva ce-l înfiora pe Hubăr.

Ajuns odată până aici, el nu mai putea să se stăpânească: trebuia să meargă înainte până la sfârşit, să scape de toată greutatea ce-l apăsa.

— O să-ţi spun mai târziu, grăi el. Acum să ştii numai că n-ai pe nimeni în lumea aceasta mai aproape decât pe mine.

Bandi se dete îndărăt şi începu să râdă pe rânjite.

— Ai cunoscut tu pe mama? întrebă el ridicând mâna. O ştii? Îţi aduci aminte de ea?

— Da! răspunse Hubăr, cu capul plecat.

— Nu-mi mai spune, că ştiu, grăi Bandi cu glasul înăbuşit. Mi-eşti tată! Nu-i aşa?

— Da! îi zise Hubăr apropiindu-se de el.

Bandi îl lovi cu pumnul în piept, apoi, cuprins de un fel de turbare, se năpusti asupra lui şi-l muşcă în gâtlej, încât căzură amândoi unul peste altul în mijlocul casei, Hubăr, cu ochii închişi şi fără ca să se mai apere, iar Bandi, cu genunchii pe pieptul tatălui său, râzând şi apăsând mereu câtă vreme mai simţea răsuflare în el.

Când Persida a deschis, în cele din urmă, uşa, ca să vadă ce fac, în casă era linişte şi Bandi râdea înainte.

SFÂRŞIT

1 funcţionar (germ.)
2 percepţie, agenţie fiscală (germ.)